

Giới thiệu Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen

Truyện Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen xoay quanh câu chuyện của một cô gái cứ như là mình đang bị ép hôn. Thật cô cũng không dám thẳng thừng từ chối vì anh ta là xã hội đen!!!

Chẳng qua là va chạm hôn lên môi nhẹ sao anh ta lại muốn lấy cô? Đó có là kế hoạch của anh ta không?

Cùng theo dõi để xem cô nàng của chúng ta phải làm sao đây? Liệu có được hạnh phúc với anh chàng xã hội đen không nhé...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngoài ý muốn kết hôn

“Hắn là bạn trai của cậu, tại sao tớ phải đi.” Tôi vừa mới cầm cặp sách chuẩn bị chạy đi, Hà Uyển Nhu liền chạy theo, muốn tôi cùng cậu ấy đi gặp bạn trai, hắn đẹp trai lắm sao, con nhỏ này không phải nghĩ tôi đây vẫn chưa có người nào nên muốn khoe khoang đó chứ? “Mẹ muốn tớ về nhà sớm một chút, tớ đi trước.”

“Lâm Lan Trăn!” Không đi chính là không đi, cậu có giận, tớ cũng không đi. Lâm Lan Trăn tôi đây cũng không phải là bạn trai của cậu.

“Thật sự không rảnh, tạm biệt!” Nếu mà thấy đáng về cậu ấy vừa quệt cái miệng nhỏ vừa khóc, tôi sẽ không đành lòng, cho nên tôi nhanh chóng chạy tới cổng trường, Uyển Nhu so với tôi chạy còn nhanh hơn, cậu ấy hình như rất tức giận, chạy vượt qua mặt tôi. Có lẽ nên suy nghĩ lại một chút, nói thế nào thì Hà Uyển Nhu cũng là bạn bè nhiều năm với tôi, nhưng bắt tôi làm bóng đèn cũng không tốt lắm, nhìn người ta tình chàng ý thiếp, sau đó lại thương tâm cảm thán: ông trời ơi vì sao ông không cho tôi một người đàn ông vậy! Kỳ thật bề ngoài của tôi cũng không tệ, mặc dù không có đáng về điểm lệ như Uyển Nhu, nhưng cũng có thể coi là một nữ sinh thanh tú đi, tôi lấy gương ra soi, đúng là không phải mỹ nhân, nhưng cũng không xấu ah! Làm sao lại không có người phát hiện nét đẹp riêng của tôi đây? Aizz!

“Lan Trăn”

“Man Trữ!” Cậu ấy là chủ biên tình báo, đặc biệt là tình báo về các quan hệ bất chính trong trường, là siêu cấp bà tám lại là người không có việc gì thì thích kiếm chuyện gây sự. Hôm nay không biết lại mang đến chuyện tốt gì đây, chẳng lẽ có người bị phạt đứng ở cổng trường sao.

“Cậu không phải đi cùng Uyển Nhu sao?”

“Tớ không muốn làm bóng đèn! Tớ không đi!” Tin tức rất nhanh nha.

“Mới không phải! Cậu ấy chưa nói sao?”

Thấy bộ dạng tôi hoàn toàn không biết gì cả, cậu ấy liền trở nên rất hưng phấn, còn không phải sao, đây chính là lúc bộc lộ công lực chủ biên tình báo, những lúc như thế này ánh mắt của cậu ấy sẽ bắn ra những tia sáng kỳ dị

“Cậu ấy bị cái người gọi là... Đình Uy gì đó quăng rồi, cậu không biết sao.”

“Nói bậy! Ngày hôm qua còn thề non hẹn biển mà.”

“Chuyện đó là ngày hôm qua, cậu luôn không có đầu óc, cho nên chỉ có thể ở trong lớp 12 này thôi, tiểu tử kia học trường gì? Học viện Kiếm Lan đó! Là học viện số 1 ở khu này, còn là trường quý tộc, trường chúng ta thì sao? Trung học Hoa Tân, trường hạng bét, cậu có nghĩ qua, vì sao cậu không có bạn trai không?”

“Chẳng lẽ vì tớ học ở trung học Hoa Tân sao?”

“Bingo! Cậu không biết sao, tất cả nam sinh trong phạm vi 100km này đều cảm thấy hổ thẹn khi có một bạn gái học trường trung học Hoa Tân đó? Vì nguyên nhân này Uyển Nhu mới có thể bị quăng?”

“Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân tớ bị ế, cũng vì tớ là một nữ sinh trong trường trung học hạng bét.” Mà trường chúng tôi dựa theo thành tích mà chia lớp, thành tích tốt ở A1, tôi ở A12..., trời ạ! Tôi là tệ nhất trong đám tệ nhất, “Vậy hôm nay cậu ấy kêu tớ đi đâu?”

“Rùa đất! cậu ấy đi tìm cái tên Trần Thế Mỹ tính sổ ah.”

“Uyển Nhu thân yêu, chẳng lẽ cậu điên rồi sao?”. Tôi không thể để cho Uyển Nhu một mình đi mạo hiểm, vì thế tôi chạy như điên đi tìm Uyển Nhu. Nhưng Man Trữ kéo tôi lại.

“Cậu định tìm cậu ấy ở đâu?”

“Ồ!” Tôi thật sự gấp quá hóa ngu. Tôi đây chỉ là một nữ sinh trung học bình thường, bất kể là thành tích hay bề ngoài đều không hấp dẫn người khác.

“Không cần hỏi nữa, cậu ấy chắc ở Mã Nhã.”

“Cái kia... có phải là... khu trung tâm giải trí của bọn lưu manh?” Chỗ đó rất khủng bố nha, Uyển Nhu a, sao cậu lại chọn “nơi tốt” như vậy!

“Còn không đi!” Man Trữ đẩy tôi. Thôi nha, có bản lĩnh thì cậu đi thử coi. Tôi tuy rằng không phải là một học sinh tốt, nhưng cũng không phải là nữ lưu manh a. Quên đi, vì giúp bạn bè, tôi đây không tiếc cả mạng sống, tôi nhảy lên xe bus, hướng thẳng đến Mã Nhã. Uyển Nhu! Tôi tới đây, tôi sẽ cứu cậu. Tôi vọt thẳng vào bộ phận đầu não của Mã Nhã, tìm kiếm Uyển Nhu. Cái chỗ ma quỷ này, khắp nơi đều là mùi khói thuốc lá, tiếng mắng chửi thô tục, còn có đủ loại tiếng ồn, rất may mắn, tôi cũng không tốn bao nhiêu thời gian đã tìm được Uyển Nhu, hơn nữa cậu ấy hình như chưa tìm được tên khốn Vương Đình Uy kia.

“Uyển Nhu!” Tôi giữ chặt cánh tay Uyển Nhu: “Theo tớ về nhà.”

“Lan Trăn?! Cậu đã đến rồi!?”

“Vừa rồi xin lỗi, tớ nghe Man Trữ kể rồi, coi như hết đi, Uyển Nhu, không cần tìm cái tên kia nữa, loại khốn nạn đó không đáng để cậu như vậy, trở về đi.”

“Không được!”. Haiz! Chữ “Nhu” có nghĩa là dịu dàng mềm mại, nhưng mà cá tính của cậu ấy một chút cũng không giống như cái tên. Cậu ấy tuyệt đối sẽ không buông tha cho kẻ đã tổn thương mình, nhưng Vương Đình Uy cũng không phải là kẻ dễ chọc, lần này phiền toái rồi.

“A! Tìm được rồi!” Tôi nhìn theo hướng Uyển Nhu chỉ, quả nhiên là tên kia. Uyển Nhu chạy tới trước mặt Vương Đình Uy rồi chửi ầm lên: “Này! Vương Đình Uy! Tên vương bát đản, anh sẽ không được chết từ tể!”

Wow! Uyển Nhu, cậu chán sống sao? Cậu cũng không nhìn một chút sao, xung quanh tên vương bát đản đều là mấy tên cao to vạm vỡ không àh! Đáng thương thay, chúng ta sẽ biến thành miếng pizza dẹp lép cho coi. Bất quá tên tiểu tử kia đúng là một thằng đều, hôm qua mới chia tay với Uyển Nhu, hôm nay liền lại có món đồ chơi mới rồi. Lúc này hắn đang ôm một em gái đầy mùi nước hoa nồng nặc, wow ~! Cô ta ít nhất có cúp C đó, ai da, tôi và Uyển Nhu cũng không thể bằng được, cả dáng người và khuôn mặt đẹp kia, ô ~, mama làm sao lại không sinh tôi ra thành cái dạng ấy vậy.

“Nữ sinh trường hạng bét đúng là ngốc thật, nơi này không phải là chỗ tụi bây có thể chơi đùa, trở về tìm mẹ đi!” Thối nam sinh, nói chuyện cũng không tích đức nha, trường Hoa Tân hạng bét thì thế nào. Uyển Nhu hiển nhiên giận đến đời mạng, “Tôi là học sinh Hoa Tân thì sao nào, anh vì vậy mà đá tôi?”

“Nếu không thì là cái gì? Ai lại thích một đứa ngốc của Hoa Tân, ha ha!” Nhìn tên khốn kiếp này, tôi thật muốn cho hắn một bạt tai để hắn hảo hảo hưởng thụ.

“Ba! Ba!” Hai cái, hắn đúng là trúng hai cái tát, rất mạnh nha, là ai lại có tâm ý tương thông với tôi vậy. A ~! Uyển Nhu! Sao cậu lại tự chui đầu vào rọ vậy. Tên khốn nạn họ Vương không nghĩ tới nữ sinh Hoa Tân dám đánh hắn, sắc mặt hắn từ đỏ thành xanh, từ xanh biến thành đen.

“Mẹ nó! Đờ 38!” Hắn giờ tay cho Uyển Nhu một cái tát. Uyển Nhu ngã văng ra ngoài.

“Uyển Nhu! Uyển Nhu! Cậu không sao chứ?.” Tôi nâng Uyển Nhu dậy, mặt của cậu ấy sưng phồng lên, khóe miệng chảy máu, tôi thật sự quá tức giận.

“Anh là đồ bỏ đi, vương bát đản! Ngay cả con gái cũng đánh, anh đúng là con của thái giám!” Phẫn nộ quá mức, tôi cũng không lựa lời nói nữa, đem hết những lời khó nghe nhất đều mắng ra.

Điều mà một người đàn ông không bao giờ chịu được đó là bị người khác mắng mình là thái giám hoặc là con của thái giám. Việc này rất nghiêm trọng giống như việc chửi tổ tiên của hắn vậy.

“Cô, đồ kỹ nữ!” Vương bát đản đi lên cho tôi một cước, nhóm anh em hắn cũng vây quanh, vừa đánh vừa đá tôi và Uyển Nhu, hai chúng tôi chỉ là nữ sinh yếu đuối sao có thể đánh lại. Đau quá nha! Đám này đúng là con cháu thái giám, một bọn hèn nhát, đánh con gái cũng dùng sức như vậy, tôi và Uyển Nhu ôm chặt nhau, chịu đựng quyền đâm cước đá của bọn hắn.

“Tụi bây đang làm gì vậy!” Đang lúc nước sôi lửa bỏng, đột nhiên có một giọng vang lên, nghe thấy một câu ấy bọn họ liền dừng lại. Tôi ngẩng đầu nhìn hướng phát ra tiếng, wow! Tất cả đều là chàng đẹp trai nha! Người nào cũng là nam sinh cao lớn tuấn mỹ, tất cả đều mặc đồng phục của học viện Kiểm Lan, còn là đồng phục của lớp đặc biệt nữa (lớp giỏi nhất trường). Trong học viện Kiểm Lan, đồng phục lớp đặc biệt cũng khác những học sinh lớp thường. Tên vương bát đản trước mặt Hoa Tân chúng ta thì lộ ra vẻ mặt tài giỏi, nhưng trong học viện Kiểm Lan, hắn cũng chỉ là một tên tiểu tốt. Ánh mắt của tôi tập trung trên người nam sinh cầm đầu, anh ta rất đẹp trai! Tuổi cũng cỡ tôi thôi, dáng cao gầy, mái tóc đen làm nổi bật khuôn mặt trái xoan trắng nõn, gương mặt tuấn mỹ không có lời nào có thể tả hết, tôi lớn như vậy, lần đầu tiên thấy một nam sinh đẹp như thế. Vương bát đản hình như rất sợ anh ta, luôn khom lưng cúi đầu, giống một con chó hèn nhát vậy, mọi người hình như đều rất tôn kính anh ta, xem ra anh ta chắc là đại ca rồi.

“Nhìn cái gì!” Thủ hạ đứng bên cạnh đá tôi và Uyển Nhu mỗi người một cước, lại hung hăng trừng mắt liếc hai chúng tôi. Đau quá nha! Làm sao có thể đá một con gái mạnh như vậy, không được! Không thể ngồi chờ chết, tiếp tục như vậy không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng. Tôi lấy hết dũng khí cả đời ra, vọt tới trước mặt tên cầm đầu: “Darling, sao anh tới trễ như vậy.” Tôi không nói tiếng nào liền ôm lấy người anh ta, “Em bị tên vương bát đản này khi dễ ah.”

Tôi cũng không biết mình lấy đâu là gan lớn như vậy đem cái ôm người khác phải đầu tiên hiến đi ra ngoài.

“Cồ...!” Vương bát đàn vừa kinh vừa sợ, đương nhiên sao hắn có thể đoán ra được tôi có một chân với đại ca bọn hắn. Vì muốn hắn nhanh chút rút đi, tôi lại tăng thêm uy lực đe dọa. “Tôi cho anh biết, tôi chính là vị hôn thê của đại ca anh!” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây đại, vương bát đàn phản ứng lớn nhất, hắn nhảy dựng lên vọt ra ngoài, nhóm lính của hắn cũng ôm dép chạy theo. Tôi đặc ý nhìn bóng bọn họ chạy tán loạn. Ha! Thái giám Vương Đình Uy, người bây giờ biết sợ rồi sao. Tôi đặc ý quá cho nên quên mất, tôi vẫn còn đang ôm một nam sinh, mãi đến khi tôi cảm thấy có một ánh mắt bất mãn nhìn chằm chằm tôi.

“Tề Huyền, cô ấy thật là vị hôn thê của cậu?” Anh chàng lạnh lùng này cũng không tệ nha, dáng người thật cao, khoảng 1m88 đi, mày kiếm mắt sáng. Ai da, bây giờ không phải là lúc ngắm chàng đẹp trai, hôm nay là ngày gì vậy, đột nhiên chứng hạo sắc của tôi lại tái phát.

“Tránh ra!” Tề Huyền đẩy tôi ra, tôi không đứng vững liền té lăn trên đất, xong rồi! Ai biểu anh ta là đại ca. Tôi khiếp sợ ngẩng đầu liếc trộm anh ta một cái. Không tốt, hình như anh ta rất giận.

“Thực xin lỗi, cái kia, cái kia, không đúng, ngại quá...”

“Thì ra cô nói dối à!” Vẫn là 1m88, “Này, lá gan của con nhỏ trường Hoa Tân không nhỏ nha!” Vừa thấy đồng phục Hoa Tân của tôi liền biu môi.

“Tôi thật không phải cố ý, tôi chỉ là...”

“Đi thôi.” Tề Huyền không hề liếc tôi một cái, ngao mạn nói một câu rồi rời đi, những người khác cũng theo anh ta rời đi, chỉ còn tôi và Uyển Nhu ngồi dưới đất. Wow ~! Không hổ là đại ca, có tâm lòng rộng lượng, quả nhiên cũng không giống tên vương bát đản, sẽ không so đo với tiểu cô nương như chúng tôi.

“Lan Trăn, cậu điên ư!” Uyển Nhu nâng tôi dậy, “Cậu có biết vừa rồi vuốt ve ai không? Anh ta là Thiệu Tề Huyền, đại ca của học viện Kiếm Lan nha! Tất cả mọi người ở đây đều không dám đắc tội anh ta, cậu cư nhiên dám nói là vị hôn thê của anh ta.”

“Tớ là vì ai, còn không phải vì cậu, cậu có lương tâm một chút được không!” Hai người chúng tôi khập khiễng bước ra trung tâm giải trí. Thì ra anh ta lợi hại như vậy a! Tôi đột nhiên có cảm giác mất mát.

“Sao cậu không mang phù hiệu trường!” Ngày hôm sau đến trường tôi phát hiện không thấy phù hiệu đâu, cái này thăm nha, chủ nhiệm giống như chó săn luôn đứng ở cổng trường, mọi lúc mọi nơi kiểm tra đồng phục học sinh.

Nơi này, ngoại trừ học viện Kiếm Lan do học sinh tự quản lý, trường khác đều tìm các bà cô biến thái làm chủ nhiệm, hơn nữa cũng không biết bọn họ ở đâu tìm được nhiều bà cô biến thái như vậy, lại tình cờ tất cả đều làm chủ nhiệm, thật sự là khéo muốn chết.

“Uyển Nhu, cậu vào trước đi, sau đó đưa phù hiệu ra tường rào.” May mắn tường xung quanh trường có lỗ trống, lợi nước lợi dân.

“Biết rồi.” Chỉ chốc lát sau, Uyển Nhu bước đến chân tường, vụng trộm ——

“Các trò đang làm gì?” Đang lúc tôi và Uyển Nhu trao đổi, chủ nhiệm giống như chó điên lao đến, bắt ngay quả tang, trời ạ! Chẳng lẽ vì ngày hôm qua tôi ôm chàng đẹp trai nên bây giờ ông trời trừng phạt tôi như vậy sao. Vì thế tôi và Uyển Nhu bị phạt quét hành lang một tuần. Nhưng nỗi khổ của chúng tôi vẫn chưa kết thúc.

“Bà cô thôi!” Vừa tan học không lâu lắm, tôi và Uyển Nhu bị tên vương bát đản ngăn trên đường.

“Tôi còn tưởng rằng là ai, hóa ra là bọn hèn nhất tại đây.” Uyển Nhu ra vẻ bình tĩnh nói. Nhưng tôi cảm thấy tay cậu ấy đang run rẩy.

“Cô dám gạt tôi!” Vương bát đàn hung tợn hét lên, hình như đã biết chân tướng rồi? Không được, tuyệt đối không thể yếu thế, bằng không sẽ bị hắn đánh thảm hại hơn, nói không chừng hắn sẽ đem hai chúng tôi thành bao cát thi mạng nhỏ của tôi còn dư lại cái gì.

“Anh không sợ tôi nói cho Tề Huyền sao? Đến lúc đó anh đừng tới cầu cứu tôi.” Đúng vậy giả bộ thì phải giả tới cùng.

“Thiệu Tề Huyền sẽ thích đùa ngu ngốc của trường hạng bét này sao? Cô đừng giả bộ.”

“Làm sao anh biết anh ta sẽ không thích?”

“Được! Vậy cô đi hôn Thiệu Tề Huyền coi, nếu cô dám, liền có thể chứng minh thôi.”

“Tôi, tôi, tôi...”

“Thế nào? Cô không dám? Bởi vì cô không phải.”

“Ai nói tôi không phải, chúng ta đi bây giờ.”

“Lan Trăn, cậu uống nhầm thuốc.” Uyển Nhu đi đến bên cạnh tôi, nói nhỏ, “Thiệu Tề Huyền sẽ giết cậu.”

“Đến rồi tính sau. Nếu không tớ còn có thể làm gì, nếu như bị vương bát đản biết, chúng mình còn có thể qua các ngày tháng an lành sao! Ngày hôm qua, tớ nghe Man Trữ nói, trước kia có người đắc tội tên vương bát đản này, mỗi ngày bị đánh cho muốn chết, cuối cùng ngay cả đi học cũng không dám. Nói đi nói lại, đều là cậu không tốt, tự nhiên lại trêu chọc loại người này.” Tội nói xong cũng cảm thấy tay mình đang run. Lại vào trung tâm giải trí, Thiệu Tề Huyền đứng cách đó không xa.

“Nè, đang ở bên đó, qua chào đi.” Vương bát đản tựa hồ đoán được tôi không dám nên hung hăng đập chân tôi và Uyển Nhu. Hấn giật tóc Uyển Nhu, “Đi đi, gọi ông xã của cô tới cứu bạn đi.”

“Anh... anh sẽ phải hối hận, đợi lát nữa anh kêu tôi là bà nội cũng vô dụng.” Tôi lập tức đứng dậy, vì cứu Uyển Nhu tôi bất luận giá nào cũng phải làm, không phải chỉ là nộ hôn đầu thôi sao! Sau này tôi không nói, cũng không có ai hỏi tôi việc này. Tôi vọt thẳng tới chỗ Thiệu Tề Huyền, bọn họ không ngờ tới tôi sẽ đi qua, tôi đứng trước mặt Tề Huyền, hít sâu một hơi, dùng môi ngăn chặn đôi môi duyên dáng của anh ta. Tôi ôm anh ta thật chặt, thân là người bị hại, Tề Huyền chỉ ngăn cả người, anh ta hoàn toàn không giãy dụa, tôi liếc nhìn tên vương bát đản, ha! Tên này hoảng sợ không nhẹ a. Chủ yếu vẫn là Tề Huyền hoàn toàn không giãy dụa, cũng không đẩy tôi ra. Vì thế tên thái giám lại một lần nữa bỏ chạy, lúc này Thiệu Tề Huyền đẩy mạnh tôi ra. Anh dùng sức chùi môi, giống như có cái gì rất bẩn dính ở đó. Anh nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng đầy phẫn nộ. Tôi bị anh nhìn đến giật mình, hình như anh ấy rất chán ghét tôi, tôi lập tức giải thích: “Thực xin lỗi, xin anh tha thứ cho tôi. Tôi thật không phải là cố ý làm như vậy, tôi... tôi chỉ là muốn cứu bạn thôi...”

“Đừng để tôi gặp lại cô!” Đầu cũng không quay lại liền bước đi. Đại ca 1m88 đi ngang qua nhìn tôi cười quỷ dị, rất nhanh anh ta và những người khác cũng theo Tề Huyền rời đi.

“Cậu không sao chứ.” Uyển Nhu đi tới.

“Sao lại không có việc gì, thiếu chút nữa là chết rồi.” Tề Huyền khác tên vương bát đản ở chỗ: cho dù Tề Huyền giận đến như thế nào cũng không đánh con gái.

“Sao cậu lại dám làm?”

“Thế nào?”

“Cái gì thế nào? Cảm giác kiss ah!”

“Rất đau a? Răng nanh đẩy răng nanh.”

“Cậu đúng là ngu ngốc, trách không được chỉ có thể đứng mãi trong lớp 12 của trường Hoa Tân.”

“Cậu được đưa ngu ngốc như tớ đây cứu đó.”

“Được được được, nữ anh hùng, tớ mời, cậu muốn ăn gì?”

Tôi cứ như vậy không rõ ràng đánh mất nộ hôn đầu, cho nên tim tôi cảm thấy rất đau đớn, bởi vì thương tâm quá độ nên tôi chỉ muốn ăn không ngừng.

“Tiểu Trăn, con sao vậy, con có phải hay không có...?” Mama lo lắng hỏi.

“Có cái gì?” Tôi lại ăn thêm một chén cơm.

“Có phải hay không có... có...”

“Mẹ nói cái gì nha, mới không có, tâm tình con không tốt.” Mẹ luôn như vậy, cái gì đều có thể liên hệ với việc mang thai, lần trước tôi ăn không vô, bà cũng hoài nghi tôi mang bầu, hiện tại tôi nuốt trôi bà lại hoài nghi tôi có, làm con gái cũng quá khó khăn đi. Ngay lúc ba người chúng tôi ăn cơm vui vẻ, cửa bị đập mạnh ra, một đám người mặc đồ đen vọt vào, mang một nhà chúng tôi quăng ra ngoài.

“Mấy người làm cái gì vậy!” Mẹ tôi hét lớn, “Ba ba, ông lại đi bài bạc nữa àh.”

“Tôi làm sao có thể, bà một tháng mới cho tôi tiền mua thuốc lá, tôi nào có tiền đi cá cược.”

“Cứu mạng a ~~!” Tôi không muốn tham dự vào thảo luận của ba mẹ, tôi chỉ muốn thết lên. Tôi cũng không biết vì sao, đám người áo đen kia tự nhiên đưa tôi tới khách sạn Long Cung, nhưng tôi cũng chưa nghĩ tới mình có thể vào khách sạn năm sao này. Sau đó tôi bị nhốt vào một căn phòng, lại có một đám phụ nữ xông tới, “Mấy người muốn giết tôi sao? Tôi... tôi muốn chết cùng với ba mẹ.”

“Ồn ào muốn chết, mau, mau hóa trang cho cô ấy, thay quần áo, con bé này không có một chút đặc sắc, đại ca làm sao có thể muốn cô này được.” Người nói chuyện là một bà thím, tôi cũng sắp chết rồi bà chị nói dễ nghe một chút cũng không được sao! Ba mẹ! Hai người đang ở đâu ah ~~~.

Nhưng tôi chưa chết, mà bị bắt trang điểm rất đẹp, mặc váy lụa trắng giống như cô dâu vậy, wow ~~! Xảy ra chuyện gì. Bà thím kia đem tôi dẫn tới nhà ăn ở tầng cao nhất trong khách sạn Long Cung, chỗ này tôi nghe nói qua, toàn bộ nhà ăn đều trong suốt, có thể nhìn thấy từng góc gác trong thành phố, tôi cũng không dám nghĩ mình sẽ có ngày được tới chỗ này. Đi vào nhà ăn, ba mẹ sớm ngồi ở đó, ngồi cùng bọn họ là một đôi vợ chồng tôi không quen,

ngồi trong phòng ăn mà chú kia còn mang theo kính đen, thoát nhìn rất giống lão đại xã hội đen nha, vợ ông ấy nhìn rất đẹp, còn đẹp hơn đại minh tinh. Chung quanh có rất nhiều người mặc áo đen, người nào cũng giống hệt xã hội đen.

“Lão đại, thiếu gia đã đến.” Quà nhiên là xã hội đen, ông ấy muốn làm gì? Ba ba đã muốn chạy, mama thì tỏ vẻ đừng uống phí của trời, mà tôi cũng thấy mình đẹp như vậy cũng không muốn chạy nữa.

Tề Huyền bước vào, nha, không, sao anh ta lại vào đây, chẳng lẽ anh chính là thiếu gia. Nếu ánh mắt có thể giết chết người, chắc bây giờ tôi đã ngã xuống đất cái rầm. Hình như anh thật sự thật sự rất giận, thực xin lỗi, Thiệu Tề Huyền, vạn lần xin lỗi. Lão đại xã hội đen đột nhiên đứng lên, ông ấy cũng giống Tề Huyền cũng thuộc dạng cao gầy, “Tề Huyền đi theo cha gặp cô dâu đi!”

Cô dâu? Ở đâu? Sao tôi lại không thấy. Thiệu Tề Huyền cực kỳ không tình nguyện bước đến bên người tôi, nắm lấy tay tôi,

Ôi!!!!!! Cô dâu chẳng lẽ chỉ —— tôi sao!!! Đây là chuyện gì? Người ngoài hành tinh tấn công địa cầu sao?

“Hôm nay là hôn lễ của con trai tôi - Tề Huyền, chúng ta cạn ly.” Lão đại giờ ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Kết hôn? Tôi và Thiệu Tề Huyền! Ông trời a! Anh là người mà mỗi ngày tôi đều cầu khẩn ông trời sao đưa tôi sao!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kết hôn? Có làm hay không! (1)

“Chờ một chút.” Tôi lấy hết cam đảm đi tới trước mặt lão đại xã hội đen cũng chính là cha của Tề Huyền, “Chú àh, con không biết chú nghĩ như thế nào, nhưng con bây giờ rất lúng túng, sao con lại phải kết hôn với anh ta vậy?” Tôi chỉ chỉ Tề Huyền đứng bên cạnh, bộ dáng anh ta giống như ăn phải thuốc nổ. Tôi bây giờ cực kỳ loạn, không biết tại sao lại bị bắt tới đây kết hôn, có thể không loạn sao.

“Các con đã hôn môi.”

“A! Chú không cần nói lớn như vậy a!” Ai da, những lời này mà chú ấy lại nói ra giống như tuyên bố đoạt giải huy chương vàng Olympic vậy, không những trịnh trọng mà còn rất lớn tiếng. Làm ơn! Loại chuyện này làm sao có thể cố gắng hết lên như vậy. Tôi vụn trộm liếc về phía ba mẹ, chết, chết rồi! Mặt mẹ từ trắng chuyển thành xanh rồi, thế nào bà ấy cũng phải dùng phần để trang điểm lại. Bà đưa quả đấm hướng tới cảnh cáo, xem ra hôm nay chắc bị ăn đòn rồi. Ba ba thì như lá cây trong gió, không ngừng run rẩy. Ba ba, ngài mà còn run tiếp thì sẽ hư ghế đó, ghế ngồi ở đây rất mắc ah.

“Con... con cái gì... con... khi nào thì... cái kia... cái kia với anh ta.” Tốt nhất là phủ nhận tới cùng, cho dù tôi đúng là thiếu bạn trai như sa mạc Sahara thiếu nước, nhưng tôi cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với xã hội đen ah. Tôi sợ sệt liếc nhìn Tề Huyền, wow đúng là một nam sinh rất đẹp trai, cực kỳ đẹp trai, ah ~~~! Tại sao anh ta lại sinh ra ở gia đình hắc đạo. Ông chú lão đại đột nhiên mỉm cười với tôi. Càng đứng gần càng thấy ông chú lão đại cũng rất cao, rất có mị lực đàn ông nha. Chú ấy cũng lớn cỡ ba tôi, bất quá chú ấy với ba ba đúng là một trời một vực.

“Hất xì!” Ba ba run không ngừng đột nhiên hắt hơi một cái. Ai da, ba ba không nên tức giận. Ông chú lão đại đem một đồng ảnh chụp đặt xuống trước mặt tôi. Đây là ý gì? Tôi cầm lên lần lượt xem từng tấm một, nói thực thì ảnh chụp cũng không tệ lắm, chụp cực kỳ đúng chỗ, người con trai trong ảnh chụp hình dáng không tệ, chính là nữ có chút. Há? Không đúng, cô gái này hình như gặp qua ở đâu?

“A! Tại sao lại là con!” Là cái tên khốn nào chụp mấy tấm này! Làm sao có thể như vậy! Ô ~~~! Trả lại cuộc đời tươi đẹp cho tôi!

“Chú àh, con thật không phải là cố ý, con chỉ là, con chỉ là, con...” Làm sao bây giờ ~~~

“Con hôn Tề Huyền, cho nên con phải lấy nó. Con không cần sợ, chỉ cần ngoan ngoãn kết hôn là được rồi, chẳng lẽ con không muốn gả cho Tề Huyền sao? Hử?”

Chú àh, chú nói con không cần sợ, nhưng chú khủng bố như vậy, con thực sợ hãi.

“Chú..., vì con với cậu ta... cái kia..., cho nên phải kết hôn sao? Chú không cần khách khí như thế, con không cần Tề Huyền phụ trách đâu.” Ông chú lão đại này thật sự quá khách khí, chỉ là hôn... một cái thôi?

“Đây không phải là phụ trách!” Chú ấy đứng dậy, “Đây quy định của gia tộc chúng ta! Bất kể là ai, đã trao nọ hôn đầu của mình cho người nào thì phải cưới người đó. Đây là gia quy.”

“Cái gì! Sao có quy định như thế!” Không nghĩ tới là do chính mình tìm phiền toái, sớm biết đến cái chuyện lạ đời này, tôi có bị tên vương bát đần đánh đến chết, cũng sẽ... Sẽ không hôn Tề Huyền. (t/g: biện bạch vô hiệu)

“Thì ra là vì vậy, chỉ vì nọ hôn đầu, chúng con, chúng con, chẳng lẽ thật sự phải kết hôn sao?”

“Vậy cô cho là chúng ta bây giờ đang làm cái gì đó, đũa ngọc.” Tề Huyền nãy giờ không lên tiếng lại trừng mắt nhìn tôi.

“Tôi cũng không biết sẽ như vậy, sao anh không nói sớm?”

“Tôi như thế nào không nói sớm? Cô tự nhiên xông lại hôn tôi có cho tôi thời gian nói chuyện sao? Không biết đụng phải tà gì nữa.”

“Tôi chỉ muốn cứu bạn thôi mà, hôn nữa...,” anh ta quả nhiên là con của ông chú lão đại, “Hôn nữa đây cũng là nụ hôn đầu tiên của tôi, anh cũng không chịu thiệt a! Ai biết anh cũng là lần đầu tiên hôn người khác chứ.”

“Cô nói lại lần nữa coi!” Nghe được tôi nói anh ta là lần đầu tiên hôn người khác, giận đến tím mặt, “Đũa ngọc kia, cô nói lại lần nữa thử coi, tôi nhất định sẽ giết cả nhà cô!” Phần từ khủng bố nha ~~~! Tôi chịu đựng nước mắt ứa khuất, nhìn chung quanh một chút, má ơi! Trừ bỏ một nhà chúng tôi còn lại đều là xã hội đen, nếu thật sự làm không tốt bọn họ sẽ giết cả nhà tôi sao.

“Nhưng... nhưng chúng ta đều là học sinh trung học a, theo pháp luật, tôi còn chưa tới tuổi kết hôn đâu.”

“Chuyện này con không cần lo lắng, tất cả đều chuẩn bị tốt rồi.” Ông chú lão đại tràn đầy tự tin nhìn tôi. Lão đại không hổ là lão đại, loại chuyện này cũng có thể dàn xếp. Ngay lúc hôn phách tôi chưa kịp quay lại, lại có đi một người tiến vào, ông ấy mặc áo Thần Phụ* (cha chúa), xem ra đến chủ trì hôn lễ của tôi và Tề Huyền. Bất quá, chú a ~, làm sao chú lại tìm một Thần Phụ bất lương tới vậy! Tôi vô lực liếc mắt nhìn người chủ trì hôn lễ một cái, một cái đầu gà màu đỏ, hôn nữa thêm một cái kính mắt màu đỏ cực kỳ khoa trương, nhìn từ xa giống như là một con ruồi mắt đỏ bay tới. Người này giả vờ giả vịt tiêu sái đi đến bục làm lễ, bàn chủ lễ khi nào được chuyển vào đây? Có lẽ là lúc tôi biết phải đính hôn với Tề Huyền. Tề Huyền lại kéo cánh tay tôi, lững thững bước tới bàn chủ lễ, đến gần mới biết, bên má trái của cái đầu con ruồi mắt đỏ có một vết sẹo hình chữ thập, vẻ mặt đúng dạng người xấu.

“Thiệt Tề Huyền, anh có nguyện ý cưới Lâm Lan Trăn làm vợ, hôn nữa mặc kệ trong tương lai cô ấy sẽ mập giống heo mẹ, còn có một ngày đột nhiên da dẻ bị tróc ra hết, đầu mọc sừng, anh cũng sẽ không quăng cô ấy sao?”

“Tôi, nguyện, ý.” Tề Huyền hình như là nghiêng răng nghiêng lợi mới tuyên thệ.

“Lâm Lan Trăn, cô có nguyện ý gả cho Thiệu Tề Huyền, hôn nữa bất kể là hắc bang đồ máu, hoặc là bị đao chém như chém dưa hấu, hay là đối mặt với súng bắn bom đạn đều sống chung với anh ta sao?”

Má ơi! Đây là lời tuyên thệ kiểu gì vậy, khủng bố nha. Ngay lúc tôi còn suy nghĩ miên man, đột nhiên một cái đầu đỏ chói bay tới trước mặt tôi, “Cô rốt cuộc có nguyện ý hay không!” Ruồi mắt đỏ mở hết âm lượng hét thẳng mặt tôi, làm cho tôi chấn động đến mắt nổ đom đóm, làm ơn ~~, bộ dạng xấu xí có thể tha thứ, nhưng cũng không cần dọa người.

“Tôi, tôi, tôi.” Tôi mở miệng một cách khó khăn, theo bản năng nhìn về phía ba mẹ, mama cũng khẩn trương nhìn tôi, bà dùng ánh mắt nói cho tôi biết: nói nguyện ý đi, con gái ngoan, bằng không cả nhà đều phải chết.

Ba ba, ba ba..., ô ~~~! Thời điểm máu chó này mà ba tôi... ông ấy cư nhiên bị dọa ngất rồi. Nếu hiện tại có thể choáng váng, tôi cũng vậy muốn ngất nha. Tôi liếc nhìn các “bạn bè” hắc đạo xung quanh, má ơi, mười mấy người còn dẫn theo hơn 20 tên tiểu tốt.

“Tôi, tôi, tôi nguyện ý.”

“Xong rồi, bây giờ trao đổi nhẫn” mặt Tề Huyền không chút thay đổi nắm lấy tay tôi, đeo lên một chiếc nhẫn vàng trắng đính kim cương, một chiếc nhẫn rất khá ah, kiểu dáng đơn giản nhưng rất đẹp. Tôi nhìn nhẫn kim cương thiếu chút nữa chảy nước miếng, Tề Huyền nhét mạnh chiếc nhẫn nam vào tay tôi. Đúng nha, tôi còn chưa mang cho anh ta. Tay anh ta rất thon dài, nếu không biết anh ta là xã hội đen còn có thể nghĩ anh ta là gia đình Piano nữa. Tôi rất hồi hộp, tay run không ngừng. Ơ? Vì sao tôi không có cách nào đeo nhẫn cho hắn vậy?

“Cô làm gì với ngón tay cái của tôi, đũa ngọc kia!”

“Ah, thực xin lỗi, tôi nhìn lầm rồi.” Tôi làm sao có thể phạm sai lầm này chứ...

“Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu.” Đây là lần thứ hai trong ngày tôi hôn Thiệu Tề Huyền, tôi cũng không có đường đột như lần đầu tiên, tôi hồi hộp quá cũng không dám mở mắt, nhưng mà tôi chờ rất lâu, cũng không có cảm giác được Tề Huyền hôn, tôi cẩn thận mở mắt ra, lúc này Tề Huyền chỉ cách tôi khoảng cách 0,0000001 millimet.

Wow ~~~! Lúc nhìn gần càng đẹp trai hơn, cuối cùng anh ta chỉ chuẩn chuẩn lướt nhẹ môi tôi, sau đó liền quay đầu, không hề nhìn tôi một lần. Tôi nghĩ hôn lễ chỉ là dùng một bữa cơm là xong rồi, nhưng không ngờ tập tục lễ đính hôn của nhà họ Thiệu lại phức tạp hơn, bữa tiệc theo kiểu Âu Tây, nhưng lại tổ chức trong nhà hàng kiểu Trung Quốc. Tôi và ba mẹ lại bị đưa đến nhà của họ Thiệu. Mama bắt đầu chấp nhận sự thật rồi, không thể phủ nhận được lúc đầu biết tôi bước vào gia tộc hắc đạo còn hoảng sợ, dù sao mama tôi cũng trải qua cả đời một cách sống yên bình lặng, may mà năng lực thích ứng của bà ngay cả con gián cũng cảm thấy không bằng. Trên đường đi đến nhà họ Thiệu, bà rõ ràng rất hưng phấn, giống như gả cho Thiệu Tề Huyền không là tôi, mà là bà ấy. Tôi thấp thỏm không yên nắm tay Tề Huyền vào nhà họ Thiệu, kết hôn cũng thật sự là một chuyện kỳ diệu, tôi hiện tại giống như có một chút cảm giác kết hôn rồi, bất quá cảm giác của Tề Huyền không tốt lắm, khuôn mặt anh tuần kia không hề có nét vui mừng. Tôi vốn nghĩ rằng nhà họ Thiệu nhất định ở trong khu nhà cao cấp, bất quá ngoài dự đoán của tôi, nó không lớn, mà là vô cùng, vô cùng lớn. Nhà họ Thiệu cũng không phải xây dựng theo kiến trúc hiện đại, mà ngược lại nó mang đậm phong cách cổ điển, tất cả đều mang lại cảm giác hoài cổ, không có bất kỳ trang trí khác lạ, phải hình dung như thế nào đây, chỉ có thể nói phòng ở cũng đặc biệt giống như chiếc di động của tôi. Đến gần đại sảnh, đập thẳng vào mắt tôi là một ông lão, ông ngồi ở giữa, ông vừa thấy tôi liền nở nụ cười, tuy rằng ông cười rộ, vẻ mặt hơi giống con cá mập trong vai phản diện, bất quá tôi

cũng mỉm cười lấy lẽ. Nhìn dáng vẻ của ông ấy hình như là một nhân vật lớn nào đó. Tề Huyền dẫn tôi đi đến trước mặt ông ấy, “Ông nội, đây là vợ cháu, Lâm Lan Trần.” Hóa ra là ông nội của Tề Huyền a.

“Tốt, tốt. Lan Trần à, về sau Tề Huyền sẽ giao cho cháu.” Ông hiền lành nói với tôi, “Đây là lì xì cho cháu.”

“Cám ơn, ông nội.” Tôi cảm động muốn khóc, ông nội thật tốt, trong gia đình khủng bố này cuối cùng cũng có một người tốt. Lì xì của tôi chưa cảm nóng tay, đã có người giật lấy. Tầm mắt tôi lưu luyến nhìn theo bóng dáng bao lì xì.

“Kính trà cho lão gia đi.” Một giọng quái lạ vang lên bên cạnh khiến da gà tôi dựng đứng hết. Một bà lão, xin cho phép tôi gọi bà ấy như vậy, đi đến trước mặt tôi, ý bà ấy bảo tôi cầm ly trà bên cạnh kính ông nội. Sau đó, tôi mới biết được bà lão này làm quản gia từ lúc bà nội Tề Huyền còn sống, tôi gọi bà là thiếu Trữ. Tôi cầm ly trà muốn đưa cho ông nội, âm thanh lạnh lùng kia lại mở miệng: “Thiếu phụ nhân, ngay cả việc dâng trà cho trưởng bối cũng không biết sao?” Tôi bị bà làm giật mình, thiếu chút nữa đổ hết trà lên đầu ông nội của lão đại rồi, vốn ly trà chuẩn bị trượt ra khỏi tay tôi, nhưng Tề Huyền lập tức tiếp được, động tác nhanh đến nỗi tôi cũng chưa thấy rõ, hơn nữa nước trà cũng không có bắn ra ngoài.

“Bất được!”

“Uh.” Tôi bất lực nhìn mama cầu cứu, bà nhẹ nhàng nói một tiếng

“Quý xuống.” Tôi mới bắt đầu phát huy tất cả trí tuệ, nhớ lại cách kính trà trong phim cổ trang. Ông trời ơi! Mau làm cho chuyện này chấm dứt đi ~~~~

“Tiểu Trần, ba mẹ phải đi.” Mama nắm tay tôi cũng không phải bị thương, ngược lại rất vui vẻ. Gặp tình cảnh như vậy không phải là hai mẹ con mặt đầy nước mắt, lưu luyến không muốn chia lìa sao? Vì sao mẹ tôi giống như rất vui vẻ.

“Ba mẹ, đừng đi ~~~!”

“Con đúng là đứa ngốc, cũng đã là người có chồng rồi, đương nhiên phải ở cùng với chồng. Bình thường nhìn con hồ đồ, không ngờ con lại tìm được một con rể tốt như vậy cho chúng ta, yêu con quá Tiểu Trần.”

“Mama, anh ta tốt lắm sao, nhà họ là xã hội đen nha. Mẹ có hồ đồ hay không ah, xã hội đen đó! Giống như trong phim cầm dao, cầm mã tấu, sau đó giết tới giết lui, còn có...”

“Ai da, con có sợ cũng đừng nghĩ như vậy, con xem như cậu ta là máy in tiền thì được rồi.” Mama nhẹ nhàng nói, “Nhớ kỹ, con sau này phải ăn nhiều, mua nhiều, lấy nhiều, nhớ kỹ đó?”

“Mama!” Mẹ có thật là người mẹ ruột của tôi không, hay là ngày hôm qua có người ngoài hành tinh bắt mẹ đi rồi, bây giờ tìm người giả mạo thành! Mama ơi, sao mẹ lại là thương tôn nội tâm thiếu nữ nhỏ bé của con. Mama hiển nhiên không biết tôi nghĩ gì, bằng không bà nhất định sẽ nhảy dựng lên dùng đầu đập bẻ đầu tôi, đây chính là phương pháp quen thuộc mỗi khi bà muốn dạy dỗ tôi.

“Con không cần lo, con làm con dâu không phiền phức như mẹ trước đây, chỉ cần giả ngu là được rồi. Mẹ đây không phải chưa từng xem qua các phim Hollywood, mẹ thấy lão đại đều có rất nhiều vợ bé, con chỉ cần làm bộ không biết gì là được rồi. Chính là cố gắng giả ngu hiểu không?”

“Mẹ nó à, bà không cần lo cho Tiểu Trần đâu.” Ba ba cuối cùng mở miệng, “Bà xem con mình vốn là không thông minh, đều không cần giả bộ, cũng rất giống rồi.”

“Đúng vậy a, ba ba, ông nói thật sự đúng.” Mama rất vui vẻ. Ba ba ~~~~~ ô ~~~~~! Bọn họ thật không phải là người ngoài hành tinh, mà là ba mẹ của tôi sao?

“Tiểu Trần, cố lên! Mẹ hôm nay thật sự rất vui, mẹ đang lo lắng con không thể gả ra ngoài, bây giờ mẹ không cần lo rồi, nha ha ha ha ha a ~~~~.” Mẹ, có người nói mẹ cười rộ lên giống con gấu trắng Reiko chưa...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Kết hôn? Có làm hay không! (2)

Dù sao cuối cùng tôi cũng phải ở lại nhà họ Thiệu, kỳ thật ba mẹ cũng không có biện pháp gì giúp tôi, bởi vì ông nội đã mở miệng, từ giờ trở đi tôi chính là một thành viên trong nhà họ Thiệu, là vợ chính thức của Thiệu Tề Huyền, tôi phải ở lại chỗ này. Như vậy, tôi đã trở thành vợ của người ta.

Tôi và Tề Huyền bị giam trong phòng tân hôn, trong này dường như không có vật dụng gì, chỉ có trợ trọi một chiếc giường, không gian còn lại rất rộng rãi. Hiện tại đã là cuối mùa thu, trên người tôi chỉ có chiếc váy cưới hai dây và một áo choàng làm bằng voan mỏng, tôi bắt đầu cảm thấy có chút lạnh, nhìn trộm chiếc giường, thật đáng buồn, tôi phát hiện cả phòng chỉ có một tấm chăn mỏng, đến buổi tối cái chăn này thuộc về ai đây? Ngay lúc tôi cảm

thấy lạnh đến phát sầu, đột nhiên có một áo khoác ấm áp phủ đầu.

“Tôi không lạnh.” Lúc này không phải nên nói “Cám ơn” sao, vì cái gì tôi nói những lời khẩu thị tâm phi..., tôi thật sự rất lạnh nha.

Tễ Huyền cũng không tranh cãi với tôi, anh ta ngồi trên giường bày ra vẻ mặt rất cool, chuẩn bị đi ngủ, kết hôn thật là một chuyện rất phiền phức, cho dù hôm nay hôn lễ tương đối đơn giản, cũng khiến tôi mệt mỏi đến vậy rồi, hơn nữa bây giờ cũng đã muộn, ngày mai còn phải đến trường, bé ngoan đều phải ngủ sớm. Chính là anh ta ngủ trên giường, như vậy tôi ngủ ở đâu?

“Cô không muốn ngủ cũng không liên quan tới tôi, nhưng ngày mai tôi còn phải đi học!” Tễ Huyền rốt cục nói chuyện với tôi.

“Chính là, chính là..., chính là, tôi ngủ ở đâu?”

“Giường ah, cô muốn ngủ trên mặt đất?”

“Chính là... anh là nam, nói như thế nào tôi cũng là nữ, cho tôi xin đi, tại sao tôi phải ngủ cùng anh a!” Tuy trên pháp luật, Tễ Huyền là chồng của tôi, nhưng anh ấy với tôi nói thế nào cũng là hai người xa lạ.

“Cô không soi gương!”

“Tôi có soi a, mỗi sáng và tối đều có soi gương.”

“... Vậy cô chưa từng nhìn kỹ bản thân sao! Cô trông rất an toàn.” Anh ta dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn tôi từ đầu đến chân rồi dừng ở mặt tôi, “Nhìn cô đi, bộ ngực chỉ lớn hơn con trai một chút, so với con gái thì thấp một chút, cô cho là tôi có thể chạm vào loại hàng này thì đúng là sai lầm!”

“Tôi so với con trai thấp một chút, so với con gái cao hơn một chút? Anh...” Xong rồi, tôi lại còn nói ngực mình thấp hơn con trai, mà còn cao hơn con gái, vậy tôi đây thành cái gì, ô ~!

Tễ Huyền vừa nghe thấy những lời ngu xuẩn của tôi, liền cười, nhưng chỉ trong nháy mắt, chính tôi còn tưởng mình nhìn lầm! Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy cười, không nghĩ tới bộ mặt cool ấy khi cười tươi lên nhìn rất đẹp. Không thêm để ý tới bộ dạng ngẩn người của tôi, Tễ Huyền mỗi một nằm dài trên giường, đá văng cái chăn sang một bên.

Tôi đành phải nhận mệnh, nằm dài trên giường, nhanh chóng đi ngủ, ngày mai không thể tới trễ. “Từ nay về sau chúng tôi phải ở phòng này sao?”

“Chỉ là đêm nay, sau này cô ở chung phòng với tôi.”

“Vi sao hôm nay lại ở nơi này.”

“Bởi vì chuyện sớm sinh quý tử chết tiệt đó!”

“Oh.”

“Đem mặt xoa qua chỗ khác!” Tễ Huyền đột nhiên hung hăng ra lệnh.

“Vi sao!”

“Cả buổi tối mà thấy mặt cô, tôi sẽ gặp ác mộng, xoa qua chỗ khác!”

“Tôi...”

“Cô quay hay không quay, nếu không quay đi chỗ khác tôi giết cả nhà cô!” (Dol: sao anh này thích giết cả nhà người ta vậy)

Lại nữa rồi, vừa mở miệng là giết cả nhà tôi. “Oh.” Ô ~! Sao tôi lại vô dụng như thế? Tôi vội vã đem cả người quay qua vách tường, cẩn thận đắp cái chăn mỏng và cái áo vest màu xám xanh mà Tễ Huyền quăng cho, đêm tân hôn của tôi diễn ra trong nỗi run sợ.

Tôi mơ mơ màng màng, từ trong mộng tỉnh lại, rất ấm áp a, một loại cảm giác rất ấm áp, còn có một chút mùi con trai rất dễ chịu... Sao lại có mùi con trai? Tôi mở to mắt, trời ạ ~! Tôi rõ ràng ôm Tễ Huyền ngủ ngọt ngào. Ngay lúc ấy Tễ Huyền cũng tỉnh dậy.

“Cô, đưa ngực kia” Anh ta đẩy tôi ra, thiếu chút nữa tôi từ trên giường té xuống đất, “Cô làm gì mà chui vào trong ngực tôi.”

“Tôi, tôi không phải, tôi không có.” Sao lại có thể như vậy, nhất định là tối qua quá lạnh rồi, con người cũng không phải tảng đá, đương nhiên tìm chỗ ấm áp mà chui vào.

Tễ Huyền thoáng nhìn qua đồng hồ, cũng là của phù hiệu trường của cậu ta. Học viện Kiếm Lan luôn trâu bò như vậy, ngay cả phù hiệu trường cũng không giống với người khác, phù hiệu trường bình thường đều đính trên quần áo. Nhưng Kiếm Lan thì sáng tạo hơn, phù hiệu trường dành cho nam sinh chính là một kiểu đồng hồ nam rất đẹp, còn nữ sinh thì càng hạnh phúc hơn, là một vòng tay xinh xắn. Nói tới đây, mọi người nhất định rất ngạc nhiên phù hiệu trường Hoa Tân chúng tôi sẽ như thế nào. Đúng, phù hiệu trường của chúng tôi chính là... chính là một cái bánh bao mỉm cười...

Phù hiệu trường của tôi cũng là loại đứng cuối.

“Nguy rồi, sắp trễ rồi.”

Tôi cũng đưa đầu nhìn nhìn, “Sao lại trễ như vậy?” Thảm! Thầy chủ nhiệm, chuyện phiền phức rồi.

“Này, tôi cho cô biết, không được phép nói cho người khác biết cô là của vợ tôi.”

“Vì sao?”

“Không được phép chính là không được phép, cô dám nói ra, tôi nhất định giết cả nhà cô.” (_ _#)

“... oh.” Tôi đáng thương quá, cả nhà tôi mỗi ngày đều bị giết tới giết lui.

Dưới sự trợ giúp của nữ giúp việc, tôi dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét thay lễ phục, rồi lại mặc đồng phục, cũng không thèm ăn sáng chạy thẳng ra ngoài, đúng lúc tôi mơ mơ hồ hồ chạy ra ngoài, chạy một lúc lâu tôi mới nhớ tới, tôi không biết đường từ nhà họ Thiệu tới trường đi như thế nào?

Chờ tới lúc tôi trăm đắng nghìn cay chạy tới trường, tôi đã nghe thấy tiếng nhạc tập thể dục phát mỗi sáng, tần suất phát sóng của bài hát này thậm chí vượt qua cả bài hát có lượt truy cập cao nhất của làng nhạc Hoa ngữ, đồng thời bài này cũng là ca khúc bắt đầu một ngày của radio, hôm nay tôi cứ tưởng là trễ nhưng quả thật là tới “Sớm” a. Người trước mặt tôi chính là bạn học yêu quý —— Man Trữ, hôm nay sao cậu ấy tới sớm vậy, bình thường vị đại tiểu thư này được bầu là người chưa qua tiết đầu cũng chưa xuất hiện.

“Hôm qua như thế nào?.”

“Đừng nhắc tới chuyện hôm qua nữa, bây giờ chúng ta phải làm sao bây giờ? Chủ động tới chỗ thầy chủ nhiệm àh?”

“Cậu uống nhầm thuốc sao, ông ấy nhất định sẽ bắt chúng mình giả làm Tiểu Thiên Nga hơn nửa tiếng đó.” Lời vừa nói xong tôi lại có điểm khó mà thông suốt, để tôi nói rõ một chút cho mọi người biết. Thầy chủ nhiệm của tôi có cách “giáo dục học sinh” rất hiệu quả, một phương pháp “giáo dục yêu thương” cực kỳ đặc biệt, chính là bắt những học sinh phạm sai lầm duy trì tư thế đứng thẳng trong suốt thời gian dài, Tiểu Thiên Nga chính là kiểu đứng thẳng của thiên nga trắng trong vở kịch “Hồ thiên nga”*, hai tay dang rộng ra như kiểu con thiên nga vỗ cánh.

“Đi theo tớ, đừng phải chuyện này cậu gặp được tớ là phúc của cậu đó.” Tôi hình như không có loại cảm giác này.

Tôi và Man Trữ đi tới cổng sau của trường, “Chúng mình sẽ nhảy xuống từ nơi này.”

“Tớ có chứng sợ độ cao, tớ sợ.”

“Cậu muốn đi gặp cô chủ nhiệm sao?”

“Không muốn!”

“Vậy thì đi lên đi.”

“Không cần sợ, chỉ cần đưa lưng về phía mặt đất, rồi nhảy xuống, sẽ không sợ nữa, tớ sẽ chờ cậu cùng nhảy xuống.”

“Oh.”

Hai chúng tôi đồng thời đưa lưng về phía mặt đất, “Lan Trăn, một, hai, ba, nhảy!”

Tôi nhắm mắt lại cùng Man Trữ nhảy xuống, đương nhiên chúng tôi bị té xuống đất, bắt quả cũng không phải rất đau. “Chúng ta đi thôi.”

Ngay lúc chúng tôi sửa sang lại quần áo chuẩn bị chuẩn, không biết từ lúc nào trên mặt đất xuất hiện thêm một cái đầu trọc, “Lan Trăn, cậu gặp qua Hắc Sơn lão ni này chưa?” Man Trữ nghi ngờ nhìn người đàn ông bị xù trên đất. (lão ni: hòa thượng già)

Đây là thời đại nào rồi, đàn ông lại thích để cái đầu bóng loáng vậy sao, “Không biết, chỉ là cậu có cảm thấy hơi giống một người không?”

“Đúng vậy rất giống thầy chủ nhiệm, nhưng mà tóc ông ấy hình như rất dày a. Kệ đi, chúng ta chạy nhanh thôi.”

Sau khi chúng tôi mang về mặt thẳng lợi bước đi không lâu thì phía sau truyền đến một âm thanh thê lương: “Từ Man Trữ! Lâm Lan Trăn! Đứng lại cho tôi.” Hắc Sơn lão ni rõ ràng đã tỉnh lại.

“Chạy mau!” lúc ấy tôi và Man Trữ mới thấy sợ, nhanh chóng bỏ chạy, đang lúc bối rối hai chúng ta đã phạm một sai lầm lớn chính là chạy như điên vào sân thể dục. Khi hai chúng ta đi vào vừa đúng lúc kéo cờ, cùng với nhạc quốc ca trang nghiêm, tôi và Man Trữ chạy phía trước, Hắc Sơn lão ni đang cố gắng chạy phía sau, sáng sớm liền trình diễn một cảnh truy đuổi sinh tử. Tất cả học sinh và giáo viên đều không chuyển mắt nhìn ba người chúng ta, “Man Trữ cậu chờ tớ một chút a.” Man Trữ cao 1,72m cuối cùng bỏ lại tôi ở phía sau, kỳ lạ sao cặp của cô ấy có cái gì giống... tóc già a. Đây không phải là...

tóc của thầy chủ nhiệm a.

“Man Trữ.” Tôi giữ chặt để Man Trữ dừng lại, sau đó lấy tóc giả xuống, lúc này Hắc Sơn lão ni không kịp thờ đứng trước mặt hai chúng tôi, má ơi! Con giận của ông ta không nhỏ nha!

“Thầy...” Tôi hết sức bối rối nhanh tay đưa tóc giả lên đầu thầy? Nhìn thế nào cũng cảm thấy không hợp lắm? Tóc bên trái hơi nhiều a. “Ồ!” một tiếng, toàn thể giáo viên và học sinh đều cười ầm lên, tất cả mọi người đều ôm bụng cười nghiêng ngả nhất là lớp chúng tôi.

“Lệch rồi!” Man Trữ vội vàng nhắc nhở tôi.

“A?” Nguyên lai tôi hơi hợp quá đội tóc giả cho thầy chủ nhiệm lệch hẳn về bên trái, bên phải một cọng cũng không có, tôi nhanh đội lại đằng hoàng, cố gắng cười ngây ngô với người bị hại, hi vọng ông ấy sẽ tha thứ cho chúng tôi. Nhưng ông ấy sẽ tha thứ sao?

Đương nhiên sẽ không! “Ngay bây giờ hai trò ra cổng trường đứng kiểu Tiểu Thiên nga, nữ thần Tự Do một tiếng cho tôi!” cả không gian bao trùm tiếng rống giận và tiếng cười của toàn thể giáo viên học sinh của Hoa Tân, rất lâu rất lâu vẫn chưa giảm...

Tôi cố hết sức duy trì tư thế nữ thần Tự Do, may mà tôi không cần cầm ngọn đuốc, bằng không tay tôi nhất định sẽ đứt rồi, “Còn bao lâu nữa?” Man Trữ bên cạnh tôi hỏi, thầy chủ nhiệm cũng không tàn nhẫn như tôi nghĩ, cứ cách 15 phút cho phép đổi chân một lần, bất quá Tiểu Thiên Nga của hai chúng tôi cũng duy trì không được bao lâu.

“Cũng sắp hết rồi.”

“Vào đi.” thầy chủ nhiệm rốt cục cũng sửa lại kiểu tóc. Không ngoài dự liệu, ông ấy mắng rất lâu mới cho chúng tôi về nhà chép phạt sám hối.” Lâm Lan Trăn, cặp của trò đâu?”

“A?” Ấy da, tôi như thế nào lại quên, cặp của tôi còn đang ở nhà, sao giải thích đây ~!” Em, em, em..., hôm nay em quên đem...”

“Lâm Lan Trăn! Trò đứng kiểu nữ thần Tự Do cho tôi!”

Ngày tân hôn của tôi ~, chính xác trôi qua như vậy đó ~~~!

** Vở kịch Hồ thiên nga: Hồ thiên nga (tiếng Nga: Лебединое Озеро, Lebedinoye Ozero) là vở ballet số 20 của Pyotr Ilyich Tchaikovsky, sáng tác khoảng năm 1875-1876. Vở kịch được dựng dựa trên những truyện cổ tích Nga cũng như một truyền thuyết xa xưa của Đức, kể về Odette, một nàng công chúa bị phù phép thành chim thiên nga. Vở ballet được công diễn lần đầu ngày 27 tháng 2 năm 1877, tại nhà hát Bolshoi, Moscow với tên Hồ thiên nga.*

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hôm nay bắt đầu ngày tháng làm vợ (Thượng)

Thầy chủ nhiệm kiên nhẫn “giáo dục” mấy tiếng liền rốt cục cũng cảm thấy mệt mỏi, vì vậy tôi được thả về, mà hôm nay tôi không có mang cặp đến trường, giờ học cũng sắp hết.

“6 tin/ngày, cung cấp mọi thông tin nóng hổi nhất về các câu chuyện tình yêu trong khuôn viên trường.” Tinh thần Man Trữ thật là tốt a, thần thái lúc nào cũng sáng láng, nói không ngừng, các quảng cáo của cậu ấy luôn có lực tác động kinh người, đã từng làm cho hiệu trưởng chúng tôi sợ tới mức bị tắc nghẽn cơ tim. “Ngày hôm qua cô đại sô của lớp A9 vừa hết tiết liền chạy đi ‘trang điểm’, tình cờ tôi lại bắt gặp cô Vật lý của chúng ta đang trồng cây si ở một góc tối trong khuôn viên trường, cô mặc...” Man Trữ luôn có quan điểm là nhân sinh bình đẳng, vì thế dù là chuyện thầy cô hay học sinh đều không thoát khỏi miệng cậu ấy. Các giáo viên có thể hết lần này tới lần khác phê bình học sinh cái này không đúng cái kia không tốt, nhưng đối với những lời tuyên truyền của Man Trữ lại không thể nói được lời nào.

Tôi không đem sách, đành phải ngồi bên cạnh Man Trữ, tuy nhiên tôi không thích cách nói quá ngay thẳng của cậu ấy lắm. Các nữ sinh tụ tập nói chuyện, các nam sinh thì đang luyện tập smackdown. Một trường học có tác phong nhanh nhẹn dũng mãnh, cả ngày chỉ biết đánh nhau thì tất nhiên là nam sinh chiếm đa số. Quảng thời gian trung học của tôi, ngày nào cũng được xem phim võ thuật mà phim này cực kỳ sống động.

Cuối cùng đến tiết Vật Lý, thầy vật lý có biệt danh “Ấm trà” là một người đàn ông trung niên mập mạp, mỗi lần giảng bài, tay trái để sau lưng, tay phải thì uốn qua uốn lại như tư thế xà công trong phim võ thuật của Thành Long, bất quá tay thầy không giống đầu rắn, mà giống “Nhất chỉ thần công” của Đoàn Dư, sau đó dùng cái giọng âm dương lẫn lộn phán một câu: “Cò sức kéo nó không? Đứng, không cò” (có sức kéo nó không? Đứng, không có!)*. Ngay lúc này, Man Trữ vỗ đùi, đặt biệt danh là “Ấm trà”, và cũng từ đó, thành tích của cậu ta lúc nào cũng bảo trì trong vài con số ở hàng đơn vị. Cậu nói vừa rồi của chúng tôi làm cả lớp dâng trào tâm huyết, từ “Ấm trà” này đã vượt khỏi ngôn ngữ của nhân loại, mà điểm vật lý của lớp chúng ta đều rất kém. Ba ba tôi cực kỳ không hài lòng với thành tích môn vật lý của tôi. Rốt cục tới một ngày sau khi ba ba tôi trường nghe buổi thuyết trình “hùng hồn” của “Ấm trà”, ông vỗ vỗ đầu tôi nói: “Bây giờ ba có thể tha thứ việc điểm vật lý của con không tốt rồi, bởi vì lời thầy con nói, ba nghe cũng nghe không hiểu gì hết.”

(tóm lại: thầy vật lý có biệt danh là “ấm trà” vì có thân hình mập bụng phệ giống ấm trà với lúc giảng bài không nói lam man + bị ngộ không ai hiểu => điểm thành tích cả lớp đều rất kém.)

Kể từ hôm đó, tiết Vật Lý đã trở thành tiết “tám” của tôi, Uyên Nhu và Man Trữ. Hôm nay tôi vốn rất lo lắng, bởi vì tôi đang sợ “nhân chứng sống” Uyên Nhu sẽ kể cho Man Trữ việc tôi mất nụ hôn đầu cho Tề Huyền, như vậy thì tôi còn mạng để sống sao?

“Man Trữ, cậu biết Thiệu Tề Huyền không?” Uyên Nhu quả nhiên bắt đầu kể chuyện.

“Đương nhiên biết, một trong ngũ đại mỹ nam của Kiếm Lan mà.”

“Ngũ đại mỹ nam là gì vậy?” Tôi chạy nhanh giạt ra chủ đề.

“Ê, Lâm Lan Trăn, cậu có phải là con gái không vậy? Trách không được đến bây giờ còn là bà cô già. Ngũ đại mỹ nam của Kiếm Lan mà cũng không biết.” Man Trữ mặc dù ngoài miệng nói tôi như vậy, nhưng cũng không quên phóng những tia mắt hứng phấn ra xung quanh, “Cậu chưa nghe nói qua Đông Tà Tây Độc, Nam Đế Bắc Cái, Trung Thần Thông của Kiếm Lan sao?”

“Học viện Kiếm Lan muốn làm phim Anh Hùng Xà Điêu sao?”

“Ngu ngốc!” Man Trữ không khách khí cốc đầu của tôi. Tôi không có ngu nha! Đông Tà Tây Độc, Nam Đế Bắc Cái, Trung Thần Thông không phải là nhân vật trong Anh Hùng Xà Điêu sao! Man Trữ lấy ra một cuốn sổ trong hộp bảo bối, “Bây giờ tớ chỉ có thể nói một cách đơn giản thôi, Đông Tà Thiệu Tề Huyền, gia thế là hắc đạo, mà hắc đạo chính là không phải chính đạo, bất chính gần giống tà, cho nên gọi là Đông Tà. Tây Độc Tiêu Dao, là ca sĩ đang nổi tiếng hiện nay, mẹ của anh ta lúc trước chính là ca hậu ah, anh ta nói trên tạp chí “Tuần san ngôi sao” là vì fan, cả đời sẽ thủ thân như ngọc, vĩnh viễn làm một quý tộc độc thân, cho nên chính là Tây Độc (từ “độc” trong cô độc). Nam Đế Lăng Từ Phong trong nhà có thể so với tài sản cả một nước, một tập đoàn siêu cấp giàu có, từ nhỏ đã trải qua cuộc sống như một vị hoàng đế, đó là Nam Đế không phải sao. Ủ ~, còn Bắc Cái thì có vẻ đẹp rực rỡ như tia sáng mặt trời, khí khái đàn ông, cho nên gọi cậu ta là Bắc Cái (từ “khải” trong khí khái). Trung Thần Thông là chỉ thầy đại số của bọn họ, nghe nói anh ta mới 17 tuổi đã tốt nghiệp đại học, lúc còn học đại học nổi danh là thần đồng số học, cái này chính là lai lịch của Trung Thần Thông (từ “thần” trong thần đồng), rất sâu sắc nha.”

(mấy cái tên dựa trên cách chơi chữ cùng âm trong tiếng hoa thui. Mà sao edit chỗ này làm ta nhớ tới phim BOF quá đi ^^)

Sâu sắc? Tôi xem là thiếu đạo đức thì có, cũng không biết những cái này do nữ sinh thiếu đạo đức nào nghĩ ra được, hi vọng bà Kim Dung nghe được có thể không bị học mấu. “A, thì ra là như vậy ah.”

“Lan Trăn, cậu không biết sao.” Uyên Nhu cũng biết thông tin này àh? “Tất cả bọn họ đều là học sinh vô cùng ưu tú của lớp đặc biệt, Trung Thần Thông là chủ nhiệm lớp của họ, cái lớp này quả thực là hoàn mỹ. Bây giờ tôi mới biết tại sao môn đại số của Kiếm Lan luôn giỏi rồi, điểm đại số hàng năm đều cao nhất.”

“Đúng vậy a, Đúng vậy a.” Tôi cố ý nói, “Nói không chừng vị thầy giáo đẹp trai kia nói với học sinh nữ là chỉ cần thi điểm cao có thể hẹn hò với anh ta.”

“Có lý, Lan Trăn đôi khi cậu cũng rất thông minh đó, cái này tớ sẽ nhớ kỹ, lần sau đi điều tra một chút.” Man Trữ như nhặt được bảo vật, bắt đầu lấy bút ghi chép.

“..., cái này cậu cũng muốn biết àh, vậy dứt khoát đi điều tra thử coi bọn họ tới mấy tuổi mới hết đài đảm đi!”

“Ừ..., cái này tớ phải ghi lại, lần sau đi hỏi...”

“Không cần phiền phức vậy..., tớ cũng không có hứng thú biết rõ chuyện này. Man Trữ, cậu tham gia vào FBI đi, có cơ hội tớ sẽ kêu thầy chủ nhiệm ghi giấy đề cử cho cậu.”

“Hôm nay các cậu có đem theo quần áo không?”

“Quần áo gì?” Hôm nay tôi muốn về sớm một chút, lúc sáng trước khi ra cửa thiêm Trữ đã nhắc nhiều lần rồi.

“Cậu quên a? Cuối tuần trước cậu đã đáp ứng tớ, hôm nay đi tham gia gặp mặt mà!”

“Không được, hôm nay tớ có chuyện, phải về nhà.”

“Hồi trước cậu không phải rất muốn đi lắm sao?” Uyên Nhu nhìn chăm chăm tôi, hình như cậu ấy nhớ đến chuyện gì rồi, không được! Nhất định phải ngăn lại.

“Vây được rồi, muộn một chút thôi nha.” Đúng xui xẻo, không biết bà thím có thể hay không..., haizz, sao tôi lại gặp nhiều phiền phức như vậy ~~~~!

“Àm trà” rốt cục không chịu nổi việc ba chúng tôi chụm đầu hội nghị rồi, sự tức giận của ông ấy lan tỏa khắp nơi, nói ra một câu đầu tiên và cũng là duy nhất tôi có thể hiểu được..., “Bán học đang nói chuyện ở phía trước, và các bán đánh bài ở phía sau, im lặng làm bài đi, khôn nên ảnh hưởng đến giấc ngủ của các bán khác!” (bạn học đang nói chuyện ở phía trước, và các bạn đánh bài ở phía sau, im lặng làm bài đi, không nên ảnh hưởng đến giấc ngủ của các bạn khác!)

Cái gì cũng không có đem theo, nên tôi muốn đi gặp mặt thì phải mượn quần áo thôi, Uyên Nhu và Man Trữ hai cô bé này đúng là to gan, mặc bộ quần áo đang thịnh hành hiện nay, áo hơi thấp hở ngực, bên ngoài chỉ có một chiếc áo khoác, bây giờ là cuối mùa thu ah, chẳng lẽ không lạnh sao? Bất quá nói đi phải nói lại, vì sao tôi phải... “Vì sao áo tớ lại là áo cổ cao như vậy, tớ cũng muốn mặc giống các cậu.”

Không ngờ tới hai người lại đồng thanh nói: “Cần gì chứ, Lan Trăn, cậu không cần bộc lộ khuyết điểm của mình ra đâu.” Đây là lời của một người bạn sao.

Tôi vụng trộm hỏi Uyên Nhu: “Cậu không có nói chuyện hôm qua cho Man Trữ nghe chứ.”

“Vốn có quyết định nói, nhưng vì lo lắng đến tánh mạng của cậu, tớ sẽ giữ bí mật.” Coi như cậu còn có chút nhân tính.

Ngồi trong tiệm bánh ngọt, Uyên Nhu và Man Trữ đều làm bộ như thực nữ, mà tôi không ngừng nhìn điện thoại.

“Từ Man Trữ?” một sinh viên đi tới hỏi chúng tôi.

“Chào bạn, mình là Từ Man Trữ.” Man Trữ đứng lên, tôi cũng ngẩng đầu lên nhìn xem ba người đàn ông không may mắn đụng phải chúng tôi, có hai người nhìn rất bình thường, chỉ có người cuối cùng vừa ngồi xuống, ba ánh mắt của chúng tôi đều tập trung trên người anh ta, anh ta rất có phong độ của người trí thức, mang mắt kính viền vàng, xem ra rất có dáng vẻ trí thức, thuộc dạng hào hoa phong nhã... một người lịch sự, bất quá, tôi vẫn cảm thấy Thiệu Tề Huyền đẹp hơn. Hả? Vì sao tôi lại so sánh một người lịch sự với Tề Huyền, một đại ca xã hội đen vậy? Đồ ngốc! Đồ ngốc! Tôi không tự chủ được gõ đầu mình vài cái.

“Bạn có chuyện gì sao?” người lịch sự hỏi tôi.

“A? A, tôi không sao.” Chỉ là hiện tại tôi có việc gấp, làm sao bây giờ? Trong đầu tôi đều là về mặt âm dương quái khí của thiểm Trữ, lần này thăm, thăm! Tôi liên tục nhìn vào điện thoại, không hề để ý đến cuộc nói chuyện xung quanh.

“Cần mình giúp gì không?”

“Ah?”

Tôi còn không có kịp phản ứng, anh ta đã kéo tay tôi, cười với những người khác: “Thật có lỗi, tôi muốn cùng cô ấy ra ngoài một chút.” Nói xong cũng không để ý tôi có đồng ý hay không, kéo tôi ra ngoài, lưu lại bốn người ngồi ở đó không biết làm gì ngoại trừ mắt to trừng mắt nhỏ.

Đi ra ngoài, anh ta mới thả tay tôi ra: “Bạn có việc gấp àh, vậy đi trước đi.”

“Ừ, đúng vậy. Cảm ơn nha.” Thì ra anh ta kéo tôi ra chính là vì lý do này a, vậy mà tôi nghĩ rốt cục cũng có nam sinh thấy được điểm tốt của tôi chứ a ~! Hài tôi mới vừa rồi còn rất vui.

“Tôi là Thiệu Kính Hiền, sau này còn gặp lại.” Anh ấy bắt tay với tôi, rồi mới rời đi. Thiệu Kính Hiền sao? Tên hơi kỳ lạ a, bất quá nhân phẩm không tệ. Quên đi, nhanh chóng về nhà báo danh với thiểm Trữ thăm mới là quan trọng.

Tôi dùng tốc độ sét đánh chạy về nhà chồng, thiểm Trữ đã sớm canh ở cửa đợi tôi trở về, “Thiếu phu nhân” bà thím dùng một thái độ cao ngạo từ từ mở miệng: “Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân cô về muộn không?”

Bây giờ cũng không phải trễ lắm, không cần khoa trương như vậy, “Cái kia... cái kia, là vì... hôm nay cháu trực nhật ah.”

“Tôi phải thành thực nói cho thiếu phu nhân biết. Thời khóa biểu của ngày hôm nay của cô, tôi đã mượn về rồi, hôm nay cũng không phải là ngày trực của cô, ngày trực của cô là vào 3 ngày trước, cô ra khỏi trường vào lúc 3 giờ 32 phút 16 giây...” thiểm Trữ, bà là đồng nghiệp của Man Trữ sao? Bà thím này thật đúng là không phải tầm thường mà còn rất lợi hại, rõ ràng chuyện trên trời dưới đất đều có thể điều tra ra. “Hiện tại không còn sớm, thiếu phu nhân nghỉ ngơi một chút, cũng sắp tới giờ cơm tối, sau khi dùng bữa tối xong mời cô đến thư phòng phía bắc, tôi có chút chuyện muốn nói với thiếu phu nhân.”

Tôi có thể cự tuyệt không? Đương nhiên không có khả năng này, người trong nhà này người toàn bộ đều có chứng bệnh thích “Bắt buộc”, “Oh.”

Tôi buồn bã đi vào đại sảnh, “Anh, anh, anh..., sao anh vào đây được.” Ông trời ơi, ngài có thể giải thích vì sao cái tên Thiệu Kính Hiền lại ngồi trên sofa xem báo!

“Nhóc, không có sao chứ? Có chuyện gì cần giải quyết sao?”

“Không có, mới bắt đầu thôi. Tôi nói với anh a, lúc nãy, bà thím ngang ngược kia kêu tôi một lát cùng bà ta trao đổi tư tưởng.” Chờ một chút, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, “Anh, làm sao vào đây được?..”

“Đi vào.”

“Nói nhảm! Tôi cũng biết rõ anh không phải boi vào. Uy ~, đi nhanh lên, người nhà này đều là Mafia.”

“Cô nói chuyện rất thú vị.” ngay lúc chúng tôi đang nói chuyện, tiểu lão đại Thiệu Tề Huyền đẩy cửa đi vào, vừa nhìn thấy hai chúng tôi, anh ta rõ ràng vô cùng mất hứng, thảm! Anh ta có thể hay không muốn tìm người xử lý Thiệu Kính Hiên?

“Cái kia, Tề Huyền, cái kia... tôi, cái kia... tôi cái kia... không phải tôi dẫn anh ta vào...”

“Tôi biết.” Anh biết? Học sinh siêu cấp ưu tú quả nhiên khác người thường.

“Không cần khẩn trương, Tiểu Trăn.” Kính Hiên cười tủm tỉm nhìn Tề Huyền.

Hả? Sao anh ta biết tên tôi? Tề Huyền nghe được lời của anh ta hình như càng không vui, lạnh lùng nói: “Hắn đã sớm ở đây.”

“Tôi là anh của Tề Huyền.”

Ai da! Tôi làm sao lại không nhận ra vậy, Thiệu Kính Hiên, Thiệu Tề Huyền, không phải anh em còn có thể là cái giống gì nữa? Ông trời ơi, ngài có làm hay không a! Vì sao gần đây tôi lại xui như vậy, đi gặp mặt cũng gặp phải người nhà họ Thiệu, chẳng lẽ tôi không thể thoát khỏi nhà này sao!!!

“Dành thời gian nói chuyện phiếm với tác kè bông, không bằng đi xem đồ đặc của cô đưa đến chưa.” Thiệu Tề Huyền đứng là không thích anh mình, trong giọng nói không hề có chút tình cảm anh em, nói xong, một mình đi lên lầu.

“Này, Thiệu Tề Huyền! Anh chờ tôi một chút, tôi không biết phòng mình ở chỗ nào a ~!”

Tề Huyền ngừng một chút, thấy tôi theo kịp mới tiếp tục đi đến phòng ngủ. Anh ta mở ra cửa phòng, tôi liếc mắt liền phát hiện đồ đặc của tôi đều đã chuyển tới, “Oa, thật nhanh a, nhanh như vậy đã chuyển xong.” Tôi nhìn thoáng gian phòng, màu xám lam chủ đạo, giá sách, PS, CD, cái gì cần có đều có, mang đậm phong cách con trai. Quên đi, không giống xã hội đen là được. “Cũng không tệ lắm, phòng ngủ của anh ở đâu? Tôi đi xem một chút được không?”

“Đây chính là phòng tôi, chúng ta ở cùng nhau.”

Không cần phải vậy chứ!!! Tôi không nên ở cùng anh ta! “Vì sao?”

“Ngày hôm qua tôi đã nói với cô, đồ ngọc.”

Sao anh ta cứ như vậy. “Tôi không phải gọi là đồ ngọc, tên tôi là Lâm Lan Trăn! Lâm Lan Trăn! Anh không thể giống như anh Kính Hiên gọi tôi là Tiểu Trăn sao?” Đáng giận mà, Tề Huyền, anh ta chưa lần nào gọi tên tôi!!! Luôn kêu tôi là đồ ngọc.

“Tác kè bông luôn thích làm người khác nổi da gà. Nghe kỹ, đồ ngọc! Tôi bắt kẻ người khác gọi cô như thế nào, dù sao tôi chỉ thích gọi cô là đồ ngọc, có nghe hay không!”

“Nghe được rồi, đại ca xã hội đen!” Cái này gọi là gây ông đập lưng ông, anh không gọi tên tôi thì tôi cũng vậy sẽ không gọi tên anh. Haizz, tôi hình như hơi quá đáng, anh ta chắc không giết cả nhà tôi chứ, dù sao tôi cũng hơi sợ.

Tề Huyền nhìn tôi một lát, đột nhiên anh ấy đưa cho tôi một cái hộp, “Ông nội kêu tôi đưa cho cô.”

Oa ~~~! Có lời rồi, một chiếc điện thoại vô cùng đẹp ah, là cái mà Ngô Ngạn Tổ hay dùng, không tệ, không tệ! mắt nhìn của ông nội cũng không tệ. Tôi lập tức móc ra cái điện thoại lỗi thời của tôi, không chút lưu tình ném nó qua một bên. Ha ha! Nokia nha, cuộc sống tươi đẹp.

“Trong hôn lễ, anh của anh hình như không có tôi.”

“Anh ta không có tư cách tham gia!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hôm nay bắt đầu ngày tháng làm vợ (Hạ)

Mỗi lần đòi mặt với thiếu Trữ, toàn thân tôi không thoải mái, “Làm dâu nhà họ Thiệu đều phải học qua “nữ giới” của các phu nhân đại thần và “nữ tắc” của trường tôn hoàng hậu làm chuẩn tắc hành vi, phải...” Đây, lúc này là thời đại phong kiến sao! Tại sao phải học các loại phép tắc được đào trong phần mộ lên vậy, cái này rất giống bệnh nha! Bà thím này đúng là độc ác, muốn dùng loại tư tưởng phong kiến này dọa dọa hoa Tở quốc như tôi sao.

“Tôi nói gì hiểu không?” Bà thím nói.

“A? A, biết rồi.”

“Mời cô thuật lại một lần.”

“...” lúc bà giảng bài, trong lòng tôi đang chửi người.

“Thiếu phu nhân! Từ hôm nay trở đi cô phải chép và học thuộc hết “nữ giới” và “nữ tắc”! Thật là không thể tưởng tượng nổi, tôi thấy khổ thay cho thiếu gia, lại có người vợ như cô vậy.”

(dol: sao ta thấy giống phim Goong vậy. haiz..)

“Tôi, tôi vì sao phải nghe bà nói.” Tôi là thiếu phu nhân nha, bà là cái gì mà có thể ra lệnh cho tôi.

“Thiếu phu nhân, đây là quy củ của Thiệu gia, cho dù là phu nhân cũng phải nghe lời tôi, đây là lúc Thái phu nhân khi còn sống định ra. Mà cô đi xin lão thái gia thì về tình và lý đều không thông.” Nếu như so với thầy chủ nhiệm mang nhãn hiệu biến thái lâu đời..., thì bà thím vừa dư hơi vừa cáu kỉnh này chính là biến thái thâm niên!!

Thiếu Trữ dẫn tôi tới chỗ chép sách, không nhìn thì thôi vừa nhìn đã giật mình, bởi vì đó không phải là hai cuốn cổ văn đơn giản thôi, mà là có hơn mười cuốn, ghê tởm nhất chính là thiếu Trữ còn chuẩn bị cho tôi giấy và bút lông. Trời đất chứng giám, từ lúc tôi học tiểu học cũng chưa đụng tới bút lông, cho nên hiện tại kêu tôi cầm bút cũng không cầm được. Ô ~~~! Mạng của tôi thật khổ nha ~~~! Kêu tôi chép lại cái này, không bằng bắt tôi giết chết bà thím còn đơn giản hơn.

Thiếu Trữ đi rồi, tôi vừa khóc vừa bắt đầu chấp nhận số phận, làm sao có người khó như vậy. Tôi viết một hồi mới phát hiện bên cạnh còn có một người đang chép “phạt”, nhìn kỹ mới biết là mẹ chồng của tôi, tôi rướn cổ lên nhìn qua, oa! Chữ viết của mẹ chồng rất đẹp nha! Còn không phải sao, chép “phạt” nhiều năm thì chữ không đẹp mới là lạ đó.

“Đừng buồn, Tiểu Trăn, đợi lát nữa, mẹ giúp con chép một chút a.” Mẹ chồng thân thiết nói với tôi.

Thoáng chốc, buồn phiền của tôi biến mất không thấy bóng, tôi ôm cổ mẹ chồng: “Mẹ đúng là tốt nhất!” Cuối cùng cũng có người chưa mất hết nhân tính.

Tôi sức cùng lực kiệt trở lại phòng ngủ, đại ca xã hội đen đang ngồi chờ tôi, “Có chuyện gì sao?”

“Ký tên.”

“Cái này là gì vậy? Bên A: Thiệu Tề Huyền, bên B: Lâm Lan Trăn, từ ngày kết hôn các điều khoản sau bắt đầu có hiệu lực, hai bên thỏa thuận chung sống như sau: không được can thiệp đời sống cá nhân của đối phương..., ... Một bên có người yêu, hai bên cần dựa trên nhu cầu chung mà quyết định ly hôn..., ... P/S bên B không được có quan hệ riêng tư với tác kè bông.” Cả một trang giấy dài rất nhiều điều kiện nha, tất cả đều là hiệp ước không bình đẳng, “Một bên có người yêu...” rất không công bằng nha, tôi muốn có bạn trai còn gặp chuyện xui xẻo như vậy sao! Hiện nhiên Tề Huyền không có di truyền được nhân phẩm tốt đẹp của mẹ anh ta.

“Cô có ký không?”

“Biết rồi.” Không còn khí lực cùng anh ta so đo cũng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng “nước mất chủ quyền”. Khá tốt bắt đầu từ hôm nay tôi có thể một mình chiếm cả giường lớn, đại ca xã hội đen vẫn còn chút phong độ, anh ta tặng hết giường cho tôi, bản thân thì liên tục chiến đấu trên chiến trường “ghế sa lon”.

Kết quả của việc chép sách chính là ngày hôm sau lại dậy trễ, tôi tiện tay đem sách vở và điện thoại nhét vào trong cặp, cái gì cũng chưa ăn mà bắt đầu chạy nước rút, may thật, trước một giây cổng trường đóng lại, tôi kịp thời bước vào. Xem ra hôm nay an toàn, không có phiền toái.

Giáo viên Ngữ Văn của chúng tôi vốn là một nhà thơ. Mà nhà thơ thời đại này ngay cả tiếng thom còn không có thì đành phải sa ngã vào con đường dạy học thôi, tính cách nhà thơ cực kỳ tốt, thầy ấy đối với việc học và bắt kè chúng tôi làm cái gì cũng không để ý. Đúng là cảnh giới cực lạc, ngày hôm qua kiểm được chút lời từ cái điện thoại, bắt đầu nghiên cứu nghiên cứu. Mới chơi được một chút, đột nhiên điện thoại vang lên, tôi vội vàng nghe, “A lô?”

Tôi mới nói được một chữ, không biết cái tên biến thái nào, vừa nghe tiếng tôi liền gác máy, bệnh tâm thần sao! Chuyện này cứ lặp đi lặp lại, có đôi khi tôi vừa bắt máy liền gác máy, đúng là thấy ghét mà! Lại nữa rồi, tới lúc này thì nhà thơ không chịu nổi rồi, con người của ông ấy như chứa đầy nước mắt nhìn tôi, bởi vì tôi quá rầy tâm tình làm thơ của ông. Tôi nhìn thoáng qua dãy số, quái? Dãy số này nhìn rất quen mắt, quên đi, kệ hân. Tôi tắt điện thoại

luôn.

Ngay lúc nhà thơ đang cao hứng, có người dùng sức đẩy cửa ra, cả lớp chúng tôi nhìn chăm chăm cái tên tiểu tử can đảm dám xông cửa vào. Ủ ~!!!!!!
Thiệu Tề Huyền!!!!

“Cô tới đây cho tôi!” anh kéo tôi ra khỏi phòng học, thầy giáo và các bạn trong lớp dùng ánh mắt ngu dại nhìn chúng tôi, không dám nói bất kỳ tiếng gì, chỉ có Man Trữ là phản ứng nhanh nhất, cậu ấy cầm lấy mấy ảnh kỹ thuật số chạy tới chỗ Thiệu Tề Huyền chụp liên hồi.

Thiệu Tề Huyền cầm một cái điện thoại giống tôi như đúc ném tới tay tôi, sau đó cướp đi điện thoại của tôi, cuối cùng lưu lại một câu rồi đi: “Đồ ngốc! Lần sau dám lấy lộn điện thoại tôi, tôi nhất định giết cả nhà cô.” Đây là sao vậy, chẳng lẽ ông nội đưa cho tôi cái điện thoại y hệt cái của đại ca xã hội đen sao? Tôi chính là tình cờ như vậy lấy lộn điện thoại của anh ta? Nói như vậy tôi vừa rồi vẫn là đúng... của anh ta, hơn nữa tôi còn... tiếp, a ~~~! Tôi không muốn sống sao, ô ~~~!

“Thông báo khẩn cấp! Thông báo khẩn cấp! Thiệu Tề Huyền đến trường học của chúng ta a!” giọng chói tai của Man Trữ làm tôi trấn tĩnh, cậu ấy sao lại hưng phấn như vậy, “Lan Trần, xảy ra chuyện vậy, ah?!”

“Cậu chụp không đúng người a.” Nói sang chuyện khác, nói sang chuyện khác.

“Đó là đương nhiên thôi. Bất quá dùng photoshop sửa một chút là được.”

“Không cần a, tớ cảm thấy gốc độ không tệ, lấy cảnh rất độc đáo, không cần cắt a.”

“Chỗ bị cậu dính vào cắt là được, nhìn cậu như vậy sao tớ có thể bán ra ngoài!” Đúng là quen không đúng bạn a ~

Cuộc sống kế tiếp của tôi sẽ không an nhàn rồi, bởi vì cái loa phát thanh của Man Trữ mà làm cho toàn bộ nữ sinh đều chen đến lớp chúng tôi, không ngừng hỏi thăm chuyện của Thiệu Tề Huyền, ngay cả tôi muốn đi vệ sinh cũng không cho đi, tôi chỉ có thể cảm thấy tôi không phải đang ở nhân gian.

“Tớ giải thích hơn trăm lần rồi, sáng hôm nay không cần thận trọng vào anh ta, hai cái điện thoại cùng rớt xuống đất, cho nên mới cảm nhầm, tớ van cầu các cậu bỏ qua cho tớ đi.”

“Cậu đừng phải cậu ấy ở đâu vậy?”

“Chính là, chỗ kia.”

“Nói cho chúng mình biết đi, chúng mình cũng muốn đến chỗ đó chờ, nói không chừng cũng có thể thoáng gặp được anh ấy, quá hạnh phúc a ~!

“Mình cũng muốn tình cờ đụng trúng anh ta nha.”

“Mình cũng thế.”

“Mình cũng thế.”

Này, này, nếu như tất cả các cậu đều muốn đụng, đây chẳng phải là muốn đâm chết anh ta sao. Nhiều con gái vây quanh tôi như vậy, tôi không thờ được nha, ông trời ơi, tìm thần tiên đến cứu vớt tôi đi.

“Lâm Lan Trần!” Nhưng mà không phải thần tiên đến cứu tôi mà là thầy chủ nhiệm nổi tiếng biến thái, “Trò đến phòng giáo viên giải thích cho tôi đến! ngay lập tức!” Thiệu Tề Huyền, anh không chỉ là xã hội đen, mà còn là khắc tinh của tôi mà. Ô ~~~~!

Chuyện kinh tâm động phách nhất cũng không thể so sánh với hành trình chạy trốn sau khi tôi tan học. Lúc ấy tôi có cảm giác mình giống như diễn viên chính trong phim “Nhiệm vụ bất khả thi”, bỏ rơi hết tất cả những cô gái có ý đồ theo dõi tôi. May mắn thay tôi khiến các cô ấy lạc hết, đáng tiếc là bản thân tôi cũng bị lạc mất. haiz ~, ai kêu thành phố phát triển nhanh như vậy, tôi ở đây vài chục năm cũng bị lạc đường... May là tôi bình thường cũng có thói quen đem theo bản đồ, “Ah!” Tôi ngẩng đầu nhìn lên, đụng vào một người. “...”

Không phải tôi không biết lễ phép, mà là tôi kinh hãi quá độ, tuyệt thế ngốc nữ đụng phải Hồn Thế Ma Vương, “... Thiệu Tề Huyền!” Làm sao có thể đụng trúng anh ta, vì sao tôi lại không may mắn đụng trúng anh ta nữa! Lúc này anh ta cũng không phải một mình, còn có 1.88 luôn đi bên cạnh, hình như vừa tan học. Xong rồi, bọn họ cũng ra về rồi, vậy là bây giờ đã rất muộn rồi, đội chó săn (chắc là chỉ đội do thám của thiêm Trữ)...

“Hắc, chị dâu!” 1.88 lập tức cho tôi “Phản quả lớn.”

“Anh... tôi, anh... chị... chị... chị... chị dâu? Anh không nên nói vậy!” Tại sao lại có người biết chuyện tôi và Tề Huyền... Là vợ chồng!? Tôi ngay cả hai người bạn thân nhất Uyển Nhu và Man Trữ cũng không nói.

“Hắn có tham gia hôn lễ của chúng ta, cô lúc ấy không phát hiện hắn sao?” Tề Huyền liếc tôi, “Cô cầm bản đồ làm gì vậy?”

Thì ra là người đồng đạo, làm tôi sợ muốn chết. “Cái này..., tôi bị lạc đường...”

“Chị dâu, chỗ này là cửa sau nhà chị nha.”

“A? Nha. Trách không được nhìn rất quen mắt a ~, ha ha.” Tôi cũng thiệt là, về đến nhà cũng không nhận ra, đột nhiên cảm thấy rất mắt mặt, tại sao lại đụng phải Thiệu Tề Huyền.

“Cô học Hoa Tân là đúng mà, đồ ngốc.” Thiệu Tề Huyền trả lại bản đồ cho tôi, người này là chồng của tôi sao? Tôi cảm thấy được anh ta sinh ra là để cười nhạo tôi mà. Thật sự là kỳ quái, hôm nay tôi nhìn lên sổ ghi chép của Man Trữ rõ ràng viết người này không thích giao tiếp với người khác, lí do gì anh ta lúc nào cũng nhắm đến sự “yêu mến” vào tôi vậy!

“Chị dâu, chị và Tề Huyền từ từ tâm sự việc nhà, tôi đi trước.” 1m88 cười mờ ám rồi đi.

“Tôi chính là thích học ở Hoa Tân” Tôi ghét anh ta gọi mình là đồ ngốc, chẳng lẽ gọi tên tôi khó như vậy sao? Anh ta cho tôi bây giờ cũng chưa từng gọi tên tôi. “Hôm nay tại sao anh lại đến trường tôi quấy rối, anh biết không, cũng vì anh mà tôi bị lạc đường.”

“Là ai quấy rối ai? Không phải cô cầm nhầm điện thoại của tôi, cả đời tôi cũng sẽ không tới trường của cô.”

“Tôi cũng không phải cố ý, tại buổi sáng đi quá vội thôi.” Tôi lảm bảm nói.

“Cô..., đồ ngốc! Tại sao lúc tôi gọi qua cho cô, cô lại tắt máy, nếu cô nhớ rõ số mình thì cũng sẽ không dẫn đến sai lầm như vậy!”

“Tôi làm sao biết đó là số điện thoại của tôi!”

“..., tốt, cô còn dám cãi lại, đồ ngốc.” Tề Huyền thoát nhìn có chút hơi tức giận.

“Tôi nhất thời không nhận ra, sau khi anh tới trường tôi, các học sinh, a không đúng, phải là tất cả nữ sinh đều đuổi theo tôi hỏi tại sao có thể lấy được điện thoại của anh, tôi liền nói là ngẫu nhiên đụng vào anh, cầm nhầm điện thoại, tôi có thể nói như vậy không.” Ngân vạn lần đại ca xã hội đen không cần giận nha, nếu không anh ta vừa mở miệng liền đem cả nhà tôi giết tới giết lui.

“Tùy cô.”

“Kết quả là vừa tan học, các bạn ấy liền theo dõi tôi, cho nên tôi trốn qua tránh lại đến lạc đường, bắt quá anh yên tâm, tôi đã bỏ xa các cô ta rồi.”

“Cùng tôi có quan hệ cô thấy khó chịu sao?” Sắp về đến nhà, Tề Huyền đột nhiên dừng lại hỏi tôi, ánh mắt anh ấy nhìn tôi rất kỳ quái, không biết nói thế nào, chỉ cảm thấy không được tự nhiên a.

“A? không phải chính anh nói đừng đem chuyện chúng ta kết hôn nói cho người khác biết mà? Anh còn uy hiếp nếu tôi nói sẽ giết cả nhà tôi nữa.” Đây chính là lời anh ta nói trong đêm tân hôn mà.

“..., cô rất giữ tín nha.”

“Đó là đương nhiên.”

“Thiếu phu nhân! ”

“Oa!” chó săn sao lại xuất quỷ nhập thần như vậy, lúc nào cũng có thể đột nhiên xuất hiện sao.

“Thiếu phu nhân, tôi đã từng nói với cô, không được la lớn ở nơi công cộng. Còn có, hôm nay mời cô giải thích nguyên nhân hôm nay về trễ.” Thiểm Trữ dùng ánh mắt cực kỳ biếm thái nhìn tôi.

“Là tôi kêu cô ấy chờ tôi.” Thiệu Tề Huyền đột nhiên nói giùm tôi, quái? Hôm nay tâm tình tên này tốt lắm sao, chẳng lẽ bị nhân phẩm của mẹ chồng tôi tác động sao? “Tôi kêu cô ấy chờ tôi cùng về.”

“Thì ra là như vậy.” Thiểm Trữ quả nhiên là lão luyện, Thiệu Tề Huyền vừa mở miệng bà lập tức từ chó săn thành chó nhà ròi, ai da ~! Thật sự là lợi hại, thiểm Trữ không đi tham gia Oscar thật là đáng tiếc, coi công lực của bà, nói không chừng sẽ giành luôn giải thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Kế hoạch tác chiến khi về nhà mẹ đẻ

Tôi nặt ù mảy chau nhìn điểm bài kiểm tra đại số của mình, vì sao mà điểm đại số của tôi luôn giống giá quần áo khuyến mãi mà còn loại kém nhất trong

siêu thi, không phải là 19, 29, 39 đôi lúc lại lên mức 59 rồi thôi, thật sự là không biết sai chỗ nào nữa, sao lại không thể có điểm “xa hoa” một chút như...89 vậy. Tuy nhiên hơn phân nửa lớp còn thấp điểm hơn tôi, bởi vì lần trước tôi đã hứa với ba mẹ sẽ đạt tiêu chuẩn, lần thi này cảm giác đặc biệt tốt, không ngờ tới a, chỉ thiếu một chút xiu thôi ah. Dựa theo tính tình của mẹ nhất định sẽ công kích đầu của tôi, cái này cũng không nói làm gì, thậm chí hơn chính là bà ấy nhất định sẽ không ký tên lên bài thi cho tôi. Nhờ điểm thi của mọi người mà ông thầy đại số của tôi trở thành một siêu cấp fan hâm mộ, trăm phương ngàn kế muốn chữ ký. Cha mẹ thì được đặt vào địa vị như một đại minh tinh, nhưng rất ít người có nguyện vọng muốn ký tên. Chỉ có Man Trữ là không có loại phiền não này, cũng không phải vì thành tích cậu ấy tốt, mà là mỗi môn khoa học tự nhiên của cậu ấy đều không qua khỏi dãy số hàng đơn vị.

Có đôi khi ngay cả giáo viên của chúng tôi cũng không khỏi bội phục cô ấy, nghĩ thử xem, một cái bài kiểm tra không có chỗ nào đúng hoàn toàn mà kết quả tổng số điểm vừa đúng mức trung bình, đôi khi còn có thể qua 2 điểm, đúng là khiến người ta cực kỳ bội phục. Mà khiến người ta bội phục nhất chính là ba mẹ cậu ấy, hai người đều là người độ lượng, bất quá có phần thái quá, mỗi lần người khác nói con họ thi “điểm cao ghê” thì chột nghe một tiếng hét điên cuồng của ba cậu ấy: “Ai nói con gái tôi thi điểm thấp!” Thành tích này so với những người bị điểm thấp thì cao hơn rất nhiều người nha. Ba mẹ tôi sẽ không được coi mở như vậy đâu.

“Làm sao bây giờ a ~~~!”

“Cô làm sao vậy?” Thiệu Tề Huyền đang đọc sách nghe nhạc, thật nhàn nhả a.

Đúng rồi, có thể tìm anh ấy giúp đỡ, chữ của anh ta cũng rất giống, nói không chừng... Hắc hắc! “Tề Huyền ~, giúp tôi một chút nha.”

“Làm gì?”

“Giúp tôi ký cái tên a.” Tôi đưa bài kiểm tra tới trước mặt anh ta, lại kính cẩn đưa một cây viết. “Bất chước chữ ký của ba ba tôi, anh thông minh như vậy, chữ cũng đẹp, một chuyện nhỏ thôi không phiền đâu a.”

Thiệu Tề Huyền nhìn mấy lần, “Bài kiểm tra đơn giản thế, mà cô còn thi điểm thấp như vậy.”

“Anh...” Không được, muốn cầu cạnh anh ta, phải nhẫn nại. “Hắc hắc, giúp một chút đi.”

“Chờ cô thi được 99 điểm rồi hãy tới tìm tôi.”

Tôi thi được 99 còn đến phiên anh ký sao! “Anh giúp tôi đi, nếu cuối bài không có chữ ký thì... Thầy nói sẽ đích thân tìm tới nhà đó, thật sự rất cần gấp.”

“Tôi sẽ không bất chước chữ ký của người khác.”

“Không giúp thi thôi!” Người này thật là, thật là đáng ghét! Tự mình nghĩ cách thôi.

“Này, đồ ngốc, ngày mai, tôi chờ cô ở trước cửa nhà.” Con gái đã xuất giá ba ngày thì phải về nhà mẹ đẻ, tuy nhiên hôn nhân của chúng tôi là một bộ phim hài, nhưng mà đã bắt đầu thì phải diễn thôi, ai kêu bên nhà đầu tư (Thiệu gia) có uy lực như vậy. Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!!!

“Con rê a, uống trà, uống trà.” Từ ngày tôi xả thân đến nhà họ Thiệu, ba ba liền thăng chức, từ một phó phòng thăng lên phó giám đốc. Ba ba tôi là người rất có duyên với từ “phó”, khi còn bé làm phó tiểu đội trưởng, sau này làm phó chủ nhiệm, phó trợ giảng, bây giờ lại là phó quản lý, cả đời không thể thoát khỏi chữ “phó”, ngay cả lúc trở thành ba ba còn bị gọi là phụ (phó)* thân của Lâm Lan Trữ. Ông ấy và tôi rất giống nhau không dám đắc tội với Thiệu Tề Huyền, khách khí đến nỗi làm cho tôi cả người nổi hết da gà.

(chữ “phụ” trong phụ thân đọc gần giống chữ “phó”)

“Cám ơn.”

“Tiểu Trữ nhà chúng tôi rất ngu ngốc, bất quá con nó rất nghe lời.” Mama nở nụ cười, “Nếu con không thích nó, cũng không sao, mẹ đã nói với nó rồi, con cứ yên tâm đi, nó sẽ không can thiệp vào việc con ra ngoài tìm hứng thú riêng.”

“Mama!” Bà là mẹ tôi sao, tôi mới kết hôn có vài ngày, mẹ lại cổ vũ anh ta ra ngoài tìm tình nhân, mẹ thật đúng là mẹ vợ gương mẫu a!

“Con biết cái gì! Mẹ đây là vì muốn tốt cho con.” Mama vụng trộm nói với tôi, còn hung hăng nhéo tôi một cái, đau chết a.

“... Con thấy thời gian cũng không còn sớm, ba mẹ, không cần bận rộn làm gì, con nghĩ nên ra ngoài dùng bữa.” Xem ra Thiệu Tề Huyền cũng không có cách đối với mẹ tôi, đành phải chuyển đề tài.

“Đúng vậy, đúng vậy. Mẹ đi thay áo đi a.” Tôi cũng tranh thủ phụ họa, bây giờ là thời khắc mấu chốt để bắt đầu kế hoạch ký tên mà tôi đã suy nghĩ suốt buổi tối.

Quả nhiên mẹ đi rồi.

“Ba ba, mama một lát mới ra. Chúng ta chơi một chút đi a. Con đã kể với ba rồi đó, bây giờ trong trường học chúng con đang có một trò chơi rất vui, đúng không, Tề Huyền.” Tôi cố sức nháy mắt với Tề Huyền, hi vọng anh ấy sẽ phối hợp với tôi.

“..., ừ.” Thật tốt quá chỉ cần anh ta không quấy rối, có thể hoàn thành.

“Trò chơi gì?” Ba ba đã mắc câu.

“Rất đơn giản, ba nhắm mắt lại, sau đó ký tên mình lên giấy trong khoảng thời gian 2 phút là được, ai ký nhiều hơn sẽ thắng. Con lần nào cũng thắng Tề Huyền, đúng hay không a, Tề Huyền?” Tôi cố gắng dùng ánh mắt năn nỉ Thiệu Tề Huyền, hi vọng anh ta có thể cảm động.

“Ừ.” Rất tốt, bị cảm động.

“Như vậy a, ba chơi thử xem.” Ba ba dựa theo phương pháp tôi nói mà viết, ngay lúc ông chuẩn bị đặt bút, tôi từ từ lấy ra bài kiểm tra, đưa tới chỗ ông đặt bút, rất nhẹ nhàng linh hoạt thoát khỏi nguy cơ chữ ký.

“Ba ba rất lợi hại a, ba ký còn nhiều hơn con.”

“Ha ha, đó là đương nhiên mà.” Ba ba không có phát hiện được âm mưu của tôi. Thiệu Tề Huyền bắt đầu đi liếc tôi, hiển nhiên anh ta không cách nào chấp nhận được thủ đoạn tình vi của tôi. Đương nhiên rồi, thành tích anh ta tốt như vậy, nói không chừng ba mẹ anh ta muốn ký tên bài thi còn khó hơn lên trời thì làm sao hiểu được nỗi thống khổ của tôi.

Tề Huyền rất rộng rãi mời cả nhà chúng tôi đi tới một nhà hàng xa hoa dùng cơm, có rất nhiều món ăn ngon mà mama tôi chưa bao giờ chịu bỏ tiền mua cho tôi ăn, tôi hoàn toàn đã quên mất trước mặt con trai phải bảo trì rụt rè. Tôi ăn rất vui. Tới món heo sữa quay, Tề Huyền nói với bồi bàn: “Mời anh giúp chúng tôi chia.”

“Không cần lấy dao làm gì cho phiền phức.” Mama đã động thủ.

Bồi bàn xoay người cầm dao, và Tề Huyền cũng đỡ cả người, trừng mắt một nhà ba người chúng tôi. Ngay lúc Tề Huyền nói chuyện với bồi bàn thì heo sữa quay chỉ còn vài cọng xương sót lại trong mâm.

“Không cần chia, cảm ơn.” Nói xong lời này, xương cũng không còn, mama thấy Tề Huyền nhìn bà, bà cười ngượng, đương nhiên bà không quên gặm xương heo trong tay. Dù sao bà cũng có chút ngại, “Con rề, con cũng ăn a, ăn nhiều một chút.”

Tề Huyền không nói gì, tôi liếc qua cái mặt bàn, ba mẹ hai người cũng thiệt là, hai người chỉ chừa lại chén đĩa cho anh ta không ah! Trên bàn từng chén đĩa được ăn đến sạch sẽ đến không cần rửa, may mắn là trong chén còn chừa lại một chút nước tương. Tề Huyền thật sự là thất sách, anh ta căn bản là không nên mời chúng tôi đến nhà hàng, nhà chúng tôi luôn đặc biệt thích ăn, hơn nữa lại ăn rất nhanh, cả nhà chúng tôi chưa bao giờ đi ăn tiệm, đối với chúng tôi mà nói cái này không kinh tế càng không thực tế, chúng tôi bình thường đều đến tiệm buffet. Mà ba người nhà chúng tôi đều nằm trong số đen của hầu hết các tiệm ăn, mỗi ông chủ tươi cười chào đón chúng tôi vào, thì khóc đem chúng tôi đi.

Tề Huyền rất đáng thương, tôi rất đồng tình với anh ta, cả buổi tối ngoại trừ cùng ba ba uống mấy ly, thì chưa ăn gì hết, anh ta căn bản không phải là đối thủ của chúng tôi. Tuy nhiên tôi ăn được rất nhiều món ngon, nhưng tôi không hề có cảm giác tội lỗi, mà là cảm giác xấu hổ, tôi cảm thấy được cả nhà chúng tôi đang rất cố gắng bêu xấu trước mặt Tề Huyền, loại cảm giác này làm cho tôi không dám ăn gì nữa, toàn bộ tiện nghi nhường cho ba mẹ hết.

Trầm mặc. Tề Huyền trở lại trong xe không nói câu nào, xem ra thật là tức giận, “Này... anh đói không..”

“Tạm ổn.”

“Thực xin lỗi...”

“Cô tại sao phải xin lỗi?”

“Chúng tôi hình như ăn rất nhiều, cho nên... anh không nên tức giận, tôi...”

“Tôi không có tức giận.”

“Anh bây giờ không nói chuyện với tôi, không phải đang giận tôi sao?”

“Ba mẹ cô rất thú vị, tôi không hề phản cảm với bọn họ, mặt khác, tôi ở chung với họ rất có cảm giác của một gia đình... Cô đã ở nhà của chúng tôi ba ngày, chẳng lẽ không hề có cảm giác sao?”

“Cảm giác gì? Nhà anh so với nhà tôi tốt hơn nhiều.”

“Thoạt nhìn là như vậy.” Ý anh là sao? Nếu như nói về chuyện khổ sở nhất trong Thiệu gia thì chính là việc thím Trữ dạy dỗ rất nghiêm khắc, ăn một bữa cơm cũng phải học, khiến cho thần tinh của tôi muốn stress luôn. Vẫn là ăn cơm với ba mẹ có vẻ tự tại hơn, mọi người vừa ăn còn có thể lớn tiếng nói chuyện. Giống như hôm nay vậy, bản tính “tốt đẹp” gì cũng bộc lộ ra hết, có thể cùng Tề Huyền tâm sự tất cả các chuyện trên trời dưới đất, hoàn toàn không biết đến hai chữ “dọa người” viết thế nào.

“Đúng rồi, tôi có bánh quy, anh muốn ăn không? Là bánh tai gấu Man Trữ hồi nãy cho tôi, muốn ăn không?” Tôi từ trong cặp lấy ra hộp bánh đưa cho

Tễ Huyền.

“Cám ơn.” Anh ta đưa lấy, không ngờ lại đụng phải tay tôi, kỳ thật chuyện này vốn rất đơn giản, nhưng lại làm cho cả hai đều ngượng cả người, ngừng hết tất cả động tác tiếp theo.

Vì sao? Vì sao? Tôi lại hồi hộp, tôi tựa hồ có thể cảm giác được tay mình hơi run run, tôi nhìn Tễ Huyền, tôi nhìn con người sáng ngời của anh ta đến ngây người, đối mặt với người con trai mà mình đã hôn qua hai lần, tôi đột nhiên không biết mình có cảm giác gì nữa, có một chút cảm giác kì lạ mà trước giờ chưa từng có “Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch!” Đây là tiếng gì vậy, là tiếng trống sao? Chẳng lẽ là tài xế mở nhạc? Thật ồn ào a ~!

“Chú àh, có thể tắt nhạc không?” Tôi đột nhiên quay đầu lại nói.

“Không có mở nhạc.” Tễ Huyền liếc tôi một cái.

“A? Ờh.” vậy đó là tiếng gì? “Phải không? Chẳng lẽ tôi nghe lầm.”

“Cô không muốn đưa bánh quy cho tôi sao?” Tễ Huyền vẫn còn nhìn tôi.

“A?” Thì ra tôi cầm chặt hộp bánh không buông, còn tỏ vẻ không muốn đưa, “Không phải, không phải, anh ăn đi, ăn no một chút nha.” Tôi nói lời ngu xuẩn gì đây, vì sao tôi lại nói năng lộn xộn như vậy. Lâm Lan Trăn, chỉ là tình cờ chạm tay một chút thôi, có việc gì đâu, “Haiz..., chúng ta cũng hôn qua rồi mà.”

“Cô... Khụ..., cô...”

Haizz! Tôi sao có thể nói ra tất cả những gì mình đang nghĩ vậy! Tại sao lại như vậy chứ! “A! Không phải... tôi không có nói gì, tôi không có nói chuyện mình hôn nhau.”

“Đồ ngốc! Trước khi về tới nhà không cho phép cô nói gì nữa!”

“Oh.” Tại sao như vậy chứ? Tôi vừa rồi cũng không có ăn bậy cái gì, sao có thể hồ ngôn loạn ngữ vậy? Ô ~~~! Hôm nay tôi bị sao vậy, tôi mắc chứng sợ bắt tay sao? Tôi ghét Tễ Huyền lúc nào cũng kêu tôi là đồ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cứu mạng a ~~~! Có biến thái (thượng)

“Tễ Huyền, về rồi à.” Vừa vào cửa đã thấy ông nội đang ngồi xem phim “Bản tình ca mùa đông”, tôi cứ cho rằng ông nội là một nhân vật kiệt xuất, thời trẻ chắc hẳn đã trải qua những năm tháng hào hùng, không ngờ tới ông cũng có một mặt như vậy. Đúng là một hình ảnh cực kỳ quý dị, một lão đại xã hội đen lại nước mắt lưng tròng vì phim Hàn. (_ _) |||

“Vâng.” Tễ Huyền gật nhẹ đầu. Trong nhà, anh ta không chịu nghe lời ai hết, chỉ hiếu thuận với ông nội.

“Cùng cha mẹ vợ dùng cơm?”

“Không có, đi xem phim thôi.”

“A? Xem phim àh, đến đây kể cho ông nghe, xem phim gì?”

“Gia tộc ăn thịt người.”

“...”

“Tiểu Trăn à, đến đây, ông nói nè, một lát con phải ký giấy cam đoan cho thiếu Trữ nha.”

“Giấy cam đoan? Vì sao?” Siêu cấp biến thái muốn làm gì đây, ngày nào cũng chép 2 cuốn sách kia còn chưa đủ sao!

“Là ông nói với thiếu Trữ, sau khi tan học không cần kêu người đi theo con nữa chỉ cần con cam đoan là trong vòng nửa tiếng có thể có mặt ở nhà là được rồi.”

“Thật sao! Cám ơn ông nội.” Tôi thật cao hứng, ôm ông nội một cái.

“Này, sao hồi nãy cứ nháy mắt hoài vậy!” Kì quái, Tề Huyền hình như không vui, chắc là anh ta đang đói bụng nên tâm tình không tốt.

“Không có.” Trong tay anh ta đang cầm một trong những chứng cứ tội phạm của tôi, chính là bài kiểm tra đại số mà tôi đã hao tâm tốn sức mới xử lý xong, “Sau này cô muốn làm gì?”

“Là sao? Đưa cho tôi.”

“Nếu lần sau thi tệ cần chữ ký, cô chuẩn bị dùng biện pháp gì?” Anh ta rất xấu, có ý lợi dụng ưu thế đáng cao không chịu đưa bài cho tôi. “Cô còn có kế gì sao?”

“Tôi tự nghĩ biện pháp.” Tôi nhảy, tôi nhảy, tôi nhảy nhảy. “Đưa cho tôi!!!”

“Có muốn tôi giúp cô một tay hay không.”

Hả? Anh ta ăn bánh quy ăn đến ngu luôn sao? Hay là trong bánh của Man Trữ có độc? “Anh...anh...anh..., anh thật sự muốn giúp tôi lừa ba ba sao?”

“Không, ý tôi là muốn giúp cô ôn tập môn toán.”

“Vì sao? Anh bị sốt sao?” Tôi quan tâm sờ sờ trán anh ấy.

“Không có.”

“Anh, anh, anh...”

“Cứ quyết định vậy đi, đồ ngốc, bắt đầu từ ngày mai tôi giúp cô ôn tập.”

“Anh có lòng tin với tôi sao?”

“Một chút cũng không. Chỉ là tôi có lòng tin với bản thân mình.” Lại quẹo một đường lớn để mắng tôi ngốc, tôi ghét anh ta nói tôi ngu ngốc.

Thím Trữ không hề giám sát nhất cử nhất động của tôi nữa, phong ba trong trường cũng từ từ lắng lại, cuộc sống của tôi hẳn là nên tươi sáng, chính là mấy ngày nay cũng không biết vì sao giống như bị sao chổi quét đến vậy, từ sáng đến tối đều chạm phải Thiệu Tề Huyền. Anh ta đúng là rất kỳ quái, muốn làm gì cũng không hỏi ý người ta có muốn hay không. Tự anh ta nói là giúp tôi ôn tập, tôi cũng không có nhờ anh ấy, vậy mà cứ bắt buộc tôi phải nghe anh ta giảng bài, làm cho cuộc sống tươi sáng của tôi chỉ còn lại thông khổ không thôi, trong đầu tôi chứa đầy hàm số chán lè, bất phương trình, hằng đẳng thức vân vân, aiz ~~~~! Mỗi lần nghĩ tới lại cảm thấy khổ sở không thôi.

Hôm nay tôi có bài thi vẽ, cho nên tôi chuẩn bị sẵn sàng để khi làm bài xong thì lập tức chạy về, không ngờ lại về muộn nữa, chờ tôi phục hồi tinh thần thì trời cũng đã tối rồi, nhưng bài vẽ của tôi mới làm được một nửa, Uyển Nhu và Man Trữ đã sớm về, chỉ có tôi một người vất vả làm việc. Xem ra tôi cũng sắp có thể về được rồi.

Tôi đeo cặp đi bộ về nhà, đèn trong trường không biết bị gì mà tất cả đều bị hư hết, cả trường tối đen. Trên đường chỉ còn một mình nên tôi cũng hơi hơi sợ. Cảm giác tôi bị sai sao? Hình như có người đi theo tôi, chắc là đội chó săn rồi. Không đúng, mấy ngày trước đó không phải ông nội đã nói không kêu người theo dõi tôi nữa sao? Tôi cẩn thận quay đầu —— không có. Chính là đi chưa được mấy bước, cảm giác ấy lại nổi lên, trời ạ! Tôi bị các phương trình bất đẳng thức làm cho tinh thần hoảng loạn sao.

“Cạch! Cạch!” Đây là tiếng gì vậy, tôi lần nữa quay đầu lại, không thấy gì hết. Ngay lúc tôi quay đầu định bước đi tiếp, “A ~~~!!” Đột nhiên có một thân ảnh nhảy đến trước mặt tôi. Ông ấy tuyệt đối phù hợp hình tượng thích quái rồi con gái trong TV, vừa thấy tôi lập tức vén áo lên, tôi hoảng hốt, hướng đằng sau chạy. Tôi càng chạy thì tên kia càng cố gắng rượt sát theo, đuổi theo tôi tới cổng trường. Giờ này, trong trường cũng không còn ai, đúng rồi, tìm bác Lưu ở phòng bảo vệ. Tôi thấy phòng bảo vệ còn sáng, thật tốt quá, cuối cùng được cứu rồi. Chính là chờ tôi chạy đến cửa phòng, bên trong không có một ai, bác Lưu cũng không có ở đó, ông ấy giữ chìa khóa mà. Bạn nói xem bác ấy không ở trong phòng, còn có thể đi làm cái gì, không lẽ tìm đối tượng hẹn hò sao. Tôi loáng thoáng nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!

Đúng rồi, vào lớp học, cửa không khóa, có thể trốn được một lát. Tôi vừa lo vừa sợ, không khống chế nổi, nước mắt từ từ rơi xuống. Tôi lúc này tự nhiên có một suy nghĩ kỳ quái, nếu Tề Huyền ở đây thì tốt rồi, tôi đột nhiên rất hi vọng anh ta có thể tới đây cứu tôi. Tôi thật vất vả mới chạy được vào lớp, vội vàng đóng cửa và sỏ lại, “Cạch, cạch...” Làm sao bây giờ người kia hình như còn ở ngoài, tôi cực kỳ sợ, một mực tránh ở dưới bàn không dám ra, tôi liều mạng che miệng mình, không cho tiếng khóc của mình bị lọt vào lỗ tai của tên biến thái, tôi không biết làm như vậy có thể được gì, chính là tôi sợ đến nỗi không nghĩ được gì. Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Tôi rút cuộc nên làm cái gì bây giờ ~~~!!!

“Giọt ~” tiếng quạt, đúng rồi, điện thoại của tôi! Tiếng quạt đã nhắc nhở, tôi lấy điện thoại ra, không nghĩ ngợi gì nữa liền bấm ngay một dãy số.

“Tút ~, TUT ~...” Nhanh tiếp a, tôi van anh ~~~!

“Khụ khụ.” Trời cao không phụ lòng người, điện thoại thông. “Tề Huyền, Tề Huyền sao? Ô ~~,... Tôi là Lan Trăn a, ô ~, tôi... tôi, bây giờ, ô ~~, tôi... có biến thái, ở đây... ở đây ô ~~, bên ngoài lớp học, Tề Huyền, cứu... cứu tôi, ô... Cứu...cứu tôi...” Hết pin, điện thoại hết pin, làm sao có thể hết pin,

tại sao lúc này lại hết pin, ô ~~~! Cứu tôi, Tề Huyền, cứu tôi...

Hình như tên biến thái nghe thấy tiếng khóc của tôi, hần bắt đầu gõ mạnh vào cửa, thật đáng sợ! Ô ~~~! Ai tới cứu tôi, Tề Huyền ~~~! Thiệu Tề Huyền!!!

Tiếng bước chân? Có tiếng bước chân lên lầu, là ai? Không lẽ người kia là... “Tề Huyền! Tề Huyền!” Tôi cố lấy dũng khí nhô đầu ra.

“Mẹ nó!” Có một tiếng rủa rạ, tên biến thái thấy có người tới chạy trốn vào bóng tối, sau đó xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, mặc dù tôi không thấy rõ khuôn mặt của hắn.

“Tề Huyền!” Tôi sợ hãi nhỏ giọng nói ra tên người đó.

“Đồ ngốc, cô đang ở bên trong sao! Đây, nói chuyện nha!” Tề Huyền! Thật là Tề Huyền! Anh ta đẩy cửa lớp.

“Tề... Ahhhh!” Tôi vừa định đứng lên, bị kịch liên xảy ra, động tác của tôi quá mức đột ngột, đứng không vững, chân bị vấp, thực đau a ~~~! Tình cảnh này thường xuất hiện trên TV, 99% nữ chính đáng yêu bị vấp chân đều có nam chính tới đỡ. Nhưng vì cái gì đến phiên tôi liền biến thành như vậy. Tôi ~~, không phải mỹ nữ cũng thôi đi, bây giờ lại còn cần phải chịu đựng quỳ rạp trên mặt đất.

“Đây, đồ ngốc! Cô làm sao biến thành vậy?”

“Tôi..., tôi rất... rất tốt.” Tôi cố gắng nhịn đau đi đến trước cửa, vừa định mở cửa, “Phanh” một tiếng, cửa bị người ta đạp một cái, vừa nhanh vừa mạnh vừa chuẩn đánh trúng đầu tôi, “A!”..., ... rất nhiều ngôi sao nha, lấp lánh lấp lánh, cả bầu trời đều là ngôi sao nhỏ..., ...

“Đông! Đông!...” Thật ám áp nha, là tiếng gì vậy? Làm cho người ta cảm thấy rất an toàn, đang nằm mơ sao! Giống như chuyện gặp biến thái là một giấc mộng vậy? Biến thái! Biến thái ~~~!“A!” trong lúc hỗn loạn tôi lập tức tỉnh táo lại, lúc này hình như là trong xe? Chẳng lẽ tôi bị bắt cóc rồi sao? “Cứu...”

“Đồ ngốc. Tỉnh?” Tôi nhận ra giọng ác liệt này, là một nửa khác trong cuộc đời tôi —— Thiệu Tề Huyền.

Tôi hiện tại đang tựa ở trong ngực anh ta, “Làm sao anh... Tôi như thế nào... như thế nào...”

“Là cô kêu tôi tới cứu cô.”

Tôi có sao? Hình như là vậy, nhất định là quá bối rối rồi, “Tôi..., cảm ơn.” Tôi giãy dụa ngồi thẳng người dậy, tư thế vừa rồi vô cùng..., quái a. “Vừa rồi có một biến thái...”

“Tôi vừa tới hần liền bỏ chạy mất.”

“Anh hình như tới rất nhanh nha, làm tôi sợ muốn chết.” Đầu óc của tôi bắt đầu rõ ràng, tôi dần dần nhớ lại chuyện vừa rồi, “Rất khủng bố nha, tên kia một mực đuổi theo tôi.”

“Cuộc gọi lộn xộn của cô còn đáng sợ hơn tên biến thái kia.”

“Tôi đang rất sợ hãi mà, cũng không phải anh gặp biến thái, làm sao anh có thể hiểu tâm trạng của tôi.”

Thiệu Tề Huyền đột nhiên không nói, trầm mặc một hồi, cậu ta mới nói: “Cô..., vì sao lại gọi cho tôi, không phải bình thường đều gọi 110 sao?”

“Đúng nha, tôi sao lại quên.” Đúng vậy a, sao tôi lại gọi cho xã hội đen mà không phải cảnh sát vậy? Xong rồi, xong rồi, xong rồi, tôi không tự chủ coi bản thân mình là thành viên xã hội đen luôn rồi. Kỳ thật cái này cũng không khó lý giải, sinh tồn trên thế giới này, nếu không quen cảnh sát thì cũng là xưng anh gọi em với xã hội đen thôi, đây chỉ là một cuộc sống mà, hần là nên giải thích như vậy. “Tôi lúc ấy lại không nghĩ tới. Thím Trư có biết không?” Nếu bà ấy biết, nhất định lại rất vui vẻ kêu đội chó săn chạy theo tôi nữa, bất kể là đội chó săn hay là biến thái, tôi đều không thích.

“Bà ấy không biết.”

“Hả? Anh nghe điện thoại của tôi rồi ra ngoài, bà ấy không lái nhai sao?” Chẳng lẽ hôm nay chó săn xui hết à?

“Lúc tôi ở trường nhận được ‘cuộc gọi nửa đêm’ của cô.”

Anh ta nói vậy là tới đón tôi về nhà? Thiệu Tề Huyền tới đón tôi về nhà? Thiệu Tề Huyền tới đón tôi về nhà! Thiệu Tề Huyền, anh ta tới đón tôi về nhà!! Tâm tình thoáng cái khá lên, sự lo lắng cũng tan thành mây khói.

“Đồ ngốc, cô làm gì cười đến như con chuột vậy, có chuyện gì vui lắm sao.”

Lại còn nói tôi là chuột, tốt, tốt, tôi là chuột bà, anh chính là chuột ông! “Không có gì. Đúng rồi, anh làm gì mà kêu taxi về nhà?”

“Đây, đồ ngốc, giảm cân một chút a. Tôi thật sự không muốn cống con gái còn nặng hơn mình về nhà. Cô không thích tôi gọi cô là đồ ngốc, vậy sau này gọi là Tình Thiên Tiểu Trư (heo nhỏ thích cười) cũng không tồi.”

“Anh nói vậy, tôi không có nặng hơn anh!” Lại còn nói tôi mập, tôi mập ở đâu. Hiện nay hài nhi mập mập đang rất phổ biến đó, anh ta làm sao hiểu.”...,

hay là anh gọi tôi là đồ ngốc đi.” Bất đắc dĩ thỏa hiệp.

“Tôi sẽ không nói chuyện hôm nay cho người khác biết.”

“A?”

“Cô muốn cho thím Trữ biết sao?”

“Không cần!” Không thể để cho thím Trữ đạt thành âm mưu, “Chỉ là..., bây giờ tôi nên làm gì? Nếu ngày mai hẳn lại tới tận cửa tìm thì làm sao đây?”

“Cô về sớm một chút thì chẳng có việc gì cả.”

“Chính là bài kiểm tra...”

“Ngày mai tôi tới đón cô.” Mấy ngày nay anh ta đều tới đón tôi, tuy nhiên chúng tôi đều thương lượng nói là “Ngẫu nhiên” gặp giữa đường. Cuối cùng không biết có phải mình tự đa tình không, tôi cảm thấy anh ấy là cố tình chờ tôi về.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Cứu mạng a ~~~! Có biến thái (hạ)

“Đau quá nha!” Tôi đứng trước gương nhìn cục u trên trán, Thiệu Tề Huyền cũng thiệt là, một cước của anh ấy liền khiến tôi mất đồ đom đóm, còn lưu lại một cục u lớn trên trán. “Đau chết ~!”

“Gào cái gì!” Thiệu Tề Huyền đi tới, tiện tay ném cho tôi một lọ dầu hoa hồng.

“Thanks.” Cảm ơn cái gì, tôi bị đau như vậy, tất cả đều nhờ công lao của người này. Vấn đề trên đầu là việc nhỏ, quan trọng là cả người tôi đều mỏi nhừ, đúng là không thể có một giây nhàn hạ.

Tuy nhiên chuyện hai chúng tôi hợp mưu lừa dối, trong lòng tôi vẫn còn bất an. Mong chờ Tề Huyền tới đón tôi, lại sợ hãi bởi vì anh ta đến, thì các nữ sinh sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi.

“Biến thái? Cậu?” Man Trữ nhìn tôi vài lần, “Đèn trong trường cũng nên tu sửa lại rồi, khi trời tối lại không thấy gì hết, dê cũng dê sai người!”

“Cậu nói cái gì!” Man Trữ! Cậu thật là bạn tôi sao?

“Man Trữ hay nói giỡn” Uyển Nhu vẫn còn lòng tốt, bất quá ngừng một chút nói tiếp, “Bất quá, tớ nghe nói nữ sinh của các lớp khác cũng đụng phải những chuyện tương tự, thật là khủng khiếp nha. Bất quá, chỉ có cậu là bị hấn rượt thôi.”

“Cho nên tớ nói trời tối quá nhìn không rõ a.”

“Từ Man Trữ! Không nên quá đáng nha!” Tôi cũng biết giận đó.

“Đùa thôi. Bất quá, chú biến thái này xấu như vậy, tớ cũng muốn gặp ông ta một chút, chúng ta đêm nay...”

“Cậu đi đi, tớ có việc.”

“Cậu đi đi, tớ có việc.” Bây giờ không phải là lúc đồng cam cộng khổ, vết thương cũ của tôi còn chưa phai nha.

“Này, không nên bỏ lại một mình tớ, nếu các cậu không đi, ai tới làm mờ dục a!”

“...”

“Man Trữ, ông ta hình như không có ở đây, chúng ta về đi.” Trời ạ, chúng tôi đi tới đi lui trên cầu thang này đã mấy chục lần rồi, đi đến mòn giày luôn, chính là biến thái vẫn chưa xuất hiện. Tôi vốn lo lắng Tề Huyền sẽ xuất hiện, nhưng anh ta cũng không có tới. Không thấy chuyện tốt của Man Trữ, nhưng tâm tình tôi lại tuyệt không tốt.

Ngay lúc chúng tôi chuẩn bị buông tha, có một thân ảnh nhảy đến trước mặt chúng tôi, áo khoác hôi quen thuộc, “Biến, biến, biến thái!”

“Hắc hắc...” Người nọ cười quái dị nhìn nữ sinh yếu đuối bọn tôi, “Xoạt!” Thoáng cái đã cởi hết quần áo ra.

“A! ~” vì sao chỉ có hai tiếng thét. Tôi và Uyển Nhu hơi mờ mắt liếc trộm, chỉ thấy Man Trữ không hề bối rối, ngược lại tiêu sái đi qua, nhìn qua nhìn lại tên biến thái từ trên xuống dưới.

Cuối cùng cậu ấy vừa lắc đầu vừa nhìn xem biến thái nói “Chắc chắc, quá nhỏ ~, thật sự quá ~~~ nhỏ. Tôi nói huynh đệ,” Man Trữ vỗ vỗ vai hắn, “Từ nay về sau đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi lại trở ra dọa người, biết không? Tôi nói nè, kỹ thuật này bên Nhật Bản cũng không tệ, nam diễn viên AV không phải cũng đi rồi mới có thể trình diễn.”

“Ồ ~!” Biến thái khóc, muốn chạy, mới xoay người đã bị đập một cước nằm thẳng trên mặt đất, cũng không biết hắn lại vô dụng như vậy, có lẽ cũng vì vô dụng nên mới đi làm biến thái, hẳn rõ ràng ngắt đi rồi.

“Thiệu, Thiệu, Thiệu...” Thiệu Tề Huyền, đã ngã tên biến thái chính là Thiệu Tề Huyền, vì sao anh ta lại xuất hiện ngay lúc này. Tề Huyền hiển nhiên không để ý tới con mắt kinh ngạc của xung quanh, anh ta nhờ chút ánh sáng yếu ớt đánh giá người té trên mặt đất, thần sắc có chút cổ quái.

“Đồ ngốc, đi thôi.”

“Uh.”

“Chờ một chút, Lan Trăn, cậu ta... cậu ta là, đến chờ cậu a.” Uyển Nhu kích động nói.

“Cái này nha..., cái này, cậu hãy nghe tớ nói, chuyện không phải...” Tôi bắt đầu nghĩ cách thêu dệt một câu chuyện, đều là Thiệu Tề Huyền này không tốt, tôi ngày gây phiền phức cho tôi.

“Tôi là tới đợi cô ấy, cô có ý kiến gì không?” Thiệu Tề Huyền cực kỳ không hợp tác, lại ném tới một câu, “Đi thôi.”

“Lan Trăn, đây là chuyện gì...” Man Trữ lên tiếng, tôi tựa hồ nhìn thấy tương lai đen tối của mình. “Trời ạ, lần đầu tiên nhìn chân chính Thiệu Tề Huyền gần như vậy, quá cảm động ~!” Lời còn chưa nói xong, bắt đầu lấy máy ảnh ra chụp.

Chân chính Thiệu Tề Huyền? Man Trữ, cách dùng từ của cậu vô cùng..., hơn nữa lần trước cậu không phải gặp qua anh ấy sao! “Tớ, tớ, tớ..., “

“Hiểu rồi, hiểu rồi, không cần giải thích, tớ cũng biết.” Man Trữ đột nhiên dựa tới gần tôi, tôi không biết cậu ấy hiểu cái gì, mà hình như cậu ấy hiểu không đúng vấn đề thì phải. “Đã như vậy, các cậu tự nhiên đi, Uyển Nhu, chúng ta đi.” Cậu ấy kéo Uyển Nhu biến mất vào bóng tối vô tận.

“Cám ơn anh tới cứu tôi.” Tôi và Tề Huyền đi thật lâu cũng không nói một câu, tôi đành phải “ché” ra một đề tài rất ngu, vì làm dịu đi không khí này.

“Cái tên biến thái kia...”

“Làm sao vậy, hối hận không có tổng hán tới chỗ chú cảnh sát uống trà sao?”

“Tôi lần trước gặp không phải hắn, cũng không phải là cái tên chạy theo tôi tới phòng học.”

“Cô có nhìn lầm không? Mắt cô mấy độ?”

“Không có! Tên hôm qua gầy hơn, cao hơn tên này.”

“Vậy là có 2 tên biến thái chưa lọt lưới sao?” cái tên biến thái bị đánh về sau cũng không dám xuất hiện nữa, tôi nghĩ rằng hắn sau khi bị Man Trữ kích thích quá độ có khả năng chịu không nổi mà tự sát rồi.

“..., bạn của cô đi theo chúng ta.”

Biết ngay, nha đầu Man Trữ này sẽ không để yên mà, làm sao có thể sáng khoái bụng tha chúng tôi được, nhất định là có âm mưu. “Vậy bây giờ anh đưa tôi về nhà tôi đi, cũng không thể để họ phát hiện bí mật của chúng ta.”

“Mama, con đã trở về.” Tôi ỉu xù chào mama.

“Con bị nhà chồng bỏ?” Mama giật mình khi thấy tôi ở đây.

“Không phải, con sẽ đi liền.” A ơ, thất lưng vẫn còn đau, tôi lấy tay xoa nhẹ hai cái.

“Làm sao vậy, Tiểu Trăn? Có chuyện gì à? Mang thai? Không nghĩ tới mẹ đây sắp làm bà ngoại.”

“Mama! Không có chuyện gì.” Lại là mang thai! Mama không biết nghĩ đến chuyện khác sao? Mẹ muốn làm bà ngoại, nhưng tôi lại không muốn đột nhiên xuất hiện một đầu cù cái gọi là mẹ. Mẹ tôi đối với mang thai quan tâm như vậy là có nguyên nhân. Có thể nói câu “người cũng như tên” chính là dùng để chỉ mẹ tôi, chỉ có thể trách tên bà không hay thôi, tên mẹ tôi là Lưu Hoài Vân, nhìn xem rất có ý thơ, nhưng tính tế nghiên cứu sẽ không giống vậy. “Con nói không có gì, chính là không có gì.” Tôi liếc trộm bên ngoài, rất tốt, hai tổ tông vẫn bận ấy đã đi, “chiến lược an toàn 1” đã thành công! “Tạm biệt mama, con đi!” Đi trước nói sau, không chừng đợi lát nữa lại tìm ra một vấn đề quái dị hỏi tôi nữa.

Đây chỉ là mới bắt đầu, ngày tháng sau này còn chưa biết.

Từ lúc ông nội quy ẩn khỏi giang hồ, bắt đầu dành hết thời gian cho phỉn Hàn. Bất quá, đại ca dù sao cũng là đại ca, người già nhưng tâm không già. Một ngày buổi sáng đẹp trời, khó có ngày tôi ra cửa sớm như vậy, vừa vận gặp ông ở trong hoa viên. Dù sao còn sớm, vì vậy tôi đi qua đó nói chuyện với ông.

“Ông nội!”

“Tiểu Trăn, hôm nay dậy sớm vậy?”

“Dạ. Ông nội, đây là hoa gì vậy?”

“Không phải hoa, ông đang thử chiết cành.” Há?! sau khi ông nội thoát ẩn giang hồ, muốn bắt chước làm nông dân sao?

“A! Ông nội rất lợi hại a, ông nội muốn làm ra cây gì?” Ông thật là lợi hại, không hổ là nhất đại kiêu hùng (một thế hệ anh hùng).

“Hiện tại ông định chiết dưa hấu vào cành anh đào, con nghĩ thử, nếu thành công thì sẽ có trái đào lớn giống như trái dưa hấu nha.”

“..., vì sao không phải là dưa hấu lớn như trái đào vậy?” Còn có a, ông nội, bây giờ là mùa thu, hình như không phải mùa trồng cây ah, bất quá cũng không quan trọng, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, mùa đông cũng có bán dưa hấu.

“..., vậy cũng rất tốt, sau này ăn dưa hấu cũng không cần phiền toái như vậy rồi, mở miệng cắn một miếng là hắt, rất tiện a.”

... Da dưa hấu cũng ăn được sao? Tôi vốn muốn hỏi ông nội một chút về dưa hấu, chính là bên cạnh có mấy cây bị đào lên nhìn rất lạ, “Ông nội, đây là gì vậy?”

“Đây là nhân sâm.”

“Ông nội còn có nhân sâm ah, vì sao lại đào ra vậy, còn chưa lớn mà?”

Ông nội ngửa mặt lên trời nói: “Aiz! Nơi này cũng không phải là núi Trường Bạch!”

Cùng ông nội bịa chuyện trong chốc lát, thời gian cũng không còn nhiều lắm, tôi đứng dậy không cẩn thận đụng tới cái thắt lưng, “Ai da”

“Tiểu Trăn a, con là... đau lưng?” Ông nội rõ ràng rất hưng phấn, thật không biết ông vui mừng cái gì. “Thật là đau lưng?”

“Đúng vậy a, đại khái là dùng sức quá mạnh a.”

“Chuyện đó luôn như vậy.” Ông nội cười tà, tôi có dự cảm không tốt, “Chuyện đó luôn vậy mà, sau này sẽ quen thôi.” Sau này? Có ý gì?

“Tinh Thiên Tiểu Trư (heo cười / heo sunny)! Đến muộn.”

“Tôi không phải là Tinh Thiên Tiểu Trư! Ông nội, con đi.” Thiệu Tề Huyền, người này cứ cười nhạo cân nặng của tôi, do anh ta rất gầy thôi, không nhắc nổi, sức khỏe còn không bằng dân tị nạn nữa

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Mang thai ~?! Làm sao có thể!!

“Từ Man Trư 172cm, 50kg. Hà Uyển Nhu 165cm, 46kg. Tất cả mọi người đều rất gầy nha! Tôi Lâm Lan Trăn 162cm, 54..., vì sao chỉ có mình tôi béo!” Tất cả mọi người đều rất thon thả nha, chỉ có tôi, ô ~! Trách không được anh ấy nói tôi là Tinh Thiên Tiểu Trư, ô ~! Uyển Nhu và Man Trư không thể ăn ít hơn tôi nha, sao chỉ có mình tôi nhiều thịt vậy, chẳng lẽ tôi chính là loại con gái trong truyền thuyết chỉ cần uống nước cũng có thể chuyển thành mỡ!?

Ngoại trừ tôi thì tất cả mọi người đều cho rằng tôi mập. Lúc ăn cơm bố chồng, mẹ chồng, ông nội, thậm chí cả thím Trữ đều dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá bụng tôi.

“Tề Huyền, tất cả mọi người rất quái lạ nha, cứ nhìn bụng tôi hoài ah?”

“Bụng quá lớn.”

Tôi phải giảm béo ở phần eo! Tôi nhất định phải giảm! Thiệu Tề Huyền! Anh chờ xem!

Con gái giảm béo giống như nàng Helen* trong Hy Lạp cổ được anh hùng điên cuồng theo đuổi, dù có trải qua muôn ngàn gian khổ cũng không thể tới tay mình. Uống thuốc giảm béo, dùng rất có hiệu quả, nhưng sau này ngừng thì... hừ hừ! Càng mập hơn trước kia. Mấu chốt của giảm béo là ăn kiêng, mập là từ miệng mà vào, chủ yếu là phải biết giữ gìn miệng mình, nhưng là lại không thể không ăn, vì vậy ăn cái gì mới là quan trọng nhất. Vì thế tôi tỉ mỉ chuẩn bị sách dạy các món giảm béo. Trong tủ lạnh cần chất đầy cần tây, dưa chuột, cà chua. Mỗi sáng rời giường, đói đến mắt trắng bệch, mở tủ lạnh lấy 4 trái cà chua, mỗi trái đều ½ kg, “Cạch cạch” muốn có hiệu quả nhất định phải cố gắng duy trì tình trạng này.

(* xem thêm ở <http://donghuonghungyen.pl/VenusHelenKleopat.htm>)

“Thiếu phu nhân, cô thật sự không ăn thực phẩm chứa protein...”

“Tôi không muốn ăn.” Tôi hàm chứa nước mắt nói.

“Thiếu phu nhân, như vậy đối em bé không tốt.”

“Em bé, em bé gì!”

“Thiếu phu nhân cô không phải...”

“Con tại sao có thể có em bé!” Mặt của tôi thoáng cái đỏ bừng, “Con... con... con căn bản là không có mang thai, con đang giảm béo.” Đây là làm sao vậy, chứng nghi ngờ mang bầu của mama lấy tới Thiệu gia rồi àh!

“Chính là, lão thái gia nói..., thời gian trước cô không phải đau lưng sao? Cô không phải cùng thiếu gia...”

“Con là bị triệu chứng.” Mọi chuyện đều do ông nội lo sợ cho thiên hạ không loạn.

“..., thiếu phu nhân cũng thiệt là, cô bị triệu chứng lại không nói, lại không ăn gì đó, khó trách làm cho người ta hiểu lầm.” Cái này còn đổ lỗi cho tôi a, tôi cũng là người bị hại. Trách không được mấy ngày nay cũng không bắt tôi viết chữ nữa, thì ra là có mục đích riêng.

“Thiếu phu nhân.”

“Sao vậy?” Lại muốn bắt tôi đi viết chữ.

“Cô không đeo nhẫn kết hôn sao?”

“Con thấy không tiện, rất dễ dàng...”

Thím Trữ không nói lời nào lấy ra một dây chuyền đưa cho tôi, cái nhẫn kết hôn của tôi được treo lủng lẳng ở đó, “Vây đeo lên cổ, thiếu gia không phải cũng đeo như vậy sao.”

Tôi đeo dây chuyền lên cổ. Nhẫn của Thiệu Tề Huyền cũng đeo vậy àh? Trong lòng tôi có một loại cảm giác khác thường...

Thiệu Tề Huyền quyết định dạy toán cho tôi đúng là một chuyện sai lầm.

Cái này không phải là... sao tập của anh ấy trong cặp tôi vậy.

“Cái gì vậy?” Man Trữ đoạt đi cuốn tập trong tay tôi, “Thiệu...!” Cậu ấy lập tức ngậm miệng lại, sau đó thấp giọng hỏi tôi: “Làm sao cậu có cuốn bài tập của cậu ấy vậy?”

“Tớ lấy nhầm rồi a.”

“Lại là đụng vào cậu ấy?” Man Trữ vẽ mặt cười xấu xa. Chuyện của tôi và Tề Huyền, cô ấy và Uyển Nhu cũng muốn hỏi, nhưng chính là không mở miệng.

“Cái gì! Cái gì!” Uyển Nhu cũng bu lại.

“Cậu nhất định đang nghĩ đến chuyện xấu gì rồi.”

“Sao cậu có thể như vậy hiểu lầm tớ, Lan Trăn! Cậu đã tổn thương tâm hồn yếu ớt của tớ rồi.” Đúng là muốn ói mà.

“Dù sao tớ và anh ta..., chúng tôi không giống như cậu nghĩ là được rồi. Làm sao bây giờ, bài tập của anh ta ở chỗ của tớ.”

“Đi trả lại cho anh ta không được sao.”

“Đúng vậy a, Lan Trăn. Đi trả lại cho anh ta đi.”

“Ngay bây giờ, chúng ta sẽ đi.” Man Trữ không nói hai lời, bắt đầu thu dọn.

“Uy, tớ còn chưa nói sẽ đi nha.” Hai nha đầu này tuyệt đối sẽ không có lòng tốt gì, theo giúp tôi đi trả tập sao? Ngắm chàng đẹp trai mới là thật, “Bây giờ còn chưa tan học.”

“Cậu còn mấy tiết?” Trường tôi có nội quy: học sinh trốn đủ 32 tiết/ tháng sẽ bị đuổi học. Người học kém như Man Trữ đến bây giờ cũng chưa xảy ra việc gì, vì cứ cúp đến tiết thứ 31 sẽ không trốn học nữa, chuẩn đến khó tin. Mỗi lần như vậy, thầy chủ nhiệm đều bị chọc giận gần chết. Uyển Nhu và tôi thì khách khí một chút, không chề trong vòng 29 tiết.

“Yên tâm, tớ, Từ Man Trữ là ai, tớ tính qua, chúng ta bây giờ qua đó, tiết đầu của buổi chiều liền trở về, mọi sự OK. Lên đường thôi! Tiến quân về Kiếm Lan ~~~!” Tôi còn chưa trả lời, đã bị cậu ấy ném xa 500 mét, “Nhanh, thừa dịp thầy chủ nhiệm còn chưa đuổi kịp, chạy nhanh lên xe!” Ô ~~~! Chạy cũng vô dụng a! Đợi lát nữa trở về lại bị làm Tiểu Thiên nga.

Học viện Kiếm Lan cũng không giống trường tôi, toàn bộ kiến trúc đều được xây dựng trên một hòn đảo riêng, nhưng một đảo này có thể xem như một thành phố nhỏ, tiểu học, trung học, đại học chằng chịt. Hơn nữa gác cổng cũng không phải rất nghiêm, chúng tôi quyết định ra tay vào bức tường vây quanh đại học, vì tỷ lệ đột phá cao.

“Chính là tớ không biết Thiệu Tề Huyền học ở đâu a?” Thiệt là, anh ta đến trường mình nhiều lần, nhưng ngay cả cửa lớp của anh ấy, tôi cũng chưa từng sờ qua.

“Yên tâm, bây giờ là nghỉ trưa. Còn có người trong lớp học sao.” Man Trữ từ trong túi lấy ra một cái, “Đây là kính viễn vọng của quân đội Nga. Chuyên dùng để tìm người.” đúng là cô gái đáng sợ! Thiệt bị hoàn mỹ như vậy, lần trước cậu ấy theo dõi tôi cũng dùng cái này àh.

“Chúng ta tìm chỗ nào cao hơn đi.” Uyển Nhu ở chung với Man Trữ dọa người này cũng hổng theo rồi, “Ai da, Man Trữ chỉ có hai cái a. Lan Trăn, mắt cậu không tốt, hay là chúng ta đi xem đi.”

“Không cần khách khí, tớ không có hứng thú.” Man Trữ ngồi lên trên núi giả, Uyển Nhu cũng bắt đầu tìm chỗ.

“A! A!”

“Tìm được rồi?”

“32,4 độ hướng Đông bắc Trung Thần Thông! A! Nam Đế ở 18 độ tây nam, trời ạ! Còn có Tây Độc. ngũ đại soái ca của Kiếm Lan đó, không phải ảnh chụp nha.” Man Trữ, bọn họ vẫn là sống mã. Xem ra không thể dựa vào hai đứa này rồi. Chỉ có tự mình đi tìm.

“Anh Kính Hiên!” Tôi nhìn thấy ánh sáng hi vọng.

“Lan Trăn! Sao em ở đây?” Thiệu Kính Hiên đã đi tới.

“Em lấy nhầm tập của Tề Huyền, em đến đây để trả lại cho anh ấy, chính là em không biết anh ấy học lớp nào. Hay là, anh thay em đưa cho anh ấy a.”

“Cái này...”

“A, em quên. Anh và anh ấy..., đi như thế nào?”

Tôi dựa theo anh Kính Hiên chỉ bắt đầu lục lọi nhớ lại, chính là vận khí của tôi cũng không tệ lắm, trong hành lang tôi thấy Tề Huyền, “Tề Huyền! Tề Huyền!” Không dám quá lớn tiếng, tôi chỉ chạy theo anh ấy, cuối cùng tới lớp học mới mới theo kịp. “Tề Huyền... anh... làm sao... đi nhanh vậy, đây là tập của anh, tôi sợ y lấy nhầm” Tôi nhét cuốn tập vào tay anh ta.

Thiệu Tề Huyền nhìn thẳng tôi như là bắt gặp một chuyện không thể tưởng tượng nổi, cảm động cũng không cần như vậy chứ. “Cô sao lại vào đây!”

“Hắc hắc, tôi rất thông minh a, tôi tìm thật lâu mới tìm được tới đây, tôi đặc biệt tới chỗ này tìm anh.”

“Cô đặc biệt tới đây?”

“Đúng vậy a. Tôi còn dùng không ít trí nhớ mới tìm được chỗ này. Tề Huyền, lớp học của các anh sao lại xây bằng gạch men vậy! Quả nhiên không giống trường tôi.”

“Nơi này không phải lớp học.”

“A? Đó là phòng..., như thế nào giống như là nhà...” Tôi mới phát hiện ra mình đang ở trong nhà vệ sinh, hơn nữa Thiệu Tề Huyền sẽ đi, chỉ có nhà vệ sinh nam, tôi đây... Ngoại trừ Tề Huyền, còn có rất nhiều người. Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn người khách không mời mà đến, cũng không ít anh em tay run rẩy cầm quần, sợ hãi không biết làm sao.”A! ~~~~” tôi thét chói tai liền chạy trốn.

Tôi chính là đi theo Tề Huyền vào nhà vệ sinh nam, một hành động cực kỳ sai lầm a! Tôi sau này như thế nào mà gặp người đây, mọi người nhất định cho tôi là biến thái! Ô ~~~! Tôi chỉ lo chạy, cũng không nhìn đường, rốt cục đụng vào người khác, ngã chổng vó.

“Bạn không sao chứ?.” Người bị hại không tức giận, ngược lại đưa tay đỡ tôi dậy.

“Không sao.” Tôi lẩm bẩm nói, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất đứng lên, nhanh chóng chạy trốn. Vừa rồi người kia giống như có chút quen mắt, giống như gặp qua ở đâu rồi..., bây giờ tôi còn nghĩ cái này làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Kế hoạch đoạt nhẫn kết hôn (1)

Tâm tình tệ, cả buổi chiều tôi đều dựa vào tín ngưỡng tôn giáo duy nhất —— ngủ qua hết buổi trưa, điện thoại của Tề Huyền cũng không nghe, anh ta nhất định sẽ giết cả nhà tôi.

Vừa tan học tôi liền đau đầu, chủ yếu là vì Uyển Nhu và Man Trữ, đương nhiên còn có Tề Huyền - tên đầu sỏ gây ra chuyện này. Mỗi ngày tan học đều rất tình cờ gặp anh ta, sau đó hai con nhỏ thôi bắt đầu làm bộ rồi đi, trên thực tế là theo dõi hai chúng tôi. Mỗi ngày tôi đều phải về nhà mẹ đẻ trước rồi sau đó mới về nhà họ Thiệu, tới bây giờ cũng chưa có chuyện kinh thiên động địa gì hết. bản lĩnh của hai con nhỏ này càng ngày càng lợi hại, đi cùng một đường mà không hề phát ra tiếng nào.

Bất quá hôm nay tan học không giống như mọi ngày, cả Hoa Tân đều nhộn nhạo, mặc kệ có tan học hay không, hầu hết nữ sinh vọt tới cổng trường, mừng như là chào mừng tổng thống Mỹ đến đây vậy.

Tôi và hai đứa ngốc cùng đi, mơ hồ nhìn thấy cổng trường có bóng dáng của một người, “Tây Độc a! Qua đó chụp mấy tấm để lát nữa đem đi bán.”

“Tớ muốn chữ kí của anh ta! Lan Trăn, cậu không đi sao?”

“Không hứng thú.” Tôi vô tình chen ra cổng trường.

“Chờ một chút!” Ngoài dự đoán của mọi người, Tây Độc đi tới nắm lấy cánh tay của tôi, “Tôi tìm được cô rồi!” Há? Anh ta không phải là người hôm nay tôi mới đụng phải à, chẳng lẽ tôi làm sai gì rồi, bây giờ người ta tìm tới cửa? Cứu mạng a, tôi không có tiền ~! Đòi tiền thì đi tìm cái tên Thiệu Tề Huyền đó ~!

“Anh... anh... muốn làm gì?” Sức lực ghê gớm thật, tôi cố gắng giật hai tay mình, “Tôi không có tiền, không có tiền!”

“Này, anh thả bạn tôi ra.” Man Trữ cuối cùng cũng có chút nhân tính, tôi đây giúp tôi.

“Đi theo tôi.” Tây Độc không nói lời gì kéo tôi đi dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, rồi nhét tôi vào xe, nghênh ngang rời đi.

“Anh là cái đồ bệnh tâm thần! Tôi đã nói với anh rồi, tôi không có tiền.”

“Tôi không có hứng thú với tiền của cô.” Ngồi trên xe, anh ta mỉm cười nhìn tôi.

“Vậy anh muốn gì? Buồn người sao?” Tôi tức giận trừng hắn. Gương mặt này thường xuất hiện trên tạp chí, nhưng muốn nhìn... Theo như lời Man Trữ nói, muốn nhìn người thật, đây là lần đầu tiên. Trên tạp chí đưa tin anh ta là con lai, có một phần tư dòng máu ngoại quốc, cho nên gương mặt thoát nhĩ ấn tượng hơn so với mọi người, có tư cách làm thần tượng ca sĩ thì khuôn mặt cũng không tệ, anh ta đúng là sự kết hợp tuyệt mỹ của Đông Tây, vẻ đẹp trung lập không theo một khuôn khổ nào, loại nam nhân này là phiên toái nhất.

“Không phải, chỉ là muốn cùng cô nói chuyện.”

“Anh muốn tìm người nói chuyện có thể gọi điện thoại, tôi không rảnh cũng không có nghĩa vụ này.” Thiệu Tề Huyền nhất định đang chờ tôi, tôi phải đi tìm anh, tôi lập tức muốn đẩy cửa xe ra, “A!”

“Cô muốn chết a! Hiện tại xe đang chạy!” Tây Độc nhanh chóng kéo cái người thiếu chút nữa bay ra ngoài - là tôi đây.

Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa là chết rồi, vừa rồi chính là sinh tử trong gang tấc nha. “Này, ngừng xe được không? Tôi thật là có việc gấp!”

“Đi gặp Thiệu Tề Huyền?” Tôi hẳn là không có nhìn lầm, khi anh ta nói tên Tề Huyền, vẻ mặt kia... thể hiện là khinh thường, giọng điệu khác hẳn vừa rồi.

“Anh... Không việc gì tới anh!” Đây là việc riêng của hai vợ chồng chúng tôi, người ngoài không có quyền can thiệp. Vừa lúc đó, xe ngừng lại, tôi lập tức từ trong xe nhảy ra ngoài, bỏ chạy.

“Chờ chút!” Tây Độc kéo tôi lại, “Có chuyện cô nhất định sẽ hứng thú.” Anh ta từ trong túi quần lấy ra một dây chuyền, lắc lư trước mặt tôi, cái nhẫn kim cương treo lủng lẳng như đang cười nhạo tôi. Ý thức được tính nghiêm trọng, tôi lập tức sờ soạng cái cổ, không có! Không có dây chuyền! Chẳng lẽ chiếc nhẫn của tôi...

“Đưa cho tôi!”

“Dựa vào cái gì?” Tây Độc cố ý không cho tôi với tới dây chuyền, có thể vì anh ta có dòng máu ngoại quốc, lớn lên đúng là rất cao a, đại khái cũng cỡ 1.88.

“Đây là của tôi! Đưa cho tôi! Trả lại cho tôi!” Tôi nhảy, đoạt nha, vô luận tôi cố gắng như thế nào, cũng không với tới được, cuối cùng cũng là một đến thờ gấp “Anh... trả... trả, lại... Cho tôi! Trả...”

“Mệt, thì nghỉ một chút.” Cái tên Tây Độc hại tôi một muốn chết cứ nhiên còn bày ra vẻ mặt mỉm cười rục rờ như mặt trời trời chọc tôi, nếu như tôi đánh thắng được anh ta, tôi nhất định phải làm cho hắn đẹp thành con chó NO.1

“Tôi... Không, không nghỉ, anh đem,... dây chuyền trả, trả... Tôi.” Bây giờ không phải là tiết thể dục, tôi không có nghĩa vụ phải luyện nhảy cao.

“Cái này là của Thiệu Tề Huyền đưa cho cô?”

“..., mới không phải! Đây là đồ của nhà tôi, nếu anh không trả cho tôi, tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Xin cứ tự nhiên, hoặc là để cho tôi cùng cô tới cục cảnh sát.” Anh ta cười tao nhã, nhìn vô cùng phong độ nhẹ nhàng, “Tôi nhìn thấy rồi, khi đi học Thiệu Tề Huyền đều nhìn chiếc nhẫn này, chiếc nhẫn kia của hắn và cái này của cô là cùng một đôi.” Thiệu Tề Huyền! Anh không đi học cho tốt lại còn mơ mộng cái gì, bây giờ chịu hậu quả lại là tôi!

“..., anh rốt cuộc muốn làm gì?” Người này tìm tôi gây phiền toái mà!

“Cô muốn lấy lại chiếc nhẫn, có thể ~, nếu như cô hẹn hò với tôi..., tôi sẽ suy nghĩ lại có nên trả lại cho cô không.” Ha! Hiểu rồi, thì ra là hắn từ trong bệnh viện trốn ra đây.

“Bạn học này, nhìn bên này.” Tôi chỉ vào cái nhà ga đối diện, “Anh tới đó tìm tuyến xe số 21, ngồi 4 giờ thì tới, xuống xe chính là bệnh viện tâm thần., hiện tại trả đồ lại cho tôi.”

“Tôi nói thật!”

“Anh là người như vậy a! Đưa thứ đó đưa tôi!” Tôi thật sự giận nha, một cô gái dịu dàng như tôi rất khó nổi giận như vậy, nhìn anh ta cầm nhẫn kết hôn của mình, tôi thật sự là tức giận đến thở “Hong học”.

“Tôi đã nói, chúng ta làm cuộc giao dịch, cô hẹn hò với tôi, tôi trả lại nhẫn cho cô.”

“Ừ..., được rồi.” Trước hết là lừa gạt lấy được vật đó về rồi nói sau. Ai da! Xong rồi, nói không chừng Tề Huyền lúc này đang chờ tôi, bây giờ anh ta nhất định là có ý định làm thịt tôi nha. Nếu anh ta biết tôi làm mất nhẫn, chắc cũng làm thịt tôi luôn, ai ~! Dù sao cũng phải chết a ~!

“Muốn ăn cái gì?” Chờ tôi phục hồi lại từ trong bi thống, ngẩng đầu lên thì đã bị đưa vào một nhà hàng được thiết kế rất tinh tế, đồ trang trí rất cổ điển, giống như lạc vào một cung điện nhỏ.

“Tôi nói cho anh biết, trên người tôi chỉ có 8.2 đồng, nếu không muốn lát nữa ăn xong phải rửa chén thì lập tức đưa nhẫn cho tôi.”

“Cô yên tâm, tôi sẽ đưa.” Tây Độc tự tin cười với tôi. Anh ta và Tề Huyền không giống nhau, anh ta rất thích cười, nụ cười kia luôn mang lại cho tôi cảm giác giao hoạt, nếu khách quan mà nói, anh ta cười rất có sức hấp dẫn, nếu không làm sao có thể mê hoặc nhiều fan hâm mộ như vậy, mặc dù trong mắt của tôi nụ cười này gọi là cười gian.

“Đã như vậy, gọi món ăn đi.” Anh đúng là chưa thấy qua sự lợi hại của bốn tiểu thư, tôi năm đó ăn khắp thiên hạ vô địch thủ, ngay cả tiệc buffet cũng không làm gì được tôi, hừ hừ! Anh chờ khốc đi.

Đây là cái loại chữ gì vậy?! Tôi nhìn chăm chăm vào menu, tại sao lại dùng bằng tiếng nước ngoài, có phải là tiếng Anh không, dù sao một món tôi cũng không biết, nhiều chữ như vậy nhìn rất chóng mặt nha, cái này... sao gọi đây?

“Cần tôi giúp ư, Lâm Lan Trăn?”

“Anh, anh..., anh biết tên tôi?” Anh ta tìm người điều tra tôi sao?

“Tôi nhìn trên nhẫn? Cô đeo mà cũng không phát hiện sao? Trên mặt nhẫn có khắc tên cô.” Anh ta không cười giỡn nữa, đột nhiên rất chân thành nhìn tôi, “Tên của cô rất đẹp.”

“Hừm” Trên mặt nhẫn có tên tôi? Thiết kế sai rồi a ~! Tôi từ trước tới giờ đều không hề thích tên mình, nhất là chữ “Trăn”, giống như cứ nhắc tới thống khổ lúc nhỏ của tôi. Cái chữ này rất nhiều nét, mãi đến lớp hai tôi mới ghi được tên mình, tất cả mọi người hoài nghi đầu óc của tôi có vấn đề. Có vấn đề

không phải là đầu óc, mà là tên!

“Không cần khách khí, cố sức mà gọi.”

“Tôi chưa bao giờ biết khách khí. Này, Tây Độc...”

“Tên của tôi không phải là Tây Độc, tên tôi là Tiêu Diêu, nhớ đó!”

“Biết rồi, biết rồi.” Ai có rảnh mà nhớ tên anh là gì, tôi ngay cả thời khóa biểu cũng không nhớ được. “Anh biết Tề Huyền...”

“Tôi cái gì cũng không biết!” Anh ta thu hồi dạng vẻ ôn hòa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kế hoạch đoạt nhẫn kết hôn (2)

“Tôi muốn cái này, cái này, cái này, còn có cái này, cái này cùng cái kia.” Tôi đối với người phục vụ chỉ lung tung sáu món ăn, cho dù là cái gì thì cũng đều vào bụng tôi. Để cho tôi thất vọng chính là Tây Độc, hẳn không hề lộ ra vẻ mặt khùng điên, ngược lại hẳn ta còn nhìn tôi đầy hứng thú, giống như hành vi của tôi rất thú vị.

Nữ phục vụ rất nhanh mang thức ăn lên, đặt xuống trước mặt tôi chính là... sáu chén súp đặc sệt đủ mọi màu sắc! Đây chính là cái mà tôi vừa gọi sao? Không phải đâu, trùng hợp như vậy, rõ ràng tất cả sáu chén đều là súp, cái này sao mà ăn a ~!

“Anh...” tên đối diện nhìn tôi có chút hả hê.

“Tôi chính là thích uống canh!” Không phải a ~, muốn uống sáu chén súp..., thật sự là..., nhà hàng người ngoại quốc cứ như vậy tự cho là đúng, rõ ràng là địa bàn Trung Quốc còn ghi menu bằng tiếng nước ngoài, tôi nhờ vào ~! Từ nay về sau tôi muốn kêu ông nội mở một nhà hàng thuần chủng Trung Quốc, mời hết ông chủ và nhân viên trong nhà hàng này tới, sau đó bắt bọn họ gọi món ăn. Đùng rồi, menu nhất định phải dùng chữ giáp cốt*, đến lúc đó... Hắc hắc! Hắc hắc! Hắc hắc...

(* Giáp cốt văn: http://vi.wikipedia.org/wiki/Gi%C3%A1p_..._t_v%C4%83n)

“Chén súp này... Có vấn đề gì không?”

“A?... Không có a. Sao lại hỏi vậy?”

“Vậy cô cười cái gì?”

“..., tôi cảm thấy ăn rất ngon.” Tôi hiện tại muốn khóc rồi, ô ~!

“Hiện tại có thể đưa cho tôi chưa.” Uống xong sáu chén súp, còn muốn tôi làm gì.

“Vật gì?” Anh ta cố ý tỏ ra vẻ mặt mê muội.

“Anh! Anh nói trả lại nhẫn cho tôi, nếu như tôi với anh hẹn hò!”

“A ~, đúng, tôi nói qua. Chính là tôi chưa nói mấy lần a.” Hẳn ta cười hi hi nhìn tôi, bộ dáng gian kế thực hiện được.

“Tôi..., anh, cái tên lưu manh! Anh không giữ chữ tín, tiểu nhân! Anh...” Nếu tôi đánh thắng anh ta, tôi nhất định sẽ đánh không ngừng, rõ ràng coi tôi là con khỉ mà đùa giỡn. “Đồ ngốc, mau nghe điện thoại! Đồ ngốc...” Điện thoại đột nhiên rùm beng, tôi nén giận tiếp điện thoại, “Alo!”

“Thiếu phu nhân!” Trong điện thoại truyền ra một giọng u ám, “Thiếu phu nhân, cô đi đâu vậy, sao vẫn chưa về nhà?”

“Cháu, cháu, cháu lập tức về nhà ngay!” Nguy rồi! Tôi quên mất thời gian rồi, thím Trữ đã tìm tới cửa rồi, cái tên Tây Độc thiếu đạo đức này, tôi sẽ không để yên cho anh!

“Như thế nào? Phải về nhà sao? Tôi tiễn...”

“Không cần, đều là lỗi của anh! Tôi không muốn cùng anh giả mù sa mưa, mau đưa dây chuyền cho tôi, không đùa giỡn với anh nữa.”

“Tôi cho tới bây giờ đều chưa đùa với ai bao giờ, cô không quan tâm tôi thì quên đi, sáng mai gặp!” Tây Độc tiêu sái phát phát tay với tôi, không mang theo một đám mây nào, rất nhanh rời đi. Để lại một mình tôi chôn chân tại chỗ.

Đương nhiên tôi cũng không thể chần chờ ở đó mãi, nếu không về nhà thì người chôn chân tôi chính là thím Trữ, đến lúc đó thì khổ rồi. “Thím Trữ, cháu sai rồi.”

“Cô cam đoan với tôi như thế nào? Thiếu phụ nhân, hôm nay cô sao vậy?”

“Cháu..., cháu có chút chuyện. Thím Trữ, muốn cháu chép mấy lần a?”

“Tôi thư phòng trước.” Xem ra không có chuyện tốt rồi. “Hôm nay thiếu gia và lão gia đang bận chuyện trong bang hội, trong nhà sẽ hơi rối loạn.”

Thiệu Tề Huyền vẫn chưa về? Thì khỏi phải nói, anh ta hẳn là không phát hiện tôi hôm nay không có chờ! Thật tốt quá, chuyện bang hội gấp không may xuất hiện đúng là kịp thời!

Bất quá, thím Trữ cũng không cho tôi nhàn rồi. Thím Trữ sở dĩ được gọi là siêu cấp biến thái vì bà vô cùng..., nói như thế nào đây, bà bắt tôi chép “nữ giới” và “nữ tặc” coi như xong đi, tệ hại nhất chính là bà ấy dùng những câu chuyện sâu xa để chọc giận tôi. Bà nói có một anh tên là Vương Hi Chi vì luyện chữ, tự ý phá hủy môi trường tự nhiên, ô nhiễm nguồn nước, làm cho nguồn nước khoáng trong xanh thành mực đen, nhờ đó mà người dân bản xứ có một ít lợi nhuận, trợ cấp gia đình. Ý của bà là chữ của tôi khó coi, muốn tôi học tập người anh em kia, bà cũng không nghĩ lại, hồ bơi ở Thiệu gia cũng không tệ, nhưng nó không những dùng để bơi mà nó còn là hồ bơi đạt tiêu chuẩn quốc gia nha, tôi làm sao dám bỏ mực vào nó đây a.

(Vương Hi Chi http://vi.wikipedia.org/wiki/V%C6%B0%C6%A1ng_Hi_Chi)

Khi tôi dùng hết sức cùng lực kiệt từ thư phòng bò đến phòng ngủ, thì Thiệu Tề Huyền đã về, “Đồ ngốc, hôm nay trang điểm không tệ.”

“Tôi nào có..., a!” Cái mặt đen thui trong gương là tôi sao? Ô ~~~! Tôi ghi đến nổi lên mặt mình luôn.

“Cô lại làm sai chuyện gì rồi, bị thím Trữ phạt?”

“Về trễ một chút.” Ôi! lỗ miệng rồi.

“Hôm nay, có một chút chuyện. Cho nên...” Anh ta muốn nói chuyện tan học!

“Phải không? Tôi đợi anh rất lâu.” Anh ta nghĩ như vậy, tôi đây sẽ không khách khí.” Thím Trữ nói, hình như trong bang có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì.” Kỳ quái, ánh mắt Thiệu Tề Huyền nhìn tôi rất kỳ quái, giống như đang điều tra tôi, có phải do biểu hiện của tôi không tự nhiên, nên anh ta nhìn ra sao?

“Cái kia, Tề Huyền...” Có nên nói cho anh ấy biết không? Anh ta thông minh nhất định có chủ ý tốt hơn tôi. Chính là nói ra sẽ phải trả một cái giá rất lớn bằng... tính mạng, làm không tốt anh ta có thể sẽ giết cả nhà tôi. Nhưng là...

“Còn có chuyện gì?”

“Tôi..., cái kia, ừ..., anh lớn lên rất đẹp trai nha.” Ô ~~~! Tôi thật sự là vô dụng!

“...” Cảm giác tôi sai sao? Tôi cảm thấy được Tề Huyền hình như đang dùng một loại ánh mắt rất quái lạ đánh giá tôi, nhưng anh ta không có nói gì thêm. Thật là kỳ lạ, tôi khen anh ta lớn lên đẹp trai, thậm chí ngay cả câu “Cảm ơn” anh ta cũng không thèm nói.

“Thầy, sáng nay em đi học muộn, nên chưa chép được đáp án bài tập của bạn học, nếu thầy đồng ý thì em tự mình đến phòng giáo viên phạt đứng.” Tôi nước mắt cộng thêm nước mũi, cầu xin thầy chủ nhiệm xù phạt. Mọi người không cần phải lo lắng, không phải bệnh tâm thần của tôi tái phát. Mà vì hết Thiệu Tề Huyền tới tìm, còn vụ hôm qua của Tây Độc, ánh mắt của mọi người bên dưới nhìn chăm chăm cũng đủ khiến tôi muốn chạy, chỉ cần chậm một chút, toàn bộ nữ sinh nhất định sẽ lộ da tôi. Quả nhiên, tất cả mọi người mang đầy lòng căm phẫn chuẩn bị tìm tôi “bàn luận” một chút, lúc này tôi như dân tị nạn tìm hầm trú ẩn vậy. “Lâm Lan Trăn, sao hôm nay trở nên tự giác như vậy, thật sự là kỳ quái!”

“Dưới sự tác động tình cảm sâu sắc của người thầy vĩ đại của mình, tớ đã nhận ra lúc trước bản thân mình có rất nhiều thiếu sót.” Thầy àh, cầu mong thầy đừng bỏ rơi em, cả đời em sẽ mãi ở bên thầy.

Lúc trước, tan học là thời gian vui vẻ nhất trong ngày của tôi. Bây giờ, tiếng chuông tan học như một điềm xấu vậy. Còn có 10 phút nữa ra về, “Rốt cuộc ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, thành thật khai báo!” Mạn Trữ và Uyển Nhu đã theo tôi suốt một ngày rồi.

“Các cậu..., các cậu sẽ không hiểu.”

“Sao có chuyện kỳ lạ như vậy, cậu hiểu thì tức nhiên tại mình cũng sẽ hiểu.”

“Lan Trăn, gần đây cậu thật kỳ quái, cậu giấu diếm tại mình rất nhiều chuyện, từ lúc cậu ở Mã Nhã gặp Thiệu...” Uyển Nhu rất nghiêm túc nhìn tôi, kỳ thật lời của cậu ấy không có sai.

“Dù sao tớ cũng là bất đắc dĩ, tớ căn bản chính là bị ép.”

“Có chàng đẹp trai tới tìm, cậu không vui thì thôi, còn ra vẻ buồn rầu? Cậu không phải đang kích thích tại mình chứ!” Ước mơ của Man Trữ là sẽ có một ngày ngũ đại mỹ nam của Kiếm Lan sẽ hẹn hò với cậu ấy, đáng tiếc..., “Nhìn vẻ mặt cậu như ăn khổ qua, thật sự không có chuyện gì sao? Không thể nói cho tại mình biết xảy ra chuyện gì sao?”

“..., Tây Độc nhặt được dây chuyền của tớ, nhưng anh ta nói nếu như tớ hẹn hò với anh ta, thì anh ta sẽ trả lại dây chuyền, chính là anh ta rất xấu, anh ta...” Hay là nói cho bọn họ biết a, có thể tìm được biện pháp

“A? Còn có chuyện tốt này àh!”

“Chuyện tốt! Chuyện xấu mới đúng! Thiệu Tề Huyền mà biết thì nhất định sẽ nói giết cả nhà của tớ!” Chỉ có Man Trữ mới có thể cho rằng đây là chuyện tốt.

“Dây chuyền là Thiệu Tề Huyền tặng cậu?”

“Uyển Nhu, làm sao cậu biết?”

“Ngay cả ngón chân của Man Trữ cũng đoán ra được, bây giờ cậu muốn làm gì?”

“Không biết! Tớ biết thì đâu có rầu như vậy! Làm sao bây giờ! Muốn về nhà~~~~!”

Nhìn thấy toàn bộ nữ sinh đang chen lấn phía trước, tôi liền biết cái tên Tây Độc lại tới đây. Lúc này chắc chắn rồi, “Lan Trăn, leo tường từ cổng sau đi!” Man Trữ đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Kế hoạch đoạt nhẫn kết hôn (3)

“Còn chiếc nhẫn của tớ...”

“Đừng quan tâm đến chiếc nhẫn nữa, như vậy đi, Thiệu Tề Huyền nhất định sẽ tới đón cậu, trước hết cậu cứ để anh ta đưa về, sau đó mới tìm Tiêu Điều đàm phán.”

“Tiêu Điều là ai?” Người đó là ai vậy?

“Nếu tớ là Tây Độc thì tớ liền đi tự sát, cậu ngay cả tên của anh ta cũng không biết.” Man Trữ kéo tôi đi. Nhà khoa học nói con người từ con khi biến thành, những lời này rất có đạo lý. Bây giờ tôi và Mạn Trữ như hai con khỉ đang treo lơ lửng ở cổng sau, không biết có phải do tôi quá đa tâm, mỗi lần cùng cậu ấy đi cổng sau tôi liền có dự cảm không tốt.

“Cực khổ ah.” Tôi vừa rơi xuống đất nhìn qua không phải ai khác, mà chính là ông xã Thuộc tề Huyền của tôi, về mặt anh ta thoát nhìn không có chút gì thân thiện, tuy rằng anh ta chưa bao giờ bày ra vẻ mặt ôn hoà với tôi, bất quá bây giờ thoát nhìn anh ta thật sự giống như..., “Được, được lắm, sao không đi cổng trước? Tập leo núi àh?”

“Đây... đây là vì, tôi và Mạn Trữ tham gia nhóm leo núi!” Tôi cố gắng tươi cười.

“Phải không?”

“Lâm Lan Trăn!” Ngay cả Tề Huyền, tôi còn chưa thu phục xong, Tây Độc từ phía sau đã chạy tới. “Thì ra em ở đây.”

“Hóa ra Tiêu Điều vừa nghe tiếng chuông liền chạy đi chính là tới đây đợi cô àh.” Thiệu Tề Huyền vừa đụng tới Tây Độc không ngờ lại như núi lửa bùng nổ, không khí xung quanh đột nhiên hạ nhiệt độ, rất muốn về nhà lấy thêm áo a ~~~!

“Thiệu Tề Huyền! Tìm Lan Trăn có việc?”

“Những lời này hẳn là tôi hỏi cậu mới đúng! Cậu tìm đồ ngọc làm cái gì!” Nếu Tề Huyền có thể giống như Tây Độc gọi tôi là Lan Trần thì tốt rồi.

“Hẹn hò a!”

“Đồ ngọc, cô cho tôi một lời giải thích! Đây là chuyện gì?” Nguy rồi, Thiệu Tề Huyền nổi bão rồi, cả nhà tôi sắp gặp nguy hiểm rồi.

Tây Độc đi qua nắm lấy tay tôi, nói nhỏ: “Lập tức đi theo tôi, nếu không tôi sẽ hủy chiếc nhẫn!” Anh ta mỉm cười còn lớn tiếng nói với Thiệu Tề Huyền: “Giải thích? Giải thích chính là tôi quen với Lan Trần trước, Thiệu Tề Huyền, lời giải thích này cậu hài lòng không?”

Tôi không thể để cho hắn ta hủy chiếc nhẫn kết hôn của mình, “Cái kia, Tề Huyền..., tôi có một chút chuyện muốn cùng Tây Độc đàm..., Tề Huyền!”

Thiệu Tề Huyền rất dứt khoát xoay người bước đi, bóng anh ta rời đi sao lại dễ vỡ như vậy, còn có chút mơ hồ a.

“Chúng ta đi.” Tây Độc liền kéo tôi lên xe, hoàn toàn không để ý người phụ nữ đang đá, Mạn Trữ đang ở phía sau chửi rủa, “Em muốn đi đâu?”

“Tại sao anh lại nói những lời đó với Tề Huyền!”

“Trên thế giới này không phải chỉ có Thiệu Tề Huyền mới có thể theo đuổi em!”

“Vậy là anh đang theo đuổi tôi, tôi còn tưởng rằng anh muốn lấy mạng tôi nữa! Anh làm ơn trả lại nhẫn cho tôi đi!” Tôi có cảm giác muốn khóc, Tề Huyền nhất định rất giận, nhưng là...

“..., ở trong mắt của em cũng chỉ có Thiệu Tề Huyền sao?” Anh ta đột nhiên dùng ánh mắt đa cảm nhìn tôi.

“Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, nhẫn này đối với tôi rất quan trọng, trả lại cho tôi!” Mềm cứng đều không chịu, cứ nhiên anh ta còn khó đối phó hơn thầy chủ nhiệm và thím Trữ.

“Xuống xe đi, đi với tôi một chút.”

“Dựa vào cái gì?” Tôi không muốn hôm nay lại về nhà trễ, hừ hừ! Thím Trữ nhất định sẽ rất vui vẻ mài mực.

“Tôi nghĩ như vậy đi, tôi trả lại em cái dây chuyền, nhưng là có một điều kiện.”

“Anh lại muốn đưa ra chủ ý tệ hại nào nữa?” Đàn ông không xấu, phụ nữ không thương, anh ta đúng là phát huy cao độ nha.

“Không phải chủ ý tệ. Tôi chỉ là muốn em hẹn hò với tôi ba lần thì tôi sẽ trả lại dây chuyền cho em.”

“Một lời đã định!” Tôi mới không tin, anh ta nhất định là kẻ lừa đảo. Anh ta cũng đã lừa tôi một lần rồi, phải tìm Mạn Trữ và Uyển Nhu suy nghĩ chút biện pháp, nếu cần trộm cũng phải trộm về.

“Cậu thật sự tính đi trộm?”

“Cái đó vốn là của tớ, lấy về là chuyện bình thường thôi.” Tôi và hai cô bạn đang thương lượng đối sách.

“Nhưng, anh ta không phải nói sẽ trả lại sao?”

“Uyển Nhu, tớ biết anh ta là thân tượng của cậu. Nhưng là tớ cho cậu biết, người này không có một chút chữ tín nào, ai biết anh ta có trả lại không nữa.” Cho nên hai bàn tay này phải chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa hai tay đều phải nhanh, phải cứng rắn.

“Vậy cậu lấy trứng gà và cái nồi để...”

“Trước kia tớ từng đọc qua trên báo, àh, các cậu có biết những tên móc túi được huấn luyện như thế nào? Họ để tay vào chảo nóng mà rang hạt dẻ, chỉ có như vậy mới có thể trở thành thần trộm.”

“Cậu không phải muốn...”

“Tớ cũng không có dự định dùng nghề này kiếm cơm, cho nên hạ thấp thử thách một chút. Tớ chuẩn bị dùng nước trứng gà luộc, chờ nấu nước xong, tớ sẽ cầm trứng gà để vào nước sôi, có thể đạt tới hiệu quả mà tớ muốn, hơn nữa dội lát nữa nếu đói bụng, còn có thể ăn trứng luộc, cái này gọi là nhất cử lưỡng tiện.” (_)!!!

“...”

“...”

“Bây giờ bắt đầu đi, Mạn Trữ đưa trứng gà!” Rất nhanh nhẫn sẽ trở lại trên tay tôi rồi, wow ha ha ha ha ~!

“Sung đến nỗi giống như khoai lang rồi, cậu còn có thể cử động sao?” Mạn Trữ đang giúp tôi bôi thuốc, “Tớ nói, Lan Trần. Cậu bị thương cũng cũng tốn nhiều tiền như vậy! Cậu xem đi, ngay cả trứng gà còn chưa chín. Tớ thấy là hết cơ hội rồi.”

“Không nên buông tha dễ dàng như vậy, tớ không phải còn tay trái sao!”

“Cậu..., quên đi, tớ đi, tớ giúp cậu trốn.” Mạn Trữ ném lời ra một câu nói hùng hồn. “Một Lâm Lan Trăn ngã xuống, hàng trăm Từ Mạn Trữ thay nhau đứng lên.”

“Cậu... Được không? Mạn Trữ?”

“Lan Trăn, cậu cho rằng cậu còn khả năng đảm nhiệm nghề này ư?” Uyển Nhu dùng ánh mắt đồng tình nhìn ngón tay của tôi, “Mạn Trữ có thần kinh vận động hơn cậu, hẳn là cơ hội thành công cũng lớn hơn cậu một chút. Tớ thấy giao cho Mạn Trữ và tớ là được rồi. Tớ đã đặt ra phương án thực hiện một cách cụ thể rồi, tớ thấy...”

“Thiếu phu nhân, cô có biết bây giờ là mấy giờ không?” Lại là thím Trữ, cho tới bây giờ bà ấy chưa bao giờ cho tôi một ngày an bình.

“Thực xin lỗi, nhưng hôm nay tôi không thể viết chữ...”

“Thiếu phu nhân, tay cô..., thật là.” Thím Trữ hấp tấp tìm đến thuốc mỡ và băng vải.

“Nhưng, thím Trữ, tôi đã...” Bôi thuốc...

“Tiểu Trăn a, tay cháu làm sao vậy, đưa ông nhìn coi.”

“Không có chuyện gì, chỉ là lúc uống nước...” Đôi mắt của ông nội cũng không tệ lắm.

“Ai da, sao bị phỏng?” Ông nội nói với mẹ chồng đang ngồi bên cạnh: “Con dâu a, con qua xem một chút đi, giúp cháu nó băng lại đi.”

“Tiểu Trăn, con đừng lo đi, mẹ giúp con băng lại.”

“Kỳ thật, mẹ...” Con đã băng qua hai lần mới về...

“Sao vậy?” Sau khi mẹ chồng băng xong vết phỏng cho tôi, vai nam chính xuất hiện, anh ấy nhìn tôi không mấy thân thiện a ~~! “Này, hỏi cô đó! Đồ ngốc! Tay làm sao vậy?” Anh cũng muốn giúp tôi băng một lần à...

“Tay Tiểu Trăn bị phỏng.” Mẹ chồng thay tôi trả lời.

Thiếu Tề Huyền ngồi bên cạnh tôi, lúc này ánh mắt anh ấy đều tập trung vào tay tôi. Mà, tay tôi không tự chủ được hơi run run, “Đi thôi!” Thiếu Tề Huyền đột nhiên đứng lên.

“A?. Đi? Đi đâu?”

“Đồ ngốc, đi bệnh viện!”

“Không cần đâu.” Hiện tại là cuối mùa thu, miệng vết thương không dễ bị nhiễm trùng.

“Chờ tay thối rửa sẽ không kịp nữa!” Có chuyện này sao? Cũng đúng, hôm kia tôi cắt táo bỏ lâu cũng bị thối rửa.

Đến bệnh viện, bác sĩ lại giúp tôi băng thêm một lần nữa, tay tôi còn có thể sưng lên sao? Sau 4 lần băng bó, hi vọng sẽ không bị thối rửa. Ai ~~! Tôi và Tề Huyền ngồi trong xe, anh ấy căn bản là không để ý tới tôi, hai chúng tôi cùng nhau ngồi xe cũng chưa bao giờ yên lặng như lúc này, tuy rằng hai lần trước cũng không tính là chuyện tốt đẹp gì để mà nhớ lại.

“Cô và tên hỗn đản đó đi đâu mà trở về lại bị phỏng như vậy?”

“Không đi chỗ nào cả, tôi cũng không hẹn hò với anh ta, thì làm sao có chỗ nào để đi?.” Tề Huyền, tôi đã nói với anh, chuyện hôm nay là có nguyên nhân, là vì... Trong đầu tôi lặp đi lặp lại những lí do thoái thác.

“Tôi có quyền biết vợ mình cùng một tên con trai xa lạ ra ngoài làm cái gì.” Đừng nói tôi đây giống như ra ngoài yêu đương trốn trộm vậy.

“Cái kia, Tề Huyền...”

“Lần sau còn cho tôi thấy hai người ra ngoài nữa, tôi nhất định giết cả nhà hắn! Còn cả nhà cô nữa!” Anh ta giận không nhẹ a ~~~, làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Tôi vốn định dùng hết dũng khí để nói sự thật lại rụt trở về. “Cô vừa rồi muốn nói cái gì?”

“...,anh hôm nay cũng rất đẹp trai.” Quên đi, vẫn là đem hi vọng ký thác vào Mạn Trữ vậy.

“...” Anh ấy cũng không “Cảm ơn” tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kế hoạch đoạt nhẫn kết hôn (4)

Kế hoạch của Uyển Nhu rất đơn giản, chính là tôi đứng từ xa theo dõi, sau đó đợi đến tan học, Tây Độc đến, Uyển Nhu cầm đầu tầng lớp nữ sinh tìm đủ mọi biện pháp cuốn lấy anh ta kí tên rồi chụp ảnh, chuyện này rất dễ dàng thực hiện, sau đó Mạn Trữ thừa dịp loạn, trộm lấy dây chuyền trong túi anh ta, căn cứ theo 2 lần quan sát của tôi, anh ta đều đặt dây chuyền ở túi bên trái.

Tất cả đều được tiến hành vô cùng thuận lợi, tuy rằng mỗi lần anh ta tới trường tôi đều được nhiệt liệt hoan nghênh, nhưng không có loạn như hôm nay, tôi đứng ở đằng xa cười mờ ám khi thấy người gặp họa, Mạn Trữ và Uyển Nhu vui vẻ chạy tới, “Lan Trăn, tớ thành công! Thành công!”

“Thật!? Thật sự thành công?!” Ha ha! Tây Độc, anh cũng có ngày thua trên tay tôi! Ha ha ha ha!

“Đương nhiên, tớ là người như thế nào ah, cho cậu!”

“Này...?” Kỳ quái vài ngày không thấy, sao kim cương lại dài hơn rồi?

“Đồ ngốc, mau nghe điện thoại! Đồ ngốc...” Di động vang lên, “Alo?”

“Lan Trăn! Tôi tặng em chiếc nhẫn đó thích không?” Là Tây Độc!

“Ba” một tiếng, tôi tắt điện thoại, trách không được kim cương lại lớn hơn, thì ra... Tôi nhìn thấy Tây Độc ở xa xa kia, anh ta dùng nụ cười mê người nhìn chăm chú ba người chúng tôi!

Ông trời ơi! Tôi nên làm gì đây? Tôi như thế nào mới có thể lấy lại nhẫn a ~~~! Cho chút linh cảm đi ~~~! “Ừng ừng ~~~” thì ra ông trời không nhịn nổi liền xám xịt, mưa to tã tưởi vào người tôi.

Này! Người trên kia! Tôi không phải muốn cảm giác bị “Xối” a!!! Ô ~~~! Làm sao bây giờ?

“Đi nhanh đi, Lan Trăn, mưa càng ngày càng lớn rồi, chúng ta...” Mạn Trữ vỗ lưng tôi.

“Ô!” Đột nhiên xuất hiện không phải Tây Độc, mà là Tề Huyền. Mưa bay lượn trong không khí, bốn người chúng tôi đứng ở đó, tất cả đều bị đông cứng lại. Tôi không có tay tiếp nhận dù của Tề Huyền đưa. Anh ấy biết chuyện vừa mới xảy ra sao? Tuy rằng tay Tề Huyền đang cầm dù, nhưng anh ấy hình như không có ý định che mình, mưa lớn như muốn tẩm ướt cả người anh ấy, những giọt mưa ẩm ướt khiến cho mái tóc mềm mại dán vào khuôn mặt tuần mỷ, mặc dù có chút chật vật, nhưng... Tôi bị hồng sao? Tôi cảm thấy anh ta như vậy như vậy... Không tệ. Tôi chậm chạp không tiếp dù cũng có nguyên nhân, bởi vì giờ phút này trong đầu óc tôi đang phiền não một vấn đề: nếu dù này màu hồng thì tốt rồi.

“Cầm!” Tề Huyền đem dù nhét vào tay tôi.

“Tề...” Muốn hay không dùng khăn tay của tôi lau một chút?

“Đại ca!” Phía sau, binh đội tiếp viện đuổi tới, bao gồm 1.88 và một đám anh em của Tề Huyền chạy tới, cùng lúc bung dù rồi lần lượt cùng đưa khăn mặt, Tề Huyền cũng không thèm để ý tới ai, đưa dù cho tôi xong rồi bỏ đi. 1.88 bọn họ giống như chưa từng xảy ra việc gì, chính là vội vàng gạt đầu với tôi rồi bước đi.

“Anh ta rất chu đáo nha!” Uyển Nhu đưa mắt nhìn

Tề Huyền bọn họ rồi đi, cảm khái vô hạn nói một câu.

“Lan Trăn, cậu nên nói rõ chuyện này với Thiệu Tề Huyền đi, cậu không nói, chỉ làm anh ấy hiểu lầm thôi.” Mạn Trữ cũng trốn vào dù của tôi.

“Tớ không dám nói. Cậu nghĩ rằng tớ chưa nghĩ qua sao! Nhưng, anh ấy là...”

“Có chút tiền đồ được không! Cậu không xem phim thần tượng sao, trong tivi không phải đều diễn như vậy. Dù sao tớ cảm thấy cậu nhất định phải nói với Thiệu Tề Huyền. Xem anh ấy nói như thế nào, hơn nữa, cậu ngu ngốc cũng không nghĩ thử xem, nhà Thiệu Tề Huyền là xã hội đen nha, nếu anh ấy vận dụng một chút ảnh hưởng của gia tộc, lấy lại nhẫn không phải là chuyện dễ dàng àh!”

“Đúng nha, làm sao cậu không nói sớm!”

“Tớ nghĩ cậu sẽ hỏi tớ.”

“..., vậy tôi nay, có bị đánh chết tôi cũng phải nói!”

“Man Trữ nói rất đúng, có lẽ chỉ có Thiệu Tề Huyền mới có thể đối phó bọn họ học sinh siêu cấp của lớp đặc biệt thôi.”

“Có một vấn đề, tôi vẫn muốn hỏi các cậu. Vì sao Tây Độc lại đột nhiên nói muốn theo đuổi tôi vậy? Đây không phải là rất kỳ quái sao? Tôi chỉ là đứng vào anh ta có một lần a?”

“Dù sao không phải là vừa gặp đã yêu!”

“Từ Mạn Trữ..., vậy các cậu có ý kiến gì không? Tôi là cảm thấy anh ta là lạ.”

“Chuyện này, tôi đã sớm nghĩ tới.”

“Vậy sao cậu không nói sớm!”

“Tôi nghĩ cậu sẽ hỏi tôi.”

“...”

“Ê, chiếc nhẫn Tiêu Diêu đưa, cậu định xử lý như thế nào?”

“Này...” Rất khó làm nha, kim cương rất lớn nha...

“Được rồi, Mạn Trữ, Lan Trần. Không cần nói lời vô nghĩa!” Ba chúng tôi vào một quán trà sữa ngồi xuống, tiếp tục bàn luận.”Tuy rằng anh ấy là thần tượng của tôi, bắt quá, tôi cũng thừa nhận hành vi của anh ấy thực khó hiểu.”

“Tôi cảm thấy anh ấy có âm mưu.” Mạn Trữ mở cuốn sổ bách bảo của mình ra, “Vừa rồi cậu kết thúc cuộc gọi là 3 giờ 40 phút 17 giây, lúc này Tiêu Diêu liếc mắt nhìn tôi mình một cái, sau lại là 3 giờ 41 phút 29 giây, Thiệu Tề Huyền xuất hiện. Khi đó Thiệu Tề Huyền và Tiêu Diêu nhìn nhau một lần.” Mạn Trữ quả nhiên là đồng nghiệp của thím Trữ...

“Tề Huyền thấy Tiêu... Diêu sao?” Cuối cùng nhớ được tên của anh ta.

“Bọn họ dùng ánh mắt khinh thường liếc đối phương một cái.”

“Chuyện này quả nhiên là không đơn giản, Mạn Trữ tôi nghe nói hôm nay Tiêu Diêu có tiết mục ở đài truyền hình, nếu không hai chúng mình ngay bây giờ đến đài truyền hình theo dõi một chút, tôi nghe nói đài truyền hình đang chiếu trực tiếp nha, lấy trực giác của tôi có lẽ chúng mình sẽ có phát hiện.”

“Tôi thì sao?” Tuy rằng Uyển Nhu nói hay lắm, nhưng tôi như thế nào cảm thấy cậu ấy không giống như vì tôi mà nói, dựa trên hiểu biết của tôi với hai người bạn này, ngấm chằng đẹp trai mới là mục đích chính.

“Cậu đi tìm Thiệu Tề Huyền giải thích giải thích a, cậu yên tâm, với bậc thầy trinh thám Mạn Trữ và trợ thủ của cô ấy Uyển Nhu này nhất định sẽ xử lý tốt mọi chuyện.”

“Cậu là trợ lý tôi!”

Tôi đối với đề tài của hai người không hề có hứng thú, bắt quá tôi muốn nói chuyện này với Tề Huyền, rõ ràng người này đang giận, tiếp tục như vậy tôi cảm giác rất khó chịu, rất khó chịu...

“Trong bang hội có việc?” Tôi về đến nhà, chưa nói gì với Tề Huyền, thì nghe nói anh ấy đã theo ông Liên ra ngoài vì chuyện bang hội. Toàn bộ Thiệu gia cũng chỉ còn lại mẹ chồng, tôi, còn có thím Trữ và người hầu. Không phải đâu, tôi có chuyện rất quan trọng, cực kỳ quan trọng muốn nói với Tề Huyền, sao anh ấy lại có thể không ở đây! Đúng là kỳ mà, trước kia anh ta lúc nào cũng lấy môn toán chạy theo đả kích tôi, tại sao bây giờ lại không có chuyện tốt như vậy?

Tôi một mình ngồi trong phòng của tôi và Tề Huyền, đột nhiên cảm thấy rất không quen, từ lúc tôi tới đây, chính là ở chung phòng với anh ta, mới đầu cảm giác thật tệ, hiện tại cảm giác thực cô đơn. Tôi không còn tâm trạng học bài, đứng ngay kệ sách của Tề Huyền đảo tay cầm lấy một cuốn.

Một cuốn sách rất sâu sắc? Sao không có truyện tranh? Ngôn tình cũng có thể a? “Thế giới của Sophie”(1)? Xem không hiểu. “Mặt mã Da Vinci”(2)? Khó rồi... mấy cuốn sách nhàm chán, đây là cái gì? Bộ ảnh, thứ tốt nha ~!

“Hi hi, ha ha ha ha...” Tôi nhìn bức ảnh chụp đứa bé mặt áo con thỏ, buồn cười quá đi, rất giống, thật sự rất giống thỏ lưu manh! Thiệu Tề Huyền! Anh... anh cũng có nhược điểm. Thật tốt quá, màu giấu thôi, về sau sẽ có cơ hội dùng đến. Trừ bỏ ngoài ý muốn phát hiện việc này. Tôi chưa cười được bao lâu, vì cả buổi tối Thiệu Tề Huyền đều không trở về, việc này rất kỳ quái, anh ta cứ nhiên không trở về nhà, mẹ từng dạy qua tôi, đàn ông không trở về nhà có rất nhiều nguyên nhân, một trong số đó là: ra ngoài ăn chơi đàng điếm! Các chị em, đừng cho rằng tôi nghĩ vậy, ở tivi đều chiếu như vậy, nếu là không chiếu loại chuyện này, bà nội trợ làm xong việc nhà còn gì coi nữa.

“Lan Trần!” Tôi đang chuẩn bị đến trường, mẹ chồng đột nhiên kêu tôi lại.

“Mẹ?” Tôi mặc ngược áo sao?

“Con và Tề Huyền có chuyện gì phải không?” Ngay cả mẹ cũng nhìn ra?

“..., không có, chỉ là học tập căng thẳng thôi, sắp thi rồi!” Không muốn phiền mẹ chồng, đây là chuyện của tôi và Tề Huyền, cũng chỉ có hai chúng tôi mới có thể giải quyết.

“... Lan Trăn, nếu con và Tề Huyền có hiểu lầm, nhất định phải nói cho nó biết chân tướng của sự thật...” Ý mẹ chồng là sao? Bà muốn nói gì? Vì sao nhìn bà có chút bi thương vậy ~! Ai ~! Mẹ chồng mới sáng sớm đã nói với tôi những chuyện khó hiểu này. ..., thật giống như cùng đi nhìn thấy “lam sắc sinh từ luyến” vậy, vô cùng buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kế hoạch đoạt nhẫn kết hôn (5)

“Cả đêm hôm qua anh ấy không về nhà!” Tôi bắt đầu kể với Uyển Nhu và Mạn Trữ về kế hoạch thất bại.

“Cả đêm anh ta không về nhà? Làm sao cậu biết.”

“Tớ,... Tớ gọi điện thoại đến.” Má ơi, thiếu chút nữa lộ tẩy rồi. “Các cậu thì sao, có thu hoạch không?” Khăng định không có!

“Phát hiện một chuyện kinh người.” Uyển Nhu nhìn Mạn Trữ ý bảo cô ấy nói, dù sao đây là tài nghệ của cô ấy, “Lúc 4 giờ chiều hôm qua, chúng tớ...”

“Nói đơn giản một chút.”

“Trước khi bắt đầu chương trình, tớ và Uyển Nhu nghe lén cuộc gọi của Tiêu Diêu, anh ta nói nhất định có thể phá hư cậu và Thiệu Tề Huyền, anh ta nói với người kia cứ yên tâm, còn nói dù thế nào hai người cũng lập tức sẽ chia tay... Nói tóm lại là có người nhờ anh ta phá hoại.”

“Người nhờ anh ta nhất định là nữ, chỉ có mấy fan hâm mộ của Thiệu Tề Huyền mới có thể nghĩ ra loại chủ ý này.” Uyển Nhu nói, cậu ấy vẫn coi Tiêu Diêu là thần tượng mình cuối cùng lại trở thành người cậu ấy vừa nhìn là muốn ói. “Bởi vì thích Thiệu Tề Huyền, cho nên muốn để cậu và Thiệu Tề Huyền chia tay.”

“Còn Tiêu Diêu? Tại sao anh ta lại giúp fan của Tề Huyền?”

“Nguyên nhân chỉ có một, anh ta thích cái cô nữ sinh muốn anh ta làm chuyện này!” Về mặt Uyển Nhu đầy phần nộ, thì ra đây mới là nguyên nhân cậu ấy tức giận như thế, xúc động đến nỗi muốn giết luôn cô nữ sinh đứng sau chuyện này.

“Thật là làm cho người ta tức giận!” Hóa ra chuyện là như vậy, tức chết tôi! “Tớ muốn đi Kiếm Lan!” Tôi muốn đem mọi chuyện nói hết cho Tề Huyền biết.

“Đừng! Bây giờ chúng ta đi liền.” Mạn Trữ lập tức hưởng ứng. Đây là lần thứ hai tại này trốn tiết để qua học viện Kiếm Lan, tâm trạng vẫn như cũ vô cùng khẩn trương, chỉ sợ bị thầy chủ nhiệm nhìn thấy.

“Thầy chủ nhiệm thấy tại mình rồi!” Tôi quay đầu nhìn thấy thầy chủ nhiệm dừng mảnh đuổi theo sau.

“Không sao, sáng nay tớ quan sát thấy thầy mang đôi giày cao, tuyệt đối không đuổi kịp tại mình, chạy mau!” Mạn Trữ àh, nói như vậy, cậu đã có ý định từ sớm sao?

Học viện Kiếm Lan vẫn mỹ lệ như vậy, bởi vì sự nhất quán trong quy định nhà trường từ từ tiểu học đến đại học, thời gian tan học thì cửa trường học vô cùng náo nhiệt, không biết có phải do tôi đây là tuyệt thế mỗ nữ, tại này vừa tới cổng trường Kiếm Lan lại đụng phải Tiêu Diêu, ngay cả trốn cũng không kịp.

“Lan Trăn, đến thăm anh.” Chú ý đây khăng định là câu đầy đủ ngữ khí tự tin. Tôi là tới tìm chồng, bắt quá, cũng có người là tới tìm cậu.

“Không phải.” Tôi muốn đi vào trong, nhưng Tiêu Diêu lại nắm cánh tay tôi, “Buông!”

“Em không muốn lấy lại nhẫn sao?”

“Chờ một chút tôi sẽ kêu Tề Huyền tự mình đến lấy.”

“Tiêu Diêu! Cô ta là ai?” Đang lúc tôi và Tiêu Diêu anh một câu tôi một câu, một đám nữ sinh Kiếm Lan đi tới. Cầm đầu nhóm nữ sinh là một cô gái cao cỡ Mạn Trữ, chỉ là cô gái kia đẹp hơn Mạn Trữ. Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt không chút thân thiện.

“Cô ấy là bạn gái của tôi.”

“Nói bậy!” Tiêu tử anh đang chê mình sống quá lâu sao.

“Đề ghét!” lời nói của Tiêu Diêu có ảnh hưởng rất lớn, tất cả nữ sinh đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn tôi, trong ánh mắt đó không chỉ có khinh miệt còn có... Cái kia theo như tôi hiểu thì chính là sát khí.

“Khó coi chết đi được.”

“Nói đúng nha, cậu nhìn coi, đúng là dạng ngu ngốc mà.”...

...

Tôi cũng không thêm để ý, ánh mắt của tôi đang tập trung ở chỗ phía sau, nơi đó có một người mà tôi vẫn đang tìm, hi vọng người nào đó có lỗi tai không tốt lắm, bắt quả dựa trên biểu tình lạnh lùng của người kia, có thể biết rằng thánh lực của anh ấy hiển nhiên cực kỳ tốt. Làm sao bây giờ?

“Ba đứa nhỏ àh.” Tiếng Mạn Trữ như một tiếng sét vậy, công trường đang náo nhiệt, tất cả mọi ánh mắt đồng loạt chuyển đến trên người Mạn Trữ và Tiêu Diêu. Mạn Trữ không biết từ lúc nào khiến một đứa bé trai đứng trước mặt chúng tôi, “Lúc em mang thai, anh đã nói sẽ kết hôn với em mà bây giờ con cũng sáu tuổi rồi, anh định làm sao đây?”

Đứa bé này... Thật sự có chút giống Mạn Trữ, hơn nữa ánh mắt cũng có chút giống Tiêu Diêu..., Mạn Trữ, cậu khi nào thì...

“Cô nhận nhầm người!”

“Nói bậy! Con cũng lớn như vậy rồi, em có thể nhận sai sao!”

“Tiêu Diêu, cậu cứ nhiên... Cứ nhiên cũng làm cha.” Ngay lúc này một đám nữ sinh Kiếm Lan bị trúng “phép thuật” đầu óc choáng váng cả lên, nhìn Tiêu Diêu lại nhìn xem đứa bé, nhìn đứa bé lại nhìn Mạn Trữ.

“Cô gái này sao lại làm vậy a!” Một phụ nữ trung niên đi tới, “Sao lại tùy tiện ôm con người ta rồi bỏ chạy.” Bà vừa ôm đứa bé, vừa trừng mắt nhìn Mạn Trữ.

“...” Tôi, Lâm Lan Trần xin nói rõ, tôi từ trước tới đây cũng không quen biết người nào tên là Từ Mạn Trữ! “Tề Huyền!” Tôi chạy đến bên cạnh Tề Huyền, “Hãy nghe tôi nói, Tiêu Diêu không phải bạn gái của tôi!”

“Hắn đương nhiên không phải bạn gái của cô!”

“..., nói sai, tôi là muốn nói tôi không phải bạn gái của cậu ta.”

“Chuyện đó có liên quan gì với tôi àh.”

“Tiêu Diêu lấy chiếc nhẫn của tôi, anh ta nói với tôi nếu tôi chịu hẹn hò với anh ta thì sẽ đem nhẫn trả lại!”

“Cô tên ngu ngốc này! Đồ ngốc!”

“Tôi chỉ là muốn lấy lại nhẫn thôi mà!”

Tiếng chuông vang lên, mọi người tùm năm tùm ba trở về lớp học, chỉ còn lại năm người chúng tôi, các anh em của Tề Huyền vốn cũng muốn ở lại xem cuộc vui, lại bắt gặp ánh mắt hung hãn của đại ca, lập tức rời đi, không dám quấy nhiễu tụ này xử lý vấn đề.

“Cầm” Tề Huyền vút một dây chuyền lên trên tay tôi, cứ nhiên chính là ——

“Nhẫn? Anh..., như thế nào, anh..., anh, anh, anh...”

Tiêu Diêu hiển nhiên cũng rất giật mình, không nghĩ tới nhẫn nằm trong tay Tề Huyền, “Cậu..., khi nào lấy?”

“Vừa rồi trong tiết toán, hai chúng ta đồng thời lên bảng giải bài.” Tề Huyền đi đến trước mặt Tiêu Diêu, “Khi ánh mắt của ai đó chỉ chú ý một người ngồi bên dưới.” Thiệu Tề Huyền, tôi rất sùng bái anh, khó khăn lớn như vậy anh cũng làm được! Anh quả thực là người phát ngôn của Arsène Robyn.

“Tiêu Diêu, có việc này anh nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.” Lời này có điểm quen tai, hình như là mấy ngày trước Tiêu Diêu mới nói với tôi nha, hiện tại Mạn Trữ lại trả lại cho anh ấy, Mạn Trữ đem cái MP3 cổ xưa của mình cho Tiêu Diêu, “Ghi âm giọng nói thật của anh.”

Tiêu Diêu nghe được mấy câu liền rút fone tai ra, “Cô theo dõi tôi!”

“Lúc anh ở trong toilet gọi điện thoại, tôi và Uyển Nhu ở một gian trong ấy...”

“Từ Mạn Trữ, cậu cảm miệng!” Uyển Nhu ngay lập tức ngăn cản Mạn Trữ dương dương đắc ý nói tiếp. “Ồ nơi đó nghe lên, cậu cảm thấy quang vinh lắm sao?” Tốt lắm, ba người bạn tốt chúng tôi cũng đã đi qua chỗ con gái miễn vào, ai cũng không cam lòng lạc hậu a.

“Biết rồi. Dù sao nhọc điểm của anh cũng rơi vào tay chúng tôi, đại soái ca.” Mạn Trữ cười tủm tỉm nhìn Tiêu Diêu, “Anh nói thử xem nếu tôi đem đoạn ghi âm này công bố lên mạng, sẽ như thế nào? Phản ứng nhất định sẽ rất sôi nổi đi. Hot boy Tiêu Diêu của chúng ta lại biết làm chuyện như vậy, chia rẽ uyên ương, còn một chuyện khiến mọi người nhất định rất ngạc nhiên, cái người đứng phía sau cậu điều khiển chuyện này...”

“Cô muốn gì?” Tiêu Diêu giống như nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Mạn Trữ.

“Chỉ cần anh không quấy rầy Lan Trăn nữa, tôi liền trả lại bản ghi âm cho anh, thế nào?” Mạn Trữ thật sự giỏi đàm phán, tuy rằng cậu ấy có đôi khi không đứng đắn, bất quá lần này thật sự phải nhìn cô bạn này với cặp mắt khác xưa.

“..., có thể, đem cả cái máy này cho tôi luôn.”

“Anh nói đó, nói miệng không bằng chứng. MP3 có thể đưa cho anh, nhưng phải mua cái mới cho tôi.”

“Được.”

“Vậy thành giao.”

“Bây giờ liền cho tôi!”

“Vậy anh lập tức mua cái mới cho tôi.”

“Vậy đi.”

“Này, tôi muốn cái đời mới nhất 256 màu hiệu quả táo kia.”

“...” Nữ thổ phi! Từ Mạn Trữ là một nữ thổ phi! Cái MP3 cũ kia chỉ là đồ trong nước, hơn nữa còn là hàng qua tay, bây giờ cứ nhiên... “Mạn Trữ, cảm ơn, giúp đỡ của cậu, còn Uyển Nhu nữa.”

“Lan Trăn, không cần cảm ơn, chúng ta là bạn bè mà.” Uyển Nhu nói, “Có thể chứng minh cậu không phải là tình địch của tớ thì tớ rất vui.”

“Vậy là sao, chúng ta là ai nào. Cái này gọi là sau cơn mưa trời lại sáng rồi, ảnh chụp của Tiêu Diêu lại có nguồn tiêu thụ rồi!”

“..., tớ biết mà...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Theo dõi Thiệu Tể Huyền

“Chúng ta cũng phải mua ít đồ.” Tể Huyền kéo tôi đi về hướng cổng trường.

“Nhưng mà bây giờ không phải đi học sao?”

“Không sao.”

Tể Huyền dẫn tôi đến một tiệm trang sức, lôi tôi đến quầy dây chuyền bạch kim, “Tự cô chọn một cái đi.” Anh ấy ra lệnh cho cô đứng quầy: “Đem tất cả dây chuyền ra đây cho cô ấy chọn.”

Cô ấy ngây người, không nghĩ tới một học sinh lại có giọng điệu tể như vậy, lúc này quản lý đã đi tới, vị quản lý này thực biết hàng, ông ấy nhận ra Thiệu lão đại, chuyện này lúc trước tôi đã nói qua, xã hội đen và cảnh sát cũng phải quen hết, bằng không như thế nào sinh tồn a. Ông ấy lập tức ân cần đem hết những dây chuyền đẹp nhất để cho tôi chọn, lần đầu tiên có cảm giác của thiếu phu nhân nha.

Bất quá phải chọn cái nào đây? Lần trước thím Trữ cũng đã đưa tôi một dây mảnh rồi, vậy lần này chọn thô chút, “Cái này thế nào?”

Tể Huyền từ chối cho ý kiến, không tốt sao? Có phải vẫn còn quá mảnh hay không? “Kìa!” Tôi chọn lấy một dây thô hơn.

Vẫn không trả lời, chỉ cái thô nhất, “Này?”

“Cô mua dây sên xe đạp à!”

“Nhưng mà như vậy mới không đứt a.”

“Dây xích chó cũng rất thô, cô muốn không, tôi liền mua cho cô một dây.”

“Không cần.” Cái kia còn to hơn cổ tôi, anh bảo tôi làm sao đeo vào.

“Vậy cái này đi.” Cuối cùng vẫn là Tề Huyền tự mình chọn cho tôi một dây xích xỏ.

Rất được nha, tôi nằm trên giường, nhìn dây chuyền mới mua, ánh mắt của Tề Huyền vẫn không tệ. Khi anh ấy giúp tôi đeo, vẻ mặt rất chân thành nha, anh dựa vào tôi rất gần..., chúng tôi cũng từng tiếp xúc ở khoảng cách gần, nhưng không có gần đến nỗi thấy rõ mặt anh ta như vậy, kỳ thật trừ bỏ bên ngoài hung dữ một chút thì anh ta cũng không tệ lắm... “Hắc hắc..., hắc hắc...”

“Đồ ngốc! Hơn nửa đêm còn cười cái gì? Nếu không ngủ, giết cả nhà cô!”

Tôi thu hồi lời tôi vừa mới nói rồi.

“Sao mấy ngày nay không thấy Thiệu Tề Huyền vậy?” Mạn Trữ có MP3 đời mới, rất vui vẻ.

“Hình như trong bang hội có việc gì.”

“Tiêu Diêu không tới, lại không nhìn thấy Thiệu Tề Huyền, tớ và Mạn Trữ đều cảm thấy không có ý nghĩa a.”

“Không được nhúc nhích!” Mạn Trữ đột nhiên quát to một tiếng, không nói hai lời, lấy kính viễn vọng chuyên dụng của Nga, xem ra lại có hành tung của chàng đẹp trai, bằng không Mạn Trữ này sao lại có phản ứng kịch liệt như vậy. “Lan Trần, cậu sang đây xem thử coi có phải là Thiệu Tề Huyền không.”

“Hờ?” Tôi tiếp nhận kính viễn vọng, “Chắc là, là anh ta!” Tuy rằng tôi chỉ nhìn thấy bóng lưng, bất quá tôi có thể khẳng định đó là anh ấy, hướng chỉ nhóm người xung quanh nhìn giống tụi 1m88.

“Không đến chờ cậu, đi Mã Nhã làm gì?”

“Đại khái là chuyện trong bang hội...”

“Vậy thì những cô thám tử xinh đẹp SHE của Hoa Tân phải bắt tay vào tìm hiểu thôi.” Mạn Trữ hai mắt tỏa ánh sáng, kích động.

“Cô thám tử xinh đẹp SHE của Hoa Tân? Ở đâu?” Ở đâu có cô gái xinh đẹp? Sao tớ không thấy?

“Chính là chúng ta, thế nào.”

“..., khi nào thì...” chọn cái tên nghe ngốc vậy.

“Đừng đứng đây nữa, mục tiêu đã không còn trong tầm kiểm soát, chúng ta đi thôi.” Mạn Trữ tràn đầy sức sống kéo tôi chạy, hành động của cậu ấy rầm rộ như vậy, còn có thể theo dõi sao?

Chúng tôi vẫn theo tới cửa Mã Nhã, Uyển Nhu lại bị người ta đụng phải suýt té, may là Mạn Trữ động tác nhanh nhẹn đỡ được.

“Cô nàng này bộ dạng cũng không tệ lắm, đáng tiếc là người Hoa Tân.” Nghe được một giọng nam sinh, tôi chuyển mắt nhìn lên hai thiếu niên bất lương kia. Wow ~! Không nhìn thì thôi, vừa thấy đã giật mình. Người nhuộm tóc thì tôi cũng không phải chưa thấy qua, nhưng mà quả thật chưa thấy qua màu nhuộm như vậy, trên đầu có 8 loại màu, cái đầu kia đúng là có vấn đề. Một tên khác còn tuyệt hơn, trên mặt “Đỉnh đỉnh đang đang” mười mấy cái khuyên, bước đi tạo ra tiếng “Cò lồ lồ”, như là bản hòa âm tệ hại. Quần áo trên người hai tên đó cũng giống như chó điên, trên đùi chụp vào hai cái bao tải, một cái bao tải có thể nhét 5 chân vào.

“Hai vị có chuyện gì không?” Mạn Trữ luôn luôn độc đáo, nhưng bọn họ không phải cái tên biến thái, không cần đối phó như vậy.

“Không có việc gì, không có việc gì, bạn ấy quá lạnh rồi, nói mê sáng mà. Mạn Trữ không cần nháo!.” Tôi chạy nhanh cảnh cáo cậu ấy, tôi đã ở trong này bị đánh qua một lần rồi, hi vọng không có lần thứ hai.

“Cậu làm gì thế? Cậu nhìn bộ dạng ghê tởm của họ coi! Là bọn họ khiêu khích trước, cậu càng sợ bọn họ càng thêm đắc ý, hơn nữa cậu nhìn điệu bộ này xem, bọn nó sẽ không tha chúng ta đi.”

“Hai người các cô nói cái gì đó! Đây, cô kia!” “Cò lồ lồ” nói.

“Không có gì, chỉ là, chỉ là, cảm thấy các cậu mặc rất đẹp.” Trước tiên là phải nói ngọt đã còn chuyện khác tính sau.

Hai người nghe thấy tôi khen đẹp chẳng những không có vui vẻ, ngược lại ôm đầu khóc rống: “Mẹ nó! Đứa gốc của Hoa Tân nói chúng ta mặc đẹp thì chúng ta thành cái dạng gì rồi!”

“...”

“Này, hai tên kia khóc cái gì? Ba cô này làm gì tụi bây!” Lại một người đầu trọc đi tới, hần thoát nhìn là lão đại của hai tên quái dị này, quần áo cũng khiến cho đáy lòng người ta cảm thấy ghê tởm.

“Tụi này cái gì cũng chưa làm!” Tụi này thật sự chưa làm cái gì!

“Hai tên chất thái công nghiệp!” Chính xác. Đầu bóng lưỡng đi đến trước mặt chúng tôi, “Làm huynh đệ của Lão Từ khóc, bây giờ muốn sao đây?”

“Anh muốn thế nào?..” Mạn Trữ đúng là không biết sợ, không biết cậu ấy làm sao có loại siêu tự tin đến tự nhiên như vậy.

“Cùng đại ca chơi.” Lời của đầu bóng lưỡng vừa nói ra, hai tên kia cũng không khóc.

“Tốt, tao cùng tụi bây chơi.” Mạn Trữ, cậu điên rồi sao?

“Mạn Trữ!”

“Mạn Trữ!” Tôi và Uyển Nhu cũng không biết làm sao bây giờ, Mạn Trữ đến tốt cùng là làm sao vậy, cái này, cái này việc lớn không tốt rồi! Nhìn Mạn Trữ và ba tên kia đi đến cái hẻm bên cạnh, tôi thật sự hết hồn.

“Đi tìm Thiệu Tễ Huyền, đi tìm anh ấy, nhờ anh ấy tới cứu Mạn Trữ.” Vẫn là Uyển Nhu có nhiều chủ ý.

“Đứng, đứng, nhờ Tễ Huyền...”

Tôi còn chưa tìm Tễ Huyền, nghe thấy một tiếng thét chói tai, nhưng đây tuyệt đối không phải tiếng Mạn Trữ, là một giọng nam thô kệch, tôi và Uyển Nhu không kịp lo lắng tìm Tễ Huyền, trực tiếp vọt tới hẻm.

Ba tên kia như cái chần xếp chồng trên mặt đất, Mạn Trữ thắng lợi tươi cười ngồi ở trên người bọn họ, cầm một cái bút lông viết gì trên cái ót của đầu bóng lưỡng. “Thanh âm không sai, suy xét một chút làm giọng nam cao.”

“Đại tỷ, chúng tôi sai rồi...” Ba tên như cha mẹ chết, nói.

“Lần sau để tao nhìn thấy tụi bây quấy rối, tao đánh cho tụi bây phải đi phẫu thuật chuyển giới luôn.” Mạn Trữ cười hi hi từ trên đồng người nhảy xuống, “Đi thôi, Uyển Nhu, Lan Trần.”

“Cậu, cậu, cậu, cậu...”

“Mạn Trữ. Mạn, cậu, cậu, cậu..., cậu đánh nhau? Cậu có thể một chọi ba... ba thằng con trai...” Cô gái này khi nào thì..., không nghĩ tới cậu ấy lợi hại như vậy...

“Hừ! Đừng nói với ba tớ, ông ấy không cho tớ đánh nhau. Không phải vạn bất đắc dĩ tớ sẽ không đấu võ.” Cậu đánh giỏi như vậy, sao lần trước cậu lại để tôi một mình đi cứu Uyển Nhu, nếu như cậu đi thì..., tôi cũng sẽ không gặp phải Thiệu Tễ Huyền. Cậu...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chân tướng của sự kiện biến thái?

Chúng tôi không trì hoãn nữa, như con ruồi không đầu bay vòng vòng ở Mã Nhã tìm Tễ Huyền, đây mới là mục đích chính của ngày hôm nay, bí mật này của Mạn Trữ tôi sẽ nhớ kỹ, lần sau hỏi tiếp.

“Tìm được rồi!” Mạn Trữ kéo chúng tôi đến mọi ngõ ngách, quả nhiên là Tễ Huyền, còn có... Một hang ổ xã hội đen a ~~~! Làm con dâu Thiệu gia đã một thời gian ngắn, nhận thức của tôi về xã hội đen cũng có một bước nhảy vọt. Đại ca xã hội đen này tuyệt đối không giống với ba tên vừa rồi, mà cũng không giống như ba vị trong Thiệu gia, không người nào có cái loại hình dáng quái dị đó, hình dạng đó chỉ có ngựa chết. Đối với lão đại lạnh lùng mới là đạo lý. Đôi khi, tôi cũng có thể thấy được ai là phần tử xã hội đen, hơn nữa phi thường chuẩn, việc này phản ánh đạo đức của tôi bắt đầu biến chất rồi.

“Thiệu Tễ Huyền, ông đây nói cho mày biết, đừng tưởng rằng mày là thiên hạ đệ nhất, ông đây không chịu cái màn kịch của mày!” Lão đại của đối phương lên tiếng, hần thoát nhìn không lớn hơn Tễ Huyền bao nhiêu, từ đồng phục trên người có thể biết được hẳn là học sinh của Anh Hoa, trường của

bọn họ gần với học viện Kiếm Lan, nhìn qua hình như hẳn đang đàm phán với Tề Huyền, bắt quả nhìn hẳn không ổn như Tề Huyền.

“Mày làm phiền vợ tao.” Có liên quan tới tôi? Làm phiền tôi? Tôi chưa gặp qua hẳn nha.

“Mày đã thương anh em tao, còn tìm người đến phòng bị đa kiếm chuyện, tao cũng chỉ là có qua có lại thôi.”

“Mày đề cao mình quá, tao không rảnh tìm mày rồi lời thôi.”

“Chu Việt! Đừng tạt nước bẩn vào người tui này! Loại chuyện này chỉ có mày mới có thể làm.” 1.88 thật hung dữ nha, anh ta nói chuyện với tôi không có như vậy đâu.

“Đại trượng phu dám làm dám chịu, Thiệu Tề Huyền, không nghĩ tới mày lại là tên hèn nhát.”

“Chu Việt! Mày nói cái gì?” 1.88 hoàn toàn nổi giận, Tề Huyền vẫn lạnh lùng nhìn đối phương. Khóe miệng anh ta lộ ra một tia cười lạnh như có như không, giống như đối phương là cái tên hề đang khoe khoang.

“Tao nói tui bây, con mẹ nó đều không phải đàn ông. Thiệu Tề Huyền, mấy ngày nay chỗ kiếm cơm của tui tao bị mày phá không thể nào làm ăn tiếp, mày cho là nói một câu ‘không có’ tao liền bỏ qua sao, nói cho mày biết, giám sát vợ chặt chẽ một chút, coi chừng có ngày tao cho nó chết!” Tên đề tiện này, cư nhiên lại muốn làm chuyện xấu với tôi.

“Nhanh như vậy đã muốn đi?” Nhìn đối phương chuẩn bị rời đi, Tề Huyền lên tiếng, “Không vội, ngồi chút nữa.” Anh bước từ từ đến trước mặt Chu Việt, lời nói lạnh lùng trong hoàn cảnh ồn ào cũng rất có lực uy hiếp, “Muốn chạy àh cũng có thể, trước hết đề mạng lại.” Anh ấy là Thiệu Tề Huyền sao? Tại sao không giống với Tề Huyền mà tôi biết vậy? Tề Huyền tuy rằng rất lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không phải loại này lãnh khốc vô tình như bây giờ, anh..., anh ấy muốn giết người sao?

“Muốn động thủ, hỏi cơ bắp của tao có đồng ý không.” Cũng không biết từ chỗ nào nhảy ra một tên cường tráng, không nói hai lời liền xé áo mình, lộ ra thân hình đầy cơ bắp, “Trước hãy hỏi qua thân hình vô cùng tuyệt đẹp của tao, kim quang lấp lánh, cơ bắp vô địch thiên hạ, thân thể tuyệt đẹp của tao không đồng ý tui bây động thủ.” Nói xong hẳn không ngừng bày ra đủ loại tư thế, đầu tiên là kiểu con ngỗng vỗ cánh, sau là gấu nhảy, còn có heo mẹ rơi xuống đất, giống như là ở tham gia bình chọn cuộc thi thể hình vậy.

“Ác ~!” Thật sự là ghê tởm muốn chết!

“Mạn Trữ, tởm sợ!” Uyển Nhu trốn sau lưng Mạn Trữ.

“Đừng sợ, Uyển Nhu, đó là đá hoa cương.” Mạn Trữ an ủi.

Tề Huyền cũng hơi sững sốt một chút, đoán chừng là vì cổ nển ý muốn ỏi, cũng ghen đến mặt xanh mét, trước khi đánh nhau không thể lãng phí thể lực a, nếu không đã sớm... Xem dạng này nói thật sự muốn đánh rồi, nhóm người Chu Việt bất ngờ rút ra thanh trường đao sáng bóng, chói lọi trước mắt tôi. Trong lúc nhất thời, không khí trở nên thực khẩn trương, mùi thuốc súng tràn ra xung quanh, nhân viên xung quanh đây không liên quan vừa thấy, không nghĩ đến đi gọi cảnh sát, ngược lại chạy trốn chết.

Tề Huyền không có lấy vũ khí gì ra, anh ấy chỉ để hai tay trong túi quần, bộ dáng thoải mái như người đi đường đứng xem mà không phải sắp cùng người ta liều mạng. 1.88 đem thuốc lá cầm trong tay ném xuống, cái này như một cái tín hiệu, người hai bang “Bá” bắt đầu chém.

Tề Huyền, anh ấy không có vũ khí! Sẽ không bị chém tới chứ? Thiệu Tề Huyền, không cần đánh! Tôi không muốn làm quả phụ a ~~~! Ông trời ah! Đây là ông chồng mà ngài tặng cho tôi sao???

Hai phe đều có không ít anh em, lúc đánh nhau thật sự rất loạn, chỉ có thể dùng đồng phục để phân biệt, tầm mắt của tôi thủy chung tập trung trên người Tề Huyền. Ông nội từng nói qua, một lão đại sẽ không để cho các anh em liều mạng, mà bản thân lại ở một bên mát mẻ. Tề Huyền chính là cái gương cho binh sĩ, mặc dù anh ấy không có động tác lớn gì, nhưng không tên nào vọt tới trước mặt anh mà còn đứng yên. Anh nhân nhả thông dong đi tới bên người Chu Việt, mấy tên đứng có ý đồ che cho tên đó chung vận mệnh là bị đánh bay. Cái tên gọi là Chu Việt thật sự không có đạo đức, cư nhiên học người trong đoàn xiếc phi đao hướng tới chỗ Thiệu Tề Huyền, Tề Huyền thoáng tiếp được đầu đao bay tới, nhìn cũng không nhìn liền ném trở về, vô cùng chuẩn, chém ngay bả vai của Chu Việt, cùng với máu tươi bắn ra, hẳn liền ngã xuống trước mặt tôi, máu trên bả vai thậm chí còn văng lên mặt tôi.

“Á!”

“Á!” Chú ý đây là tiếng hét của hai nữ sinh bình thường, chính là tôi và Uyển Nhu, có nữ hài tử nào dưới tình huống như thế cũng không la lên. Đương nhiên còn có một nữ sinh không giống người thường cầm kỹ thuật số chụp hình, chính là Mạn Trữ. Giọng của tôi khiến Thiệu Tề Huyền chú ý, đương nhiên cũng làm cho Chu Việt chú ý, tuy rằng tôi đứng lúc bụm miệng, nhưng cũng đã trễ. Chu Việt lập tức rút đao theo trên vai ra, động tác Tề Huyền lại nhanh hơn, đá vào bay đao, sau đó một cước mãnh liệt đá hẳn ngã sang một bên.

Tề Huyền đi đến trước mặt tôi, anh ấy ngồi xổm xuống lấy khăn tay lau đi vết máu trên mặt tôi, giờ phút này động tác của anh ấy rất nhẹ nhàng và dịu dàng, hoàn toàn không giống vừa rồi, đầu ngón tay anh ấy cách khăn tay chạm vào mặt tôi, phảng phất như trấn an tôi. “Tề..., Tề Huyền..., phía sau...” Vốn là Chu Việt mặt đầy máu đã ngã lại lao đảo đứng lên, hẳn giờ lên cái ghê không biết tìm đâu ra...

Tề Huyền “Bá” một tiếng, cực nhanh cho Chu Việt một cái đấm rất mạnh, đánh hẳn và cả cái ghế trên tay cùng nhau bay ra ngoài, thật mạnh nằm chết đi trên đất. Anh em xung quanh cũng đánh xong, nhìn bộ dạng thảm bại của trung học Anh Hoa, tôi có nên cười khổ không.

“Tao cảnh cáo mày!” Tề Huyền cầm lấy con dao của Chu Việt, dùng sức cắm xuống, lưỡi dao vừa vụn sát khuôn mặt vô cùng thê thảm của hắn, “Nếu mày còn đến quấy rầy vợ tao thì tao nhất định giết cả nhà mày!” Tuy rằng câu “Giết cả nhà ngươi” tôi dám cá tôi là người nghe qua câu này nhiều nhất, nhưng là lần này tôi nghe đến sồn cả gai ốc, giọng Tề Huyền không lớn, nhưng ở đây người nào cũng cảm nhận được anh ấy rất nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Nguy rồi ~~ Mạn Trữ phát hiện!!!

Tôi và Tề Huyền không nói gì đi về nhà, gần đây hai tụi tôi giống như không nói gì, tôi ghét loại không khí này, tôi tình nguyện muốn anh ấy như trước kia trêu đùa tôi, nhưng ngay cả tôi cũng không biết mình nên nói gì nữa, Tề Huyền hiển nhiên không ngờ tới tôi sẽ ở nơi đó, đối với sự xuất hiện của tôi, anh ấy nhất định là không vui.

Tề Huyền không biết từ lúc nào cầm điều thuốc thơm ra, vừa định đốt thì chú ý tới tôi liền ném xuống đất, “Làm sao bỏ, vẫn tốt mà, ba tôi còn chưa hút qua loại tốt như vậy.” Tôi nhanh tay nhặt điều thuốc lên, không nói thì tìm chuyện để nói. Kỳ thật thì tình huống thực tế là mẹ tôi lấy cần kiềm làm mục tiêu quản lý, mỗi ngày chỉ cho ba ba 5 đồng, 2 đồng là tiền xe, còn lại để tiêu vặt, ba ba đành phải tiết kiệm theo, cho nên nét đẹp của ba ba chính là người đàn ông tiết kiệm, còn ba của Tề Huyền thì dùng thuốc xịn, là sự hòa hợp giữa nét hấp dẫn về danh vọng và nước hoa. “Cái kia..., tôi không biết anh lại hút thuốc...”

“Phiền ảh.”

“Tôi không phải cố ý theo dõi anh, tôi chỉ...”

“Vừa rồi cô sợ sao?”

“Ồ, có một chút... hơn nữa tôi cảm thấy anh..., anh hôm nay không, không giống với...”

“..., cô cho là tôi rất đáng sợ?..”

“Không phải, tôi chỉ phải không thích ứng..., không thích ứng... không, cuộc sống nhà anh...” Tôi sợ Thiệu Tề Huyền? Không, tôi không phải sợ anh ấy, nếu tôi không đoán sai hôm nay Tề Huyền đánh nhau có liên quan đến tôi, anh ấy vì tôi mà đánh nhau. Tôi ghét hành vi bạo lực của anh ấy sao? Tôi cảm thấy lúc anh ấy đánh nhau nhìn rất cool, nhưng là trong lòng tôi lại không yên ổn, tôi chỉ có cảm giác bất an...

“Người lần trước theo dõi cô đến phòng học là tên Chu Việt kia.”

“Vậy hẳn chính là tên biến thái thứ 2 ảh. Hẳn vì sao...” Chẳng lẽ hẳn coi trọng tôi?

“Do ân oán của vài gia tộc chúng ta, cô là vợ... vợ của tôi, cho nên hẳn mới kiểm chuyện với cô.”

“...” Quả nhiên không phải ~~.

“Đồ ngốc, sắp tới cô cẩn thận một chút.”

“Sao vậy, không phải giải quyết rồi ảh? Cái tên kia bị anh chinh phục như vậy, hẳn còn dám tiếp tục phá tôi sao?”

“Sự tình không như cô nghĩ đơn giản như vậy..., tóm lại mỗi ngày tôi sẽ tới đón cô, biết không? Nếu tôi tan học không thấy cô, tôi nhất định giết cả nhà cô.” Ai ~~! Cho dù không bị kẻ thù giết chết, sớm muộn gì cũng sẽ...

“Ông nội!” Ông nội quả nhiên đang xem phim Hàn a, “Ông nội lại xem phim, lần này là Chị Hee Sun hay là em Kyo đây?” Ông nội là fan chung thành của Kim Hee Sun* và Song Hye Kyo*, chỉ xem phim hai người này. Tôi cũng hỏi qua ông vì sao thích xem phim Hàn, mà không xem phim hành động? Ông lúc ấy trả lời của tôi như thế này: “Ai! Loại cuộc sống như thế ông không có hứng thú a!” Đối với ông mà nói hành động chỉ là một loại cuộc sống sao?

“Lan Trăn, ông nhớ là sắp tới sinh nhật cháu phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy a.” Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của tôi! Năm nào tôi cũng chờ đợi nó đến.

“Ông muốn hỏi cháu thích quà sinh nhật gì?”

Tôi muốn nhìn kim cương bự như quả cà chua, lắc tay lớn như dưa chuột, còn có còn có dây chuyền thô như hành tây..., không nên kích động, Lan Trăn, ông nội lớn tuổi rồi, không nên dọa ông, làm con gái phải rụt rè! Rụt rè! Má ơi, lúc trước giảm béo giảm luôn bộ não sao. Muốn cái gì cho tốt đây?

Đúng rồi! “Ông nội, cháu muốn đổi phòng...” Đàm phán với gia gia về kế hoạch phòng ở, trong lòng có chút bất an, không biết Tề Huyền nghĩ sao đây...

“Ông nghe nói hôm nay cháu và Tề Huyền ở Mã Nhã?” Ông nội đột nhiên hỏi tôi.

“..., Dạ.”

“Cháu không thể chấp nhận chuyện này sao?”

“Không phải, ông nội. Đây là lần đầu tiên cháu thấy Tề Huyền đánh nhau, không thích ứng kịp. Mà cũng chưa từng gặp qua chuyện kinh thiên động địa gì, cứ nghĩ sau này cũng sẽ như vậy.”

“..., Lan Trăn, kỳ thật... Ông lúc còn trẻ đẹp trai hơn Tề Huyền...”

Ông nội! Không cần nói một câu khó hiểu như vậy! “Ông nội đương nhiên đẹp hơn Tề Huyền.” Vẫn là không nên đả kích lão nhân gia.

“... Cháu muốn hiểu con người thật của Tề Huyền!”

“Hà?”

“Phải dùng chính trái tim cháu để ‘mổ’ Tề Huyền!” Ông nội thật là, lập tức nghiêm túc như vậy, tôi chưa từng hiểu Tề Huyền sao, tuy rằng chúng tôi ở cùng một phòng, nhưng tôi không hiểu anh ấy, bởi vì đối với tôi thì anh ấy còn đau đầu hơn bài tập toán.

Tôi trở lại phòng, ông nội nói rất có đạo lý, tôi chưa từng thử lý giải qua Tề Huyền, thái độ của tôi đối với chuyện hôm nay có lẽ sẽ khiến anh ấy có ác cảm, vậy thử đi ‘mổ’ anh ta một chút. Tôi quơ lấy bút và vở, đi đến bên cạnh bàn Tề Huyền. “Thiệu Tề Huyền, xin hỏi anh đang tính cái gì vậy?”

“Đồ ngốc! Cô mù không nhìn ra sao!” Tề Huyền buông sách trừng mắt liếc tôi một cái, giống như tôi hỏi một vấn đề cực ngốc.

“Oh. Con trai. Vậy anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lớn hơn cô một tháng.”

“Oh. Vậy anh rất cao a?”

“Cô ở đây làm gì?” Tề Huyền rốt cục nhìn không được hỏi tôi rồi, “Kì kì quái quái!”

“Tôi đang phân tích anh a. Tôi muốn hỏi một chút tư liệu cơ bản về anh chứ sao.” Tuy rằng có thể hỏi Mạn Trữ, bất quá tôi tình nguyện hỏi bản thân Tề Huyền. “Anh thích ăn cái gì? Thích kiểu con gái như thế nào? Thần tượng của anh là ai?”

“Tôi thích ăn những thứ tôi ăn, tôi thích kiểu cô gái tôi thích, tôi không có thần tượng.”

“Không nên nhỏ mọn như vậy. Anh nói cho tôi biết một chút đi, tôi cũng vậy có thể nói cho anh biết mà. Tôi thích ăn tất cả mọi thứ, tôi thích kiểu bạn trai cùng cỡ tuổi tôi, gầy gầy cao cao, tóc không cần quá dài cũng không cần quá ngắn, tốt nhất là mặt trái xoan, còn có thành tích tốt, cũng giỏi thể thao, cũng phải biết đánh nhau như vậy mới có thể bảo vệ tôi.” Tôi nói một hơi thiệt nhiều. (Dol: sao giống miêu tả chân dung Tề Huyền vậy ^0^)

Nhưng phản ứng Tề Huyền cũng chỉ có một câu: “Yêu cầu của cô rất có ý tứ.”

“Sao anh lại không có thần tượng vậy, giống tôi nè Tom Cruise, siêu mẫu Jonas Sulzbach, Lee Jun Ki còn có Won Bin...” (ta chém)

Kết quả chỉ có một mình tôi nói, ý định của tôi là muốn hiểu thêm về Tề Huyền, nhưng kết quả là để Tề Huyền biết hết những chuyện về tôi, để hiểu về một người đúng là phiền phức. Bất quá, lúc nói chuyện, tôi tựa hồ có cảm giác gặp lại Thiệu Tề Huyền mà tôi quen...

“Cậu là vợ của Thiệu Tề Huyền? Các cậu...” Lúc ở trường, Mạn Trữ ép hỏi tôi.

“Tớ thấy quan hệ của hai người không tầm thường, giải thích đi?” Uyển Nhu cũng gia nhập hàng ngũ.

“Này..., cái này sao, cậu ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Bị kẻ cơ bắp tìm tới cửa

“Các cậu không phải là quan hệ người yêu đơn giản như vậy mà.” Uyển Nhu nói trúng tim đen, “Anh ấy gọi cậu là vợ như vậy nghe rất thân mật, theo tớ biết, hai người quen nhau không bao lâu a? Sao lại thế này?”

“Đúng vậy a, nhìn dáng vẻ của cậu cũng không giống người quen biết đã lâu.” Ngày hôm qua sau khi tách nhau đi về, hai con nhỏ này nhất định có một loạt vấn đề muốn hỏi tôi, tôi lại quên nghĩ cách đối phó với hai đứa này.

“Cái kia, cái kia, phải..., là vì, bởi vì anh ấy thăm mền tớ á.” Thiệu Tề Huyền, anh tha thứ cho tôi đi! Tôi yên lặng khẩn cầu Tề Huyền tha thứ.

“Cho nên anh ấy liền nói cậu là vợ anh ấy?”

“Này không hợp Logic tí nào, rất kỳ quái, ý thức Thiệu Tề Huyền bình thường, hành vi hợp lý, sẽ không có thái độ như vậy a?”

Đối mặt vấn đề của hai đứa bạn này tôi thật sự không biết nói gì cho phải, “Anh ta chính là kỳ quái vậy đó.”

“Này.” Mạn Trữ đột nhiên lấy ra một vật quơ quơ trước mặt tôi, “Là ảnh chụp ngày hôm qua Tề Huyền thiếu gia tận tình + chân thành lau vết máu cho cậu.”

“Cậu!” Tôi cảm qua tấm ảnh, nói thực thì, tay nghề chụp ảnh của Mạn Trữ càng ngày càng tiến bộ rồi, thật sự là chụp rất rõ ràng bắt quá, “Cậu muốn làm gì?”

“Lan Trăn, chúng tớ muốn nghe lời thật lòng của cậu! Tớ và Mạn Trữ rất lo lắng cho cậu, tớ cũng kể cho Mạn Trữ nghe hôm ở Mã Nhã rồi, sau ngày đó nhìn cậu rất kỳ quái nha!”

“Có chuyện gì mà ngay cả tụi này cũng không thể nói được.” Nói cho Uyển Nhu còn có thể suy nghĩ. Nhưng Mạn Trữ! Cậu thật sự là người nguy hiểm nhất! Mạn Trữ nhìn tôi còn hơi do dự, “Không phải muốn cho tớ dùng thủ đoạn đối phó Tiêu Diêu lên người cậu chứ! A ~~~ một tấm hình thôi! Tin tức mới nhất về thứ bảy tuần trước, chuyện tình yêu học đường nóng bỏng... Ô ~” Mạn Trữ đang cao giọng nói, rất may là tôi nhanh tay lẹ mắt kịp thời bịt miệng cậu ta lại.

“Được, tớ nói, tớ nói.” Hai đứa này đúng là kẻ thù của cuộc đời tôi mà.

“Ô..., cậu thiếu chút nữa làm ngộp chết tớ.” Mạn Trữ sau khi sổng sót sau bàn tay của tôi nhanh chóng hít thở không khí.

Tôi đem tất cả mọi chuyện xảy ra nói ra hết, bao gồm hôn nhân của tôi và Tề Huyền, cả quy định gia tộc kỳ quái của nhà họ, còn có mấy chuyện gần đây tôi gặp phải.

“Phải giữ bí mật!” Mạn Trữ hãy nghe tôi kể xong quyết định giữ bí mật.

“Đúng vậy a, vì mọi người, tốt nhất là phải giữ bí mật.”

Quá cảm động ~~~! Các bằng hữu của tôi! Các cậu thật sự là thiên sứ của tôi “Mạn Trữ..., Uyển Nhu...”

“Nếu không những tấm ảnh quý giá của tớ trở thành giấy vụn rồi!” Mạn Trữ đau lòng nhìn mấy ảnh.

“Tuyệt đối không thể vì Lan Trăn mà phá vỡ vẻ đẹp thần bí của ngũ đại mỹ nam Kiếm Lan.”

“...” Hai cậu là ác ma! Ô ~~~~!

“Đứa nào là Từ Mạn Trữ!” Đột nhiên có một giọng thô lỗ vang lên trước cửa lớp tôi, hình như nghe qua ở đâu rồi! “Lớp 12 A12, trung học Hoa Tân, Từ Mạn Trữ là ai?”

“Chính là cô nãi nãi tôi đây!” Mạn Trữ cực kỳ phẫn nộ quay đầu nói.

Tên tự kỳ cơ bắp!!! Còn có ba tên không tốt đẹp bị Mạn Trữ đánh hôm đó! Bọn họ chẳng lẽ là...

“Đại ca, hôm qua chính là cô ta kiếm chuyện với tụi em!” Đầu bóng lưng chỉ vào Mạn Trữ nói.

“Cô kia, cô rất lợi hại nha! Nha~~! Vợ của Thiệu Tề Huyền cũng ở đây.” Cơ bắp nói xong, cả lớp vô cùng khiếp sợ nhìn tôi, tất cả đều ngây người!

“Ngươi, ngươi, đừng...” Tôi hận cơ bắp, tôi sau này không bao giờ ăn KFC nữa.

“Bớt nói lời vô ích! Như thế nào, hôm qua tụi bây còn chưa nhận ra bài học sao? Hôm nay đến để tao đánh vỡ mộng ả!” Mạn Trữ không hề sợ hãi nói, “Các bạn, lên một lượt luôn đi!”

Lời này vừa nói ra, nam sinh trong lớp như gió cuốn mây bay, đồng loạt co rúm chạy đến góc tường, “Tụi bây! Tất cả đều là chất thải công nghiệp!” Tôi tức giận đến chửi người, con trai lớp tôi khi ở trong lớp thì cứ ra vẻ hung dữ nhưng đối đầu kẻ địch mạnh hơn thì biến thành đứa bất lực! “Cái kia, cái

kia, tụi bây làm sao tìm mà tới đây?” Chẳng lẽ tôi hại Mạn Trữ àh.

“Đừng ròi, tụi bây như thế nào...” Uyên Nhu cũng thắc mắc như tôi, cậu ấy nháy mắt với tôi ý bảo gọi gấp cho Tề Huyền.

“Không cần gọi nữa, Thiệu Tề Huyền đang thi!” Đầu bóng lưỡng đặc ý nói, hần đưa cái đầu đến trước mặt chúng tôi, “Coi đi, chính cô ta viết.” Hần đột ngột đưa hàng chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng rất rõ ràng: Từ Mạn Trữ, lớp 12A12, trung học Hoa Tân.

“Sao cậu lại viết lên đầu thằng đó chi vậy!”

“Tớ vốn muốn viết Từ Mạn Trữ là số 1!” Mạn Trữ lớn tiếng biện giải.

“Vậy cậu coi cậu viết gì đó! Cậu cho là cậu đang viết bài thi àh! Cậu đây không phải muốn bị đánh sao?”

“Tớ nhất thời thuận tay thôi mà.” Tôi đối với Mạn Trữ đúng là hết chỗ nói...

“Mày đánh an hem tao, tao thay tụi nó báo thù!” Kê cơ bấp đi thẳng vào vấn đề, hần lại một lần xé áo mình, lộ ra cơ bắp đầy người, trên đầu lười mặc dù nói muốn báo thù, nhưng hành động lại là một chuyện khác nữa. “Đến đây đi, tôi cho xem vẻ đẹp cơ bắp, hùng vĩ vô cùng, dạy cho mấy người biết chút đạo lý làm người.” Nói xong hần lại bắt đầu lập lại động tác ngày hôm qua, vẫn là ngồng mập vỗ cánh, rồi gấu nhảy, tiếp theo heo mẹ rơi xuống đất, cuối cùng còn miễn phí tặng thêm một cái tinh tinh vờn nguyệt. Một loạt động tác đưa tôi vô số anh hùng khom lưng bái phục, cả lớp không người không nôn, tất cả mọi người ra sức “học”. Há? Chẳng lẽ tất cả mọi người đều mang thai sao?

Mạn Trữ cũng không chịu nổi, cổ nén ghê tởm xuống. Vì để cho mọi người không muốn hại thân mà phun ra hết, tôi miễn cưỡng nói với Mạn Trữ: “Mạn Trữ, giải quyết tên này nhanh chút, bằng không cả lớp đều xong rồi.”

“Mạn Trữ, vì bảo vệ môi trường trong xanh của Địa Cầu, đem tên nó hủy diệt đi.” Uyên Nhu run rẩy cầu khẩn Mạn Trữ.

“Để tao dạy mày một chút đạo lý làm người mới được.” Mạn Trữ không thể nhịn được nữa, cậu ấy bay lên một cước liên đá vào mặt tên cơ bắp, cho hần một loạt quyền, tổ ba người ngu ngốc vừa thấy đại ca bị out, lập tức tới hỗ trợ. Mạn Trữ trái đánh phải đánh, chỉ chớp lát toàn bộ bốn người nằm trên đất, răng rơi đầy đất.

“Đại tỷ, chúng em lại sai rồi!” Nhìn thấy tên cầm cơ bắp cầm đầu bị ngắt, ba người ngu ngốc lại bắt đầu một phen nước mắt, nước mũi cầu xin Mạn Trữ buông tha bọn họ.

“Muốn tao tha sao? Có thể! Cạo trọc đầu, sau đó lại viết lên đại danh mẹ nuôi tao đây, Từ Mạn Trữ!”

“Tuân mệnh, mẹ nuôi!” Những năm tháng sau này, ba tên ngu ngốc vẫn vô oán vô hồi đuổi theo mẹ nuôi Mạn Trữ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tôi là chị hai

“Mạn Trữ, từ giờ trở đi chị chính là chị hai của lớp chúng ta.” Các nam sinh ủng hộ nói, “Từ tỷ! Từ tỷ!...”

“Hừ!” Mạn Trữ xem thường các nam sinh kia, không chỉ là cậu ấy, tôi cũng vậy. Thật là, Thiệu Tề Huyền cũng là con trai, các cậu lại kém người ta như vậy.

“Lâm tỷ!” Giọng nam sinh run run gọi cũng khiến tôi run theo. Đang gọi ai đó? Kêu tôi sao? Hình như trong lớp chỉ có mình tôi họ Lâm thì phải.

“Lâm tỷ! Huynh đệ sau này phải dựa vào chị rồi.”

“Đúng vậy a.”

“Lâm tỷ, nhớ kêu Thiệu ca chiếu cố anh em chúng tôi nha ~~~!”

“Lâm tỷ, nhớ kêu Thiệu ca thu nhận chúng tôi là tiểu đệ nha.”

“Lâm tỷ...”

Thiệu Tề Huyền mới không cần đám người tụi bây, tôi vừa định đánh vỡ giấc mộng của bọn họ, Mạn Trữ lại mở miệng trước: “Muốn kêu Thiệu Tề Huyền nhận làm tiểu đệ thì tới đây đưa tiền báo danh trước. Đến, xếp hàng xếp hàng.”

“...”

“Lan Trăn a, không ngờ cậu thật là bạn gái của Thiệu Tề Huyền nha.” Nữ sinh cũng tham gia.

“Thật sự là không ngờ tới, bạn học của tôi lại là bạn gái của Thiệu Tề Huyền!”

“Lan Trăn, hai người ở chung thì thường làm cái gì?”

“Lan Trăn, anh ấy bình thường thích làm gì?”

“Lâm tỷ...”

“Lan Trăn...”

Cứu mạng a! có ai đến cứu tôi không ~~~!

“Từ Mạn Trữ! Lâm Lan Trăn! Hà Uyển Nhu!” Cửa lớp thoáng chốc xuất hiện một người khủng bố —— đúng vậy, là thầy chủ nhiệm đã tới. Thầy chỉ vào ba đứa quát đến nổi mặt nổi đầy gân xanh: “Ba em kia lập tức đến phòng tôi~~~~!” Ông trời ơi ~! Đúng là không sai khi phong cho thầy danh tiếng biến thái từ nhỏ!

Tôi, Mạn Trữ, Uyển Nhu ba người đứng trước cửa phòng, tôi vẫn duy trì tư thế nữ thần Tự Do, Mạn Trữ và Uyển Nhu ở hai bên là động tác Tiểu Thiên nga cũng không tốt hơn bao nhiêu.

“Còn có bao lâu?” Tôi hỏi.

“Còn 20 phút! Kiên trì! Kiên trì!”

“Không biết thầy chủ nhiệm có thể đem chuyện tở đánh nhau nói cho biết ba mẹ biết không nữa.” Về mặt Mạn Trữ đầy bi tráng.

“Hôm qua tở đã muốn hỏi cậu rồi, sao ba mẹ cậu không thích cậu đánh nhau vậy?” Bây giờ đến phiên tôi tra khảo Mạn Trữ rồi.

“Đúng vậy a, Mạn Trữ, cậu rất lợi hại, sao lại sợ ba mẹ biết.”

“Ba mẹ tở chính là ghét chuyện này, mỗi lần đụng tới chuyện liên quan đánh nhau thì đánh tở một chút. Nếu tở nói hai chữ đánh nhau thì sẽ bị mama tở đánh. Nếu tở xem phim hành động thì sẽ bị baba đánh. Nếu gặp chuyện đánh nhau với người ta như hôm nay thì ba mẹ sẽ hợp tác cùng đánh tở.”

“Chuyện này cũng hợp tình hợp lý nhưng lại có chút kỳ quái.” Uyển Nhu cố gắng tìm ra chuyện gì.

“Ba em thật sự là không còn thuốc để cứu, bị phạt đứng còn nói nữa, vậy tôi cho các em luyện tiếp 30 phút nữa.” Chúng tôi nói chuyện lại khiến chủ nhiệm không vui...

Lại trời mưa nữa, mùa thu đúng là nhiều mưa nha. Tuy rằng hôm nay bị phạt, nhưng cũng xảy ra chuyện tốt. Trước kia sinh nhật của tôi chính là cười trong nước mắt, bạn nói coi sao ba mẹ tôi lại sinh tôi vào mùa này. Sinh nhật tôi thường nằm trong giữa kỳ thi thử, cái này cũng không có gì lớn lao, nhưng thành tích thi luôn cố tình công bố trước khi đến sinh nhật tôi, thật là hết nói. Bất quá, lần này không giống. Lần này môn toán của tôi thi được rất tốt, hơn 80 điểm nha ~~~! Đây chính là sự kết hợp giữa trí tuệ của Thiệu Tề Huyền và nước mắt của tôi. Cô bộ môn rất kích động nói với tôi, làm cho tôi ngại quá đi.

Cuối cùng tôi rất xấu hổ chỉ có thể nói một câu quảng cáo: “Không có tốt nhất, chỉ có rất tốt.”

Không ngờ tới cô cũng không phải ngốc lắm bật ra một câu: “Mọi người tốt, mới là tốt nhất.” Cả lớp nhiệt liệt vỗ tay.

Ngoài ra còn một chuyện rất vui chính là cô giáo dạy môn Hóa của chúng tôi cư nhiên 40 tuổi còn mang thai! Cả lớp ồ lên, trường học trở tay không kịp suy ra không tìm được giáo viên dạy thay, kết quả lớp tôi được về trước.

“Làm sao bây giờ?”

“Gi mà làm sao bây giờ?” Mạn Trữ đi tới, “Có phải đang nghĩ tới ông xã không?..”

“Đúng vậy a, anh ấy nói nếu tở tan học không đứng đợi thì anh ấy sẽ giết cả nhà tở.”

“Nhưng hôm nay tan học sớm như vậy..., không bằng cậu nhắn tin cho anh ấy đi, nói là về chung với tụi này, kêu anh ấy đến quán kem chờ tụi mình.” Uyển Nhu suy nghĩ.

“A? Như vậy có được không?”

“Lan Trăn, còn ba ngày nữa là tới sinh nhật cậu rồi, tở đây là bạn tốt của cậu thì nên mua gì tặng đây, hay là hôm nay tụi mình đi xem thử trước đi.”

“Không cần mua, cậu chỉ cần như bình thường chính là an ủi lớn nhất của tớ.” Lễ vật của Mạn Trữ tôi không dám nhận, cậu ấy không những tặng tôi thần lần còn rần nữa, tuy rằng tôi cũng thích động vật nhỏ, bất quá hiển nhiên hai chúng tôi không có cùng khẩu vị.

“Không cần như vậy nha, lần này không phải động vật sống.”

“Chết tớ càng không muốn!”

“..., tớ mua búp bê cho cậu, không phải động vật.”

“Đúng vậy, Lan Trần. Không phải cậu rất thích cái kẹp tóc thủy tinh mà lần trước chúng ta nhìn thấy àh? Tặng cậu cái đó nha?” Uyển Nhu và tôi lần trước thấy một cái kẹp tóc thủy tinh, phi thường tinh xảo.

“Được rồi, tuy rằng hôm nay trời mưa không tiện đi dạo phố, nhưng thấy tâm ý của các cậu, tớ mời hai người đi ăn kem.”

“Thế này mới bạn chí cốt chứ sao.” Mạn Trữ hôm nay đánh nhau tốn không ít khí lực, xem ra không ăn đủ vốn là sẽ không bỏ qua cho tôi.

“Ai ~! Cậu thật là, nhưng hôm nay là sinh nhật của Tiêu Diêu nha, cậu coi đi, tớ rất quan tâm đến sinh nhật hai người nha. Không ngờ sinh nhật cậu chỉ kém anh ấy ba ngày! Còn tớ lại lớn hơn anh ấy một tháng.”

“... Uyển Nhu, cậu chỉ cần quan tâm tớ là đủ rồi...” Có cái gì phải hâm mộ, cũng không phải tớ muốn kém anh ta ba ngày”, đây là do mẹ tôi không nhịn nổi chứ sao.

Chúng tôi vừa ngồi xuống ăn một chút, tôi lại phát hiện bài kiểm tra đầy quang vinh của mình bị bỏ lại trong trường, sự tình liên quan đến vinh dự của mình, tôi quyết định trở về lấy. “Tớ lập tức quay lại, coi giùm cấp cho tớ.”

“Biết rồi, con gái sao mà dài dòng như vậy.” Tôi còn chưa già, Uyển Nhu liền chê tôi dài dòng.

“Còn nữa, tớ vừa nhắn cho Tề Huyền, nếu anh ấy gọi tớ, các cậu nhớ nói với anh ấy một tiếng.”

“Yên tâm đi, quên cậu được cũng không quên anh ta đâu!” Mạn Trữ đưa dù cho tôi, “Nhanh chút, chờ cậu đó.”

Lúc đi trời đã bớt mưa, nhưng khi tôi lấy được bài kiểm tra quay lại thì trời lại mưa rất lớn, chút chuyện này không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi, tôi hấp tấp chạy trong mưa, có ít nước mưa bắn vào quần tôi. Nha! Đây có thể coi là một chút hạnh phúc không!

Đi được giữa đường, tôi nhìn thấy phía trước có một người không mở dù đứng dưới mưa, người đó giống như đang nhìn cái gì trên tấm biển quảng cáo, tôi đi đến gần mới phát hiện người không mở dù đó chính là Tây Độc Tiêu Diêu. Anh ấy đứng trước một bộ áp phích, nhìn chăm chăm mà không hề nhúc nhích. Chỗ tôi đứng cách anh ấy không xa lắm, trên poster là một cô gái, tôi nhận ra cô ấy, cô gái đó chính là ca sĩ nổi tiếng nha, ba tôi rất thích nghe cô ấy hát, hình như gọi là Tiêu Du Đình thì phải. Tôi đột nhiên nhớ tới Uyển Nhu từng nói, Tiêu Du Đình chính là mẹ của Tiêu Diêu. Làm con trai thì Tiêu Diêu lúc này gọi là... Miêu tả như thế nào đây? Tôi đi đến gần xem về mặt đầy oán hận nhìn người mẹ xinh đẹp trên poster, anh ấy làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bị bắt cóc rồi?! (1)

Có lẽ do tôi đứng ở phía sau nên bị anh ta phát hiện, Tiêu Diêu xoay đầu lại nhìn tôi. Trước kia anh ta luôn xuất hiện với một nụ cười thờ ơ, nhưng bây giờ anh ta không còn nụ cười, mà ngược lại khuôn mặt mang nét bi thương mơ hồ, từ đầu đến chân của anh ta đều ướt đẫm, nước từ trên tóc chảy xuống như dòng suối nhỏ. Cũng là chàng đẹp trai, mà Tề Huyền nhà chúng ta đi mưa có vẻ..., tôi cảm thấy Tề Huyền đi trong mưa có vẻ đẹp trai. Bất quá cái ý nghĩ này không cần nói cho Tiêu Diêu biết thì có lẽ tốt hơn, thoát nhìn tâm tình anh ta rất tệ.

Tôi nên nói cái gì đây? Lần này anh ta không chủ động nói chuyện với tôi, tôi cũng không biết nên nói gì. Đúng rồi, Uyển Nhu bảo hôm nay sinh nhật anh ta nha, như thế nào anh ta mang bộ mặt sa sút xuất hiện ở nơi này vậy? “Cái kia..., Tiêu Diêu..., anh cần dù không?”

Anh ấy nhìn tôi, ánh mắt không tốt lắm, nhưng tôi là một cô gái lương thiện, vì vậy tôi như cũ nói tiếp: “Tôi đi đến tiệm kem phía trước àh, anh có thể dùng dù của tôi.” Tôi đưa dù đến trước mặt anh ta.

“Không cần cô thương hại tôi!” Phản ứng của Tiêu Diêu hơi kịch liệt, anh ấy túm lấy cây dù, hung hăng ném xuống, vừa vịn đập lên poster, cây dù liền hư, nhìn cây dù gãy làm đôi anh ta hình như không biết mình tại sao lại làm như vậy, sừng sốt một chút, cuối cùng anh ta tiêu sái bước đi.

Chuyện này là sao? Hào tâm không được báo đáp sao?! Có làm không, lấy dù tôi để hả giận àh! Đây là cây dù kitty mà tôi thích nhất đó, “Ê, Tiêu Diêu, ề! Anh bồi thường lại cây dù cho tôi, ề!” Tôi đuổi theo đòi nợ.

“Lan Trăn!” Là giọng chói tai của Mạn Trữ, gọi tôi làm gì? Tôi nhìn qua chỗ âm thanh phát ra, một chiếc xe hơi đang lao tới chỗ tôi!

“A ~!”

Ngay thời điểm máu chốt có người kéo tôi sang một bên, tôi ngẩng đầu nhìn lên là Tiêu Diêu, coi như tiểu tử nhà anh còn có chút nhân tính. Chiếc xe kia rất lạ, theo lý mà nói nó hình như cổ tình đụng tôi, nhưng mà sao lại có chuyện như vậy. Xe “Chĩ” một tiếng dừng trước mặt tôi và Tiêu Diêu, một đám người áo đen nhảy xuống, thoát nhìn chính là xã hội đen, bất quá không phải là người trong nhà tôi.

“Lan Trăn!” Ngay cả Uyển Nhu cũng đi ra, nhưng chỉ có thể cùng Mạn Trữ đứng bên đường không qua được vì dòng xe lưu thông không ngừng.

“Lâm Lan Trăn.” Có một người áo đen lên tiếng.

“Chú..., chú, chú, các chú muốn làm gì?” Ông ấy làm sao biết tôi? Người ta đương nhiên sẽ không thèm để ý đến lời nói của tôi, liền nhét tôi vào trong xe. “Ê, các chú muốn làm gì?”

Tiêu Diêu không thắc mắc nhiều như tôi, anh ta bay lên đá một cước lên mặt người đó, “Chạy mau!”

“Ah!” Tôi rất muốn chạy, nhưng lại bị một người khác túm lại, chú ấy mạnh hơn tôi rất nhiều, tôi căn bản thoát không được, tôi cố gắng giãy giụa, Tiêu Diêu bị cái tên anh ta đá quẩn lấy. Anh ta hình như muốn đánh trả nhưng không ngờ rằng cái tên chết tiệt kia lại lấy ra một khẩu súng, chỉ vào Tiêu Diêu, không chỉ hai chúng tôi mà mọi người đều hết hồn, không ngờ tới tình huống sẽ biến thành như vậy. Tôi bị kéo vào trong xe, trước khi cửa bị đóng lại tôi thấy Tiêu Diêu không có hành động gì hết, tên kia dùng cán súng đập mạnh vào đầu anh ta.

“Ê, các chú muốn làm gì? Cũng không liên quan đến anh ta!”

Họ căn bản không để ý tới tôi, bất quá tên kia tựa hồ rất gấp, ngồi lên ghế phụ, chuẩn bị nghênh ngang rời đi.

Xe vừa khởi động không bao lâu, Tiêu Diêu chạy tới kéo cửa xe, không biết anh ta làm thế nào lại mở được cửa ghế phụ, tên kia bị anh ta kéo xuống xe, hai người lại đánh tiếp, tên đồng bọn đang điều khiển xe thấy vậy liền chạy xuống giúp đỡ, xoay người đá mạnh vào Tiêu Diêu.

“Tiêu Diêu!” Ngay lúc tôi gọi anh ta, có một chiếc xe hình như là xe đạp gì đó văng vào cửa xe, “Cân” một tiếng vang thật lớn, xe đành phải ngừng lại, tôi liền nắm bắt cơ hội, tôi không ngu đến nỗi ngồi đây chờ người ta tới bắt đầu! Lâm Lan Trăn xuất ra một chút bản lĩnh của phụ nữ! “Tên biến thái này! chú, chú...” Rốt cục tôi cũng tỉnh lại, bắt đầu dùng móng tay cào tên kia, bây giờ xe dừng lại rồi, là cơ hội tốt!

“Không được lộn xộn! Mẹ nó, nhỏ này..., ngồi yên một chút coi!” Ha ha! Tên này hình như không có súng nha, nếu không đã sớm lấy ra rồi, rất tốt, tôi cũng không khách khí nữa.

“Lan Trăn!” Hà? Là Mạn Trữ!

Tôi nhìn thấy Mạn Trữ đang cầm cửa trước, Ê! Mạn Trữ! Tớ ở phía sau mà! “Mạn Trữ! Cậu...” hai chúng tôi chưa nói được gì, xe lại rời đi, “Mạn Trữ! Ê!” Ê, các ông còn nhân tính không vậy? Mạn Trữ còn đang nắm chặt cửa xe mà, các ông muốn làm gì???

“Bỏ con nhỏ đó ra nhanh chút coi.” Người ngồi phía trước quay đầu lại nói, “Ê, mày coi chừng cái nhỏ Lâm Lan Trăn cho tốt!” Hắn ra lệnh cho người giữ tôi, xem ra hắn là tên cầm đầu rồi. Xe không ngừng lạng trái lắc phải, muốn làm cho Mạn Trữ ngã xuống.

Mạn Trữ cũng thật là, tại sao lại giữ chặt cửa như vậy! Cậu ấy không chỉ có muốn kéo cửa ra, còn muốn đối phó với tên kia. Tôi thật không nhẫn tâm nhìn cậu ấy như vậy, bây giờ nhất định phải thoát hiểm trước rồi nói sau.

“Tôi cho ông biết, chồng tôi là Thiệu Tề Huyền, ông tốt nhất là thả tôi ra, bằng không chồng tôi nhất định giết cả nhà ông!” Không nghĩ tới bọn họ căn bản không thèm để ý tới tôi, cục độ đã kích lòng tự tin của tôi, tôi nhanh chóng mở cửa bên cạnh ra, đây là lần thứ hai mở cửa khi xe chạy như bay trên đường, ai ~~!

“Mày muốn chết hả?” Tên bắt cóc lập tức bắt tôi lại, tôi cũng không cam lòng yếu thế đánh lại hắn.

“Đánh chết ông! Đánh chết ông!” Cây dù kitty bị gãy đã trở thành vũ khí, tôi cầm dù đập mạnh vào đầu hắn, bất quá thần kinh vận động và lực công kích của tôi hơi hạn chế, tên bắt cóc túm lấy cổ tay tôi, ông ta rất mạnh, nắm tay tôi đau muốn chết, “Buông ra! Ông định giết con tin sao?”

“Ah?”

Ngay lúc tôi anh dừng chiến đấu, Mạn Trữ đã chui hơn phân nửa người vào trong xe, nhưng tình huống hình như không tốt lắm, tôi chỉ nhìn đến người kia cầm súng đánh vào đầu Mạn Trữ, “Nhảy xuống xe chưa?” Tên áo đen uy hiếp nói. Ê, các ông còn là con người không vậy, như vậy mà muốn cậu ấy nhảy xuống sao, rất nguy hiểm đó, bây giờ đang chạy gần lối đi bộ! Mạn Trữ và tôi nhất định phải trốn đi! Tôi xuất ra tuyệt chiêu cuối cùng, thiết xi thần công! (xi là răng đó ^^)

Chương 21: Bị bắt cóc rồi?! (2)

“A ô!” Tôi há to mồm hung hăng cắn vào tay tên bắt cóc, bắt quá tên đó hình như không hề đau. “Phi! Phi! Phi!” Ai da! Cắn không đúng chỗ rồi, bây giờ cũng không phải rất lạnh, bạn ngày sao mà mặc áo nhiều như vậy, có cảm giác cắn vào áo vậy. “Phi!” Ê! Ê, đại ca, chú không có vợ ah! Quần áo không sạch tí nào, bạn muốn chết!” Ác ~!”

Sắc mặt tên bắt cóc lập tức thay đổi, sao vậy? Tôi quay đầu lại, là Thiệu Tề Huyền! Thiệu Tề Huyền chạy một chiếc xe máy song song, khi nào thì... Thấy Tề Huyền, tên bắt cóc ý thức được cái cửa vừa rồi bị tôi mở vẫn chưa đóng lại, hẳn muốn đóng cửa lại mà tôi làm sao có thể cho hắn thực hiện được mục đích, tôi lại một lần bỏ nhào lên người hắn, hung hăng cắn người! (_)!!!!

Tôi không biết Tề Huyền làm sao vào được, dù sao anh ấy cũng thuận lợi vào trong xe.

“Đi xuống!” Lúc Tề Huyền đi lên, Mạn Trữ bị đập xuống xe.

“Mạn Trữ! Mạn Trữ!” Tôi hét tên Mạn Trữ.

“Thiệu...” Tề Huyền không để tên bắt cóc lăm miệng, hắn ăn ngay một quả đấm của anh ta đến đỏ máu, tên phía trước thoát được Mạn Trữ, lập tức quay lại đối phó Tề Huyền, tên bắt cóc trúng một quyền, đang chóng mặt mà còn muốn phản kích, không có cửa đâu! Tôi dùng sức cắn một cái.

“Đồ ngốc! Cô cắn tôi làm gì?”

“A? Thực xin lỗi.” Trách không được mùi vị tốt hơn hồi nãy.

Cũng không biết Tề Huyền nghĩ thế nào mà đem tôi ôm vào lòng, lợi dụng khe hở nhanh chóng mở một cánh cửa khác, một cước đá tên bắt cóc xuống xe. Đáng đời!

Tên đang trước thấy vậy liền rút súng ra chỉ vào Tề Huyền, bắt quả anh ấy không phải Tiêu Diêu, người ta không sợ chiều này đâu. Anh ấy cười lạnh với tên kia, sau đó cái người điên này cứ nhiên ôm tôi từ trên xe nhảy xuống, “A! A! ~!”

Đau chết! Lộn mấy vòng trên mặt đất, cuối cùng cũng ngừng lại. Tôi mở to mắt người vẫn chưa hoàn hồn, vừa rồi bị hù chết, vẫn thực địa điều* từ từ nhắm hai mắt. “Đau chết!” Tôi nghe răng trợn mắt cuồng khóc.

(đà điều: nhút nhát)

“Cô sao vậy? Đau à? Chỗ nào?” Thiệu Tề Huyền từ nãy tới giờ vẫn ôm tôi, phải thừa nhận anh ta va chạm mạnh hơn tôi, nghe thấy tôi kêu đau, anh ấy lập tức kéo tôi hỏi.

“Cả người đều..., Tề...” Thiệu Tề Huyền roi cũng không nhẹ tí nào, cái trán bị trầy rồi, bộ đồng phục trên người anh ấy cũng không còn nguyên vẹn.

“Anh..., đầu anh bị...” Tôi giờ tay đụng vết thương trên trán Tề Huyền.

Anh hơi nhú mày, “Ê! Đồ ngốc! Cô bị sao vậy? Này! Cô đau ở đâu?” Mưa lớn như vậy, hai chúng tôi an vị trên lối đi bộ, giọng Tề Huyền có chút lo lắng, anh ấy kéo tóc tôi ra, kiểm tra xem đầu tôi có bị thương không, mưa hòa vào vết máu trên trán anh ấy từ hai má duyên dáng chảy xuống...

“Bây giờ thì không sao.” Nhìn anh ấy có vẻ đau hơn tôi, “Anh...” Tôi lấy khăn trong túi áo muốn lau cho anh ấy, nhưng mưa lớn như vậy, chúng tôi còn lộn mấy vòng trên đất, quần áo đều bẩn hết, khăn tay cũng khó mà thoát khỏi, lấy nó lau có hại chết anh ấy không? Đúng rồi! Hiện tại... “Cái tên bắt cóc kia...”

“Chạy! Cô không có việc gì chứ?.” Tề Huyền nhìn hướng xe biến mất, như có điều suy nghĩ. “Cô thật sự không có việc gì?”

“Không có!” Tôi quơ quơ tay bày ra bộ dạng không có việc gì, “Chỉ là hồi nãy hơi sợ mà thôi, Tề Huyền, trán anh đau không?”

“À, không có gì.” Nghe thấy anh ấy nói như vậy, tôi tuyệt không cảm thấy thoải mái, ngược lại còn cảm thấy khó chịu.

“Mạn Trữ!” Tôi đây mới nhớ tới người bạn già của mình, cậu ấy không biết còn sống không nữa!

Tề Huyền đứng lên, nâng tôi dậy luôn, “Cô ấy ở bên kia.”

“Tề huyền, làm sao anh biết mà đến cứu tôi vậy?”

“Một người bạn của cô là Nhu gì đó gọi qua nói cô đi một mình, tôi liền chạy nhanh tới, kết quả cô ấy lại gọi qua nói cô bị bắt cóc rồi, còn đọc biển số và loại xe cho tôi biết, cho nên tôi liền đến đây.”

May mà đưa di động cho Uyển Nhu giữ, không ngờ đó đã cứu mình một mạng. Chúng tôi vội vội vàng vàng đi tìm Mạn Trữ, phát hiện cậu ấy thần thái tự nhiên ngồi phía trước một chiếc xe hơi cao cấp, trên người cậu ấy cũng rất bản, có phải lúc này rơi xuống bị xe này đụng phải? Mạn Trữ đứng lên, vỗ vỗ quần áo trên người.

Cửa xe hơi cao cấp mở ra, một nam sinh mặc đồng phục của lớp đặc biệt của Kiếm Lan như Tề Huyền. Wow! Vận khí Mạn Trữ thật đúng là không tệ nha! Một nam sinh rất khá! Thân là nữ sinh, tôi đây còn không kìm lòng được cảm thấy anh ta rất đẹp, giống như từ trong truyện tranh bước ra vậy, anh ấy có bộ dạng sắc sảo hơn nam sinh bình thường, giống như búp bê vậy. Nhưng thoát nhìn anh ta có chút yếu ớt, tuy rằng gầy gầy cao cao như Tề Huyền nhà tôi, nhưng hai người không hề giống nhau.

“Cô ngấm xong chưa?” Thiệu Tề Huyền đột nhiên rống tôi, còn đem đầu tôi quay sang chỗ khác, làm gì vậy? Thường thức cái đẹp là đặc tính của nhân loại mà.

“Lan Trăn!” Uyển Nhu chạy tới, “Cậu không sao chứ?”

“Không sao, cảm ơn cậu đã gọi Tề Huyền tới cứu tớ. Tề Huyền đây là bạn tốt của tôi, Hà Uyển Nhu.”

Tề Huyền chỉ nhìn Uyển Nhu gật gật đầu, nhưng Uyển Nhu rất hưng phấn, “Xin chào, tôi là Hà Uyển Nhu.”

“Haiz! Uyển Nhu! Mạn Trữ bị một chàng đẹp trai đụng phải!”

Uyển Nhu nhìn Mạn Trữ và chàng đẹp trai cách đó không xa, “Đó là Nam Đế Lăng Từ Phong ah! Cậu lại không biết người ta!”

“Anh ấy chính là... anh ấy chính là, chính là Lăng Từ Phong.” Trách không được, thì ra là Nam Đế nổi tiếng như Tề Huyền nhà tôi.

“Vị tiểu thư này, hi vọng tôi không mạo phạm cô.” Lăng Từ Phong giống như quý tộc Anh quốc, đầu tiên là diu Mạn Trữ dậy sau đó rất lễ phép hỏi cô, “Không sao chứ.” Tôi đứng ở chỗ này cũng có thể nhìn thấy nụ cười mê người của anh ấy.

“Tôi không sao.” Mạn Trữ hình như nhìn thấy chúng tôi, “Lan Trăn! Uyển Nhu!”

“Mạn Trữ! Cậu không sao chứ?.” Chúng tôi đi đến bên cạnh Mạn Trữ, cậu ấy cũng đủ thê thảm, quần áo bản không nói còn rách nữa, trên mặt cũng dính bùn, khỏi nói cũng thấy chật vật.

“Không sao, tớ là ai hả? Đúng rồi, Uyển Nhu, máy ảnh của tớ đâu?” Cậu như vậy còn...

“Đánh nhau nữa à, đúng là bạo lực cuồng!” Nhìn thấy Tề Huyền, Lăng Từ Phong đột nhiên trào phúng nói.

“Ờo là, tôi thấy cậu ngứa da lắm rồi, muốn đánh nhau hả.” Tề Huyền cũng rất không khách khí đáp lễ anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bị bắt cóc rồi?! (3)

Lăng Từ Phong rất chu đáo thay Mạn Trữ mở dù, lại đưa dù cho tôi và Uyển Nhu, còn Tề Huyền thì sống chết mặc xác, “Các tiểu thư, nhà tôi cũng gần chỗ này, có cần qua đó thay quần áo không? Cứ để như vậy rất dễ dàng bị cảm nha.”

“Được, được.” Uyển Nhu thay tất cả chúng tôi đáp ứng.

“Chúng ta về nhà.” Tề Huyền kéo tôi đi.

“Tôi rất lạnh a, Tề Huyền.” Tôi lạnh run người.

“...”

“Tiêu Diêu!” Mạn Trữ chính là người có đôi tai nghe trăm hướng mắt nhìn tám phương, cậu ấy phát hiện Tiêu Diêu đang đứng phía sau chúng tôi, “Ê, anh không sao chứ?” Giọng cậu ấy có uy lực kinh người, người qua đường đều giật mình quay đầu nhìn, Tiêu Diêu vốn không tính ở lại, hiện tại anh ta cũng

không thể không ở lại.

“Tôi rất khỏe.” Cả người anh ta cũng ướt hết, sắc mặt cũng không tốt.

“Tay anh băng tốt chưa, anh..., anh cùng chúng tôi qua nhà Nam Đế thay quần áo đi.” Tôi nắm tay Tiêu Diêu, lạnh quá.

Tề Huyền rất không phong độ, anh ấy không nói hai lời kéo tay tôi đang nắm tay Tiêu Diêu lại, lại trừng mắt nhìn tôi, không nói cũng biết trong lòng anh ấy muốn giết cả nhà tôi một lần nữa cho coi.

“Chúng ta đi thôi.” Lăng Tử Phong đỡ Mạn Trữ lên chiếc xe cao cấp của anh ấy, đoàn người chúng tôi hướng thẳng đến nhà anh ấy, bắt quả Tề Huyền và Tiêu Diêu hình như rất không muốn đi, Lăng Tử Phong cũng chỉ đối xử tao nhã với mấy vị tiểu thư, còn Tề Huyền và Tiêu Diêu thì không được tốt lắm, làm cho tôi có cảm giác nếu có thể bọn họ tốt nhất không nên ở đây.

Nhà Lăng Tử Phong cũng như Thiệu gia, cực kỳ lớn, bắt quả Thiệu gia mang theo phong cách cổ đại, còn nhà họ Lăng thì tràn đầy phong cách Âu Tây, như bước vào một tòa thành của vua chúa trong truyện cổ tích vậy, tráng lệ đến nỗi khiến người ta muốn lú lười. Thật không hổ là đãi ngộ của hoàng đế.

Chúng tôi thay quần áo, Lăng Tử Phong còn sai người hầu nấu canh gừng cho chúng tôi, một người con trai rất chu đáo nha, tôi giúp Tề Huyền xử lý vết thương trên trán một chút. Kỳ quái! Sao không thấy Mạn Trữ vậy? Ngay lúc tôi tìm kiếm Mạn Trữ, trên lầu đi xuống một vị mỹ nữ mặc lễ phục màu tím nhạt, dáng cô ấy rất cao, lễ phục hạ hội hình đuôi cá càng tôn dáng cô, cô vội vàng đi xuống. Đây..., cô hình như rất giống một người a! “Uyển Nhu, cậu xem cái cô kia có phải hay không...”

“Rất giống Mạn...”

“Lan Trăn, Uyển Nhu, hai cậu làm gì mà nhìn tớ như vậy!” Cô vừa mở miệng..., quả nhiên là Mạn Trữ!!! Cô ấy lại là Mạn Trữ!!!

“Cậu, cậu, cậu..., cậu là...” Kỳ tích a, kỳ tích! Tôi lần đầu tiên thấy Mạn Trữ mặc như vậy, tóc cậu ấy có chút loạn, đây là điểm duy nhất không hợp thời.

“Đầu óc cậu bị nước vào à, là tớ, Từ Mạn Trữ!” Mạn Trữ nhìn tôi cứng họng nói, “Thế nào, không tệ ha. Tớ không hổ là hoa hậu của Hoa Tân chúng ta, phẩm chất trời sinh! Ha ha ha ha!” Là Từ Mạn Trữ tuyệt đối không sai. “Ê! Nhà anh không có quần áo khác sao? Tôi mặc cái này..., rất không được tự nhiên a ~.” Mạn Trữ nhìn Lăng Tử Phong oán giận, cậu ấy như vậy không chỉ có chúng tôi không tự nhiên mà ngay cả chính cậu ấy cũng không tự nhiên.

“Không có, bắt quả như cô vậy rất được.” Lăng Tử Phong mỉm cười nói, tôi thấy ánh mắt của anh ấy có thể nói là cực kỳ chân thành.

“Uyển Nhu, Nam Đế bị siêu cấp cận thị sao?”

“Trước kia không phải, có lẽ bắt đầu từ hôm nay rồi.”

“Ê, đồ ngốc! Về nhà, về trễ thì..., thím Trữ...” Thiệu Tề Huyền xem ra rất không thích nơi này, như đứng trong đồng lửa, như ngồi trong đồng than vậy.

“Đứng nha!” Tôi đứng dậy, “Oh, cảm ơn anh đã chiêu đãi, Tạm biệt.” Tôi kéo Tề Huyền đi, Tiêu Diêu cũng đứng dậy rồi đi. Đến cửa, tôi đột nhiên nhớ hôm nay là sinh nhật của Tiêu Diêu, tuy rằng anh ấy làm hư dù của tôi, tôi cũng thiếu anh ấy một chiếc nhẫn kim cương, tính thế nào thì tôi cũng là người có lợi.

“Tiêu Diêu, cái kia, hôm nay là sinh nhật anh.” Tôi gọi Tiêu Diêu, “Chuyện vừa rồi cũng cảm ơn anh nha, kẹo này coi như là quà sinh nhật tôi tặng vậy.” Đây là lúc này tôi mua ở tiệm kem, thôi mượn hoa hiến Phật vậy. Tôi nhét cây kẹo vào tay Tiêu Diêu, rồi đi.

“Tôi cũng muốn ăn kẹo!” Một tên đi với tôi một lúc lâu đột nhiên nói.

“Ah?” Tề Huyền làm sao vậy?

“Tôi cũng muốn ăn kẹo!”

“Hết rồi...” Cũng chỉ có một cây... “Sinh nhật anh ấy...”

Thiệu Tề Huyền quả thực không nói đạo lý, hắt ném cho tôi một tờ tiền có mệnh giá lớn, “Đi mua!” Người này tuyệt đối có bệnh! Chắc là hồi này té trúng đầu rồi, đứng nha! Đầu anh ta bị hư rồi, lần sau kêu ông nội dẫn anh ấy đi khám mới được.

Chuyện tôi bị tập kích hình như là một chuyện rất nghiêm trọng, com nước xong, cả nhà đều ngồi cùng một chỗ thảo luận chuyện này. “Phải phải người bảo vệ Tiểu Trăn.” Ba ba quyết định. “Tề Huyền, con không cần...”

“Tôi sẽ không giống người nào đó ném vợ mình cho vệ sĩ, còn bản thân thì phong lưu khoái hoạt!” Không ngờ tới lời nói của ba ba lại khiến Tề Huyền có phản ứng lớn như vậy, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thấy Tề Huyền cãi lại ba ba, quan hệ của anh ấy và ba ba không thân mật lắm, nhưng anh ấy chưa từng vô lễ như hôm nay vậy.

“Thiệu Tề Huyền! Con mới vừa nói gì? Lặp lại lần nữa coi!” Ba ba lập tức kích động, “Vọt” đứng dậy.

“Tôi nói sai sao? Chính ba làm gì cũng quên rồi à? Mẹ tôi...”

“Bốp” một tiếng, ba ba cho Tề Huyền một bạt tay, khuôn mặt trắng nõn của anh ấy sung phồng lên.

“Ba ba!” Tôi kéo Tề Huyền xa ra, không nghĩ tới ba ba lại đánh Tề Huyền. Ông ấy có vẻ cực kỳ tức giận, “Ba ba...” Tôi rất sợ hãi, Tề Huyền vẻ mặt quật cường đứng dậy, hai cha con không ai phục, trừng mắt nhìn nhau.

“Tề Huyền, xin lỗi ba ba đi.” Anh Kính Hiên muốn giảng hòa, nhưng căn bản không có người để ý tới anh ấy, Tề Huyền lại khinh miệt liếc anh ấy một cái, biểu tình khinh thường.

“Đến Từ Đường quỳ đi!” Sau một hồi trầm mặc ba ba nói. Ông nội không nói gì, nhưng ông cũng rất khó xử, ánh mắt tập trung trên người tôi và Tề Huyền.

Trời đã khuya mà Tề Huyền cũng chưa về phòng, tôi cảm theo chân, mắt thật lớn sức lực mới tìm chỗ Tề Huyền quỳ, chỗ đó là một cái phòng nhỏ bày rất nhiều bài vị, có lẽ chỗ này là Từ Đường rồi.

“Tề Huyền...” Tôi đi đến bên cạnh anh ấy.

“Cô tới làm gì?”

“Chăn nè, đưa chăn cho anh, anh không lạnh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Lãng Tử Phong và Mạn Trữ?!

“Đưa chăn?”

“Đừng khách khí, nếu ở cùng nhau thì chúng ta phải biết tương thân tương ái nha.” Tôi đem chăn đưa cho Tề Huyền.

“...” Anh ấy nhìn tôi không nói gì.

“Tôi nói nghĩa đen của tương thân tương ái nha, anh không nên suy nghĩ bậy bạ!”

“Tôi cũng chỉ dựa theo nghĩa đen mà hiểu thôi.” Vậy ý của anh là nói người suy nghĩ lung tung là tôi à...

“Sao hôm nay lại cãi nhau với ba ba vậy?”

“Không có gì!”

“Không kể tôi nghe được sao?” Tôi đột nhiên rất muốn hiểu biết vì sao hôm nay Tề Huyền lại giận, nhất định có bí mật, mà tôi hi vọng anh ấy có thể nói tâm sự của anh ấy cho tôi biết. “Cái gì gọi là ‘đưa vợ cho vệ sĩ còn mình thì phong lưu khoái hoạt’? Anh và mama đều không tốt sao? Vậy tha thứ ba ba đi.”

“...” Tề Huyền nghe tôi nói xong..., trên mặt không phải cảm động, mà là bi thương, tôi trước giờ cũng chưa thấy qua vẻ mặt anh ấy như thế, khiến lòng tôi rất khổ sở, haiz~! Nhất định là tôi lỡ lời rồi.

“Dù sao thân là con trai cũng nên bảo vệ cô gái của mình, mà không phải ném cô ấy cho vệ sĩ!” Sau khi Tề Huyền trầm mặc một lúc lâu đột nhiên nói, anh ấy nhìn chăm chăm tôi, đôi mắt rất trong suốt. Anh ta như vậy làm sao mà tôi không nhìn được chứ, mắt anh ấy rất đẹp rất sáng, hấp dẫn ánh nhìn của tôi, đôi mắt đen huyền...

Tôi bị gì vậy? “Tôi muốn đi ngủ rồi, cô cũng nghỉ ngơi đi.” Tôi ý thức được chính mình ngơ ngác nhìn thẳng anh ấy, đột nhiên có cảm giác không được tự nhiên, tôi vội vội vàng vàng đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài.

Nóng quá nha! Vì sao tôi lại nóng như vậy! Tôi vọt tới gương, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình! Đây là bị sao vậy? Sao mặt tôi đỏ vậy??? Cảm mạo sao? Vẫn là...?

Mãi đến khi tôi nằm dài trên giường, lời nói của Tề Huyền vẫn xoay vòng vòng trong đầu tôi, tôi làm sao vậy? Vì sao luôn nhớ tới lời anh ấy nói vậy? Vì sao tôi nhìn thấy anh ấy lại đỏ mặt vậy? Ai da, phiền muốn chết~!!!

“Hôm qua là sao vậy?” Rốt cục cũng có ngày tôi có thể tra khảo Mạn Trữ rồi! Nha! Rốt cục đợi ngày này rồi! Tôi học bộ dạng Mạn Trữ đặt câu hỏi.

“Đúng vậy a, sao là sao?”

“Sao lại để anh ta đưa về nhà?”

“Không có hả?” Tôi và Uyên Nhu trầm miệng một lời hỏi.

“Các cậu muốn mấy tấm ảnh tớ chụp phải không? Ai da! Nghĩ đến cái này tớ liền tức! Tự nhiên hôm qua máy ảnh hết pin, thời khắc mấu chốt a ~! Ngày hôm qua tam đại mỹ nam cùng xuất hiện nha! Tớ cư nhiên không chụp được thời khắc lịch sử ấy! Ô ~~~! Tồn thất lớn!”

“Ai hỏi chuyện này? Tớ hỏi chuyện của cậu và Lăng Tử Phong mà!” Uyên Nhu nhảy dựng lên ép hỏi.

“Bạn hiền ấy rất nghĩa khí, hôm qua anh ấy còn đưa tớ về nhà đó, hơn nữa anh ấy còn tặng luôn bộ lễ phục đó cho tớ!”

“Thật sao! Ba mẹ cậu thấy không?” Như tôi thấy, hai người này rất có cơ hội phát triển nha.

“Bọn họ rất vui, ba người chúng ta nghiên cứu cả buổi tối, cuối cùng quyết định...”

“Quyết định cái gì?”

“Quyết định cái gì?” Ngay cả cửa ải của ba mẹ cũng qua được?!

“Quyết định đưa bộ đồ lên mạng bán với giá 5000 đồng!” (_)!!!!

“...”

“...” Tôi thật sự thay Nam Đế cảm thấy bi ai! Bi ai!

“Như thế nào, giá thấp sao?”

Sau lần Tiêu Diêu đến trường oanh động, tan học hôm nay cũng cực kỳ sôi động, có thể nói là muôn người đều đổ xô ra đường. Tôi thật vất vả mới ra được cổng trường, Tề Huyền liền đứng ngay cổng trường, anh ấy nghiêng người dựa vào bên tường, cặp vắt trên vai, mặt trời chiều khiến bóng anh ấy trải dài, anh ấy hình như có trực giác vậy, biết tôi bước tới, anh ấy đi đến bên cạnh tôi: “Đi thôi.”

“Ồ.”

“Chào Thiệu ca, Lâm tỷ!” Tất cả nam sinh trong trường tôi lớn tiếng hô, nhờ các bạn trong lớp tôi mà các bạn lớp khác cũng bán tin bán nghi, xem ra lúc này tất cả bọn họ đều 100% tin tưởng, chắc sẽ khiến tên tôi phát dương quang đại.

“Tạm biệt Thiệu ca và Lâm tỷ!” Tiếp tục la lên.

“Chúc Lâm tỷ và Thiệu ca răng long đầu bạc!” Càng nói càng thái quá rồi, các cậu muốn chết sao! Thiệu Tề Huyền nhất định sẽ giết cả nhà của các cậu!

“Đi thôi.” Thiệu Tề Huyền giống như không hề giận, quái lạ!

“Mạn Trữ!” Tôi nhận ra giọng này, Là... Nam Đế Lăng Tử Phong!

Tôi vừa nghiêng đầu liền nhìn Lăng Tử Phong và Mạn Trữ, “Aiz ~! Bạn hiền sao anh lại tới đây?” Mạn Trữ thoát nhìn rất vui, tay cầm máy ảnh. Trách không được cổng trường hôm nay lại náo nhiệt như vậy, thì ra có hai đại soái ca.

“Tiểu Phong Phong ~!” Giọng gì vậy, da gà của tôi rớt hết rồi, hình như là..., là..., là tên cơ bắp! “Tiểu Phong Phong ~!” Hẳn là đang gọi..., gọi... Lăng Tử Phong hả...

Quả nhiên là kẻ cơ bắp! Hắn cầm một bó hoa hồng, nhào tới Lăng Tử Phong! Hoàn hảo Mạn Trữ động tác nhanh chóng đem Lăng Tử Phong rời đi, Lăng Tử Phong sắc mặt cực kỳ khó chịu, trừng mắt nhìn hắn không nói một câu. Nay biến thái đến làm sao!?

Tôi liếc mắt nhìn Tề Huyền, vẻ mặt của anh ấy cũng không tốt như vừa nãy, hiển nhiên người này lại móc lên đoạn ký ức không tốt đẹp gì cho anh ấy đây mà, bất quá xem ra anh ấy sẽ không nhúng tay vào chuyện của Lăng Tử Phong.

“Lại là cô?” Tên cơ bắp nhìn thấy Mạn Trữ hét lớn, “Lại là cô? Từ Mạn Trữ!”

“Lời này hẳn là tui này nói!” Uyên Nhu đi tới, “Ngươi tới đây kiểm chuyện à?”

“Nhờ cậu sau này không nên quấy rầy tôi, tôi đã, đã có người mình thích rồi.” Lăng Tử Phong lạnh lùng nói.

“Người kia chính là cô ấy, Từ Mạn Trữ?” Cơ bắp hung tợn nhìn Mạn Trữ, “Vi Tiểu Phong Phong của chúng ta ~ quyết đấu đi!” Tôi biết ngay hắn lại còi áo khoe da thịt nữa mà, quả nhiên hắn lại xé quần áo, “Tôi sẽ dùng ánh sáng ngọc loá mắt của cơ bắp để bảo vệ tình yêu thuần khiết của mình! Ah! Thần tình yêu hãy cho tôi lực lượng đi!” Nói xong lại muốn bày tư thế.

Mạn Trữ đã đến cực hạn rồi, hai tay cậu ấy nắm chặt đến phát run, tên cơ bắp còn chưa bày kiểu ngồng võ cánh, Mạn Trữ liền đi lên đá cho hắn một cước, “Người còn muốn người ta sống nữa không? Bất tài nhìn nữa chắc chắn dinh dưỡng sớm muộn gì cũng mất cân đối!” Mọi người thấy tên cơ bắp ngã xuống đất đều tiến lên cuồng đập, cuồng đá, hắn lập tức bị toàn dân công kích, đáng đời! Bất quá tên cơ bắp cũng là một người đầy nghị lực, hắn chưa từng có buông tha cho đoạn tình cảm ngọt ngào của mình, thủy chung đuổi theo Lăng Từ Phong, ba người họ hợp thành một mối quan hệ quái dị.

“Hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Trên đường về Mạn Trữ hỏi tôi.

“Không biết.”

“Ê, Thiệu Tề Huyền, anh không tra ra được gì sao?” Mạn Trữ lại hỏi Tề Huyền.

“Không thể trả lời.”

“..., anh không biết đi. Aiz ~! Lan Trăn vì cậu thiếu chút toi mạng.”

“Đây là chuyện của chúng tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Mừng sinh nhật với ông xã

“Hung cái gì? Lan Trăn, chuyện này hãy để cho những cô thám tử xinh đẹp SHE của Hoa Tân thu phục đi.”

Lại là cái tên ngốc đó, “Tại sao là SHE, cậu là fan ca nhạc à?”

“Không phải, cậu không thấy chữ cái đó giống dáng người của ba chúng ta sao! Thân là người có dáng hoàng hậu, đương nhiên tớ là có đường cong chữ S rồi, Uyển Nhu nhìn chung giống chữ E, còn cậu, chỉ có thể là chữ H thôi.”

“...”

“Đừng chán nản như vậy, chúng ta cũng may không phải là SEA.”

“...” dáng người tôi kém đến nỗi giống chữ A lắm sao?.

“Lan Trăn, cậu mua đồ chưa?” Uyển Nhu đột nhiên hỏi tôi.

“Mua gì?” Tề Huyền hỏi.

“Ngày mai trường chúng tôi có tổ chức nghỉ thu ở khu vui chơi Mộng Huyền, các anh có hoạt động gì không?” Tôi không hy vọng bọn Tề Huyền cũng có hoạt động vì ngày mai là sinh nhật của tôi.

“Bên tôi này thì tổ chức du lịch leo núi trong ba ngày.” Lăng Từ Phong trả lời, thoát nhìn anh ta cũng không muốn đi lắm, bản thân tôi thì thấy kỳ nghỉ của Kiếm Lan rất thú vị, trường tôi chỉ tổ chức mấy chỗ gần đây thôi. Nhưng anh ấy đi nghỉ thu thì sinh nhật tôi... một ngày trước sinh nhật, tôi đã nhận được phần lớn quà rồi, ông nội thì ~, thôi trong ngày sinh nhật công bố luôn vậy. Ba Tề Huyền tặng tôi PC, tuy rằng tôi không hay dùng lắm. Mẹ anh ấy tặng tôi nguyên bộ trang sức, mẹ tôi... Chỉ còn một người đến bây giờ, một chút thái độ cũng không có, không còn ai khác ngoài ông xã tôi-Thiệu Tề Huyền, ngày mai không chỉ là sinh nhật của tôi, mà như mama nhắc thì mai cũng vừa tròn một tháng kể từ ngày hai chúng tôi kết hôn, tôi đã mua quà tặng anh ấy rồi, mà anh ấy lại... không có ở nhà, rất khó chịu nha, Tề Huyền anh ấy có thể không tham gia sinh nhật tôi..

Sinh nhật tôi, trường tổ chức nghỉ thu ở khu vui chơi Mộng Huyền! Bởi vì rất gần nên chúng tôi tự túc bằng xe điện ngầm. Tuy rằng Tề Huyền đi du lịch, nhưng tôi không thể chịu thua, tôi muốn có một lần sinh nhật vui vẻ. Nhận vé từ giáo viên, Uyển Nhu, Mạn Trữ vui vẻ chạy vào, tôi ỉu xiu đi theo ở phía sau.

Thì ra hôm nay không chỉ có trường tôi mà còn có rất nhiều trường đều tới đây. Đồng phục này nhìn rất quen mắt, là... học viện Kiếm Lan! Bọn họ không phải đi leo núi trong ba ngày sao? Sao học sinh Kiếm Lan lại ở đây?

Tiếng hét của nữ sinh cứ vang mãi, không biết là ai đang đi tới nữa. “Đồ ngốc!” Tôi ngược lên, là Thiệu Tề Huyền, Tiêu Diêu còn có Lăng Từ Phong!

Có người nói hôm nay đi leo núi mà? Sao lại gặp anh ấy ở đây? “Các anh..., các anh không phải đi leo núi trong ba ngày sao? Sao lại ở đây?”

“Hai tên đầu sỏ nắm quyền hắc bạch đều tạo áp lực với ban giám hiệu, chúng tôi còn có thể đi đâu nữa?” Trả lời tôi là Tiêu Diêu, anh ta còn liếc mắt nhìn hai tên đầu sỏ gây chuyện.

“Thối tiểu tử, không cần cậu lăm miệng!”

“Thối tiểu tử, không cần cậu lăm miệng!” Tề Huyền và Lăng Tử Phong trăm miệng một lời bắt Tiêu Diêu câm miệng, vốn tôi muốn khen họ rất ăn ý, bắt quá hai người đều dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn tôi làm tôi không dám nói tiếp nữa.

“Thật tốt quá, các anh đều ở đây, sáu đứa mình cùng đi chơi thôi.” Uyển Nhu tuyệt đối không có ý tốt, lúc cậu ấy nói mấy câu này thì ánh mắt cứ liếc qua liếc lại trên người bọn tôi, lấy hiểu biết của tôi đối với cậu ấy thì cô nương này đang muốn làm chuyện gì đây mà.

“Tốt.” Lăng Tử Phong đáp ứng, anh ấy lại nhìn tôi cười tủm tỉm, “Bạn là Lan Trăn à? Mạn Trữ nói hôm nay là sinh nhật của bạn, quà nè.”

Tôi thật bất ngờ khi nhận được quà sinh nhật của Lăng Tử Phong, bắt quá người ta tặng cho mình thì dù sao cũng phải nói “Cám ơn.” Tôi nhận quà, Lăng Tử Phong nhìn Mạn Trữ, rồi nhìn tôi cười. Hóa ra là vuốt mông ngực nha, cái này gọi là..., thù đoạn, ân tình này tôi sẽ nhớ rõ, sau này giúp anh nói tốt vài câu. Aiz ~! Ngay cả bạn mới cũng tặng quà, nhưng quà sinh nhật mà tôi muốn nhất, lại... Tôi có quá đòi hỏi không, anh ấy đã tới đây cùng tôi đón sinh nhật rồi...

Khu vui chơi Mộng Huyền có rất nhiều trò mạo hiểm, tôi là lần thứ hai tới nơi này, lần đầu tiên tới là lúc còn nhỏ, chỉ có thể chơi một ít trò có cấp độ thấp, bây giờ thì tôi có đủ tiêu chuẩn để chơi hết tất cả các trò ở trong đây. Chúng tôi chơi thuyền hải tặc, xe điện đung, vượt thác làm cả người tôi ướt hết. “Không biết sao tớ lại có cảm thấy quan hệ ba người bọn họ không tốt lắm.” Quan sát họ một thời gian ngắn, tôi đành phải hỏi hai người bạn của mình về vấn đề này, dù sao hai người này cũng là chuyên gia mà.

“Không cho cậu biết vì sao, bắt quá quan hệ giữa ngũ đại mỹ nam của Kiếm Lan luôn luôn không tốt, đồng hệ sẽ đẩy nhau mà.”

“Aiz ~, đồng thời Kiếm Lan ngũ mỹ nam, tương hận hà tất tăng tương thức.” Mạn Trữ làm thơ cũng không tệ, nếu bỏ công sức đó mà học môn văn thì tốt biết mấy.

(câu đó có nghĩa là với ngũ mỹ nam của Kiếm Lan ghét nhau cũng là hiển nhiên thôi)

“Phải không?”

“Cậu nhìn mỹ nữ ở trường mình có bao giờ thuận mắt nhau không?”

“Nói như vậy cũng rất có đạo lý a.”

“Lan Trăn! Tàu lượn siêu tốc ah! Tớ muốn chơi trò này nhất.” Mạn Trữ vui vẻ chạy tới quầy vé, cậu ấy lúc nào cũng thích mấy trò cảm giác mạnh, ngay lúc Mạn Trữ chạy đến quầy vé lại đụng phải một người.

“A a! xin... lỗi.” Là tên cơ bắp! Sao trung học Anh Hoa cũng ở đây?

“Từ Mạn Trữ! Cuối cùng cũng để tôi gặp được cô!”

“Tao lại không muốn gặp mày...”

“Đi thôi, nhìn nhiều không tốt cho sức khỏe.” Tề Huyền kéo tôi qua một bên.

“Chúng ta chơi tàu lượn siêu tốc đi.” Tôi chưa chơi qua trò này, rất muốn thử xem nha.

“Ừ.” Kết quả tôi và Tề Huyền chơi tàu lượn, rất mạo hiểm, rất kích thích nha, sau này không bao giờ chơi nữa. Lúc chúng tôi xuống, Mạn Trữ và tên kẻ cơ bắp đang ở đối diện chơi trò đĩa quay.

“Tao nói cho mày biết, mày thua rồi.” Mạn Trữ khoa tay múa chân với tên cơ bắp.

“Đợi lát nữa cô chỉ còn biết đến cơ bắp hoàn mỹ của tôi khi kết hợp với tốc độ thì nó sẽ tuyệt vời đến cỡ nào! Tiểu Phong Phong ~!” Cơ bắp định bay sang hôn Lăng Tử Phong một cái, người phía sau sợ tới mức từ trên ghế nhảy vào bãi cỏ.

“Bọn họ làm sao vậy?” Uyển Nhu ngồi trên ghế, tôi chỉ có thể hỏi cậu ấy.

“Trận đấu của hai đứa ngốc, chơi tàu lượn siêu tốc xong chuyển sang đĩa quay rồi vòng qua vòng lại xem ai ngã xuống trước thì thua.”

“Đúng là bệnh mà!”

“Tớ và Lăng Tử Phong đã tận lực rồi.” Uyển Nhu bắt đầu đi liếc mắt nhìn Lăng Tử Phong một cái, tràn đầy đồng tình, “Các cậu đi chơi trước đi, nơi này có tớ là được rồi.”

“Tiêu Diêu đâu?”

“Ai biết, vừa nhận điện thoại thì bỏ chạy luôn.”

Đi ngang qua quầy vé đĩa quay vừa vặn gặp Mạn Trữ, “Lan Trăn, các cậu đi đâu?”

“Tôi muốn chơi đu quay.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Khoảng khắc kinh tâm động phách

“Tiểu cô nương, cậu già rồi à, trò đó chỉ có bà thím mới chơi. Bắt quá...” Mạn Trữ đột nhiên nói nhỏ vào tai tôi: “Đu quay ở chỗ này cao nhất Châu Á đó, xung quanh không có tòa nhà nào cao hơn, đợi lát nữa lên tới đỉnh cao nhất, sẽ không ai nhìn thấy hai người đâu, nhớ nắm chặt cơ hội! Kiss đó!”

“Kì..., k..., k cái đầu của cậu!” Bây giờ tôi không biết mình có biết người này không nữa, “Cậu lo cho mình trước đi!” Mới không quan tâm đến đề nghị bậy bạ này.

“Cô ấy nói gì vậy? Đỉnh cao nhất gì đó?” Tề Huyền hỏi.

“Không có gì!” Lỗ tai thính thật! May mà Tề Huyền chỉ nghe được một chút, “Đi thôi.”

“Chờ tớ quật ngã người này rồi tớ sẽ đi tìm cậu!” Mạn Trữ không để ý hình tượng kêu theo, làm cho mọi người xung quanh đều quay lại nhìn, ánh mắt của các nữ sinh như kiểu giết chết được hơn 100 người.

Kỳ thật đầu năm nay người có chung ý tưởng với tôi cũng rất nhiều, có rất nhiều người xếp hàng để chơi, tôi và Tề Huyền xếp hàng rất lâu mới chơi được, anh ấy ngồi đối diện tôi, ánh chiều tà chiếu từ cửa sổ vào làm cho khuôn mặt anh ấy có vàng sáng nhu hòa, “Thời gian trôi qua rất vui vẻ, mặt trời sắp xuống núi rồi.”

“Hôm nay thím Trữ làm một bàn tiệc sinh nhật dành riêng cho cô.”

“Hả? Thật không?” Cuối cùng anh ấy cũng nhắc tới sinh nhật của tôi rồi!!!

“Cô không phải vẫn muốn biết tôi tặng cô cái gì sao?”

“À!” Người này làm sao mà biết tôi đang suy nghĩ gì, là ai? Là ai? Nói cho anh ấy biết!

“Khi thấy món quà chắc sẽ hết hồn cho coi.” Người này cứ ra vẻ thần thần bí bí vậy, không thể nói ra sao? Tôi tùy ý nhìn ra cửa sổ, vừa vặn thấy tên cơ bắp té trên đất, “Tên cơ bắp!” Tôi nhanh chóng lấy cái kính viễn vọng mượn của Mạn Trữ, “Miệng hình như còn sùi bọt mép.”

“Cô nhìn tên đó làm gì? Có hại cho sức khỏe đó.”

Cuối cùng tới đỉnh cao nhất, thật là rất cao nha. Kiss! Từ này cứ quay cuồng trong đầu tôi, đều do nha đầu Mạn Trữ chết tiệt kia, nói cái gì đâu không à. “Bây giờ chúng ta đang ở chỗ cao nhất.”

“...”

Đột nhiên cảm thấy không khí có chút xấu hổ, có phải nói chuyện sẽ khác hơn không, “Cái kia, bây giờ chúng ta ở chỗ cao nhất, không có người nào cao hơn chúng ta.”

“...”

Sao lại bày ra bộ dạng lạnh lùng đó, nói chuyện đi!!! Tôi nói tiếp, “Ha ha, hiện tại bất kể làm cái gì cũng không có ai thấy.”

“Cô muốn làm cái gì?”

“...” Tôi không muốn làm cái gì nha ~~~! Ô ~~~! “Tôi nói nếu kiss...” Lâm Lan Trăn! Mà đang nói cái gì vậy?? “Ý tôi không phải là nói kiss ở đây không có người thấy.” Tôi đang nói lời ngu ngốc gì vậy. Đều do Mạn Trữ không tốt, nói cái gì kiss, vốn tôi là cái loại vừa nhìn đã quên vậy mà chuyện tình yêu thì có chùi cũng không hết!

Mắt Tề Huyền lộ ý cười, không thể phủ nhận anh ấy cười lộ lên thật sự rất dễ nhìn, nhưng anh ta lại rất ích kỷ cũng không phải thường xuyên cười, “Nói rất đúng.” Tề Huyền vừa nói vừa tới gần tôi, “Nếu hôn ở đây chắc sẽ không bị người thấy...”

Tầm mắt của anh tôi đặt trên môi tôi? Sao anh ta càng ngày càng tới gần tôi vậy? “A! Anh nhìn coi đó là nhà của chúng ta kìa!” Tôi đột nhiên phát hiện ở đây có thể thấy Thiệu gia, hơn nữa nhìn ở đây có cảm giác rất không giống nhau, Thiệu gia thật sự quá lớn.

“... Đúng vậy a.”

“Anh tìm nhà tôi coi, thật nhỏ nha ~, cũng không biết ở đâu nữa. Anh xem! Anh xem! Cái kia là nhà của Lăng Từ Phong.” Đó thoạt nhìn rất khu nhà cao cấp mang phong cách Châu Âu.

“Ừ.”

“Anh xem! Nơi đó! Nơi đó! Còn có nơi đó!”...

“...”

“Anh xem! Tề Huyền, anh xem! Bọn Mạn Trữ đang ngoắc chúng ta kìa!” Đáng tiếc nơi này không thể mở cửa sổ, tôi chỉ có thể cách cửa thủy tinh vẫy tay chào Mạn Trữ, “Mạn Trữ thật kích động nha, cậu ấy vừa nhảy vừa vẫy tay với mình!” Tôi nhìn Mạn Trữ cao hứng như thế, cũng vung mạnh tay chào lại, ngay cả Uyển Nhu cũng rất kích động, vừa chỉ chỉ vừa vẫy tay với tôi.

Mấy đứa bạn này đúng là không ngừng vẫy tay với mình, ngay cả Lăng Từ Phong cũng rất kích động. Quơ tay lâu như vậy cũng có chút mỏi. Tôi như thế nào cảm thấy có gì đó không đúng lắm, giống như chỗ nào có chút vấn đề, “Tề Huyền, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

“Nói đi.”

“Anh có lẽ sẽ cảm thấy chuyện tôi hỏi rất ngốc, rất ngu, vô cùng...”

“Cô rốt cuộc muốn hỏi cái gì?”

“Tôi muốn hỏi chúng ta hình như ở đây rất lâu rồi, chúng ta giống như vẫn ở chỗ cao nhất, không hề chuyển động qua a.”

“..., kỳ thật 15 phút trước tôi đã muốn nói cho cô biết, đu quay bị hỏng rồi.” Tề Huyền bình tĩnh nói.

“Cái gì? Hả?” Tôi kích động lập tức đứng lên, đầu liền đập mạnh với khoang toa, “Hỏng rồi!”

“Cô không sao chứ?.” Tề Huyền xoa đỉnh đầu cho tôi, “Chúng tôi đã ngừng ở đây 20 phút rồi.”

“Tại sao có thể như vậy?” Làm sao bây giờ? Nơi này cao mấy trăm mét nha, cứu mạng a!!! Nói như vậy, bọn Mạn Trữ không phải ngoắc tôi, mà là... “Chúng ta làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Tôi rất sợ, dù sao chúng tôi đang ở mấy trăm mét trên bầu trời bao la nha, mà cảm giác an toàn duy nhất của tôi đến từ người đối diện — Thiệu Tề Huyền.

“Đội.”

Di động! Đúng rồi, dùng di động cầu cứu! Tôi lấy điện thoại ra, căn bản không có tín hiệu, gặp lúc mấu chốt thế này mà không xài được, “Tại sao có thể như vậy?” Ông trời ơi! Ngài làm cho cái bánh xe chết tiệt này chuyển động một chút đi! Tôi hung hăng đập vào khoang tàu.”A!” Ngay lúc tôi cầu xin ông trời giúp đỡ, đu quay thật sự là có động, nhưng nó lại quay tròn. Tại sao có thể như vậy? Tôi chỉ muốn nó chuyển một chút mà thôi a! Ô ~~~!

Đu quay đang nổi điên, tôi không biết từ khi nào mình đã chạy sang ôm Tề Huyền, hay là Tề Huyền kéo tôi, chính là lúc tôi sợ nhất có anh ấy ở bên cạnh làm bạn, chỉ như vậy thôi cũng khiến tôi có chút cảm giác an toàn, giống như có anh ấy ở bên cạnh tôi sẽ không gặp chuyện không may vậy. “Tề Huyền, chúng ta..., chúng ta có thể chết không?”

“Không biết.” Anh không thể an ủi tôi một chút sao ~~~! Có Tề Huyền ở đây thì sẽ không có việc gì, nhất định là như vậy, người nhất gan như tôi luôn luôn đứng mà.

Không biết có phải cảm giác của tôi không, cũng không quan hệ, nhưng có chút tương đồng, hay là do may mắn! Sự thật là đu quay càng chuyển càng nhanh, hiện tại tốc độ của nó vượt qua của đĩa quay, cứu mạng a ~~~! “A ~~~! Mẹ ơi con không muốn chết!”

“Đừng la nữa! Không phải có tôi chết chung với cô sao?” Tôi và Tề Huyền dựa vào nhau, không biết ông trời như thế nào lại quyết định chuyện sinh tử của chúng tôi, chỉ là hi vọng đội lát nữa thật sự bị bay ra ngoài, đến khi rơi xuống ngã chết sẽ không bị hủy dung a!

Rất choáng nha, thật sự rất choáng váng, như cảm giác say xe vậy... Không biết qua bao lâu, cảm giác của tôi khá hơn một chút rồi, giống như đu quay không xoay tròn, bình thường rồi à? Hay là chúng tôi không còn trong thế giới này...?

Chương 26: Sinh nhật của tôi, thế giới của tôi

“Này, đồ ngốc! Buông!” Giọng Tề Huyền bình tĩnh từ từ lọt vào lỗ tai tôi.

“A.” Hình như ôm lâu quá nên anh ấy không thích thì phải.

“Tôi...”

“Bạn cô đã nhìn hơn 5 phút rồi đó.”

Tôi quay đầu nhìn lại! Quả nhiên..., Mạn Trữ, Uyển Nhu. Hai người nhìn rất thân thân mật mật nha ~! Thật tốt, được xem phim không tốn tiền, mặt Mạn Trữ hiện rõ kìa! Vận khí coi như tốt, lúc gặp chuyện chúng tôi ở chỗ cao nhất, bây giờ chúng tôi vừa đứng lúc di chuyển xuống. Thật tốt! Ông trời, ngài rất giỏi chọn chỗ, đúng là thị giác của Mạn Trữ tốt nhất!

Về đến nhà, tôi đã mệt mỏi giống con cún vậy, tôi cũng không muốn bữa tối hay quà tặng gì nữa, tôi chỉ có cảm giác muốn đi ngủ thôi, lần sinh nhật này trôi qua với cái vòng xoay chết tiệt đó thì không còn gì để nói nữa, tôi đẩy cửa phòng ra, wow ~! Nhất thời quá nhiều cảm xúc, ông nội thật sự rất giữ lời hứa nha, ông giúp tôi sửa lại mọi thứ, tất cả vật dụng đều được trang trí màu hồng phấn, toàn bộ căn phòng như thế giới màu hồng vậy, tôi thích nhất màu hồng phấn, “Uh! Rốt cục, rốt cục...”

“Đồ ngốc, cô giải thích cho tôi chuyện này là sao!” Tôi nhớ hôm nay chúng tôi đều còn sống sót qua khỏi bánh xe cao chọc trời đó, như thế nào lại có cảm giác giọng Tề Huyền như vọng từ Địa Ngục lên vậy?

“Hắc hắc..., này là..., hắc hắc...”

“Không cần dùng tiếng cười ngây ngô để đánh lạc hướng, sao lại thế này!?”

“Là ông nội, là ông nội tặng quà sinh nhật cho tôi.” Xin lỗi, ông nội...

“Là cô yêu cầu ông nội hả?.”

Tôi còn muốn dùng ông nội làm bình phong, Tề Huyền thoát nhìn rất buồn bực, cũng đứng thôi, phòng con trai mà màu hồng thì đúng là rất..., “Không phải! Là ông nội chủ động...”

“Lan Trần ~, ông nội rất đau lòng a!” Ông nội! Ông chui ở đâu ra vậy?

“Không phải, cái kia, con nói..., cái kia, dạ...”

“Cô kêu tôi làm sao mà ở? Cô chẳng lẽ muốn tôi cùng cô ở cái... chỗ màu hồng này sao?”

“Tề Huyền, chỗ này có gì không tốt đâu, rất đáng yêu nha, con có thể thay đổi hoàn cảnh một chút, con người luôn phải chấp nhận cái mới mà, kỳ thật nhìn lâu thì phòng này cũng ấm áp hơn nhiều, ha ha.” Ông nội bắt đầu nói giúp cho tôi.

“Đúng vậy, lời ông nội nói rất triết lý a.” Tôi cũng phụ họa theo.

“Hai người... Đồ ngốc, quà sinh nhật của cô bị hủy bỏ!”

Ồ ~! Không cần a! Đây không phải là kết quả tôi muốn, Thiệu Tề Huyền, anh thật nhỏ mọn! Không để ý tới anh, hừ! Thiệu Tề Huyền làm sao có thể như vậy, chỉ là thay đổi cách trang trí của căn phòng thôi mà, tức giận như vậy làm gì? Năm nay đang thịnh hành màu hồng, vậy cũng không chịu. A ~, tôi rất thích phòng này, nhưng nam chủ nhân của nó lại không muốn nó rồi, rất đáng thương mà!

Mệt mỏi quá a, com nước xong, tiễn ba mẹ tôi về thì bản thân liền lên giường, chỉ một lát sau, con buồn ngủ liền kéo đến. Như thế nào lại có cảm giác bị cái gì liếm hai má mình vậy! Tôi bị ngứa liên tục, tôi mở mắt ra, phát hiện một đám lông nhung nhung gì đó, tôi ngồi dậy, nhìn thấy trên giường tôi có một con chó nhỏ, “Bé là ai vậy?” Tôi ôm lấy chú cún, tôi trước giờ đều thích động vật nhỏ.

“Thích không?” Tiếp theo tôi nhìn thấy Tề Huyền ngồi bên cạnh mình.

“Đây là...”

“Quà sinh nhật.”

“Cám ơn!” Thật không ngờ Tề Huyền lại tặng tôi cái này, rất thích nha! Thật nhỏ nha ~, thật là đáng yêu!

“Sinh nhật vui vẻ, Lan Trần.”

“Đây là chó gì vậy?” Bộ dáng có chút ngốc ngốc, lông không dài lắm, nhưng sờ lên rất thoải mái.

“Là St. Bernard.”

“Thật là đáng yêu.” Hiện tại tôi hoàn toàn bị tiểu gia hòa đáng yêu này mê hoặc rồi, không ngờ tới sau này nó lớn lên lại chiếm mất căn phòng của chúng tôi, bắt chúng tôi ở trong ổ chó... “Không ngờ tới anh cũng thích cún con, đúng rồi, Tề Huyền trước kia anh có nuôi qua chó chưa?”

“Trước kia nuôi qua một con chó Nhật.” Tề Huyền giống như rất hoài niệm con cún trước đây, nhìn bộ dạng anh ấy nói chuyện tôi liền biết, “Nó đã 7 tuổi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó nó..., sau đó tôi..., sau đó nó đã chết. Tôi mang nó đi ra ngoài tản bộ, lúc qua đường, có chiếc xe xông tới, vốn nó có thể chạy, nhưng khi đó tôi không kịp lòng kêu tên nó, nó dừng lại quay đầu xem tôi, liền...”

“Thật tội nghiệp, chắc anh rất buồn...” Rất quái lạ nha, Tề Huyền cho tới bây giờ cũng chưa từng giống như hôm nay kể chuyện cho tôi nghe, tôi mặc dù buồn thay cho con cún, “Bất quá, tôi rất vui khi chính miệng anh kể chuyện này cho tôi nghe. Đúng rồi, này tặng anh!”

“Đừng nói chó nữa, bây giờ chúng ta làm sao đây?”

“Chúng ta làm sao?”

“Nhờ ý kiến hay ho của cô, vốn trong phòng này có một ghế sofa cho tôi qua đêm, hiện tại trừ bỏ cái giường này, không có vật khác để ngủ.” Ông nội! Nhất định do ông giờ trò quỷ rồi ~!

“Ê, đồ ngốc, giúp tôi trải nệm trên đất coi.”

“Dù sao giường cũng rất lớn, thêm anh vô cũng không nhỏ đi, chúng ta ngủ chung đi!”

“...”

“Tôi nhớ anh nói anh sẽ không chọn hàng cấp thấp mà...” , tóm lại, chúng tôi cùng nằm chung một giường, nhưng cảm giác có chút khang khác, lại không biết là khác chỗ nào, tôi nghe được tiếng tim mình đập, Tề Huyền cũng không bắt tôi phải đem mặt xoay qua chỗ khác. Tôi cuối cùng vẫn không nhịn được xem thử coi Tề Huyền ngủ chưa, thực khéo anh ấy cũng đang nhìn tôi, vì thế bốn mắt nhìn nhau. Cảm giác thật sự rất quái lạ, tôi từng đọc qua trong một cuốn sách, nếu một nam sinh cùng một nữ sinh thường xuyên nhìn nhau, là yêu đương! Yêu đương! Tôi rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? Lâm Lan Trần, không cần suy nghĩ bậy bạ, ngủ!

Không đúng, vừa rồi giống như Tề Huyền gọi tên tôi, không phải kêu tôi là đồ ngốc, mà gọi tôi là Lan Trần, “Tề Huyền, anh vừa rồi chúc tôi sinh nhật vui vẻ đó, hình như gọi tôi là Lan Trần thì phải.”

“..., nghe lầm”

“Không phải, tôi thật sự nghe được anh nói nha!”

“Ngủ! Bằng không giết cả nhà cô!” Ai da! Chắc tôi cũng nghe lầm rồi, người nào đó mà gọi tôi là Lan Trần sao? Kiếp sau đi.

Mùa đông ở đây bắt tri bắt giác trở lại, nếu không phải dự báo thời tiết nói rằng tới thứ hai sẽ có tuyết rơi, tôi còn không biết thời gian trôi qua nhanh như vậy. Ngày chủ nhật, tôi cảm thấy chú cún Đóa Đóa có chút cảm mạo nhẹ, vì thế tôi và Tề Huyền quyết định mang chú cún Đóa Đóa đi bác sỹ thú y, nhưng Tề Huyền lại đột nhiên nói có việc muốn ra ngoài, cho nên tôi phải ra ngoài với một vệ sĩ. Sau sự kiện mạo hiểm lần trước, khi tôi ra ngoài đều có vệ sĩ đi theo, cho dù có Tề Huyền tới đón tôi tan học cũng như vậy, bất quá Tề Huyền nói..., bọn họ sẽ không theo sát lắm, nhưng cảm giác có vệ sĩ thì rất phong cách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Lần đầu tiên hôn nhân có rắc rối (1)

“Tôi đi mua CD một chút.” Đi ngang qua tiệm bán CD, tôi từ trên xe bước xuống, bọn vệ sĩ luôn làm tròn bổn phận, khi tôi nói với bọn họ muốn mua đồ, bọn họ cũng luôn đi theo bên người tôi, bên cạnh tiệm CD có một quán cà phê, trang trí rất đẹp, có cơ hội tôi muốn cùng Tề Huyền..., há??? Người kia

không phải Tề Huyền sao? Còn có một người đẹp tôi nhìn rất lạ!! Có chuyện gì vậy!?? Anh ấy không giúp tôi dẫn Đóa Đóa xem bệnh mà lại ở đây hẹn hò người đẹp sao!?! Thiệu Tề Huyền! Anh nợ tôi một lời giải thích!

“Thiếu phu nhân...” Bọn vệ sĩ chắc không thấy! Nếu thấy thế nào cũng nói tốt cho thiếu gia của bọn họ?

“Alo?” Tôi tròn một bên gọi cho Tề Huyền, “Tề Huyền!”

“Chuyện gì?”

“Đóa Đóa bị bệnh nặng rồi, anh ở đâu, tôi tới tìm anh đi.” Tôi cố ý thử anh ấy, tôi cố gắng nhớ lại diễn viên trong phim truyền hình diễn như thế nào.

“Không cần, tôi đang bàn chuyện với bạn học, đợi lát nữa sẽ về sau, cô về trước đi.”

“Anh đang ở trường học à?.” Làm ơn nói không phải đi, Tề Huyền, nhất định phải nói không phải a.

“Ừ,...” Vua chém gió! Thiệu Tề Huyền anh là đồ nói dối! Chưa nói dối! Tề Huyền sau này anh nói gì thì tôi cũng không nghe đâu, trong đầu tôi rất loạn, tôi không biết tại sao mình lại tức giận như vậy, nhưng tôi thật sự giận run người, rất giận! Rất giận! Tức chết tôi! Vì sao anh ấy lại cùng con nhỏ đó ngồi trong quán cà phê tình nhân vậy? Điều này nói lên cái gì? Còn tôi phát điên gì đây??

“Tôi muốn về nhà.”

“Thiếu phu nhân...”

“Tôi muốn về lại nhà của tôi, làm ơn đưa tôi quay về nhà của tôi, làm phiền báo lại với ông nội và ba mẹ một tiếng, tôi về nhà ở vài ngày!” Cứ như vậy tôi giống như người vợ oan chồng trên TV bị ủy khuất về lại nhà mẹ đẻ, tôi tắt di động cũng không nói với Tề Huyền, tôi chỉ là muốn yên tĩnh thôi.

Tuy rằng tôi trở về nhà, nhưng bọn vệ sĩ vẫn đi theo, bọn họ nói tôi cần được bảo vệ, nhưng hôm sau tan học bọn họ không có xuất hiện.

“Lan Trần cậu là chòm sao Nhân Mã, Thiệu Tề Huyền là... chòm sao bò cạp, chỉ số xứng đôi của các cậu là... 44%...” Tôi và hai đứa bạn trên đường đi về nhà, Uyển Nhu vừa xem báo tình yêu của các chòm sao vừa nói với tôi.

“Chỉ số thật thấp, bất quá cái này không thể hoàn toàn tin.” Mạn Trữ an ủi tôi.

“Tớ thấy rất chuẩn.”

“Uyển Nhu, cậu đừng xem mấy cuốn báo cổ quái này nữa, cậu coi Lan Trần bị cậu hù rồi kia.” Mạn Trữ tưởng tôi tin, cho nên bắt đầu thăm oán.

“Mạn Trữ chòm Xử Nữ và Lăng Từ Phong chòm Song Tử..., chỉ số xứng đôi là 19%, là đôi có chỉ số thấp nhất!”

“Tại sao phải bói tớ với anh ta?” Mạn Trữ hình như cũng không tức giận lắm, không đúng, trước kia khi Mạn Trữ nổi giận lời đình đều là cãi nhau với Uyển Nhu.

“Thôi đi, khắp thiên hạ cũng biết anh ấy đối với cậu là nhất kiến chung tình.” Mạn Trữ như vậy, tôi đây cũng có thể hiểu.

“Các cậu cảm thấy anh ta thích tớ sao? Ha ha, ha ha! Các cậu... Coi lại đi, cho là anh ấy thích tớ, nhưng sao tớ lại không có cảm giác đó?” Mạn Trữ giống như nghe được câu rất buồn cười vậy, cười không ngừng.

Đó là hệ thần kinh của cậu có vấn đề, không liên quan đến tình hình thực tế! “Mọi người đều nhìn ra.” Tôi hôm nay cảm xúc không tốt nói chuyện đều không có tình thần.

“Kỳ quái?”

“Như thế nào kỳ quái?” Tôi hỏi Mạn Trữ.

“Vệ sĩ sáng nay đâu rồi? Giờ trưa rồi còn chưa thấy bọn họ.”

“Ai biết!”

“Tề Huyền đã nói với cậu cái kia à? Anh ta nên sớm nói ra!”

“Cái gì?”

“Vũ hội đêm giáng sinh ở Kiếm Lan đó, năm nay tất cả các trường học đều cởi mở hơn, học sinh Kiếm Lan có thể mời những học sinh trường khác tham gia, bất quá giới hạn mỗi người chỉ có thể mang một người.” Mạn Trữ hưng phấn chờ mong nhìn tôi.

“...”

“Không có sao?! Lễ Giáng Sinh cũng sắp đến rồi, anh ta cũng chưa nói sao?”

“Anh ấy không muốn để tớ đi.” Cho nên mới không nói cho tôi biết, Tề Huyền hử... Vì sao không nói cho tôi, chẳng lẽ anh ấy cảm thấy đi cùng tôi rất mất mặt sao? Tâm tình của tôi càng ngày càng tệ...

“Kệ anh ấy, cũng không phải con của anh ta, không cho chúng mình đi thì sẽ không đi được à, Lan Trần tớ cho cậu biết, lần này nhóm SHE của chúng mình nhất định phải đi, việc này cứ giao cho bốn tiểu thư tớ, ha ha ha ha...”

Uyển Nhu nhỏ giọng nói một câu: “Lan Trần cũng không nói Thiệu Tề Huyền không cho chúng mình đi mà, Mạn Trữ, không cần đổ dầu vào lửa.”

“...” Tề Huyền rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, vì sao không nói với tôi chuyện vũ hội, xem ra anh ấy thật là không muốn tôi đi rồi...

“Lan Trần, cậu làm sao vậy? Mạn Trữ, cậu có hay không cảm thấy hôm nay Lan Trần hình như không vui lắm.” Uyển Nhu nói.

“Đúng vậy, cậu bị gì vậy? Ê? Sao hôm nay không thấy Tề Huyền vậy?”

“Anh ta đi uống cà phê rồi!”

“Tớ thấy cậu uống lộn thuốc nổ rồi, làm sao vậy? Anh ta có mới khác rồi à, ha ha!”

“...” Tôi trừng mắt liếc Mạn Trữ một cái, lấy mắt giết người! Mạn Trữ này đoán chuyện xấu một cái là trúng, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

“Ôi, để tớ đoán trúng rồi sao, không phải chuẩn như vậy đi?”

“Lan Trần, có đúng như Mạn Trữ nói không?” Uyển Nhu rất chân thành hỏi tôi.

Thấy hai đứa bạn quan tâm đến chuyện mình như vậy, tôi bắt đầu tự thuật lại chuyện xảy ra vào ngày hôm qua, vừa kể tôi vừa thấy tâm trạng buồn bực của mình giảm đi chút ít, việc này tôi không có nói cho mama nghe, sợ rằng bà lại liên tưởng đến chuyện mang thai.

“Cậu cứ như vậy chạy về nhà?” Nghe tôi kể xong nổi bực tức, Uyển Nhu không có buồn bực như tôi đối với Tề Huyền, chỉ hỏi tôi một câu này.

“Vậy còn có thể làm gì?” Trên TV không phải đều diễn như vậy sao?

“Cậu không nghe Tề Huyền giải thích chuyện này như thế nào sao? Ngay cả cơ hội giải thích cậu cũng không cho anh ấy, vậy mà cứ thế phán đoán anh ấy là một tên lừa đảo? Rất vô đoán. Bất quá, đây chỉ là cậu nghĩ thôi...”

“Cô ấy yêu rồi ~.”

“Nói bậy! Nói bậy! Tớ mới không thích Thiệu Tề Huyền đâu!”

“Tớ đâu có cậu thích anh ta, cậu không cần tự mình giấu đầu lòi đuôi mà!” Mạn Trữ cậu thật hèn hạ! Mạn Trữ khó được đứng đắn như vậy nói: “Người ta thường nói người đang yêu là kẻ ngốc, cậu đang nằm trong dạng đó đó. Khi cậu cho rằng $1+1=3$, đã nói lên cậu yêu rồi.”

“Tớ mới cho rằng đáp án luôn là 2.” Tôi còn không ngốc đến nước này.

“Cậu nên tìm Tề Huyền nói chuyện, mà không phải trốn anh ấy, gọi điện thoại cho anh ấy đi.” Uyển Nhu kiên nhẫn khuyên tôi.

“Đúng vậy, gọi qua máng anh ta hai câu cũng tốt mà!” Mạn Trữ cổ vũ tôi gọi điện thoại.

“Cậu không cần sợ thiên hạ chưa đủ loạn, Từ Mạn Trữ!”

“Oh...?” Rốt cuộc tôi nên làm cái gì đây?

“Ai da, chịu không nổi cậu luôn, đưa di động cho tớ, tớ gọi!” Mạn Trữ gấp đến độ muốn thay tôi nói chuyện với Tề Huyền trong khi tôi còn đang do dự rốt cuộc có nên gọi hay không.

“Lâm Lan Trần! Nhỏ nào là Lâm Lan Trần!” Tôi cả kinh, ngẩng đầu nhìn một đám nữ sinh, có mấy chục người, đều mặc đồng phục Kiếm Lan, mặt mày hung dữ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lần đầu tiên hôn nhân có rắc rối (2)

“Mày là ai?” Người trả lời là Mạn Trữ, cậu ấy bước lên đứng trước mặt đám người kia, “Muốn làm gì?”

Bước tới là một nữ sinh, hẳn là nữ sinh đi..., dáng người vô cùng bụ bẫm, lại dám chen chúc trong bộ quần áo của thủy thủ mặt trăng, có chút giống như loại thịt heo hun khói dờnh dờnh. Vị đại tỷ này mới tham gia cosplay về sao? Cô ta nhìn thấy Mạn Trữ lập tức giống như thấy kẻ thù giết cha mẹ mình vậy, “Mày là Từ Mạn Trữ! mày hóa thành tro tao cũng cũng nhận ra mày, mày là tình địch của anh tao, mày hại anh tao còn tàn hơn hoa cúc!”

Nói như vậy vị này chính là em của tên cơ bắp..., bây giờ tên cơ bắp giống hoa cúc...? Tôi nghĩ hẳn giống hoa ăn thịt người mới đúng. Thật không hổ là em của tên cơ bắp, thật sự hai anh em này rất giống nhau! Em cơ bắp có một đôi mắt cực kỳ lớn, nói thật dễ nghe một chút giống Triệu Vy trong vai Tiểu Yến Tử, nói được thành thực một chút giống E.T, bất quá hai người kia cũng là lớn ngôi sao a. Kết hợp với một đôi môi cực dày và đôi tai trâu, nhìn hình tượng tổng quát chỉ có thể gọi là đẹp lạ.

“Vội tới để thay anh hai báo thù à?”

“Tao tới đây tại đây biết tình yêu vĩ đại chân thành là gì, đến đây đi, để cho sứ giả Nữ thần sắc đẹp Venus, thủy thủ mặt trăng dễ thương tao đây, thay sức mạnh của ánh trăng tiêu diệt tại đây!” Em cơ bắp cố gắng bày ra dáng vẻ thủy thủ mặt trăng, sau đó là thủy thủ sao thủy, sau đó... không nhìn nữa... Đáng tiếc chưa từng có thủy thủ mặt trăng đẹp như vậy vì thế hai đội nhân mã đều đại thổ, nói cô nương này quả nhiên là em của tên cơ bắp, tôi tuyệt đối tin.

“Mày ít ở đây ghê tởm đi! Cút!” Đại tỷ lên sân rồi, là cái cô hôm bữa đi uống cà phê với Tề Huyền mà bị tôi bắt gặp nè, vóc dáng cũng cỡ Mạn Trữ, lúc đi cái đầu ngẩng cao 45 độ, bộ dạng rất cao ngạo, “Từ Mạn Trữ! Đã lâu không gặp! “Cô ta quen Mạn Trữ à!”

“Văn đại nương! Đúng là oan gia ngõ hẹp! “Mạn Trữ cười nhạt phản kích.

“Mạn Trữ, nhỏ đó là ai?” Tôi hỏi Mạn Trữ, mọi người không cần nghĩ tôi bởi vì Tề Huyền mới hỏi Mạn Trữ cô ta là ai, tôi chỉ là có chút tò mò mà thôi.

“Nhỏ đó là bại tướng dưới tay tôi, ha ha ha ha ~!” Mạn Trữ ngửa mặt lên trời cười dài.

“Từ Mạn Trữ! Tao không cho phép mày gọi tao là Văn đại nương, hơn nữa tao cũng không phải bại tướng dưới tay mày!”

“Phải không? Vậy 3 năm trước là ai ở giải đấu toàn quốc thua đến nỗi giống như con chó rơi xuống nước?” Mạn Trữ cư nhiên tham gia qua giải đấu toàn quốc, thật sự là khó có thể tin, bất quá, bây giờ nghĩ cũng không phải không có khả năng.

“Mẹ nuôi!” Trước kia từng thu nhận nhóm ba đứa ngốc bây giờ tìm đến Mạn Trữ, “Hắc! Mỹ nữ!” Con trai quả nhiên là có vợ liền quên mẹ mình là ai, huống chi đây chỉ là mẹ nuôi thôi, ánh mắt đều nhìn chằm chằm Văn tiểu thư, xem ra quên cả hô hấp rồi.

“Cám ơn, mấy anh đẹp trai!” Em cơ bắp không báo trước đã vọt tới nhóm ba đứa ngốc, chỉ có một thứ có thể miêu tả thôi đó là một cặp giò heo từ trên trời rơi xuống.

“Ác ~~~!” Ba người tập thể té xỉu, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự. Văn tiểu thư và em cơ bắp đều có thể làm cho người ta quên cả cách hô hấp, người đẹp đi trước làm cho người ta nín thở, người xấu theo sau cũng làm cho người nín thở.

“Văn Nhượng Khanh mày chơi xấu, mang vũ khí sinh hóa tới đây, phạm quy!” Mạn Trữ thấy con mình té xuống đất, thật vất vả mới tới đây giúp đỡ vậy mà chưa chiến đã rơi xuống, vì thế thay mặt tôi lớn tiếng kháng nghị. Nói như vậy tên cơ bắp và em cơ bắp đúng là vũ khí hiểm có ở thế gian này, tôi muốn tổng bí thư liên hiệp quốc đem hai người này làm vũ khí bí mật ngăn chặn cuộc chiến của Iraq – Mỹ. Để họ vào quân đội làm tuyên truyền viên, không cần nhiều, sáng tối ba lượt là ok rồi, hiệu quả khẳng định cực tốt. Chỉ cần một mình tên kia thôi, tôi cam đoan show diễn của tên đó sẽ làm cho hai đội quân đều ói hết, chỉ cần một tuần khẳng định là không thể đánh tiếp, mất nhiều nước cộng thêm mất cân đối dinh dưỡng, cuối cùng quân lính đều tan rã, các vũ khí cực đại tới đâu cũng phải thua thôi! Cứ như vậy, thế giới từ nay về sau sẽ được hòa bình.

“Tao cũng không nghĩ nó sẽ theo đến a.” Văn Nhượng Khanh bắt đầu dĩ. “Tao tới tìm Lâm Lan Trăn! Đứa nào là Lâm Lan Trăn?”

“Mày cũng không phải chủ tịch nước, sao phải nói cho mày biết?” Mạn Trữ đứng đối diện Văn Nhượng Khanh, hai cô gái từng tham gia giải thi đấu võ thuật, không ai chịu yếu thế hay nhượng bộ.

“You have seed, I will give you some color to see, sisters together up!” Em cơ bắp hoàn toàn không thấy sự bắt đầu dĩ cực lớn của đại tỷ, lại xông tới trước mặt chúng tôi hô to. A a mà ời, giọng của cô ta còn lợi hại hơn Mạn Trữ, nó chấn động cả tai tôi.

“Vũ khí sinh hóa của mày vừa nói gì?” Mạn Trữ hỏi Văn Nhượng Khanh.

“..., ý của cô ấy là ‘mày có gan, tao cho mày biết chút nhan sắc, chị em, lên!’”

“...” Những lời đó là nói như vậy sao? Tuy rằng tiếng Anh của tôi cũng không mấy tốt, nhưng...

“Ha ha ~! Tại đây đúng là những đứa thiếu hiểu biết, đương nhiên tao không thể hiểu được trí tuệ của tại đây, nói đi, tao thay mặt...” Mạn Trữ thật sự không thêm đề ý trầm pose của cô ta, một cước đá cô ta sang một bên.

“Mày tìm Lan Trần làm gì?” Uyển Nhu theo bản năng che trước mặt tôi.

“Kêu nó cách xa Thiệu Tề Huyền một chút!”

“Dựa vào cái gì?” Mạn Trữ nhìn đến nữ sinh Kiếm Lan dần dần tụ lại chỗ chúng tôi, cậu ấy che tôi và Uyển Nhu phía sau. Bây giờ không còn bạn học nào ở trường, chúng tôi có thể nói là tứ cố vô thân, hơn nữa hẻm này người ở rất thưa thớt.

“Chỉ bằng tao thích anh ấy, Thiệu Tề Huyền là người tao thích, ai cũng không có quyền giành với tao!”

“Ai dám cùng Văn tử của tụi này giành đàn ông! Chết!” nhóm thủ hạ của Văn Nhượng Khanh bắt đầu phụ họa.

“Chỉ có Văn tử mới có thể cùng một chỗ với Thiệu Tề Huyền.”

“Tề Huyền cũng không phải món đồ của mày, vì sao không thể giành với mày?” Tề Huyền là chồng của tôi, nhỡ mày cứ nhiên muốn tôi tránh xa chồng mình một chút, cũng bởi vì cô ta yêu chồng tôi, quá buồn cười! Đây không phải là một đám chó điên sao!

“Văn tử, em nhớ ra rồi, nhỡ kia chính là Lâm Lan Trần, em ở khu vui chơi Mộng Huyền thấy nó đi với Thiệu Tề Huyền.” Có một nữ sinh nhận ra tôi, tức chết đi được! Hiện tại mới nhận ra tôi, này không phải chứng minh bộ dạng tôi cực kỳ bình thường, nhìn qua liền quên sao!

Văn Nhượng Khanh mới liếc mắt nhìn tôi một cái, liền lộ ra vẻ mặt khinh thường, “Tao còn tưởng rằng là người đẹp nào! Nhìn nó coi, một đũa ngu ngốc!” Lời cô ta khiến nữ sinh Kiếm Lan cười mỉa mai.

“Mày cũng không có gì đặc biệt.” Mạn Trữ khinh bỉ nhìn lướt qua Văn Nhượng Khanh, “Thái Bình công chúa mang theo một vũ khí sinh hóa hình trái lê.” Mạn Trữ lại bày ra vẻ mặt coi thường nhìn nhìn em cơ bắp.

“Tụi bây nhìn tao làm gì?? Dáng người tao đúng tiêu chuẩn của cái xô đó!!” Em cơ bắp phát hiện tất cả mọi người đều nhìn mình, tức giận đến nổi trợn lời đĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Lần đầu tiên hôn nhân gặp rắc rối (3)

“Aiz! Lâm Lan Trần! Mày nghe rõ cho tao! Cách xa Tề Huyền một chút, bằng không, tao sẽ không giống lần trước chỉ hù dọa mày một chút thôi, tao thật sự sẽ để người ta dạy mày một chút!”

“Lần trước?” Cái gì lần trước? Ngoại trừ ngày hôm qua, trước kia cũng chưa từng gặp qua cô nha?

“Lần trước? Vậy là lần trước muốn bắt cóc Lan Trần đúng không?” Uyển Nhu phản ứng đầu tiên, trí nhớ tôi không tốt lắm, cũng quên mất việc đó rồi.

“Thì ra là vậy à, có seed a!” Mạn Trữ đâm ra tức giận, cô vẫn nhìn nhóm nữ sinh xung quanh, có lẽ là đang suy nghĩ làm thế nào để trốn.

“Tao không phải tới tìm mày, Từ Mạn Trữ! Lâm Lan Trần! Mày nghe thấy tao nói gì không?” Văn Nhượng Khanh đi đến trước mặt tôi, nhìn tôi chằm chằm, “Ê! Mày có nghe hay không? Đừng tưởng rằng những tên vệ sĩ của mày sẽ đến cứu, bọn họ sớm đã bị người của tao dẫn đi rồi.” Hai tay cô ấy dùng sức đẩy tôi xuống.

“..., tao, tao làm gì, phải, phải nghe mày.” Bộ dạng cô ta thật hung dữ nha, tôi giống như có chút cà lăm.

Văn Nhượng Khanh giơ tay lên, Mạn Trữ lập tức che trước mặt tôi, động thủ là chuyện trong nháy mắt, Mạn Trữ và Văn Nhượng Khanh một khi giao đấu, người tới tôi tiến, ra tay không nhẹ, giống như muốn đánh đối phương đến bầm dập. Mạn Trữ một cước đạp lên vai Văn Nhượng Khanh, đồng thời lách người né tránh công kích của Văn Nhượng Khanh, Mạn Trữ và Văn Nhượng Khanh đánh nhau rất phấn khích, tôi rất muốn nhìn thêm một chút, nhưng bây giờ tôi gặp phiền toái lớn rồi.

Nữ sinh Kiếm Lan chia làm hai nhóm, một nhóm giúp đỡ Văn Nhượng Khanh đối phó Mạn Trữ, Mạn Trữ không những phải ứng phó Văn Nhượng Khanh còn phải đánh tiêu lâu la ở bên cạnh, trái phải đều tấn công; nhóm còn lại bắt đầu hành hung tôi và Uyển Nhu, em cơ bắp trong nhóm đánh tôi, “Mạn Trữ ở bên kia! Đi vào trong đó, không cần đánh tao! Mày không phải đến tìm nó sao!?”

Nhưng em cơ bắp bị lãng tai, căn bản không để ý tới lời tôi nói. Nữ sinh đánh nhau rất ít giống Mạn Trữ so tay nghề, bởi vậy mới có thể thấy được cá tính độc đáo của Mạn Trữ. Tất cả mọi người đều dùng “cửu âm chân kinh”, ai cũng biết là nữ sinh đánh nhau đơn giản chỉ dùng tay, nhéo, giật: cào da mặt, nhéo đùi, giật tóc. Đáng thương cho tôi và Uyển Nhu bị một đám nữ sinh quần áo, tay mấy cô ấy nhiều hơn chúng tôi, cũng mạnh hơn tôi và Uyển Nhu.

“Hai cậu kiên trì một chút thôi, tớ thu phục bọn chó điên này liền cứu hai cậu ra!” Mạn Trữ một cước đá bay một nữ sinh cao lớn vừa khích lệ cho tôi và Uyển Nhu.

“Cậu nhanh một chút!” Tôi kiên trì không được, bọn họ giống như đều rất hận tôi, mỗi người đều xuống tay đều cực kỳ nặng, nhất là em cơ bắp, móng vuốt của cô ta rất nhọn mỗi lần đánh trúng mặt tôi liền đau a ~! Tôi và Uyển Nhu đương nhiên sẽ không đứng không để người ta đánh, chúng tôi đều dùng hết toàn lực phản kháng. Tôi căn bản không biết đang đánh ai, tôi chỉ lung tung hướng bên này đánh bên kia cào. Tay không đủ dùng, chỉ có thể dùng luôn cả chân, tôi không ngừng đá loạn, hi vọng có thể đánh trúng một ít mục tiêu, ngay lúc tôi đang hung hăng đá người nào đó, bị kịch đã xảy ra!

“Con nhỏ chết tiệt kia!” Tôi cư nhiên đá trúng em cơ bắp, hơn nữa còn đá trúng mặt, hình như làm trầy miệng cô ta, tôi thật sự là bội phục bản thân, em cơ bắp vừa cao vừa bự, tôi cư nhiên có thể đâm lên bộ mặt cô ấy, có thể thấy được tư thế công kích rất kỳ diệu. Khuôn mặt yêu quý bị đá thương, em cơ bắp tức giận đến mắt sung huyết, ót nổi gân xanh, dựng cả lông chân. Cô ta cũng không khách khí đá thẳng một cước vô mặt tôi, “Mày nhất định phải chết, làm hư mặt của tao, người và thần đều giận!”

Em cơ bắp hung hăng đánh tới, giật tóc tôi, “Buông!” Tôi liều mạng giãy dụa, những người khác cũng nhân cơ hội đánh tôi thêm vài cái.

“Năm mơ!” Hai người chúng tôi cuộn nhau đánh.

“Buông Lan Trăn ra!” Uyển Nhu cũng tới đây giúp tôi, đáng tiếc không địch lại.

“A!” Đây là tiếng la của tôi, vật nhau hồi lâu, tôi liều mạng giãy dụa, em cơ bắp liều mạng giật tóc tôi, rốt cục tôi cảm thấy một trận đau đớn kịch liệt, đau đến tận tâm can cũng không đủ để miêu tả, tôi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, tất cả mọi người dừng tay lại, đều nhìn tôi, làm sao vậy? Tôi nhìn thấy trong tay em cơ bắp có một đồng tóc, đó là tóc tôi à? Trách không được đau như vậy, thì ra bị giật một đồng tóc, thật sự là đau chết!

Em cơ bắp cũng không nghĩ đến chính mình sẽ đem tóc của tôi nhỏ xuống, ngơ ngác nhìn tóc trong tay, ngây ngẩn cả người.

“Máu..., máu, cậu chảy máu, Lan Trăn, trên đầu cậu có máu...” Uyển Nhu run run nói.

“Máu? Nha!” Chính mình sờ soạng chỗ đau một chút, đau muốn rơi nước mắt, tôi nhìn vết máu trên tay mình, nhìn đồng tóc trên tay em cơ bắp, ngọn tóc có một chút máu, hình như còn dính một chút da đầu, má ơi! Đại tỷ này xuống tay thật sự là nặng nha! “Ô ~!” Bởi vì đau đớn tôi phát ra tiếng nức nở.

“Lan Trăn!” Mạn Trữ lập tức phản ứng lại, bay lên một cước đá văng các nữ sinh xung quanh, Văn Nhượng Khanh muốn ngăn cản cậu ấy, lại bị cậu ấy đạp bay ra ngoài.

Em cơ bắp bị đạp mạnh vô tường, bị ghim chặt cổ, tôi rõ ràng nhìn thấy người kẹp cổ họng em cơ bắp là Thiệu Tề Huyền!!!

Anh tại sao lại ở chỗ này, Tề Huyền không nói lời nào nhìn em cơ bắp, tất cả mọi người bị ánh mắt lạnh băng của anh ấy làm cho kinh sợ rồi. Tôi không thấy được anh ấy xuất hiện như thế nào, khi anh ấy xuất hiện với tốc độ cực nhanh nắm đầu em cơ bắp, khiến cho tôi nghĩ rằng anh ấy từ trên trời rơi xuống. Tất cả mọi người không dám động, Mạn Trữ đã chạy tới, “Lan Trăn! Lan Trăn! Cậu không sao chứ?” Cậu ấy lo lắng nhìn miệng vết thương trên đầu tôi, bản thân lại không nhìn thấy nó nghiêm trọng như thế nào, Mạn Trữ và Uyển Nhu muốn chạm vào lại không dám.

“Khụ..., khụ khụ..., khụ...” Em cơ bắp dùng sức giãy dụa, Tề Huyền bấm cổ cô ta đến nỗi thở không được.

“Mày muốn chết?” giọng Tề Huyền lạnh như băng, làm cho người ta run run. Anh ấy cũng không đánh nữ sinh, ít nhất cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy anh ấy đánh qua con gái, khi tôi cường hôn anh ấy, anh ấy cũng chỉ là uy hiếp tôi, cũng không có ra tay. Nhưng bây giờ Tề Huyền tựa hồ rất tức giận, mặc dù anh ấy không có đập em cơ bắp, nhưng vẫn nhấn cô ta trên tường, bấm chặt.

Ánh mắt Tề Huyền nhìn em cơ bắp càng ngày càng lạnh, tôi nhìn ra lực tay của anh ấy bấm em cơ bắp không ngừng gia tăng, mặt em cơ bắp từ hồng sang xanh, thoát nhìn đang thiếu dưỡng khí đến cực độ. Nhìn thấy em cơ bắp đánh tôi chịu khổ một chút, làm cho tôi cảm thấy thật sự rất hả hê, bất quá cứ theo đà này thì tỷ lệ cô ta đi theo tôi rất cao. “Tề Huyền...” Tôi ngây ngô kinh hô một tiếng, tôi nghĩ Tề Huyền sẽ không nghe thấy, nhưng Tề Huyền lại chuyển mắt nhìn về phía tôi, anh ấy vừa nhìn tôi vừa chậm rãi buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lần đầu tiên hôn nhân gặp rắc rối (4)

“Văn Nhượng Khanh..., cứu cho tôi..., mang theo thụ hạ của cô, cứu cho tôi!!”

“Tề Huyền...” Văn Nhượng Khanh cũng bị dọa, khiếp sợ kêu một tiếng.

“Cút! Có nghe không?” Ánh mắt Tề Huyền lạnh như băng xẹt qua mọi người, kết quả các nữ sinh lập tức đều nhảy dựng lên bỏ chạy, chỉ có Văn Nhượng Khanh ngơ ngác đứng.

“Cậu vì nhỏ ngốc này mà làm dữ với tớ! Tớ là thanh mai trúc mã của cậu đó, tớ vẫn luôn thích...” đôi mắt Văn Nhượng Khanh trở nên ngập nước.

“Bị điếc sao? Lập tức cút cho tôi! Nếu không tôi nhất định lấy mạng cả nhà cô!”

“Chê cười! Văn gia chúng tôi cũng là gia tộc hắc đạo, chẳng lẽ lại sợ Thiệu gia nhà cậu sao?” Văn Nhượng Khanh nói thì nói như thế, nhưng nhìn ánh mắt của cô ấy nhìn chằm chằm Tề Huyền, nói xong câu đó cũng bỏ đi.

Tất cả kẻ địch dưới sự uy hiếp của Tề Huyền đều chạy hết, anh ấy đi đến bên cạnh tôi, nâng tôi dậy. Tôi nhìn anh ấy, không thể phủ nhận khi anh ấy nhìn tôi ánh mắt có nét quan tâm, làm cho tôi có chút vui sướng, tự nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ. “Đi bệnh viện.”

“..., hà.” Anh ấy như thế nào vừa mở miệng nói chuyện với tôi, vì sao anh ấy không giải thích chuyện anh ấy với Văn Nhượng Khanh, vừa mới biết bọn họ là thanh mai trúc mã, có gì đặc biệt hơn người, thanh mai trúc mã thì được gì? Tôi mới là vợ của Thiệu Tề Huyền! Mạn Trữ và Uyển Nhu nhìn Tề Huyền đi tới, lập tức nhanh như chớp lùi mấy bước. Lúc này tôi mới phát hiện có một người đi cùng Tề Huyền là 1.88, nhưng tôi vừa rồi chỉ thấy Tề Huyền, không nhìn ra anh ta cũng ở chỗ này.

Tề Huyền đưa tôi đến bệnh viện, vô luận là bác sĩ khám cho tôi, hay băng bó cho tôi, anh ấy đều luôn luôn ở bên cạnh tôi, “A! Đau quá!”

“Lúc sát trùng có chút đau, nhịn chút.” Bác sĩ trấn an tôi.

“Ồ ~~~! Bác sĩ, cháu,..., trên đầu cháu có phải bị tróc không...” Trước kia tôi chê cười thầy chủ nhiệm, bây giờ thì hay rồi, không ngờ tới Lâm Lan Trần tôi đây cũng trọc rồi, ô ~~~!

“Không có, chỉ là một vết sọc nhỏ.”

Tề Huyền không biết khi nào đã ra ngoài, tôi một mình đi từ khoa ngoại ra, nhìn thấy 1.88 ở đó, “Tề Huyền đâu?”

“Cậu ấy đi mua uống đồ cho cô.” 1.88 trả lời tôi.

“Ồ.”

“Chị dâu, chị cãi nhau với Tề Huyền à?”

“Cũng không thể nói vậy, chỉ có chút hiểu lầm mà thôi.”

“Là vì Văn Nhượng Khanh. Chuyện kia tôi biết.”

“Cậu biết?” Tôi thực ngạc nhiên 1.88 cư nhiên biết chuyện này, bất quá cậu ấy là anh em của Tề Huyền biết cũng là chuyện hợp lý.

“Lần trước trên đường muốn bắt cóc cô chính là người Văn gia làm, còn lần trước đánh nhau với Chu Việt, đều là Văn gia bày mưu đặt kế để đối phó cô. Văn Nhượng Khanh từ tiểu học đã bắt đầu học cùng Tề Huyền, cho nên..., cô ta thích Tề Huyền, bất quá Tề Huyền... Cho nên ngày đó Tề Huyền mới đi cảnh cáo cô ta. Chị dâu, chị không phải người trong bang hội chúng tôi, rất nhiều chuyện..., Tề Huyền không muốn để chị bị dính vào, cho nên cậu ấy mới nói dối. Văn gia cũng không khác gì chúng ta, Tề Huyền không muốn để chị mạo hiểm.”

Thì ra là như vậy, “Cám ơn cậu nói cho tôi biết.” Tôi cười cười với 1.88, “Nếu cậu không nói, tôi đại khái cả đời sẽ không biết.”

“Nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Tề Huyền đã trở lại, anh ta đi tới, đưa một ly trà chanh nóng cho tôi, là đồ uống tôi thích nhất, anh ấy biết tôi thích uống cái gì, nhưng tôi giống như...

“Đang nói xấu anh.” Tôi uống một ngụm trà chanh, chua chua ngọt ngọt, giống như tâm trạng tôi lúc này.

“Đại ca, tôi không có sao?” 1.88 hỏi.

“Tự mình đi mua.” Nghe Tề Huyền nói xong..., 1.88 liếc mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt ý vị thâm trường bỏ đi.

“Cái kia, Tề Huyền..., anh có chuyện muốn nói với tôi không?”

“..., Ê! Đồ ngốc! Cô ở đó đủ rồi. Nên trở về nhà!”

Mọi người nhìn coi, thái độ cực kém! “... Tôi làm gì phải về cùng anh?.” Nói thì nói như thế, nhưng tôi lại đi theo anh ta. Kỳ thật tôi luôn luôn chờ anh ấy tới đón tôi về.

Tề Huyền và tôi đến nhà tôi dọn đồ về, đương nhiên còn đem luôn chó con Đóa Đóa về, mama đang nấu cơm, “Sao hôm nay con còn về đây?”

“Mama! Sao mẹ có thể lạnh lùng như thế? Con là con gái của mẹ nha, chẳng lẽ về nhà không đúng sao?”

“Ý? Con rề cũng tới, tới đón Tiểu Trăn đi.”

“Mẹ.” Tề Huyền lễ phép gật gật đầu chào mẹ.

“Thật tốt quá, con rề không biết Tiểu Trăn ở nhà mẹ và ba..., ah! Con gái bất hiếu này, mẹ và ba nó không còn thể giới của hai người nữa!”

“Mama!” Ô ~! Mẹ sao mẹ có thể trước mặt tôi và Tề Huyền nói chuyện này! Tôi còn là hoàng hoa khuê nữ mà!

“Đầu con bị gì vậy?” Mẹ rốt cục nhìn thấy vết thương của con.

“Không có gì, đụng trúng.” Vẫn là không nên nói cho mẹ nghe có lẽ sẽ tốt hơn.

“Mẹ, tui con đi trước, đợi lát nữa thím Trừ sẽ phái người tới đón mẹ với ba.” Tề Huyền nói với mẹ tôi.

“Hả? Sao vậy? Ba mẹ cũng phải qua bên kia? Sao vậy?”

“Không có gì.” Lại không nói với tôi.

“Ông nội! Mama!” Tôi ngọt ngào gọi.

“Thế nào, không có chuyện gì chứ?” Ánh mắt ông nội tập trung trên đầu chỗ đầu trọc của tôi.

“Không có việc gì, rụng vài cọng tóc mà thôi.” Tôi ra vẻ thoải mái nói, kỳ thật đau muốn chết.

“Thực xin lỗi a, Lan Trăn...” Ông nội trầm mặc một hồi đột nhiên nói với tôi, “Thực xin lỗi...” Ông nội sao lại muốn xin lỗi với tôi?

“Ba!” Biểu tình mẹ vẫn ôn hòa, nhưng hôm nay biểu tình bà cũng có chút không bình thường, có vẻ rất kích động: “Ba, chuyện của Lan Trăn không thể cứ như vậy bỏ qua, nếu giống chị năm đó...” bà liếc mắt nhìn tôi một cái, tựa hồ có cái gì cảm kỳ không thể nói cho tôi biết, nói đến đây liền dừng ngay.

“Lan Trăn a, ông nội nhất định sẽ không để cho con gặp chuyện không may.” Ông từ ái vỗ vỗ đầu tôi, rốt cuộc là sao vậy, vì sao tất cả mọi người khẩn trương như thế, kỳ thật tôi loáng thoáng cũng có chút bất an, chỉ là tôi tự mình cố gắng bỏ qua nó.

Trên đường trở về phòng, tôi gặp được anh Kính Hiên, “Vết thương khá hơn chút nào chưa, Lan Trăn?”

“Cám ơn, không có việc gì.” Anh Kính Hiên luôn ôn hòa như vậy, người nào đó cũng có thể giống anh ấy một chút thì tốt rồi.

“Anh nghe nói là Văn Nhượng Khanh?” Là tôi quá nhạy cảm sao? Ánh mắt Kính Hiên nhìn tôi hơi lạ, không biết nên miêu tả như thế nào cho tốt.

“Dạ, cô ấy là thanh mai trúc mã của Tề Huyền.” Đây là 1.88 nói với tôi.

“Nếu không phải gặp chuyện bất ngờ giữa em và Tề Huyền, anh vẫn cho là cô ấy sẽ là vợ Tề Huyền.” Thì ra là loại quan hệ này a, xem ra tôi là kẻ thứ ba chen chân vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Càng muốn đi vũ hội

“Cám ơn tình báo của anh, anh Kính Hiên!”

“Đúng rồi, Lan Trăn, lần này Kiếm Lan tổ chức party Noel em có tới tham gia không?”

“..., đó là đương nhiên...” Tề Huyền còn chưa nói với tôi một tí nào.

“Đồ ngốc! Cô ở đây làm gì?” Giọng Tề Huyền đột nhiên chen vào, anh ấy đi tới, bộ dáng tâm tình cực kém, ánh mắt lạnh lùng tập trung trên người anh Kính Hiên.

“Anh nghe nói Lan Trăn bị một vết thương nhỏ, quan tâm mà thôi, Lan Trăn, hi vọng em sớm khỏe lại.” Nói xong anh ấy giống như anh hai vỗ vỗ đầu tôi, thông dong rồi đi.

Tề Huyền không lịch sự chút nào cũng tới vỗ vỗ đầu tôi, giống như đang phui chất bẩn gì đó, “Anh làm gì? Anh muốn vỗ đến cho tôi ngu thêm à?!” Kỳ

thật động tác của anh ấy rất nhẹ.

“Không nên đổ lỗi cái bệnh ngực của cô lên đầu tôi.”

“Tề Huyền, trường anh có dạ hội đêm Noel hả? Tôi cũng muốn tham gia.” Văn Nhựt Khanh nhất định sẽ tham gia, không thể thua cô ấy, Lâm Lan Trăn, nhất định phải đi!

“Không cho phép, có nghe hay không, đồ ngực!”

“Vì sao tôi không thể đi? Anh cũng không đi à?” Chẳng lẽ anh muốn...

“Nếu tôi không phải là hội trưởng hội học sinh, tôi thật sự là không muốn đi. Ê, đồ ngực! Nếu tôi gặp được cô trong buổi tiệc, tôi nhất định giết cả nhà cô!” Thật sự là khó hiểu! Tề Huyền nghe thấy tôi muốn tham gia vũ hội, không cảm động coi như xong, còn uy hiếp tôi, thật sự là tức chết người mà!

“Anh ta uy hiếp không cho phép cậu đi à?” Mạn Trữ hỏi tôi.

“Đúng vậy a, bằng không giết cả nhà của tớ.” Tôi vô lực nói.

“Sao cậu vô dụng như vậy?” Mạn Trữ nói, “Tớ đã nói với cậu con trai càng bừa bộn, con gái phải hung hăng! Cậu coi Thiệu Tề Huyền, vì sao không giải thích chuyện giữa anh ta và Văn đại nương? Bởi vì người nhanh nhẹn đừng mảnh không cần giải thích, còn cậu! Thể hiện ra một chút đáng về cộp mẹ cũng tốt rồi!”

“Đúng vậy a, Lan Trăn, Thiệu Tề Huyền không nói gì sao?” Uyển Nhu cũng hỏi.

“Nói, kêu tớ không được đi dạ hội trong đêm Noel.”

“Chúng mình nhất định phải đi!” Mạn Trữ và Uyển Nhu trăn miệng một lời nói.

“Nhưng tại mình..., tại mình làm sao mà đi?” Cả đời tôi đây còn chưa bao giờ tham gia qua vũ hội gì hết? “Tớ không biết khiêu vũ a!” Hôm nay chính là đêm giáng sinh, muốn luyện cũng không có thời gian. “Hơn nữa cần phải đi chung với một học sinh Kiếm Lan, tại mình mới có thể đi vào.”

“Vô lớp rồi đừng nói chuyện nữa!” Giáo viên Carmen môn toán của chúng tôi không thể tiếp tục giả mù nhìn ba đứa với ánh mắt hình viên đạn. Tiết này là tiết cuối cùng của ngày hôm nay, tất cả mọi người đều rướn cổ lên chờ tan học, không khí lớp học rất ngọt ngào, vì thế thầy ấy cực kỳ bất mãn. Carmen không phải tên thầy giáo, mọi người khẳng định đoán được, đúng không? Tên này xuất từ cái miệng ngọc ngà của tiểu thư Mạn Trữ. Carmen này cực kỳ điển, mọi người coi ông ấy đang mặc một bộ âu phục màu đen cực lạnh, mang đôi giày thể thao Nike màu trắng.. Cái này cũng kệ đi, khi trời mưa ông thầy mới mặc cười, không mặc gì khác ngoại trừ nguyên bộ áo lặn thêm luôn chân cá. Gọi ông ấy là Carmen thì cũng có sự tích, bài tập của thầy luôn rất nhiều, có một lần không biết thầy ăn trúng cái gì, lập tức đem toàn bộ bài tập được giao trước kia ra để chấm điểm, khi ôm tất cả những cuốn vở và sách bài tập đang chuẩn bị bước vào lớp thì làm rơi tất cả xuống đất, sách vở vỡ vụn cùng nhiều, giăng co một hồi lâu mới phát hiện không thể nhặt hết mà mang vào lớp được, vở bài tập nhiều đến nỗi chặn luôn cả cửa lớp, và chuyện này đã trở thành một trong bảy đại kỳ quan của Hoa Tân.

Tại này đều sợ bị Carmen giữ cả lớp lại tẩy não, không thể không nén giận, chịu nhục áp chế tâm tình vui vẻ của mình, cố gắng sử dụng chất dinh dưỡng còn lại để cho xong tiết toán này.

“Bây giờ nghĩ đến chuyện vũ hội cũng là một chuyện rất phiền phức.” Uyển Nhu sau một tiết học suy nghĩ, phát hiện mọi chuyện trước mặt chúng tôi đều khó khăn, “Các cậu có lẽ phục không?”

“Tớ..., đứng rồi! Bộ dạ hội trong hôn lễ còn có chút tác dụng.” Tôi có quần áo rồi.

“Lăng Từ Phong tặng bộ lễ phục cho tớ còn chưa sang tay.” Mạn Trữ vừa nói vừa ăn mì giòn. Kỳ thật tôi vốn cũng rất thích ăn, nhưng hiện tại tôi cũng không muốn chạm vào. Mì giòn toàn là acid Benzoid và chất bảo quản, ăn nhiều có thể thành xác ướp, đây là Tề Huyền nói cho tôi biết. Mạn Trữ không chỉ ăn một gói, còn đem theo một gói nữa trong cặp.

“Mạn Trữ, mì giòn kia...”

“Ngại quá Lan Trăn, đây là cơm chiều của tớ, tớ chuyển nhà, không rảnh nấu cơm.”

“...” Ai muốn ăn đâu! A! Thật là, vì thế tôi chỉ có thể sử dụng câu vừa rồi của Mạn Trữ: người nhanh nhẹn đừng mảnh không cần giải thích. Tôi chỉ nuốt một ngụm trà xuống bụng, Mạn Trữ nhìn tôi uống nước.

“Sao cậu lại muốn chuyển nhà? Học kỳ này cậu chuyển nhà bốn lần rồi.” Uyển Nhu đồng tình nhìn Mạn Trữ, “Bất quá, cơm chiều không cần lo lắng, tới vũ hội tuyệt đối sẽ ăn no. Bất quá, các cậu đều có lẽ phục rồi, tớ thì làm sao đây? Hơn nữa lễ nghi trong vũ hội tại mình vẫn chưa biết, còn có...”

“Như vậy đi, tại mình đến nhà tớ trước, tớ nghĩ ông nội và mẹ có thể giúp tại mình.”

Uyển Nhu và Mạn Trữ đứng trước cửa Thiệu gia cả buổi trời, còn không ngừng tán thưởng, tôi vừa tới đại sảnh liền thấy ông nội và mẹ, thật tốt quá! Trợ thủ đều đến đông đủ.

“Cháu...” Ông nội nhìn thấy Mạn Trữ cư nhiên kích động đứng dậy, ông nhìn Mạn Trữ một hồi lâu mới khôi phục tự nhiên, bất quá ông nội không thể

nào đối với Mạn Trữ nhất kiến chung tình, bởi vì chuyện này không hợp với lễ thường, ông nội vừa gặp cậu ấy giống như nhìn thấy người chết sống lại vậy.

“Thiệt giả gia, chào ông!” Uyển Nhu và Mạn Trữ đều hướng ông nội hành lễ. Mama ngồi ở bên cạnh, bộ dáng của bà cũng rất quái dị, không khác gì ông nội, chỉ là chúng tôi lúc ấy đang lo chuyện vũ hội, liền bỏ qua chuyện này.

Tôi đem chuyện kể một lần, mama lập tức hưởng ứng, “Dáng người Uyển Nhu cũng không khác gì, bằng không cháu mặc sườn xám của dì nha.”

Ông nội và mama đưa chúng tôi một đồng này nọ, cơ hồ là hận không thể đem tất cả tâm đắc nói hết cho chúng tôi biết, cuối cùng ông nội còn xưng phong nhận việc làm lái xe. “Nhưng ông nội, đợi lát nữa là Đầu Văn Tự D (một bộ phim về đua xe chuyển thể từ truyện tranh Nhật Bản, do Châu Kiệt Luân đóng vai chính) nha!” Ông nội không chỉ đam mê phim Hàn, còn cực kỳ mê Kiệt Luân, cả ngày hừ hừ cái tiếng gì, hiện tại lại mê Đầu Văn Tự D, nguyên nhân thì cũng không cần tôi giải thích.

“Không sao, con dâu sẽ giúp ông thu lại, đi thôi! Các cháu sắp trễ rồi.” Ông nội khởi động xe.

“Nhưng ông nội...”

“Yên tâm, ông nội lái xe cũng không tệ đâu nha.” Ông nội tự tin hướng tôi vỗ ngực một cái, “Ông lúc còn trẻ, người khác đều gọi ông là Takumi Fujiwara thứ hai!” Những lời này rõ ràng là xạo mà, lúc ông còn trẻ có Takumi Fujiwara sao? Bất quá chúng tôi vẫn chui vô xe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đại hỗn chiến trong vũ hội Noel (1)

Sau một đường bão táp, chúng tôi dừng ngay công học viên Kiếm Lan, tôi ngẩng đầu mà thấy choáng váng chóng mặt, má ơi! Cuối cùng cũng đến nơi, ngồi thêm 1 phút nữa thì chắc tôi chết quá, mẹ ơi! Ông nội thật đúng là Takumi Fujiwara a, lái xe không ngừng lại tí nào, dù là đèn xanh hay đèn đỏ đều qua hết, dọc đường đi giống như chạy đua với Fujiwara Takumi để tới đích vậy, sau này tôi cũng không dám coi Đầu Văn Tự D, hôm nay đủ D rồi. Vừa rồi chạy qua đoạn đường thi công, đầu tôi muốn bốc khói luôn. Ba người chúng tôi giống hệt nhau lập tức leo ra xe, mơ mơ hồ hồ tạm biệt với ông nội.

“Này! Làm sao bây giờ? Không có ai mời tụi mình thì làm sao mà đi vào?” Uyển Nhu mới định thản lại đột nhiên nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng.

“..., đừng lo.” Mạn Trữ nhìn xem nam sinh xung quanh, “Tùy tiện bắt vài tên lại đây là được rồi, hỏi nó muốn chết hay là muốn dẫn tụi mình vào, hai cái chỉ được chọn một là được rồi, ha ha ha ha ~!”

“Chú ý khí chất!”

“Lan Trăn!”

“Anh Kính Hiên!” Tôi trong lúc vô ý thấy được anh Kính Hiên.

“Là cái người lần trước...” Mạn Trữ chỉ vào anh Kính Hiên.

“Anh ấy là Thiệu Kính Hiên, anh của Tề Huyền, anh Kính Hiên, anh..., cũng chỉ có thể dẫn em đi vào thôi, hình như mỗi học sinh Kiếm Lan chỉ có thể dẫn một người, tụi em...”

“Tề Huyền cậu ta..., được. Để anh tìm bạn giúp dẫn bạn em vào.”

“Cám ơn anh!”

“Đại ca, anh đúng là bạn tốt!” Mạn Trữ thấy được hi vọng.

Chúng tôi hồi nãy chỉ lo chuẩn bị mà không ăn trước bây giờ liền có cảm giác đói. Tụi tôi cùng anh Kính Hiên đến đại sảnh vũ hội, Mạn Trữ vừa thấy đồ ăn đều là buffet, hình tượng gì cũng hồng hết, chạy lên ăn ngấu ngiến như chó con vậy, tôi không phải có ý nói Mạn Trữ như vậy, nhưng cậu ấy chính là dạng này, hoàn toàn quên mất hai chữ khí chất là tiếng hoa hay là tiếng khác.

Tôi cũng không ngấm trang trí xung quanh gì mấy, tôi đang tìm người. Có một cô gái đi tới có ý đụng trúng tôi, tôi nhận ra cô ta, cô ta là người lần trước đi chung với Văn Nhượng Khanh, cô ta nhìn thấy anh Kính Hiên, không biết nên làm gì đành phải phần nộ bỏ đi. Anh Kính Hiên vỗ vỗ tôi như muốn cổ vũ, sau đó nắm tay tôi.

Tôi như thế nào mà tìm hoài không thấy Tề Huyền vậy? Không phải anh ấy không có ở đây mà là mấy cô gái giống như tường thành che hết rồi. Đột

nhien các nữ sinh đều từ từ tránh ra một chút, tôi vừa vặn có thể nhìn thấy Tề Huyền rồi, anh ấy mặc âu phục màu đen, vừa lạnh vừa suát. Nhưng đồng thời tôi còn nhìn thấy có một người đi đến bên cạnh anh ấy, chính là Văn Nhượng Khanh, trách không được lại tránh ra, thì ra là nữ bạo long tới.

“Tề Huyền!” Văn Nhượng Khanh rõ ràng thực hưng phấn

“...” Thiệu Tề Huyền không để ý cô ta, lúc này anh ấy đang nhìn qua bên chúng tôi, anh ấy nhìn thấy tôi đứng chung với anh Kính Hiền, hội trường to như vậy, tôi, Tề Huyền, anh Kính Hiền, còn có Văn Nhượng Khanh giống như bị đứng hình.

Văn Nhượng Khanh muốn khoát lên tay Tề Huyền, nhưng Tề Huyền lại tuyệt không cho cô ta chút mặt mũi, anh ấy đi tới dưới con mắt nhìn chằm chằm của mọi người, kéo tôi ra khỏi anh Kính Hiền. Tôi quay đầu nhìn anh Kính Hiền, anh có vẻ rất xấu hổ, tôi còn thấy Văn Nhượng Khanh và các nữ sinh khác đều đang luyện tuyệt chiêu Anh Mộc Hoa Đạo: lấy mắt giết người.

Anh ấy kéo tôi tới ban công, học viện Kiếm Lan phải công nhận là tốt hơn trường tôi rất nhiều, chỗ này hình qua rất giống mấy chỗ tổ chức vũ hội trong phim, có một ban công lớn. “Không phải kêu cô không được tới đây sao?” Tề Huyền nói.

“Vì sao tôi không thể tới? Trước cổng cũng không có dán tấm giấy Lâm Lan Trần không được phép đi vào!” Tôi nói thầm, “Hon nữa Văn Nhượng Khanh cũng ở đây!”

“..., cô tới quán cà phê trước cổng trường chờ tôi, tôi hết công việc sẽ tới đón cô.” Tề Huyền muốn đưa tiền cho tôi, tôi căn bản không để ý tới.

“Tôi không cần! Tôi chính là sống chết cũng ở chỗ này, anh giết cả nhà tôi cũng được!”

“Cô..., cô tới làm cái gì, về cái mặt mèo để ra ngoài dọa người à?”

“Khuôn mặt tôi cũng không phải cho anh coi, anh dựa vào cái gì quản tôi?” Lại còn nói khuôn mặt mama tí mĩ trang điểm cho tôi là cái mặt mèo, ngay cả Mạn Trữ cũng nói tôi nhìn rất được. “Tôi tới tham gia vũ hội không phải vì anh, anh không muốn nhìn có thể tránh ra nha!”

“Tôi không quản cô nữa?! Được! Được lắm!” Tề Huyền nghe tôi nói xong liền quay đầu bước đi.

“A! Tề...” Tôi muốn gọi anh ấy nhưng lại thôi, thật xấu! Tôi tức giận muốn chết, vậy mà còn có người muốn tới đá kích tôi.

“Ngu ngốc!” Uyển Nhu đi tới, “Sao cậu lại nói với anh ấy như vậy?”

“Tớ chẳng lẽ phải tới nói cảm ơn anh ấy rồi đi về nhà à, mặt tớ còn đâu nữa!”

“Cho nên nói cậu là ngu ngốc, aiz ~! Tớ cho cậu biết tình yêu có ba định luật lớn là giả ngu, mặt dày và gan dạ. Giả ngu chính là không cần đặt nặng vấn đề, có đôi khi phải biết tin tưởng lời nói dối là có thiện ý; Mặt dày ý là phải biết làm nũng bất kể là đang trong tình huống gì, con trai mà, ăn mềm không ăn cứng; cuối cùng là gan dạ chính là bất chấp tình địch của cậu có mạnh đến đâu thì cậu cũng không được lùi bước, quan trọng là dùng chiến thuật khinh thường cô ta.”

“Sao cậu không nói sớm hơn?” Ngựa sau pháo mã!

“Các cậu đi nhanh như vậy tớ không đuổi kịp. Đi thôi, tìm anh ấy nói chuyện đi.” Chúng tôi đi đến trong hội trường, tuy nhiên không tìm thấy Tề Huyền.

Tôi và Uyển Nhu đứng giữa những người không hề quen biết, trong đó có học sinh Kiếm Lan, cũng có thể có học sinh trường khác, bọn họ đều nhìn tôi. Bây giờ tôi cũng không phải là danh nhân gì đâu, Lưu Hiểu Khánh từng nói qua: làm người khó, làm con gái càng khó, làm nữ danh nhân khó càng thêm khó. Đây chính là cảm xúc lúc này của tôi, tôi nghe được mọi người bàn luận xôn xao.

“A! Chính là cô ta.”

“À?”

“Bạn gái Thiệu Tề Huyền.”

“Nhìn rất khó coi, sao Thiệu Tề Huyền lại có thể để ý cô ta? Không phải chưa kết hôn mà có con đó chứ?.” Đây là một thời đại mang thai, con gái này như thế nào lại giống mẹ tôi như vậy, quá thất bại a ~!

“Tôi cho rằng cũng được mà, rất đáng yêu.” Nam sinh đánh giá.

“Cậu nhìn cô ấy...”

Chúng tôi cố gắng tìm tung tích của Tề Huyền, không ngờ tới lại gặp phải Văn Nhượng Khanh, “Ê! Lâm Lan Trần! Sao cô còn không đi?”

“Bởi vì tôi vẫn chưa muốn đi.” Tránh ra! Tâm tình bốn tiểu thư không được tốt! Sao ai cũng không muốn tôi tới, trên mặt tôi viết nguyên chữ không thể tham gia vũ hội à? Cô coi như thôi đi, ngay cả Tề Huyền cũng muốn đuổi tôi đi...

“Kỳ quái! Cũng không phải cô mở vũ hội, chúng tôi muốn ở bao lâu thì ở.” Uyển Nhu nói.

“Các cô đi ra ngoài cho tôi! Đi ra ngoài! Có nghe hay không?” Văn Nhựt Khanh muốn đẩy tôi văng ra.

“Là tôi mời cô ấy đến.” Ân nhân cứu mạng của tôi đúng là — Tiêu Diêu, sự xuất hiện của anh ấy làm cho tôi rất bất ngờ, sau sự kiện bắt cóc lần trước tôi hình như không gặp qua anh ta. Tiêu Diêu đi qua Văn Nhựt Khanh, không để ý ánh mắt giết người, mang theo tôi đi.

“Thanks.” Tôi cảm kích cười cười với anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Đại hỗn chiến trong vũ hội Noel (2)

“Không cần. Cô tới tìm Thiệu... Tề Huyền?” Tiêu Diêu đưa ly nước trái cây cho tôi và Uyển Nhu.

“..., hừ! Dù sao anh ta cũng không thích việc tôi tới tìm, không cần để ý tới anh ta, tôi chỉ muốn đến coi vũ hội như thế nào thôi!” Tôi tức giận nói, sau đó hùng hăng uống nước trái cây, nếm quả tiêu buồn.

“Thì ra có người đang chiến tranh lạnh a, “ Tiêu Diêu nhướn mày, “Cô không phải đến giám sát Thiệu Tề Huyền và Văn Nhựt Khanh chứ?”

“Ai cần anh lo!” Tôi đang chuẩn bị đi lấy thêm một ly trái cây nữa, rốt cục tìm thấy Mạn Trữ.

Mạn Trữ một mình cầm nguyên con gà nướng, cậu ấy cũng nhận ra mặt tôi rất khó coi. “Ai da, Lan Trăn, Uyển Nhu các cậu cũng tới.”

“... Mạn Trữ, tội mình cùng cậu tới mà! Đừng chi lo ăn!”

“Tớ đói bụng mà! Chàng đẹp trai, cười một cái!” Mạn Trữ nhìn Tiêu Diêu, lập tức lấy máy ảnh, cậu ấy thật sự là quá cần cù nha.

“Tề Huyền kêu tớ cút ngay đi!”

“Anh ta đâu có nói câu này.” Uyển Nhu giải oan thay Tề Huyền, ánh mắt cậu ấy luôn tập trung trên người Tiêu Diêu.

“Cái gì? Tên nhóc kia chán sống à?” Mạn Trữ buông đồ ăn, lau miệng, “Còn cậu? Cứ như vậy chuẩn bị về hả?”

“Không! Tớ mới không đi!”

“Thế này mới được, cậu không đói bụng sao? Hình như này giờ cũng chưa ăn.”

“Tớ không đói, không muốn ăn lắm.” Tôi đang nói chuyện với Mạn Trữ, âm nhạc vang lên, tôi lần đầu tiên lạc vào khung cảnh vũ hội vừa xa lạ vừa náo nhiệt như vậy, các cô gái mặc những lễ phục xinh đẹp khiêu vũ thoát nhìn giống như những cánh bướm.

“Cô không nhảy à?” Tiêu Diêu hỏi tôi, có lẽ nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của tôi.

“Không đâu, ngay cả nhảy thế nào tôi còn chưa thử qua, làm sao mà nhảy được.” Mọi người nhảy cái gì? Nhảy đôi? Không hiểu nữa.

“Nếu cô có hứng thú, tôi sẽ dạy cô.” Tiêu Diêu đã nói như thế thì tôi cũng muốn hoạt động gân cốt một chút, mà Uyển Nhu cứ nhìn chăm chăm tôi, không thể được rồi. Ngay khi tôi chuẩn bị mở lời từ chối dịu dàng lại tình cờ thấy Tề Huyền và Văn Nhựt Khanh, hai người kéo qua kéo lại, không thể thống tí nào!

“..., có thể a.” Tôi bực mình đáp ứng Tiêu Diêu, “Bất quá tôi tuyệt đối không biết.”

“Hãy tin vì tôi là một giáo viên giỏi.” Tiêu Diêu không ngại, cười nói, “Sẽ không khó học đâu.” Anh ta nắm lấy tay tôi làm kiểu thân sĩ đưa tay ra mời.

“Đồ ngốc! Cô qua đây cho tôi!” Thiệu Tề Huyền không biết khi nào thì xuất hiện, anh ấy túm mạnh tôi qua bên cạnh anh ấy. Sau đó lại tặng Tiêu Diêu một ánh mắt hình viên đạn.

“Tôi không muốn!”

“Này, cuồng bạo lực!” Tiêu Diêu cũng không vừa liền đáp lễ Tề Huyền một câu. “Cho dù Lan Trăn có là bạn gái của cậu đi nữa thì cậu cũng không có quyền lực bắt buộc cô ấy làm những chuyện mà mình không muốn.” Tiêu Diêu cũng không buông tay, anh ta vẫn như cũ nắm lấy tay tôi.

Tề Huyền căn bản không để ý tới anh ta, đám người 1.88 lập tức xuất hiện, “Tôi không muốn về!”

“Vậy đứng bên cạnh tôi!”

Tễ Huyền có chút thô lỗ kéo mạnh cánh tay tôi đi. Điều này làm cho tôi nghĩ tới cái hôn kết hôn, khi đó anh ấy cũng như vậy kéo tôi đi đến trước bàn làm lễ đọc lời thề, tôi đi theo Tễ Huyền, anh ấy có rất nhiều việc phải làm, kỳ thật tôi cũng thấy mình ở đó vướng tay vướng chân, nhưng anh ấy cứ không cho tôi rời đi.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Tễ Huyền cũng ngừng lại rồi, “Đi thôi.”

Tôi bị anh ta lôi ra ngoài, “Anh kéo tay tôi rất đau!” Tễ Huyền dừng lại nhìn tôi mà không nói gì, nhưng lại buông lỏng lực tay. “Đi đâu vậy?” Cũng không tôi ngay lúc này ngoài trời bắt đầu có tuyết rơi, cuối cùng ông trời cũng có tuyết rơi, bây giờ đúng thật là Noel đi.

“Đi rồi biết.”

“...” Người này muốn làm gì? Trước khi đi tôi rất muốn nói một tiếng với Mạn Trữ và Uyển Nhu, nhưng Tễ Huyền đã kéo tôi đi, tôi không còn cách nào khác ngoại trừ thoáng qua đầu nhìn lại, tôi thấy Uyển Nhu và Mạn Trữ, còn có Tiêu Diêu và Lăng Tử Phong. Xem ra tôi không cần chào nữa mất công quấy rối họ, hắc hắc ~~!

Tễ Huyền đem tôi nhét vào trong xe thể thao, “Anh tự lái xe tới?”

“Ừ.” Tễ Huyền khởi động xe.

“Đây là xe của anh?” Sao tôi lại không biết?

“Cô làm sao là vợ tôi vậy?”

“Anh..., Ê! Thiệu Tễ Huyền! Anh có bằng lái xe không vậy?”

“Tôi không có.” Tễ Huyền không thèm để ý chút nào nói.

“Anh..., a!” Tễ Huyền “Eh” lập tức tăng tốc chạy ra khỏi trường. Tên này thật sự là phiên bản của ông nội, Takumi Fujiwara thứ tư đi, phỏng chừng cha anh ta là thứ ba. Anh ta y hệt ông nội không hề tuân theo luật giao thông, cứ khởi động xe là chạy tốc hành như đang chơi trò đua xe vậy, may là kỹ thuật lái xe cũng khá, trên đường lại ít người. Đáng thương cho tôi là lại hưởng thụ thêm một lần Đầu Văn Tự D...

Tễ Huyền dừng xe ngay phía dưới đu quay chọc trời chỗ mà lần trước chúng tôi chơi, bây giờ không phải là buổi tối sao? Chúng tôi vào bằng cách nào, không phải do Tễ Huyền trèo qua từ công chính sao? Mới vừa rồi còn tuyết rơi lác đác, giờ phút này đã muốn dày đặc rồi, bông tuyết trắng từ từ rơi xuống, mặt đất đã có một tầng băng mỏng giống như tấm thảm trắng, giẫm lên đi “Kèo kẹt, kẹt”, rất thoải mái. Hiện tại không có gió, cho nên còn không lạnh lắm.

“Chúng mình tới đây làm gì?” Tễ Huyền đem áo khoác ngoài phủ thêm cho tôi, áo anh ấy rất ấm nha, là độ ấm của Tễ Huyền.

“Đi theo tôi.” Tễ Huyền kéo tay tôi, trong khí trời lạnh lẽo này lòng bàn tay anh ấy cực kỳ ấm.

“Anh làm gì thế?” Ý thức được Tễ Huyền dẫn tôi đến chỗ đu quay, tôi rất khẩn trương. Từ lần trước gặp phải sự cố ở chỗ này, tôi đối với những gì chuyển động ngay cả ngồi cái ghế xoay của PC cũng run nữa.

“Không có gì.” Tễ Huyền nhìn tôi, ánh mắt anh ấy rất dịu dàng không giống như vừa rồi ở trong vũ hội, tâm trạng của tên này nhờ trời lạnh mà giảm xuống, tính tình cũng khá hơn sao?

Tôi nhìn nhìn Tễ Huyền ngồi ở bên cạnh tôi, hán và tôi hiện tại cũng có thể nói là áo mũ chỉnh tề, hai chúng tôi đều mặc quần áo đẹp ngồi ở nơi cao chọc trời thật sự buồn cười, “Ha ha ~!”

“Cười ngốc cái gì vậy?”

“Không có a. Tễ Huyền! Anh nghe thấy tiếng gì không?” Tôi giống như nghe thấy nhạc Noel, giống như là tiếng nhạc hộp âm trong hộp âm nhạc, leng keng thùng thùng vô cùng dễ nghe.

“Là tiếng đu quay đôi phiên, cô không biết à? Lúc đu quay đôi phiên sẽ phát ra tiếng nhạc này.”

“Thì ra khi đu quay đôi phiên lại phát ra tiếng nhạc như vậy. Nhưng chúng mình đến đây làm gì?” Tôi bắt đầu cảm thấy lạnh, dù sao tôi kết hôn vào mùa thu, lễ phục khi đó cũng không hợp với hiện tại, hơn nữa bây giờ là cách mặt đất hơn trăm mét, đương nhiên rất lạnh rồi, tôi không tự chủ kéo áo khoác của Tễ Huyền lên một chút.

“Cô rất lạnh sao?” Tễ Huyền nắm tay tôi một chút, độ ấm từ tay anh ấy truyền qua cảm giác rất ấm áp, một loại cảm giác rất quái lạ tự nhiên dâng lên trong lòng tôi, kỳ thật Tễ Huyền cũng không phải chưa nắm tay tôi, nhưng bây giờ cảm giác là lạ nhất.

Chương 34: Bánh xe chọc trời trong mưa tuyết

Tôi chưa trả lời câu hỏi của Tề Huyền, chúng tôi chăm chú nhìn đối phương, đu quay từ từ chuyển tới vị trí cao nhất, “Đặng” hạ xuống, nó lại ngừng, “Tại sao lại bất động?” Tôi kinh hoàng nói.

“Đợi lát nữa sẽ chuyển, không cần khẩn trương như vậy.” Hà??? Từ khi nào thì Tề Huyền đã ôm tôi? Mà tôi tại sao lại dựa vào vai Tề Huyền? Tôi vừa rồi làm gì vậy? Nhưng tôi không thay đổi tư thế của mình, bởi vì cảm giác cũng không tệ lắm, ở trong này tôi nhìn thấy ánh đèn của cả thành thị, đêm nay là đêm giáng sinh, nơi nơi đều nhìn thấy bầu không khí của buổi lễ...

Khi chúng tôi từ đu quay đổi phiên đi xuống, Tề Huyền nhìn đồng hồ một chút, tôi cũng nhìn theo, “Trời ạ! Đã 12 giờ!”

“Không sai biệt lắm” Tề Huyền kéo tôi đi xuống, tuyết càng lúc càng nhiều, trên mặt tuyết đầy dấu chân của tôi và Tề Huyền.

“Sao vậy?”

“3, 2, 1. Nhìn kìa!” Tôi nhìn theo chỗ Tề Huyền chỉ, là đu quay chọc trời.

Không giống với hồi nãy tôi đã thấy, hiện tại vô số ánh đèn màu sáng lên, tựa như một cây thông Noel vậy, mỗi khoang tàu đều có một màu sắc khác nhau rất rực rỡ, ở giữa còn có một hàng chữ bằng đèn “Merry X’mas, Lan Trần...” Tôi ngạc nhiên quay đầu nhìn Tề Huyền, anh ấy mỉm cười nhìn tôi, mặc dù không ai ngồi, nhưng khi chuyển động nó phát ra tiếng leng keng thùng thùng của bản thánh ca đêm Noel.

“Vốn muốn ghi cô gái ngọc nhưng không đủ chỗ.”

“Sao anh cứ cố chấp cách xưng hô này, không thể dàng hoàng gọi tên tôi một lần!” Chán ghét! Tâm trạng người ta đang rất tốt, tại sao phải nói thêm câu đó vào chứ.

“Lan Trần...” Ngay lúc tôi đang trách móc thì Tề Huyền lại gọi tên tôi, tôi đột nhiên không biết nói sao nữa, vốn đang rất lạnh tôi đột nhiên cảm thấy nóng dữ dội. Tề Huyền thì thầm gọi tôi một tiếng, anh ấy nhìn tôi, bóng tối rơi giữa hai người.

“...”

“Muốn khiêu vũ không?” Tề Huyền đột nhiên nói.

“A?” Bây giờ? Trong đồng tuyết? “Bây giờ?” Hôm nay anh ấy làm sao vậy?

“Có âm nhạc, có sân, vì sao không thể?”

“Nhưng..., nhưng, nhưng tôi, tôi... Không biết.” Sớm biết có ngày hôm nay, tôi chết cũng muốn học khiêu vũ, ô ~~~!

“Không sao, tôi chỉ.” Chỉ là, kỳ thật tôi nghĩ khiêu vũ rất khó, khiêu vũ không phải chỉ kéo tay xoay mấy vòng là được.

Kết quả tôi thỉnh thoảng giẫm lên chân Tề Huyền, tôi thật sự không đành lòng. Kỳ thật tôi cũng lo cho mình, cứ tiếp tục như thế, tôi vác anh ấy về thì sao, “Quên đi, tôi không nhảy...”

Tề Huyền cũng cười, thay tôi phải bông tuyết trên đầu, nhiều tuyết lắm sao, tôi thấy anh ấy vuốt hoài, “Ê, đồ ngọc” lại nữa, sửa thành Lan Trần thì tốt hơn. “Cô có biết tuyết có hương vị gì không?”

“Hương vị của tuyết? Giống nước đi.” Tuyết không phải là hơi nước bay lên trời gặp không khí lạnh biến thành tuyết sao? Thì phải là mùi vị của nước rồi.

Lần đầu tiên Tề Huyền ở trước mặt tôi biểu hiện nét ngây thơ, còn tôi thì luôn là người ngây thơ trước mặt anh ấy. Lần này anh ấy ném thử một chút bông tuyết còn tỏ ra bộ dạng thương thức nữa, “...”

“Là hương vị gì? Giống nước không?” Tôi hiểu kỳ hỏi lại.

“Là hương vị này.” Tề Huyền không nói câu nào cúi người, nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, hôn lên đôi môi lạnh băng của tôi, vì thế tôi khờ khờ tiếp nhận rồi say trong nụ hôn ấy. Kỳ thật đây là lần thứ ba chúng tôi hôn nhau, nhưng đầu tôi vẫn “Ông”, quả thực là trống rỗng, tôi trợn mắt nhìn Tề Huyền, “Nhắm mắt lại!”

Tôi nghe lời nhắm mắt lại, môi anh ấy rất mềm rất dịu dàng, thì ra hôn môi chính là giống như bây giờ, căn bản không phải giống như bề ngoài thoát nhìn chỉ là hai đôi môi dính cùng một chỗ, Tề Huyền dụ hoặc, hôn mở đôi môi tôi... Hai chân vô lực, có một loại cảm giác chóng mặt, cơ hồ khiến cả người

không thể hô hấp...

Tuy rằng xung quanh đều là tuyết, nhưng đáy lòng tôi lại có một hơi ấm, nó đến từ Tề Huyền hay là nụ hôn của chúng tôi đây? Thật là làm cho tôi có chút hạnh phúc đến run run, “Hắt xì! Hắt xì!” Tôi nhìn không được đánh hai cái hắt xì.

“Cô...” Đã như vậy, tự nhiên cũng không thể hôn tiếp, anh ấy có chút xấu hổ nhìn tôi.

“Rất xin lỗi...” Đây là sao, ô ~~~! Trời ạ, ngài đứng là phá tôi mà, sao lúc này tôi lại hắt xì!!!!

“..., xem ra đối với cô mà nói, nơi này quá lạnh...” Tề Huyền lại một lần nữa thay tôi khoác áo, “Muốn về nhà à?” Thoạt nhìn anh ấy tuyệt đối không hề giận, chính là có chút ngượng ngùng.

“Kỳ thật tôi cũng không phải rất lạnh.” Ô ~~~! Tôi đây vừa rồi sao phải hắt xì?! Ai ~~~! Trong đầu rất loạn, cũng không biết nên nói gì nữa..., làm sao bây giờ? Tôi nhìn vòng xoay ngựa gỗ xa xa kia, “Cái kia, Tề Huyền, anh với tôi chơi vòng xoay ngựa gỗ nha?”...

...

Kết quả chúng tôi tới khuya mới về nhà, tôi vốn đã mơ mơ màng màng dựa vào người Tề Huyền ngủ gà ngủ gật rồi, thím Trừ đứng bên cửa, ánh mắt màu đỏ kia thực sự làm tôi sợ, may mà Tề Huyền ở đây, bà cũng không nói gì, thậm chí tôi cảm thấy bà không định nói, lẽ Giáng Sinh thật là một ngày lễ thần kỳ, tất cả mọi người đều trở nên đáng yêu.

“Hóa ra hai người cùng một chỗ, tôi còn tưởng rằng Lan Trần mất tích.” Anh Kính Hiền tựa hồ cũng vừa trở về, tuyết trên người còn chưa phủi. Tôi lúc này mới nhớ tới cùng Tề Huyền ra ngoài cũng chưa chào anh Kính Hiền, anh không phải đi tìm tôi chứ?

“Ai da, em đã quên nói với anh một tiếng.” Đôi mắt của tôi đều không mở ra được rồi, mơ mơ màng màng nói nói.

“Thật sự là rất cảm ơn sự quan tâm của anh đối với cô ấy, tôi đây làm chồng liền thay mặt cảm ơn vậy.” Tề Huyền lạnh lùng phun ra một câu nghe qua không tốt lắm.

“Dù sao Lan Trần cũng là em dâu của tôi.” Là ảo giác đi, như thế nào cảm giác ánh mắt anh em bọn họ tràn đầy địch ý vậy? Aiz ~~~! Xem ra thật là buồn ngủ...

“Sao cậu...?” Vốn nghĩ là hôm nay Uyển Nhu và Mạn Trữ nhất định sẽ “Nghiệm hình tra tấn” tôi, làm tôi vắt hết óc suy nghĩ rất nhiều lý do thoái thác để đối phó hai đứa nó, không nghĩ tới hôm nay không khí rất quý dị.

“Đừng nhìn nữa...” Mạn Trữ tùy tay bắt lấy một cuốn sách giáo khoa, trời ạ! Đây là sao vậy? Mạn Trữ cư nhiên cũng xem sách giáo khoa!! Đây là sao vậy? Tôi nhìn thấy má bên phải của cô ấy hơi hơi sưng đỏ, xem ra ngày hôm qua trở về bị ba mẹ sửa chữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bạn cùng bàn mới tới của tôi là đại ca xã hội đen

“Có phải hôm qua bị đánh hay không?”

“Ừ, không có..., không có...”

“Cái gì không có? Nói a?”

“Lan Trần, cậu biết vì sao hôm qua Thiệu Tề Huyền kéo cậu đi không?” Mạn Trữ u ám nói.

“... Sao... Như thế nào... chuyện gì?”

“Bởi vì 12 giờ có một hoạt động cực kỳ chấn động, tất đèn kiss nhau!”

“Cái gì..., cái gì hả?” Trách không được Tề Huyền vội vã đi như vậy, “Chính là tắt hết đèn, sau đó tự mình đi tìm người trong lòng?”

“Đúng vậy, chính là cái loại thường xuyên được chiếu trên TV đó?”

“Các cậu không biết...”

“Tớ không tốt lắm, ngay lúc đó rớt đồ, cho nên cúi xuống tìm..., Tiêu Diêu có về thăm, vừa vặn cùng Lăng Tử Phong...”

“Phốc...” Phun máu!

“Ít nói giỡn! Từ Mạn Trữ! Mục tiêu của Lăng Tử Phong vốn là cậu! Ai kêu lúc đó cậu lại cúi đầu kiếm đồ!” Uyển Nhu bị phẫn, thở phì phì, trừng mắt nhìn Mạn Trữ.

“Nhưng vòng tay của tớ bị rớt! Chẳng lẽ không thể tìm!”

“Cậu chừng nào không kiếm được, tự nhiên khi đó lại kiếm! Lan Trăn! Tớ cho cậu biết, hôm qua Mạn Trữ rất xuất sắc rồi, sau khi đèn mở lại, cậu ấy cùng Tây Độc còn có Lăng Tử Phong đánh thành một chỗ! Đúng là đáng bị đánh mả!”

“Thật vậy chăng?” Thì ra ngày hôm qua xảy ra chuyện tốt như vậy, cư nhiên không coi được.

“Aiz ~! Hôm qua đúng là đáng giận mà, bị một đám gái vừa đánh vừa dí, chạy hết nửa ngày mới thoát được về nhà.” Nhớ lại chuyện hôm qua, trong lòng Mạn Trữ vẫn còn sợ hãi.

“Cậu không tức giận sao, Mạn Trữ? Chuyện Tiêu Diêu và Lăng Tử Phong đó?”

“Chuyện ấy đâu có liên quan tới tớ? Vì sao tất cả mọi người đều nghĩ anh ta thích tớ, tớ đâu thấy vậy?”

“Vì sao? Rất đơn giản, bởi vì anh ấy là dễ mền, chưa thấy qua chuyện đời.” Uyển Nhu nói.

“Hà Uyển Nhu, cậu...!”

“Im lặng!” Carmen cao giọng ngừng sự huyền ảo trong phòng, “Hôm nay có một bạn học mới vừa chuyển trường qua đây, vào đi.”

Thiệu Tề Huyền!!!! Tôi “Hốt” đứng dậy, chỉ vào Thiệu Tề Huyền, “Anh, anh, anh...”

“Lâm Lan Trăn, ngồi xuống!” Carmen nói tiếp: “Cậu ấy là Thiệu Tề Huyền, về sau mọi người cùng nhau học chung.”

Tề Huyền hẳn là phải tự giới thiệu một chút, nhưng người ta là đại ca nha, anh ấy nhìn lướt qua cả lớp, bước đi chỗ bên cạnh tôi rồi ngồi xuống. Đồng phục của Hoa Tân chúng tôi đều rất bình thường, nam sinh lớp tôi mặc vào nhìn điên điên khùng khùng sao đó nhưng Tề Huyền mặc vào lại cực cool, đây chính là sự khác biệt giữa người và người.

“Sao anh lại tới trường tôi?”

“Không được sao?”

“Anh không phải học sinh trong lớp đặc biệt của Kiếm Lan sao? Đến nơi đây làm gì?” Thật là, anh rốt cuộc muốn làm gì???

“Cô không hy vọng tôi là bạn học của cô?”

“Không phải, tôi..., tôi...” Không nghĩ tới anh ấy sẽ chuyển tới Hoa Tân, nói thật tôi đặc biệt vui, nhất là bây giờ anh ấy lại ngồi cùng bàn với tôi, thật là làm cho người ta hạnh phúc đến run luôn mà. Chờ tôi phục hồi cảm xúc hưng phấn vừa rồi, mới phát hiện các bạn học cũng rất phấn khởi, chỉ có Carmen không vậy. “Hôm qua sao anh lại đuổi tôi đi? Có phải hay không vì 12 giờ có cái trò chơi thiếu đạo đức đó...?”

“Bởi vì cô là vợ của tôi.” Không ngờ anh ấy có thể trả lời tôi như vậy, anh ấy từng uy hiếp tôi không cho phép nói ra quan hệ của chúng tôi, nhưng bây giờ người này lại tự mình nói với tôi như thế, giọng anh ấy không lớn, nhưng cũng không nhỏ, cái lỗ tai siêu cấp vô địch của Mạn Trữ nghe được, quay lại nhìn chúng tôi cười cười.

“Việc học của anh thì sao đây?”

“Các cô cũng không phải học trước, tôi cũng học vậy thôi.” Tề Huyền không có sách, vì thế dùng chung một quyển sách với tôi.

Carmen háng giọng, “Bởi vì Bộ giáo dục yêu cầu, trường chúng ta cũng phải cải cách phương pháp dạy, từ giờ trở đi thực hành một loại phương pháp học mới gọi là tìm hiểu về giáo dục giới tính.” Carmen là giáo viên toán cư nhiên lại xen luôn phần này, rõ ràng là nghiên cứu khoa học bây giờ biến thành nghiên cứu giới tính.

Trong lớp một mảnh xôn xao, về mặt các nam sinh cười xấu xa, nữ sinh lại giống như dễ mền, cả khuôn mặt đỏ bừng, lớp học tràn đầy không khí ngọt ngào. Đương nhiên cũng có loại khác, Thiệu Tề Huyền bắt đầu đi lắc đầu, một mình ngồi đọc sách. Về mặt Mạn Trữ sáng bừng mở laptop, từ trước tới giờ vào cô ấy chưa bao giờ có hứng thú học như lúc này.

Carmen vẫn chưa phát hiện lời nói của mình có gì không ổn, nói tiếp: “Như vậy là vì giúp mọi người có hứng thú học môn toán. Các bạn, kỳ thật toán học là một môn học rất thực dụng, đối với mọi người sau này rất có lợi, cho nên mục đích chúng ta học toán là —.”

“Không có mọi nha!” Cả lớp trăm miệng một lời, trong đó không có Tề Huyền vì anh ấy bắt đầu nghiên cứu Olympic toán của anh ta.

Lão Thái môn ngoại ngữ là máy phun nước miếng, khi thời tiết trong lành chúng tôi có thể thấy được từng giọt nước miếng lượn lờ trong không khí, Uyển Nhu liền thâm, cậu ấy ngồi ở hàng thứ nhất, mỗi lần hết tiết của lão Thái, cậu ta lập tức cầm khăn mặt đi rửa mặt.

Tôi buồn bực nhìn tập chính tả của mình, “Cô ngay cả schedule (thời khóa biểu) cũng ghép sai?” Tề Huyền lại thường thức cuốn tập của tôi.

“Từ này rất khó ghép nha, không phù hợp với quy tắc ghép âm gì hết.”

“Nè, đồ ngốc, sao cô nhớ từ? cố nhớ?”

“Vậy còn có thể làm gì?”

“..., lần trước cô nói với tôi, vì kẹt xe nên thường đi học muộn. Đi học muộn chính là làm trễ nải thời gian, cho nên cô thấy bắt đầu bằng chữ s, tiếp theo là che (phiên âm của từ “xe”) du (phiên âm của từ “buồn”) le (từ 了 giống như là nha vậy).” Anh ấy suy nghĩ một chút, cầm bút ở bên cạnh viết viết.

“Wow! Cậu thông minh quá! Không hổ là học sinh lớp đặc biệt, thật lợi hại. Từ đó cũng có thể nhớ như vậy sao?”

“Đại đa số có thể, kỳ thực nhiều từ thì cũng có nhiều cách giải thích, cô coi từ Italy này.”

“Nhưng từ này tôi không có viết sai nha, ý từ Italy là sao.”

“Còn có một ý nữa là I trust and love you.”

“Tôi tin tưởng bạn, tôi yêu bạn? Thì ra từ này có ý như vậy, anh cũng biết nhiều đấy!” thấy tôi khen Tề Huyền như thế nào lại cười khỏ, tôi nói không đúng sao? (Dol: người ta đang tình tò mà bạn Lan Trần không bit hết, tội nghiệp Tề Huyền quá)

“Đi học không yêu đương!!” Lão Thái nước miếng chẳng biết lúc nào đi tới trước mặt chúng tôi, điên cuồng hét lên, tôi thấy không ổn rồi, trên mặt cảm thấy từng trận mát, Tề Huyền tránh sang một bên, đại khái so với tôi tốt hơn một chút.

Tề Huyền ngẩng đầu, lau mặt, nghiêm trang nói với lão Thái nước miếng: “Cô giáo, cô cũng không thể không làm mưa à?”

Cả lớp đều cười, trên mặt lão thái nước miếng một trận xanh tím, “Đến phòng giáo viên lấy tài liệu!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Sự thực bị che giấu (1)

Cứ như vậy chúng tôi bị đuổi ra khỏi lớp, ô ~! Ngày đầu tiên Tề Huyền chuyển trường liền gây phiền phức cho tôi, thật sự là... chúng tôi trước đi rửa mặt, sau đó tôi dẫn Tề Huyền đến phòng giáo viên. Kết quả thầy chủ nhiệm có việc bận, tôi với Tề Huyền đành phải đứng chờ giết thời gian, “Tề Huyền, anh đánh nhau có thua lần nào chưa?”

“Không có, nhưng hồi nhỏ có một lần đánh ngang tay.”

“Lan Trần.” Chỉ lát sau, Mạn Trữ cũng tới.

Tôi nhìn đồng hồ hẳn là vừa mới bắt đầu tiết Hóa, trong tiết hóa, Mạn Trữ không có lần nào là không bị đuổi tới phòng giáo viên, “Cậu lại chọc cô hóa?”

“Là cô làm khó tớ! Cô hỏi tớ Silic cộng nước ra cái gì?”

“Cậu nói sao?”

“Súp ba ba!” Quà nhiên là rửa với nước a ~! (Silic trong tiếng hoa đọc giống con rùa)

Một lúc sau Uyển Nhu cũng tới, cậu ấy không giống tui tôi, cậu ấy là vì cuộc thi hát “Siêu cấp nữ sinh” mới trốn học để luyện thanh. Tề Huyền không hiểu sao nhận được điện thoại của ông nội, vì thế anh ấy phải lập tức trở về.

“Tôi cũng không phải học sinh mẫu giáo, anh yên tâm đi.” Tề Huyền dường như rất lo lắng cho tôi, thật là kỳ quái, tôi khi nào thì gặp nguy hiểm đến nỗi đem tôi thành con nít mà chăm sóc.

Tề Huyền cũng không để ý tôi, mà gọi điện kêu 1.88 dẫn một đám anh em từ trường tới đây, ngay cả tiết học cũng khỏi lên, còn lấy cớ là: “Bọn họ khi nào thì tan học là do tôi quyết định.” Vì thế anh ấy đi về nhà phục mệnh.

“Thiệu Tề Huyền đối với cậu thật tốt!” Uyên Nhu hâm mộ.

“Tốt cái gì? Cậu không nhớ hôm qua anh ta nói tớ như thế nào sao, anh ta nói tớ xấu đó!”

“Đó là vì anh ta không hy vọng cậu đi trêu hoa ghẹo bướm thôi, kỳ thật hôm qua cậu rất đẹp, đương nhiên anh ta không muốn vợ mình bị con trai khác nhìn tới nhìn lui.”

“Hừ, tớ cũng không phải rất rêu rao, hơn nữa làm sao cậu biết anh ta nghĩ như thế nào, cậu cũng không phải con giun trong bụng anh ta.”

“Cậu không tin thì thôi.”

“Tụi mình còn phải đợi bao lâu?” Mạn Trữ nhin không được hỏi, “Sắp tan học rồi mà bóng thầy chủ nhiệm cũng không thấy, thầy cũng biết tụi mình đứng ở cửa mà, hay là tụi mình về đi.”

“Được!”

“Được!” Ai cũng không muốn bị mắng, vì thế đều đồng ý, sau đó chuồn mất, việc này trời biết, đất biết, tôi biết, cậu biết, chỉ cần giáo viên không biết là được rồi.

“Giúp tớ chuyển nhà đi, dù sao cũng không có gì làm” Mạn Trữ đề nghị, gần đây cậu ấy lại dọn nhà, nhà cậu ấy cũng thật là, cứ dọn tới dọn lui, nếu không phải thành tích quá kém, những trường khác không dám thu, chỉ sợ sớm đã chuyển trường rồi.

“Cậu bắt tụi này lao động miễn phí à? Ba cậu phải mời tụi này ăn cơm đó.” Uyên Nhu vẫn yêu thích tay nghề của ba Mạn Trữ, ba Mạn Trữ mở quán bán hàng, không có chút tay nghề thì làm sao mà song pha giang hồ đây.

Tôi nói nguyên nhân rồi nhờ nhóm tùy tùng của Tề Huyền đưa tới đứng chờ trước hẻm nhà Mạn Trữ là được rồi, cũng không thể đem hết đám người 1.88 vào nhà Mạn Trữ được.

“Sao thấy lộn xộn quá vậy?” Mạn Trữ cũng không khách khí, lại có nhiều đồ phải chuyển, tôi khiêng một thùng giấy lên, kết quả không ngờ tới nó lại bị lũng, lăn ra quá trời đồ, khiến cho bụi bay đầy trời. “Khụ..., khụ khụ! Khụ!”

“Khụ!” Mạn Trữ giúp tôi vỗ vỗ bụi trên người, “Cậu cẩn thận một chút!”

“Cũng không phải tớ cố ý.” Tôi một chân dẫm nát một quyển gì đó rất dày, cầm lên mới phát hiện là một album hình đầy bụi, “Mạn Trữ! Mạn Trữ! Cậu coi...” Tôi lấy lên một tấm hình.

“? Mạn Trữ người đẹp này rất giống cậu nha!” Uyên Nhu bị tôi hấp dẫn tới.

Mạn Trữ cũng quay đầu lại, “Đây là..., đây là chị tớ.”

“Chị cậu? Cậu có chị?”

“Như thế nào? Không được sao?”

“Không phải a “ Uyên Nhu lại nhìn một chút, “Vô cùng xinh đẹp nha! Cậu với chị ấy đúng là không cùng đẳng cấp. Cậu..., cũng không phải không giống hai người có chút giống nhưng tư sắc thì kém cách xa vạn dặm!”

“Ê! Hà Uyên Nhu!”

“Không phải đâu!” Tôi chặn ngang, “Cậu biết hai đứa nhỏ này trong hình không?” Tôi chỉ vào hai đứa bé trai bên cạnh chị Mạn Trữ, “Này rất giống Tề Huyền a...” Tôi chỉ vào một trong hai đứa bé, thật rất giống, tôi hình như từng thấy ở đâu rồi? “Một đứa kia thoát nhìn cũng rất quen mắt...”

“Tớ cảm thấy hình như..., là cậu ấy với Lăng Từ Phong...” Uyên Nhu quan sát nửa ngày mới nói, nói ra mới thấy rất giống nha.

“Đúng rồi!” Tôi nhớ tới trong túi xách có tấm ảnh chụp hình bá vương thô của Tề Huyền (tác giả: tình hình cụ thể mời xem lại chương 7), vì thế lấy nó ra để so sánh, “Các cậu xem, này chính là Tề Huyền, rất giống nhau.”

“Đây là ai? Rất đáng yêu ~!” Hai mắt Uyên Nhu sáng lên.

“Đây là Thiệu Tề Huyền?” Mạn Trữ cũng giật mình.

“Đây chính là bảo bối của tớ, aiz! Nhìn tấm ảnh chị cậu kia! Nếu như tụi mình nói đây là Tề Huyền..., còn đứa kia cũng rất có thể là Lăng Từ Phong, Mạn Trữ, nhà cậu làm sao có thể quen..., Mạn Trữ!” Còn chưa đợi tôi hỏi xong, Mạn Trữ liền liền xông ra ngoài, tôi và Uyên Nhu cũng lập tức chạy theo.

“Ba mẹ, đây là sao?” Mạn Trữ đứng trước mặt ba mình, ra ngoài chúng tôi mới thấy còn có hai vị khách không mời mà tới.

“Tề Huyền! Ông nội!”

“Lan Trăn?”

“...” Tề Huyền thấy tôi cũng giật mình, anh ta không nói lời nào.

“Hứa Khắc Đạt, Từ Ảnh! Đã lâu không gặp.” Ông nội giống như gặp lại lão bằng hữu, đi đến trước mặt ba mẹ Mạn Trữ. Ông nhìn Mạn Trữ, “Đây là con thứ của hai người, lúc ấy còn là một đứa bé, bây giờ chắc lớn bằng Mạn Đình năm đó rồi.”

“Ba ba, đây là sao? Vì sao nhà chúng ta có ảnh chụp của Thiệu Tề Huyền, vì sao ông Thiệu quen hai người, đây là sao?”

“Khi thấy cháu, ông liền cảm thấy cháu nhất định là em của Mạn Đình.” Ông nội hiền lành nhìn Mạn Trữ, “Hai người rất giống nhau.”

“Ồ, chị đi Mỹ rồi, mà ông biết chị à?”

“Mạn Trữ!” Ba Mạn Trữ hô một tiếng ngăn Mạn Trữ, “Lão gia, ngồi đi đi. Nhà chúng tôi không muốn đi lại con đường đó nữa, đi đi.”

“Ba ba, nhà chúng ta cũng là xã hội đen sao? Vì sao chúng ta phải rời khỏi? Ông Thiệu, ba ba trước kia là thủ hạ của ông sao? Sao ông lại muốn đuổi việc ba?” Mạn Trữ khó hiểu hỏi ông nội.

“Ba mệt rồi nha, Mạn Trữ..., đủ rồi!” Ba Mạn Trữ đột nhiên thống khổ nói, ông xót xa vỗ trán.

“Mẹ! Đây là sao vậy?”

“Chú Hứa, chắc chú hận cháu lắm.” Tề Huyền đột nhiên mở miệng, anh ấy đi đến bên cạnh tôi, trước mặt ba Mạn Trữ, “Chú hận cháu!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Sự thực bị che giấu (2)

“Không phải, Tề Huyền thiếu gia.” Mẹ Mạn Trữ đứng lên, “Mạn Đình chết đi, không phải lỗi của cháu!” Chị Mạn Trữ đã chết!

“Mẹ..., mẹ, mẹ nói gì vậy? Mẹ không phải nói chị đi Mỹ với bác sao?” Mạn Trữ kích động kéo tay mẹ mình, “Sao chị có thể chết rồi?”

“Mạn Trữ! Chị con và bác đều đã chết, khi đó con rất nhỏ, chúng ta cũng không nghĩ sẽ nói cho con biết, Mạn Trữ! Mẹ và ba con đã mất Mạn Đình, cho nên chúng ta quyết định rời khỏi bang hội, không ngừng chuyển nhà vì không muốn có người tìm được chúng ta, bởi vì chúng ta không muốn ngay cả con cũng không thể bảo vệ được.”

“Mọi người đều nói dối! Nói dối!”

“Thật!” Tề Huyền nói, “Chị Tiểu Đình vì cứu tôi mà bị thương, chúng tôi sợ bị người phát hiện nên trốn đi..., sau đó chị mất máu quá nhiều mà mất.”

Mạn Trữ ngây người rất lâu, tất cả mọi người không nói gì, cuối cùng cậu ấy từ từ bước ra ngoài, “Con..., con muốn ở một mình...” Mạn Trữ cơ hồ tông cửa đi ra.

“Mạn Trữ!”

“Mạn Trữ!” Tôi và Uyển Nhu đồng thời đuổi theo, cuối cùng chúng tôi thấy Mạn Trữ ở một quán nhỏ ven đường, Mạn Trữ thấy tôi, Uyển Nhu, Tề Huyền xuất hiện, cũng không nói gì. Bốn người chúng tôi ngồi đối diện nhau, không ai nói gì.

“Cô sợ sao?” Tề Huyền hỏi tôi.

“Tôi? Chỉ là..., có chút, có chút giật mình.”

“Chú Hứa phụ trách an toàn của ông nội và ba, còn chị Tiểu Đình thì theo tôi...”

“Cuối cùng chuyện đó là sao?”

Tề Huyền rót rượu, bùng lên hỏi tôi, “Cô sợ sao? Trước kia cô từng hỏi qua này nọ, hình như là chuyện của mẹ tôi, tôi cũng không muốn cô biết chuyện đó, nhà chúng tôi thoát nhìn rất hào nhoáng, trên thực tế tệ không chịu nổi.”

“Tôi cho tới hôm nay mới biết mình họ Hứa, không phải họ Từ, ha ha! Vì sao tôi lại quên chuyện đó?” Mạn Trữ uống một ngụm lớn, bộ dạng rất đáng thương.

“Ngày đó là sinh nhật tôi, nhưng lại là ngày chết của hai người, mẹ và chị Tiểu Đình!” Mẹ! Vậy người mẹ đang trong nhà là ai?

“..., cái kia..., Tề Huyền, vậy người kia trong nhà chính là cái gì? linh hồn sao?” Tôi cẩn thận hỏi.

“..., cô có ý gì?”

“Trong nhà chúng ta không phải có mẹ sao?”

“Bà là em của mẹ tôi, di tôi.” Tề Huyền chính là tính xấu như vậy, không bao giờ nói gì cho tôi biết, chẳng lẽ tôi không đáng tin sao? Chuyện Mạn Trữ và Mạn Đình cũng vậy, giống như tôi buộc anh ta nói, có lẽ tôi không nên hỏi tiếp nữa, đối với anh ấy mà nói đây chính là hồi ức không tốt đẹp gì.

“A! Tôi nhớ ra rồi!” Mạn Trữ đột nhiên nhìn Tề Huyền, “Thì ra cậu chính là đứa nhóc trước kia hay theo tôi!”

“Là cô quán quít lấy tôi!”

“Các cậu trước đây quen nhau à?” Nói như vậy Mạn Trữ và Tề Huyền chính là bạn nói khổ sao, khó chịu ~!

“Tớ cho cậu biết nha, Lan Trần. Hồi trước chồng cậu vừa gầy vừa lùn giống như cây đinh vậy.” Mạn Trữ vẫn rót rượu, bây giờ không giống uống rượu say.

“Vẫn tốt hơn cô, già trước tuổi.” Tề Huyền cũng không chút yếu thế phản kích.

“Thôi đi, Thiệu Tề Huyền, cậu còn công tử xã hội đen đó, Lan Trần tớ nói cho cậu biết, trước đây chồng cậu là bại tướng dưới tay tớ, ha ha ~!”

“..., Lan Trần không cần để ý cô ta, cô ta uống say rồi.” Sau một trận ồn ào, mọi người lại lâm vào trầm mặc, Tề Huyền nhìn ly, Mạn Trữ hết đi này lại uống ly tiếp, tôi và Uyển Nhu nhìn, tất cả mọi người không biết nên nói cái gì, lộn xộn cả một ngày, mọi người đều mệt mỏi.

“Cái kia..., mẹ...” Mẹ Tề Huyền đang ngồi trên sofa đan áo len, chó con Đóa Đóa tham lam cuộn người dưới chân bà.

“Con biết? Tề Huyền nói?” Mẹ ngẩng đầu, “Ngồi đi, Lan Trần.”

“Tề Huyền nói, mẹ là di anh ấy.”

“Cũng không nói chuyện khác sao? Cũng đúng, Tề Huyền chắc sẽ không biết nói thêm gì.” Bà dừng lại, bắt đầu nhẹ nhàng kể lại chuyện xưa của mình, “Lúc mẹ vừa gả tới cũng lớn bằng con vậy, khi đó mẹ Tề Huyền, chị mẹ vừa mới rời đi, ngoại trừ Tề Huyền mẹ đã không có người thân nào. Không biết ba ba (ý chỉ ông nội) có phải vì vậy mà để mẹ vào cửa hay không, có lẽ ba ba cho là nếu chọn người chăm sóc Tề Huyền thì mẹ là lựa chọn tốt nhất.” Mẹ chỉ có Tề Huyền là người thân sao? Có phải bỏ sót anh Kính Hiên hay không~?

“Anh Kính Hiên..., không phải cháu mẹ à?”

“Nó là tạp chủng!” Mẹ vẫn ôn nhu, trong mắt tôi, mẹ là người luôn cười ôn nhu, nhưng khi tôi nhắc tới anh Kính Hiên, tôi nhìn thấy sự chán ghét trên mặt bà, “Nó là con của người kia và một người phụ nữ không biết xấu hổ, chị mẹ cho hấn vào cửa, nhưng người ta tuyệt đối không cảm kích.”

“...” Người kia? Bà Tề Huyền sao? Vì sao trước đây tôi đều không chú ý tới, kỳ thật quan hệ của ba mẹ rất lạnh nhạt, xa lạ, mẹ căn bản không muốn gọi đó là chồng mình. “Con chỉ muốn hỏi một chút, khi đó đã xảy ra chuyện gì?”

“Đó là sinh nhật Tề Huyền, chị dẫn nó ra ngoài, Mạn Đình, chị của bạn con, là vệ sĩ của Tề Huyền. Khi đó trong bang hội cũng có chút phiền phức, nhưng chị vẫn muốn để người kia ăn sinh nhật cùng con, đồng thời có thể nói là có ông ta cũng an toàn một chút, chị dẫn Tề Huyền chờ rồi đợi. ..., chờ đến chết cũng không thấy bóng dáng chồng mình. Tôi cũng là sau đó mới nghe thím Trữ nói, chị và Tề Huyền bị tập kích, chị để Mạn Đình dẫn Tề Huyền chạy trước, Mạn Đình bị thương nhưng vẫn kéo Tề Huyền trốn, lại sợ bị đối phương phát hiện, cho nên kêu Tề Huyền không được ra ngoài, cuối cùng khi chúng ta tìm được Tề Huyền, Mạn Đình đã cứng ngắc, Tề Huyền một mình ở chung với thi thể suốt buổi tối.”

“..., sao ba lại không tới?” Tề Huyền thật đáng thương a, chị Mạn Đình cũng đáng thương không kém a. Từ tấm ảnh của chị ấy giống như cũng cỡ tuổi tôi, thật sự là...

“Ông ta đang cùng nhân tình và tên tạp chủng!” Những lời này như là một tiếng sét đánh, giọng mẹ cũng không lớn, nhưng anh Kính Hiên mới bước vào cửa liền nghe không sót một chữ, nhìn nét mặt tái nhợt của anh ấy, tôi nghĩ anh nhất định biết chúng tôi đang nói gì, anh cũng không nói lời nào, chính là yên lặng bỏ đi.

Mẹ nói tiếp: “Chính là cái người phụ nữ không biết xấu hổ kia kéo ông ta, mà chính ông ta cũng quên mất vợ con mình. Chị chính là bị chết như vậy, cho nên Tề Huyền không có mẹ, mẹ mới mất chị, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Tề Huyền tuyệt đối sẽ không cùng người kia nói một câu!” Đây là gia đình Tề Huyền sao? Tôi có một loại cảm giác thật không tốt, tôi đột nhiên bắt đầu chán ghét nơi này, tôi muốn quay về nhà mình, nhưng bây giờ ngay cả ba mẹ tôi cũng ở đây, tôi có năng lực bỏ chạy sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Sự thực bị che giấu (3)

“Đừng rồi! Mẹ, con nhìn thấy tấm ảnh có Tề Huyền và chị Mạn Trữ còn có Lăng Tử Phong, chúng ta với Lăng gia cũng có giao tình sao?”

“..., kỳ thật nhà chúng ta thiếu chút nữa trở thành thông gia rồi.” Mẹ có chút xấu hổ, “Mẹ Tử Phong là bạn học của chị, hai người hẹn ước, nếu tương lai có con liền đính ước. Kết quả chị và cô ấy đều mang thai, khi đó kiểm tra chị mang thai là bé trai, chính là Tề Huyền. Bác sĩ nói trong bụng Lăng phu nhân là một bé gái. Vì thế hai nhà liền chi phúc vi hôn.” Không đúng, Lăng Tử Phong và Tề Huyền cỡ nhau, như vậy người trong bụng... “Nhưng đứa bé của Lăng gia nhỏ hơn tháng, không nghĩ tới sinh ra biến thành bé trai.”

...! Anh ta vốn là trai a..., là bác sĩ nào thiếu đạo đức nói anh ta là nữ??? “Vì thế liền hủy bỏ hôn ước...?”

“Đúng vậy a, hai bé trai sau khi lớn lên biết chuyện này liền ghét nhau.” Nếu tôi là Tề Huyền cũng nhất định sẽ rất ghét Lăng Tử Phong, lại có vị nam hôn thê, Tề Huyền thực đáng thương a...

“Bất quá Tử Phong rất thích đi theo Mạn Đình, luôn chạy theo cô ấy.” Nói như vậy, cậu ta thích Mạn Trữ chính là một loại...

Vẫn không cần nói đề tài này, “Mẹ không thích ba, thì tại sao muốn gả cho ba?” Đầu phải chỉ có không thích, mà có thể nói hận.

“..., mẹ muốn chăm sóc Tề Huyền, hơn nữa khi đó mẹ cũng không có chỗ đi, cho nên ba ba và thím Trữ tới tìm mẹ, mẹ liền đồng ý đề nghị này...” Mẹ nói xong cũng không nói tiếp nữa, cũng tới lúc tôi chạy lấy người rồi! Ngay lúc tôi chuẩn bị đi, mẹ hình như lẩm bầm lầu bầu, hoặc là đang nói với tôi: “Vị trí Thiệu phu nhân này..., luôn bị rình như hổ rình mồi, bất luận năm đó hay là bây giờ...”

“Lan Trăn!” Có thể gọi tôi như vậy chắc chắn không phải Thiệu Tề Huyền, tôi lên lầu liền thấy anh Kính Hiên, thoát nhìn anh vẫn tao nhã như vậy, chỉ là có chút thương cảm, “Em nghe mẹ nói...”

“Đừng buồn, chuyện đó cũng không phải lỗi của anh.” Những lời này thật là tục, chuyện của anh Kính Hiên giống như phim truyền hình, cái khác nói còn có thể chọn chữ ba mẹ đâu ai chọn được, đứa bé là sinh linh vô tội, “Anh không cần vì lỗi của ba mà áy náy, em biết Tề Huyền không thích anh, mẹ đối với anh cũng rất lạnh nhạt, đây cũng không biện pháp, bản thân vui vẻ là được.”

“Em cho rằng như vậy là có thể giải quyết chuyện rắc rối này sao?”

“Đương nhiên không thể, nhưng anh muốn hóa giải rắc rối này sao? Trẻ con không cần lo chuyện người lớn!” Không phải không lo, mà là căn bản không lo được, nếu tôi là anh Kính Hiên, tôi mới không thêm đề ý tới việc này, bởi vì trong hoàn cảnh như vậy, chuyện này căn bản là anh không lo được, nếu muốn thì lại thêm phiền phức. “Anh và Tề Huyền thật đúng là anh em, hai người đều thích tự tìm phiền não cho mình...”

“Tắc kè hoa không phải anh tôi!” Người kia vì sao chỉ cần tôi nói chuyện với anh Kính Hiên sẽ xông tới??? Sao lúc này anh ta lại xuất hiện? Thiệu Tề Huyền đi đường giống con mèo, xuất hiện cũng không nghe thấy tiếng.

“Cảm ơn em, Lan Trăn.” Anh Kính Hiên sẽ không cùng Tề Huyền âm ỷ, anh cứ luôn như vậy rời đi.

“Anh Kính Hiên, làm người phải biết nhìn thoáng một chút, như vậy mới vui vẻ!”

“Cô nói đủ chưa?” Tề Huyền đập một tờ giấy lên mặt tôi, “Cô còn nhớ mình đã ký hợp đồng trước hôn nhân không?”

Tôi hình như đã quên tờ giấy đó rồi “P. S thứ nhất không cho phép ở gần với tắc kè hoa. P. S. thứ hai không thể ở chung với tiểu tử thú (Tiêu Diêu). Nè! anh khi nào thì thêm điều đó vào? Thiệu Tề Huyền, anh xấu!” Người kia là cố ý, anh ta thật xấu! Ăn gian! anh ta thêm vào hợp đồng một điều khoản phụ.

“Tôi cũng chưa nói không thể thêm vào, ề! Đồ ngốc, cô chưa nhìn phạm luật sẽ chịu hình phạt gì?”

“Người vi phạm phải nghe theo mệnh lệnh đối phương!!! Anh xấu lắm!” Tên này rất xấu rồi.

“Đây cũng không phải tôi ghi, nè! Giấy trắng mực đen viết tên của cô mà.”

Ồ ~~~ lúc ấy tôi không thấy rõ..., hiện tại..., “Anh muốn tôi làm gì?”

“Chờ tôi nghĩ xong rồi nói sau.” Ai ~~~ khổ wow ~~~!

“Tớ cũng nghe giống như cậu.” Mạn Trữ dựa lan can, bây giờ là tiết thể dục. Mọi người nhất định đều trải nghiệm qua, mỗi trường đều có một thầy thể dục, vừa tới tiết liền cho nam sinh chơi bóng, bản thân lại tìm nữ sinh trò chuyện. Nhưng hôm nay vợ ông thầy tới, vì thế ném túi tôi xuống nhóm hầu hạ vợ rồi. “Ba tớ nói, gia tộc của tớ giống vệ sĩ vậy, cho nên ông bảo vệ ông Thiệu, chị bảo vệ Thiệu Tề Huyền. Bác tớ bảo vệ Thiệu phu nhân, nhưng lần tập kích đó bác và chị đều chết.”

“Thì ra chuyện phức tạp như vậy. Mẹ Thiệu Kính Hiên đâu?” Uyển Nhu cảm thán nói.

“Người đàn bà kia?” Tôi vốn muốn nói tôi không biết, tôi là đứa trẻ thành thực, hôm qua tôi quên hỏi rồi, nhưng Mạn Trữ mở miệng trước: “Bà ta giống như đã bị bệnh gì, hiện tại chết lên chết xuống.”

“Ông Thiệu để di của Thiệu Tề Huyền thay thế vị trí của chị mình, chắc là không muốn cho mẹ của Thiệu Kính Hiên vào cửa.” Uyển Nhu nghĩ vô cùng đúng, người đàn bà kia cả đời đều không vào cửa nhà họ Thiệu được, thật đáng thương.

“Lan Trăn, cậu cảm thấy bà ta đáng thương ư?” Mạn Trữ hỏi tôi.

“..., không biết.” Nói là nói như vậy..., nói thật sẽ bị đánh nha.

“Nếu đây là phim truyền hình, tớ cũng cảm thấy bà ta đáng thương một chút, nhưng bây giờ tớ cho rằng chị và bác mới là người đáng thương nhất.” Lòi Mạn Trữ nói luôn làm cho người ta giật mình, “Kỳ thật, tớ trước kia không hề thích chị. Các cậu đều không có anh chị em gì, tớ lại có một người chị rất vĩ đại, chị vừa đẹp lại học sinh lớp đặc biệt, vừa là chủ tịch hội học sinh. Ba mẹ đều thích chị, trước kia khi thấy chị có phiền toái tớ đều vui sướng khi người gặp họa, nhưng chị thương tớ lắm..... Tớ có phải rất xấu không?”

“Ừ, có một chút. Đúng rồi, Mạn Trữ!” Tôi nhớ đến chuyện tấm ảnh, “Cái kia Lăng Tử Phong..”

“Cậu ta? cậu ta từ nhỏ đã thích chị tớ, đại khái là tớ giống chị mình, cho nên cậu ta muốn tìm bóng hình chị trên người tớ. Các cậu luôn nói cậu ta thích tớ, bây giờ nhìn lại đi, nhất định là nói bậy!” Nói như vậy, Mạn Trữ thật đúng là có chút trực giác, hay là cô ấy thật sự nghĩ rằng Lăng Tử Phong không thích mình?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tôi muốn nói tôi thích anh (1)

“Cậu cũng không bị tổn thất gì, có sao không làm?” Uyển Nhu nói lời này là có nguyên nhân, mọi người đều biết cậu ấy bị Lăng Tử Phong..

“Lan Trăn! Cậu biết không? Lăng Tử Phong và Thiệu Tề Huyền từng đính hôn!” Mạn Trữ đột nhiên thực thần bí nói với tôi.

“Tớ biết rồi.”

“Thiệu Tề Huyền từng đính hôn với Lăng Tử Phong! Cậu nghe rõ ràng không?” Mạn Trữ muốn nói tin tức của tôi không nhanh như cậu ấy, không cần hiểu lắm, tôi là vợ Tề Huyền, hẳn là phải rõ hơn cậu ấy chứ.

“Cô nói gì ~?” Vốn là Tề Huyền đang chơi bóng đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng tôi, “Đuôi uoi, cô vừa mới nói gì với vợ tôi hả?”

“Đuôi, đuôi..., đuôi uoi! Tên nhóc chết tiệt này cư nhiên mắng tôi là đuôi, đuôi uoi!” Cả đôi Mạn Trữ luôn đặt biệt danh cho người ta, rốt cục cũng có ngày tên Từ Mạn Trữ được thay bằng một biệt danh khác, nhất thời tức giận đến dậm chân.

“Cô ở trước mặt vợ tôi nói bậy bạ gì đó?” Về mặt chán ghét này của Tề Huyền giống như Mạn Trữ đang nói nhảm vậy.

“Vợ cậu sớm biết rồi, cậu ấy vừa xác định đó, cả địa cầu cũng biết Lăng Tử Phong từng là...”

“Đó là do sự cố!” Tôi vội vàng ngăn lời Mạn Trữ, cái giọng vừa lớn vừa chói của cậu ấy giống như là sợ không ai nghe thấy, tất cả mọi người nhìn về hướng chúng tôi, tiếp tục như vậy Tề Huyền nhà chúng tôi làm như thế nào đây, “Mạn Trữ, tớ biết nhiều hơn cậu, đừng nói nữa.”

“Đuôi uoi cô nhớ kỹ cho tôi, sau này nếu cô còn dám nhắc tới chuyện này tôi nhất định giết cả nhà cô!”

“Tề Huyền, được rồi, mọi người chờ anh chơi bóng kia, đi thôi!” Hai người kia đều thích đánh nhau, nói không chừng một lát lại đánh.

“Ê, đồ ngốc! Cái tên ảo là...”

“Tôi biết hai người không có bất kỳ liên quan, được chưa?” Cuối cùng cũng mời được đại tiên đi, người ở lại mới khó thu phục, “Mạn Trữ, cậu cũng

đừng nói nữa, tớ xin cậu đó!

“Chắc chắc, hoạn nạn mới thấy chân tình.” Mạn Trữ cuối cùng buông tha, “Đúng không, Uyên Nhu?”

“Đúng vậy, cậu coi đi, lúc Thiệu Tề Huyền thấy Lan Trăn biết chuyện kia rất khẩn trương nha, nhìn lại Lan Trăn của chúng ta coi, bảo vệ Thiệu Tề Huyền quá trời luôn, các cậu ở trước mặt tụi này thật là rất..., không biết nói sao nữa. Đúng rồi, trong lễ Giáng Sinh các cậu...” Là họa thì tránh không khỏi a, quả nhiên đến rồi...

“Cây đinh đó làm gì?” Mạn Trữ có chút khó tin, “Nhất định tên đó có âm mưu trước, nhất định vậy!”

“Âm mưu gì?” Tôi nói hết mọi chuyện trong đêm đó cho mấy người bạn này kể cả nụ hôn kia, “Mạn Trữ, trước kia cậu quen Tề Huyền sao?”

“Tớ cũng quên rồi, khi đó mới 7 tuổi, ngay cả chị mình tớ cũng quên gần hết, còn có thể nhớ rõ cậu ta sao. Bất quá xem ra cậu ấy rất thích cậu nha, Lan Trăn.”

“Không nên nói vậy!” Tôi cúi đầu, cũng không dám nhìn Tề Huyền đang chơi bóng.

“Thừa nhận đi, cậu cũng rất thích cậu ta.” Uyên Nhu nhìn Tề Huyền, lại mỉm cười nhìn tôi, “Thật là làm cho người ta hâm mộ ~!”

“Đúng vậy, Thiệu Tề Huyền người này hình như chưa bao giờ dụng tâm qua với một cô gái nào ngoại trừ cậu.” Mạn Trữ cười nói, “Nhưng tớ nghĩ, cậu nhất định chưa từng nói với Tề Huyền, cậu thích cậu ta phải không?”

“Sao cậu biết???”

“Aiz ~~, không cần suy nghĩ cũng biết, tớ làm bạn với cậu suốt 3 năm rồi, cậu tính cả đời cũng không nói sao?”

“Tớ...” Tôi đây còn chưa từng nghĩ sẽ nói với anh ta.

“Cậu nhìn cậu ta làm nhiều việc cho cậu như vậy, cậu cũng phải có chút báo đáp nha, cũng không phải bắt cậu làm chuyện gì khó khăn. Chọn ngày không bằng trùng ngày, liền hôm nay đi, hôm nay nói.”

“Hả??? Hôm nay?”

“Bằng không cậu nghĩ sao, vào quan tài mới nói cho cậu ấy biết à? Cậu tự coi đi, tự hỏi bản thân thích Tề Huyền như thế nào?”

“Nhưng...” Tôi thích Tề Huyền sao? Hẳn là thích đi, tôi đây...

“Không cần nhưng nữa, tớ và Mạn Trữ sẽ giúp cậu, đến đây đi.”

Kế hoạch thổ lộ của Lan Trăn: viết thư tình.

Mạn Trữ nói qua, kỳ thật thổ lộ không nhất định phải trực tiếp nói với người kia, có thể áp dụng một loại phương thức uyển chuyển hơn: dùng thư tình đến thể hiện tình cảm của mình, tôi không có tài văn chương gì nên Uyên Nhu đề nghị trực tiếp đi thẳng vào đề tài. Tay tôi không ngừng run rẩy, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo không ra gì, không được! không thể tiếp tục như vậy! Anh ta chắc chắn nhìn không hiểu. Lúc này, tôi bị hấp dẫn bởi đồng giấy trên bàn...

“Mạn Trữ, cậu lấy sao?” Tôi hỏi.

“Tên này, trong bàn đều là thư tình, toàn bộ bị tớ ném, bây giờ chỉ còn của cậu, yên tâm đi.”

Nghe Mạn Trữ nói xong ..., tôi rất hồi hộp, lúc ngồi cạnh Tề Huyền, tôi cũng không dám nhìn anh ấy chỉ dám dùng khóe mắt vụng trộm ngắm thôi, anh ấy chỉ cau mày nhìn thư tình của tôi.

Mạn Trữ thấy vẻ mặt anh ta không bình thường, liền hỏi: “Sao vậy? Hồi hộp đến vậy à?”

“Có người viết thư đe dọa...” Tề Huyền đem thư ném lên bàn, anh ta làm sao có thể như vậy? Đây là...!

Thư nặc danh được cắt từ những mảnh giấy báo, không lớn không nhỏ ghép thành một câu: “Tôi đề ý anh rất lâu rồi...”

“Tên ngốc này!” Mạn Trữ và Uyên Nhu kéo tôi ra ngoài, “Kêu cậu viết thư tình, không phải thư đe dọa, cậu cắt giấy báo làm gì?”

“Nhưng nếu tớ viết....., Tề Huyền sẽ phát hiện nha.”

“Cậu không muốn cậu ấy biết vậy cậu nói cũng vô ích thôi! A a, mẹ ơi!” Mạn Trữ ngửa mặt lên trời thờ dài.

Kế hoạch thổ lộ của Lan Trăn lần thứ hai: phi tiêu gửi giấu tình cảm.

Mạn Trữ nói, cổ đại dùng bồ câu đưa tin, dùng tên (cung tên) để gửi thư cho đối phương, kỳ thật đây có thể tham khảo. Uyên Nhu tự tay viết một bức

thư vừa đẹp vừa trữ tình, thời nay không có cung tên, hay dùng phi tiêu. Tôi thấy Tề Huyền đang đọc sách. Tốt lắm! Cố định mục tiêu. Tôi phóng thư vào cột, “Vù!” một tiếng bay qua, kỳ lạ sao trên tay tôi còn tờ giấy, nhìn rất quen mắt nha, giống như là thư tình...

“A!” Một tiếng thét chói tai, tôi nhìn đến chỗ Tề Huyền liền thấy thầy chủ nhiệm không biết từ lúc nào đứng bên cạnh Tề Huyền nữa!!!! Lại không thấy tóc giả của thầy!!! Cái đầu bóng lộn lóe sáng giữa trời. Thầy giáo àh, sao thầy không chịu chú ý hình tượng một chút nào hết vậy! Í? Sao trên tường lại có một vết màu đen..., là tóc giả của thầy chủ nhiệm???

Vừa rồi tôi phóng bay tóc giả của cô chủ nhiệm sao? Về mặt Tề Huyền xấu hổ ngồi đó, tôi quay đầu chạy nhanh tìm Mạn Trữ và Uyển Nhu, “Cái kia, cái kia...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tôi muốn nói tôi thích anh (2)

“Lâm Lan Trăn! Lại là em? Em muốn làm gì?” Thầy chủ nhiệm tức giận muốn ngắt đi.

“Thầy, em vô ý mà!!” Thật là vô ý, thầy phải tin em à! Ô ~~~ sao có thể thành như thế này!!

Kế hoạch thỏ lộ của Lan Trăn lần thứ ba: thích cứ nói thẳng.

Mạn Trữ nói bây giờ chỉ có một con đường thôi, chính là trực tiếp nói với anh ta, Uyển Nhu chỉ tôi nói tôi thích anh là được rồi, vì thế tôi lấy dũng khí, nói với Tề Huyền: “Tôi có lời muốn nói.”

“Nói đi.”

“Tề Huyền, cái kia, cái kia, tôi..., tôi, một,... một, một.”

“Cái gì?” Tề Huyền buông sách, nhìn chăm chăm tôi, làm như vậy tôi càng khẩn trương hơn.

“Một, Một...” Nói không ra rồi, “Có một trăm đồng không...” Tôi thật sự vô dụng...

“Cậu ngốc àh!!!” Mạn Trữ nhìn tờ 100 của tôi, ủ rũ bước tới, “Tự nhiên kêu cậu tôi đưa tiền làm gì! Cậu ngốc àh!!!”

“Lan Trăn, xem ra cậu rất thích Thiệu Tề Huyền nha, bằng không cậu cũng không áp a áp ứng như vậy.” Lời Uyển Nhu có thật không? Tôi thật sự là rất thích Tề Huyền, mới có thể như vậy à? Tôi nói không được, là vì tôi ngượng ngùng, mà tôi ngượng ngùng là vì tôi thích anh ấy..., ai da! Chuyện tình cảm còn khó hiểu hơn bài tập nữa.

Tôi nên làm gì đây? Tôi vừa rửa ly, vừa nghĩ tôi hôm nay bỏ công vô ích rồi, thật là phiền muốn chết! “Ô ~~~, ô ~~~.” Đây là tiếng gì, trong phòng vệ sinh chỉ có một mình tôi à, sao lại có tiếng khóc này? Chẳng lẽ là... Quý!

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ tôi run rẩy liếc mắt nhìn chỗ phát ra âm thanh, có một bóng dáng nhỏ gầy đang khóc, tôi có cảm giác cô ấy không phải là quý.

“Nè, bạn...”

Nghe thấy tôi hỏi, cô gái hết hồn giống như con thỏ con bị hù vậy, sợ hãi nhìn tôi, “...”

“Bạn không sao chứ, bạn sao vậy?” Thật đáng thương nha, một mình trốn ở đây khóc, có người khi dễ cô ấy sao, “Có thể nói cho mình biết xảy ra chuyện gì không? Có lẽ mình giúp được gì.” Chồng tôi là Thiệu Tề Huyền đó.

“Cậu rót ở trong rồi à, rửa cái ly mà lâu như vậy.” Mạn Trữ đi vào nhà vệ sinh thúc giục tôi, mà tôi đang nói chuyện với cô bé kia, “Sao vậy?”

“Bạn ấy bị bạn học khi dễ, cho nên trốn ở đây.” Đây là tôi vừa mới hỏi được, cô gái trốn trong này khóc mấy hôm trước vừa mới chuyển qua Hoa Tân, không biết vì sao bị các học sinh xa lánh rồi khi dễ.

“Ồ.” Mạn Trữ luôn luôn rất chính nghĩa mà lần này lại không tỏ vẻ gì hết, đang giận tôi à?

“Đúng rồi, mình là Lâm Lan Trăn, về sau lúc bị khi dễ bạn cứ nói là bạn của mình, bọn họ nhất định sẽ không đánh bạn nữa, biết không?”

“Cám ơn...”

“Cái kia, bạn tên là gì?” cô ấy thật sự rất đáng thương.

“Minh là Tinh Từ...” cô nhẹ giọng nói. Thì ra cô ấy là người Nhật Bản à, trách không được bạn học không thích.

“Hắc! Cậu là Tinh Từ? Vậy anh bạn có phải là Xích Mộc Cương Hiến không?” Mạn Trữ đột nhiên hỏi như vậy.

“... A, cái kia không phải, mình không có anh.” Tinh Từ nhìn bộ mặt hung dữ của Mạn Trữ có vẻ rất sợ.

“Tớ nghĩ cũng đúng, Xích Mộc Tinh Từ đáng yêu hơn cậu.”

“Mạn Trữ!” Mạn Trữ làm sao lại ghét Tinh Từ, có gì lạ nha.

“Đồ ngốc!” Tề Huyền cũng đi tới, “Vào lớp, đi thôi.”

“Tinh Từ này, lần sau nói tiếp.” Vì thế, tôi, Mạn Trữ và Tề Huyền cùng nhau rời đi, Tinh Từ gật đầu nhìn chúng tôi lập tức chạy ra.

“Mạn Trữ, cậu vừa rồi sao lại dữ như vậy? Cậu không thấy bạn ấy rất đáng thương sao?”

“Đáng thương? Tớ cảm thấy về mặt cô ta không chút tốt lành gì, tóm lại tớ cảm thấy rất ghét.” Thật sự không hiểu nổi Mạn Trữ, có lẽ gần đây cậu ấy có nhiều chuyện buồn phiền, cảm xúc không tốt lắm. “Lan Trăn, tốn thời gian lo chuyện người khác không bằng nghĩ cho mình đi.”

Đúng vậy a, Mạn Trữ nói đúng, chuyện tôi còn chưa xong? Chẳng lẽ tôi vào quan tài mới thô lộ được?

Trên đường trở về, tôi nhìn Tề Huyền chính là không dám nói, “Tề Huyền...”

“Rốt cuộc hôm nay cô bị sao vậy, áp a áp ứng cũng không nói gì.”

“..., tôi...” Ông trời ơi, tôi nên làm gì đây? Tôi chính là nói không nên lời, nói không nên lời..., ỉ? Đúng rồi! Vì sao tôi nhất định phải cố nói. Tôi cố lấy dũng khí, kéo tay Tề Huyền, run run vẽ hình trái tim vào lòng bàn tay anh ấy, tôi nắm chặt tay Tề Huyền cúi đầu nhìn đường, dùng giọng run run hỏi: “Anh..., Tề Huyền..., anh, anh hiểu ý... ý tôi không? Ý tôi đó?”

Tề Huyền không hề động, anh ấy nhìn tôi, buổi chiều ánh mắt anh ấy chăm chú nhìn tôi tựa hồ có một chút ánh sáng không tầm thường. Một lát sau, anh ấy rút tay về, từ trong cặp lấy ra một gói bánh Oreo cho tôi... Đây..., thời điểm mấu chốt sao anh lại ngốc như vậy??? Vừa rồi tôi vẽ không phải bánh quy nha!!! Tôi không phải muốn ăn bánh a!!!! Nhưng tôi lại nhận rồi bắt đầu cắn. Ô ~~~! Tôi ghét bánh Oreo!! Tôi ghét...!!!

“Tôi cũng vậy...” Í!!!!?? Tề Huyền giống như nói gì đó!

“Anh cái gì?”

“Tôi nói tôi cũng vậy.” Tề Huyền không nhìn tôi, mà nói, cuối cùng anh ấy kéo tay tôi, “Cái kia tôi biết không phải là bánh quy..., cho nên tôi nói, tôi cũng giống như vậy, rốt cuộc cô hiểu không, đồ ngốc!”

“Tôi biết!!!” Tôi rốt cuộc biết rồi, tôi lập tức trở nên thật vui vẻ, Tề Huyền có chút thẹn thùng thật sự rất rất đáng yêu, “Nhưng sao anh lại đưa bánh quy cho tôi vậy?”

“Bởi vì..., Đuôi uoi vừa nhìn lên.” Từ Mạn Trữ!! Nhỏ này..., “Bây giờ cậu ấy đi chưa?.”

Tôi nghĩ đó là một vịnh hằng, nhưng lại ngắn ngủi như thế. Tôi nghĩ đó là kim cương, nhưng lại là thủy tinh dễ vỡ.

“Ba ba có biết anh chuyển trường không?” tôi hỏi Tề Huyền, hỏi như vậy là có nguyên nhân bởi vì hôm nay ba ba gọi tôi kêu về sớm.

“Tôi ở học ở đâu thì ông ấy cũng không liên quan.”

“Nhưng...” Tề Huyền như thế nào là lạ, giống như có chút gì là lạ. “Ai gọi cho anh, ông nội?”

Tề Huyền đột nhiên lấy điện thoại ra, “Không phải, kỳ quái như thế nào không có người nghe?”

“Ai vậy?”

“Mấy huynh đệ của tôi.”

“1.88 a, sao lại gọi cho bọn họ?”

“Đi! Đi mau!”

Chương 41: Nguy hiểm!!!!

“Cái gì!” Tôi còn chưa kịp phản ứng, một đoàn xe mô tô chạy tới, họ đột nhiên xuất hiện như vậy, tôi chỉ ngơ ngác mà không biết làm thế nào mới tốt, họ vây quanh tôi và Tề Huyền, nhìn bộ dạng bọn họ cũng không phải người tốt gì.

“Chạy đi!” Tề Huyền đẩy tôi ra phía sau, một xe cưỡi đâm tới, Tề Huyền tránh qua, né được, nhưng mười mấy người cùng tiến lên thì không né dễ như vậy rồi, Tề Huyền bắt lấy một thanh sắt, tay trái kéo tên kia xuống xe, đồng thời quật ngã một người bên cạnh. Nhưng đối phương rất nhiều người, có tôi ở đây vướng chân vướng tay thêm, thật là rất nguy hiểm.

Những người này rất kỳ quái, đều chỉ đánh Tề Huyền, tôi thừa cơ đá một tên, tên kia lập tức giơ tay muốn đánh lại tôi, “A!” Nhưng tôi không cảm thấy đau, vừa rồi vì sợ quá tôi nhắm mắt lại. Chờ tôi mở mắt ra, liền thấy Tề Huyền ôm tôi, cản giùm tôi, tay sắt vừa vịn đập lên đầu anh ấy, máu từ trên đầu nhỏ giọt lên người tôi, “Tề Huyền!”

“Lâm Lan Trăn!” Đây là..., không phải Tề Huyền gọi tôi, không biết khi nào Tiêu Diêu đã xuất hiện!! Cậu ấy rất ngạc nhiên nhìn chúng tôi.

“Mang cô ấy đi!” Ngay lúc tất cả mọi người vì sự xuất hiện của Tiêu Diêu nhất thời sửng sốt, Tề Huyền thừa cơ hội đẩy tôi ra khỏi vòng vây, “Mang cô ấy đi!” Tề Huyền nói với Tiêu Diêu.

“Tôi không đi!” Tôi không rời khỏi Tề Huyền, tại sao tôi có thể đi mà anh ấy thì không!

“Lan Trăn, đi thôi!” Tiêu Diêu lập tức kéo tôi đi.

“Không đi!” Tôi nắm tay Tiêu Diêu ra, muốn chạy tới chỗ Tề Huyền.

“Đi nhanh đi, cô ở đây chỉ khiến cậu ta thêm phiền thôi, đi đi!” Tiêu Diêu muốn mang tôi đi.

“Tề Huyền!”

“Đi! Đồ ngốc, đi! Cô nợ tôi một yêu cầu, tôi lệnh cho cô đi! Có nghe hay không, đi!” Tề Huyền lại đẩy tôi ra.

“Đừng để nhỏ kia chạy!” 2 chiếc mô tô muốn tới ngăn cản tôi và Tiêu Diêu rời khỏi, Tiêu Diêu ném cặp vào một trong hai tên kia, người kia ngay lập tức té xuống, nhưng tên còn lại đánh mạnh vào lưng Tiêu Diêu, Tề Huyền phóng thêm một chiếc cặp tới tên đánh Tiêu Diêu lập tức bị ngã.

Tiêu Diêu kéo tôi đi, “Cẩn thận!” Tiêu Diêu đột nhiên ôm lấy tôi.

“Cậu làm gì thế?” Tôi định kêu phi lễ, nhưng trên cánh tay cậu ta bị trúng một cây dao, chính là tên bị Tiêu Diêu quăng cặp vào mắt phóng tới, Tiêu Diêu rút dao ra, cũng không thèm nhìn liền ném qua, sau đó kéo tôi chạy ngay, nhưng tôi cảm giác được máu trên tay cậu ấy đã lan tới tay mình.

Không biết chạy bao lâu, chúng tôi đi tới đường lớn, “Cậu nhanh tới bệnh viện đi, tôi muốn đi tìm Tề Huyền!”

“Cô tới đó chỉ làm cho cậu ta phiền thêm thôi.”

“Anh ấy là chồng tôi, tôi làm vợ người ta tại sao có thể bỏ chồng một mình ở lại nơi đó, rồi chạy lấy mình?”

“Không được đi! Cô không được quên, Thiệu Tề Huyền mới vừa rồi nói sao với cô!”

“Nhưng..., làm sao bây giờ???” Làm sao bây giờ?? Làm sao bây giờ?? Đúng rồi, tôi nhìn thấy đối diện có đồn cảnh sát, lập tức vọt qua, nhưng cảnh sát nghe thấy tên Tề Huyền liền đóng cửa lại, “Các chú sao lại như vậy?”

“Chuyện Thiệu gia chúng tôi không quan tâm tới!” Chú cảnh sát trả lời tôi như vậy. Lời chú ấy thật là làm cho tôi muốn tự giết mình, tôi làm sao lại quên mất là không nên báo tên Tề Huyền ra, phải lừa họ tới cứu người trước mới đúng.

Nhưng điều này cũng làm cho tôi nghĩ đến một người khác, tôi lập tức gọi điện cho ông nội và ba ba, cuối cùng chỉ có điện thoại anh Kính Hiên là thông, “Anh sao? Anh, Tề Huyền, Tề Huyền xảy ra chuyện...”

“Sao vậy, Lan Trăn, từ từ nói.” Tôi rất nhanh kể lại chuyện vừa rồi, “Em về trước đi, anh lập tức phái người qua.”

“Về nhà? Nhưng...” Anh Kính Hiên vội vàng vàng gấp máy, anh kêu tôi về, nhưng tôi lại không muốn như vậy, “Tiêu...” tôi đây mới nhớ tới Tiêu Diêu, cậu ấy luôn luôn ở bên cạnh tôi, cả cánh tay đều là máu.

“Tôi đưa cô về nhà.”

“Nhưng cậu...” Tên ngu ngốc này, sao lại đứng ngây ngốc ở đây.

Di động lại vang lên, là anh Kính Hiên, anh báo cho tôi biết Tề Huyền đã được cứu, hiện tại đang trên đường tới bệnh viện.

“Dù sao cậu cũng cần băng bó, chúng ta đi bệnh viện!” Tôi ngăn cản một chiếc taxi, đưa Tiêu Diêu đi bệnh viện, không biết Tề Huyền thế nào rồi, nếu tôi giống Mạn Trữ biết đánh nhau thì tốt rồi.

“Cậu ta không có việc gì, mạng nó lớn lắm.”

“..., ừ.”

Chúng tôi chạy tới bệnh viện, chỉ có anh Kính Hiên, “Tề Huyền thế nào? Anh Kính Hiên..., đều là em không tốt,... Em không nên rời khỏi Tề Huyền..., em..., ô ~.” Tôi đột nhiên bắt đầu khóc lên.

“Cậu ta không có chuyện gì, chỉ là vết thương nhỏ.” Kính Hiên vỗ vỗ vai tôi.

“Anh!” Một cô gái mà tôi không quen chạy tới, gọi Tiêu Diêu là anh, cô ấy nhìn tôi, giống như kẻ thù lâu năm, “Lâm Lan Trăn, cô làm gì anh tôi?” cô dùng sức bắt lấy tay tôi, nắm đến tay tôi rất đau.

“Anh không sao, em buông cô ấy ra.”

“Nhưng anh...”

“Tiểu Yên, em giúp anh đi đăng ký đi.” Tiêu Diêu cố gắng đẩy em mình đi.

Anh Kính Hiên an ủi: “Là một cô gái tên Tinh Từ đưa Tề Huyền tới, chúng ta hẳn là phải cảm ơn cô ấy. Hình như cô ấy còn chưa về. Em đi xem Tề Huyền trước đi, ở phòng đặc biệt 1809. Anh đi gặp bác sĩ để hỏi tình hình cụ thể.”

Tôi lập tức bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến phòng 1809, đẩy cửa ra tôi liền sững sờ! Tề Huyền đã băng bó kỹ rồi, có lẽ anh ấy rất mệt, đang ngủ say. Tinh Từ nằm lên ngực Tề Huyền, giống như đang ngủ, tay Tề Huyền không biết tại sao lại khoát lên vai cô ấy, ngực tôi lại xuất hiện một loại cảm giác buồn bực, cảm giác đó cứ vây quanh tôi.

“...”

Tinh Từ có lẽ nghe thấy tiếng động, cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu, tôi đi đến bên giường Tề Huyền, Tinh Từ thấy tôi, “Lan Trăn...” Ý thức được tư thế hiện tại, mặt Tinh Từ lập tức đỏ, liền đứng lên, cúi đầu chào tôi, liền lui ra ngoài cửa.

Giờ phút này tất cả lực chú ý của tôi đều tập trung trên người Tề Huyền, trán Tề Huyền có một vết thâm đen, khoe miệng cũng rách, “Thực xin lỗi., Tề Huyền..., thực xin lỗi...” Tôi ngồi bên cạnh Tề Huyền, bả vai tựa vào lồng ngực của anh ấy, cố gắng đem tay anh ấy đặt lên vai mình giống như cảnh tượng vừa rồi tôi nhìn thấy, cảm giác bây giờ tốt hơn nhiều, vừa rồi thật sự khó chịu, tay Tề Huyền hẳn là phải đặt lên vai tôi mới đúng. “Tề Huyền...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tình yêu và chiến tranh (1)

“Àm ỹ muốn chết!” Tề Huyền đang ngoan ngoãn ngủ đột nhiên bật ra một câu như vậy.

“Anh không ngủ à?” Tôi lập tức ngồi dậy, đôi mắt đen láy của Tề Huyền làm cho tôi khẽ run, “Anh không sao chứ? Bị đánh có nặng lắm không?”

“Không, tôi rất khỏe.” Tề Huyền định ngồi dậy.

“Thật không? Mới vừa rồi lúc anh ngủ còn thấy rất yếu?” ngay cả việc có người đánh lên anh cũng không biết, bất quá, Tinh Từ vừa rồi rất kỳ quái nha..., là ở đâu không đúng đây?

“Tôi mới đánh nhau xong, dù sao cũng cần phải nghỉ ngơi một chút chứ. Cô tới đây làm gì, tôi còn muốn nghỉ ngơi.” Tề Huyền tỉ mỉ nhìn tôi, “Cô không sao chứ?”

“Tôi rất tốt”. Tôi đây làm gì? Nói vậy mà anh cũng nói tự nhiên được.

“Yên tâm đi, cuồng bạo lực, vợ cậu một chút cũng không sao.” Tiêu Diêu bước từ cửa tới giường bệnh của Tề Huyền. “Này, Lan Trăn, cuồng bạo lực một chút cũng không sao. So với cậu ta, tôi cảm thấy người tìm các cậu có vẻ đáng thương hơn.”

“Đáng đời họ!” Nếu tôi có bản lĩnh đánh bọn kia, tôi liền vứt bọn chúng tới chuồng khỉ trong sở thú.

“Ngoại trừ mấy tên chạy thoát thì mấy tên còn lại chỉ một chút thôi là bị chấn động não luôn.” Tay Tiêu Diêu đã được băng bó kỹ.

Tề Huyền..., quả nhiên anh nên nghỉ ngơi một chút, “Tay cậu không có sao chứ? Đứng rồi, em cậu đâu?”

“Em cậu ta cũng ở đây?” Tề Huyền đột nhiên hỏi tôi, sao anh ta lại để ý cô bé kia, đáng ghét ~~~!

“Yên tâm, tôi đưa nó về rồi, sẽ không chạy tới quấy rầy cậu. Nó chỉ là thích cậu thôi, cậu không cần trốn nó như vậy.”

“Nhóc thôi, coi chừng đưa em điên điên của mình đi, nếu cô ta dám quấy rầy vợ tôi, tôi nhất định giết cả nhà cậu!” Thì ra là Tề Huyền lo lắng cho tôi à ~~, ha ha ~~!

“Ê, cuồng bạo lực, hôm nay tôi là ân nhân cứu mạng vợ cậu, cậu cảm ơn tôi như thế nào đây?” Thật không hiểu Tiêu Diêu và Tề Huyền sao lại thích cãi nhau như vậy.

“Tôi cũng quên mất đại ân đại đức của cậu.” Tề Huyền giống như đang nghiêng răng nghiêng lợi cảm ơn Tiêu Diêu, “Cảm · on · cậu!”

“Không cần khách khí.” Aiz ~ nếu đây là truyện tranh thì khung cảnh trong phòng bệnh nhất định có sấm chớp mưa bão.

“Đứng rồi, Tề Huyền, sao anh gặp được Tinh Tử.”

“Tinh Tử nào?”

“Chính là cô gái đưa anh tới bệnh viện đó, vừa rồi cô ấy còn ở đây mà.”

“..., đồ ngốc, cách xa cô ta một chút, có nghe không?”

“Ừ...”

“Tớ thấy các cậu luôn gặp phải những chuyện như vậy.” Vô luận là chuyện gì, Mạn Trữ và Uyển Nhu đều là thánh giả đầu tiên của tôi, nhất là khi tôi gặp chuyện phiền phức, kể cho bạn mình nghe giống như tìm được một nơi an ủi vậy.

“Mạn Trữ, Uyển Nhu, nếu các cậu cứu một cậu con trai như Tề Huyền rồi cậu đưa người ta tới bệnh viện, sau đó sẽ làm gì?” Đây là vấn đề mà tôi nghĩ từ hôm qua tới giờ.

“Nếu tớ...,” Mạn Trữ suy nghĩ một chút, “Tớ sẽ không cứu cậu ta, cho cậu ta chết trên đường, ai biết cậu ta gọi tớ là đười ươi!”

“Tớ hỏi thật đó!”

“Đã đưa tới bệnh viện, đương nhiên tớ phải chờ người tới, nếu người nhà đưa tiền thì tớ sẽ giấu kỹ.” Đây là ý kiến của Mạn Trữ.

“Còn tớ thì..., đại khái cũng sẽ không ở lâu...” Đây là ý kiến của Uyển Nhu.

“Các cậu sẽ canh bên cạnh giường bệnh của anh ta không?” Đây chính là chỗ mà tôi cảm thấy kỳ lạ, ngày hôm qua vẫn nghĩ, cảm thấy thái độ của Tinh Tử rất lạ, nếu tôi là Tinh Tử, tôi tuyệt đối không ngồi trước giường bệnh của một người lạ.

“Không biết.”

“Không biết. Sao vậy, Lan Trăn?”

Tôi kể sơ lược chuyện của Tinh Tử trong bệnh viện, Mạn Trữ nhảy dựng lên: “Nhìn cái mặt đó là biết không phải thứ tốt.”

“Lan Trăn, tớ cũng nghĩ như vậy. Cậu thử nghĩ lại coi.” Uyển Nhu suy nghĩ một chút, “Hôm qua cậu và Tề Huyền về trước, sau đó các cậu lại gặp Tiêu Diêu, tớ nhớ là hôm qua Tiêu Diêu có chương trình, như vậy khi đó trường còn chưa tan học, Tinh Tử làm sao lại có thể xuất hiện ở chỗ đó?”

“Rất đúng a, đúng là lạ, tớ mới quen cô ấy, cô ấy liền cứu Tề Huyền, có phải có chút trùng hợp hay không? Với lại khi đó, vệ sĩ vốn là nên ở xung quanh bảo vệ tại tớ lại không thấy ai.”

“Cô gái đáng ghét kia chính là muốn tiếp cận cậu.” Mạn Trữ suy nghĩ một chút, “A! Nói như vậy, chúng ta có thể hỏi bạn học của cô ta, tuy rằng cô ta vừa mới tới không bao lâu, nhưng bạn học sẽ biết chút thông tin mà.”

Chúng tôi tới lớp Tinh Tử, không thấy bóng dáng Tinh Tử đâu, vì thế chúng tôi gọi một bạn gái ra hỏi thử, “Cô gái Nhật Bản ở lớp cậu đâu?” Mạn Trữ

hỏi.

“Chào chị Từ, chị Lâm, chị Hà. Chị Lâm, tụi này không có khi dễ Tinh Từ đâu, trước giờ đều không có.” Có lẽ là bởi vì lần trước tôi nói với Tinh Từ nên bạn học của Tinh Từ nghĩ tôi tới kiểm chuyện.

“Không có hỏi cái này, Nhật Bản đâu?”

“Không biết, mới vừa rồi còn ở đây. Chị Lâm, tụi này thật sự không có khi dễ Tinh Từ đó.”

“Hôm qua Tinh Từ về sớm à?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy a, chị Lâm. Hôm qua không biết cô ấy bị gì tự nhiên chạy tới chủ nhiệm lớp khóc một phen, sau đó đi về. Chủ nhiệm lớp còn nói một loạt gì là muốn tụi này phải biết yêu thương đoàn kết.”

Tôi, Uyên Nhu còn có Mạn Trữ ngẫm hiểu, Tinh Từ quả nhiên rất kỳ lạ, “Bình thường các cậu thật sự không có khi dễ cô ấy?” Uyên Nhu hỏi vấn đề cuối cùng.

“Nào có ai kiểm chuyện cô ấy đâu, cô ấy..., không biết nói sao nữa, uhm, nhìn giống như ~~~ cô đâu bị ruồng bỏ vậy. Nói thật đại đa số nữ sinh cũng không thích cô ấy, chỉ là có đôi khi cô lập cô ta thôi. Chị Hà, chị phải tin tụi này nha.”

“Yên tâm đi, hôm nay tôi hỏi một số chuyện thôi, không có gì.” Mạn Trữ vỗ vỗ vai nữ sinh kia, “Các cậu muốn kiểm chuyện với cô ta cũng không cần khách khí, tụi này sẽ không quản.”

Rời khỏi lớp Tinh Từ, ba người vừa đi vừa thảo luận, “Các cậu cho rằng lời nói của cô gái vừa rồi có thể tin không?” Tôi hỏi.

“Cho dù không phải thật 100%, cũng có 95% đáng tin.” Uyên Nhu đột nhiên nhớ tới cái gì, “Nơi này là lầu 3 à.”

“Đúng, sao vậy?”

“Nhưng phòng học của tụi mình ở lầu hai mà.”

Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ tới, lớp chúng tôi kém lớp Tinh Từ một tầng, mỗi tầng đều có nhà vệ sinh, tại sao Tinh Từ lại cố tình chạy tới đây khóc? “Các cậu nói thử xem cô ta có phải cố ý lựa ngay lúc đó đi rửa mặt.”

“Nói ra thì rất có thể là như vậy.” Mạn Trữ suy nghĩ một chút, cũng chú ý tới điểm này. “Nghĩ tới nghĩ lui con nhỏ kia chính là muốn kiểm chuyện trước, đã vậy còn tên là Tinh Từ, thật là phá hỏng hình tượng của Xích Mộc Tinh Từ mà, làm cho người ta ghê tởm, cô ta cũng đáng gọi là Tinh Từ sao?” Mạn Trữ đang nói tự nhiên Tinh Từ xuất hiện trước mặt chúng tôi, cô ta cầm cái gì vậy, món quà được gói rất đẹp. Khi Tề Huyền đi tới, cô ta lập tức tiến lên, “Thiếu...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tình yêu và chiến tranh (2)

Tề Huyền coi cô ấy như không khí, lập tức đi tới trước mặt tôi, góc độ của tôi vẫn có thể nhìn thấy Tinh Từ, vẻ mặt cô ta ủy khuất đứng ở đó, bộ dạng giống như muốn khóc.

“Cây Đinh nhò, Lan Trăn nói cậu bị thương, tôi nhìn... hình như cậu đâu bị gì.” Mạn Trữ cười hi hi hỏi Tề Huyền.

“Tôi đâu phải cô, bị người đánh đến dậy không nổi.” Tề Huyền vì hôm qua bị thương, cho nên bây giờ mới xuất viện.

“Cậu nói vậy! Tôi khi nào bị người ta đánh bẹp dí không dậy nổi?”

“Tề Huyền, nhìn cậu khỏe hơn rồi.” Tôi ti mi đánh giá chồng mình, nhìn sơ thì tinh thần anh ta không tệ, hôm qua anh ấy kêu thím Trữ tới đón tôi về, suốt buổi tôi cứ lo lắng không yên.

“Tôi vốn rất tốt mà.” Anh ta chọc chọc trán tôi, “Con gái đúng là thích suy nghĩ lung tung.”

“Thực buồn nôn ~!” Mạn Trữ khoa trương nói, còn Uyên Nhu cười khanh khách không ngừng.

“Thiếu...” Vẫn bị gạt sang một bên, Tinh Từ không cam lòng lên tiếng.

Nhưng Tề Huyền vẫn làm như không thấy, “Đi thôi.” Anh ấy kéo tôi đi vào lớp. Ai biết Tình Từ tự nhiên trước mặt mọi người khóc rống lên, làm tôi không biết có nên để Tề Huyền đi tiếp không. Mạn Trữ đã không nhìn được nữa, cậu ấy đang muốn xử Tình Từ một chút, Carmen đi tới, “Lâm Lan Trăn, Thiệu Tề Huyền, chủ nhiệm gọi mấy em. Có chuyện gì vậy?” Carmen nhìn thấy Tình Từ đang đứng khóc một mình, “Sao vậy? Em học lớp nào?”

“Thầy, em..., em...”

Carmen vừa thấy Mạn Trữ khắc tinh ở bên cạnh cô ấy, đại khái nghĩ là Mạn Trữ khi dễ Tình Từ, “Từ Mạn Trữ! Em lại khi dễ bạn học!”

“Em · không · có · ức · hiếp · nó!” Mạn Trữ đứng là oan mà, cậu ấy mới vừa chuẩn bị khi dễ thôi nhưng lại trở thành “Hành vi phạm tội” khi sự việc chưa xảy ra. Carmen đi tới, như thế nào cũng chưa muốn đi.

“Không cần giải thích, đi tới phòng giáo viên! Còn em nữa! Hà Uyển Nhu gần đây luôn trốn học, cô chủ nhiệm đang tìm em đó! Đi tới phòng giáo viên hết!”

Kết quả mọi người đều tụ tập ở một chỗ, đi tới cửa phòng không ngờ lại thấy một người không quen, là một đàn ông trung niên nhưng không phải cái loại có ngoại hình đầy mị lực, chỉ là có một cái đầu to.

“Ai da ~! Cuối cùng cậu cũng xuất hiện!” ông ấy nhìn thấy Tề Huyền liền kích động, lập tức đi tới, “Sao có thể đột nhiên chuyển trường vậy?”

“Tôi thích học ở trường này.”

“Đại thiếu gia a ~, tôi xin cậu, sắp có cuộc thi Olympic vật lý, chẳng lẽ cậu muốn đại diện cho Hoa Tân dự thi sao?”

“Có gì không thể.” Thiệu Tề Huyền lại bổ sung một câu: “Dù sao Kiếm Lan lại không thiếu một người như tôi, làm gì khăn trương như vậy.”

“Em chính là Lâm Lan Trăn à?” Ông ấy không thuyết phục được Tề Huyền, bắt đầu làm quen với tôi, “Tôi nghe ba của Thiệu Tề Huyền kể rồi, cậu ấy chuyển trường nguyên nhân chủ yếu cũng là vì em, tôi là thầy chủ nhiệm ở Kiếm Lan, em phải biết rằng...”

“Cô ấy phải biết cái gì?” Cô chủ nhiệm của chúng tôi đột nhiên từ phía sau nhảy ra, không ngờ cô lại trượng nghĩa như vậy, cảm động a~~! Cô giáo! Trước kia tôi có rất nhiều cơ hội gọi cô là cô giáo nhưng tôi không quý trọng, vẫn thường bí mật gọi cô là biến thái, bây giờ tôi hối hận rồi, nếu trời cao lại cho tôi một cơ hội nữa, tôi muốn lấy cô làm gương.

“Có cái gì không đúng sao? Thưa cô! Đây là học trò của cô câu dẫn học trò của tôi, làm cho cậu ấy bỏ bê bài vở!”

“Học trò tôi câu dẫn học trò anh? Đây không phải là anh đang mở to mắt nói dối sao? Anh nhìn bộ dáng học trò tôi coi, rõ ràng là học trò anh câu dẫn học trò tôi!..., hơn nữa hai đứa nhỏ quen nhau, ở đâu có câu dẫn!”

Lời cô chủ nhiệm làm tôi rất cảm động, không ngờ tới bà lại tốt như vậy. Nhưng hai người lớn kia cứ anh một câu cô một câu ầm ỹ không ngừng, hai người họ đều là chủ nhiệm, tất cả mọi người không tiện mở miệng.

“Câm miệng hết cho tôi!” Cuối cùng vẫn là Tề Huyền nói, anh ấy đi tới trước mặt thầy chủ nhiệm cũ của mình, “Ông ta không nói cho thầy biết quan hệ giữa tôi và Lan Trăn sao? Cô ấy là vợ tôi!”

“Bây giờ thời gian đi học không phải lúc tìm bạn gái, hy vọng cậu không bị ảnh hưởng...”

“Tôi nói cô ấy là vợ tôi.” Nói xong anh ấy chỉ vào người cô chủ nhiệm của tôi, “Giống như bà ấy là vợ thầy vậy!” Cái gì! Cô chủ nhiệm của tôi với thầy chủ nhiệm của Tề Huyền là..., wow ~ là tin tức oanh động nhất năm nay!!!

“Sao em...!” Hai chủ nhiệm đồng thời không nói lên lời.

“Cô giáo! Hai người là vợ chồng à!” Mạn Trữ ở trong này, như vậy phỏng chừng chỉ một buổi chiều cả trường đều biết.

“Cho nên, mời thầy không cần dùng hai chữ câu dẫn này. Còn cô nữa! Có nghe thấy không, tôi đã kết hôn!” Tề Huyền xoay qua nói với Tình Từ.

“Tôi không phải..., ô ~~, tôi...” Ai ~ vừa khóc ~.

“Cô ấy sao lại thế này?” Cô chủ nhiệm rất linh hoạt, lập tức nói sang chuyện khác.

“Thưa cô, thật xấu đó mà, không cần để ý cô ta!” Mạn Trữ có chút đắc ý vì Tình Từ bị đã kích.

“Từ Mạn Trữ! Em khi dễ bạn học, còn cưỡng tình đoạt lý.” Carmen cầm sách gõ mạnh vào đầu Mạn Trữ.

“Em không có ra tay, cô ấy có tật xấu, cả ngày cứ bộ dạng đó. Thầy có chút tình yêu Tổ quốc được không! Cô ấy là người Nhật Bản, chẳng những muốn phá hư tình cảm vợ chồng người ta, lại...”

“Không phải..., thầy... Ô ~~~” Tình Từ một bộ dạng cô dâu bị ruồng bỏ, ai nhìn vào đều cho rằng bị Mạn Trữ khi dễ.

“Tốt lắm! Đã đủ phiền rồi, mâu thuẫn trong nước còn chưa xong, tranh chấp quốc tế bỏ sang một bên. Từ Mạn Trữ, em ra ngoài trước!” Cô chủ nhiệm mới không lo tới chuyện Tình Từ, Mạn Trữ lập tức được giải phóng.

“Cám ơn, cô!” Mạn Trữ lần đầu tiên hành lễ với cô chủ nhiệm, chuẩn bị ra ngoài, cậu ấy trừng mắt liếc Tình Từ một cái, ý bảo cô ta cũng cút ngay đi.

“Ê! Cô kia!” Tề Huyền đột nhiên gọi Tình Từ lại, Tình Từ liền vui vẻ không còn thấy vẻ mặt buồn rầu nữa, “Tôi vĩnh viễn cũng không thích cô, Văn Nhượng Tình!” Tên này rất quen tai a ~~, giống như ở đâu nghe qua rồi. A! Tên cô ta và Văn Nhượng Khanh rất...

“Cô có quan hệ gì với Văn đại nương?” Mạn Trữ nháy qua, ép hỏi Tình Từ.

“Thầy, vợ chồng hai người muốn cãi nhau, tôi và vợ tôi cũng không tiếp nữa, tôi sẽ không thay đổi quyết định của mình.” Tề Huyền nói rất kiên định, anh ấy cứ như vậy kéo tôi ra khỏi phòng giáo viên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tình yêu và chiến tranh (3)

(quà halloween)

“Thật tốt quá, anh sẽ không chuyển trường nữa!” Tôi mặc dù chỉ ngồi cùng bàn với Tề Huyền có vài ngày, nhưng tôi hi vọng anh ấy vĩnh viễn ngồi cùng bàn với tôi, có phải quá tham lam không a ~~.

“Toilet Tình!” loại giọng này có bao nhiêu âm vang ngoại trừ Văn Nhượng Khanh thì không còn người thứ hai, cô dẫn vũ khí sinh hóa tới, bộ dạng có chút khùng bô, tôi theo bản năng bắt lấy cánh tay Tề Huyền, bắt quá mục tiêu của cô ta không phải tôi, “Mày dám tới đây câu dẫn Thiệu Tề Huyền?” Văn Nhượng Khanh dữ dằn thì ai cũng biết, cô ta đi tới liền dồn sức đánh Văn Nhượng Tình.

Các giáo viên đều sợ, vội vàng kéo hai người ra, Văn Nhượng Khanh bị người kéo ra khỏi Văn Nhượng Tình. “Văn Nhượng Khanh! Không cần quậy!”

“Thầy!” Văn Nhượng Khanh chỉ lo đánh người, ngay cả thầy mình cũng không thấy. Cô cố gắng bình tĩnh.

“Tốt lắm, về học đi.” Cô chủ nhiệm của tôi lần này đặc biệt nhân từ, “Còn việc chuyển trường của Thiệu Tề Huyền, tôi còn phải bàn lại với Trần chủ nhiệm” Văn Nhượng Tình dưới sự dẫn dắt của Carmen liền về lớp.

“Văn đại nương, nhỏ đó có quan hệ gì với cô vậy?”

“Không được gọi tôi là Văn đại nương!! nhỏ đó à ~~, là con của cha tôi với tình nhân Nhật Bản.”

“Vậy là em cô à?”

“Mới không phải! Tôi không có đứa em như vậy!” Văn Nhượng Khanh nghe Mạn Trữ nói Văn Nhượng Tình là em mình, liền trở nên rất giận, giống như đó là chuyện rất đáng sỉ nhục, giống như việc Tề Huyền vẫn ghét anh Kính Hiên.

“Tôi nói cho các người biết, Toilet Tình không phải em tôi, nhỏ đó là con cha tôi, nhưng không phải em tôi, Văn gia chúng tôi không có con gái không biết xấu hổ như thế!!”

“Biết rồi, không phải em cô. Kích động như vậy làm gì?” Mạn Trữ không nghĩ tới Văn Nhượng Khanh lại phản ứng mạnh như vậy, giống như đụng trúng mạch chết.

“Lâm Lan Trăn, tôi rất ghét cô!” Văn Nhượng Khanh sau khi kích động xong, đột nhiên nói với tôi. “Ba tôi nói cô và Tề Huyền kết hôn rồi, con người của tôi ghét nhất là kẻ thứ ba, cho nên tôi sẽ không tới tìm cô nữa. Nhưng tôi vẫn còn rất ghét cô!”

“Vừa vặn tôi cũng không thích cô, chúng ta coi như huề.”

“Nhưng tôi càng ghét Toilet Tình, cô chú ý một chút, nhỏ đó rất lợi hại.” Văn Nhượng Khanh xem như nhắc nhở tôi sao?

“Sao gọi nó là Toilet Tình?” Mạn Trữ hỏi Văn Nhượng Khanh.

“Mẹ nó họ A, họ gì không gọi lại lấy họ người rửa xe, không phải Toilet còn là gì!”

Sau lại nghe nói Toilet Tinh vừa quay về lớp liền bỏ về nhà, không biết có phải về nhà cáo trạng với ba mình hay không, dù sao tôi không muốn nghĩ đến chuyện của cô ta, hơn nữa tôi cũng không có thời gian. Lần trước Tề Huyền và tôi bị tập kích, cho nên hôm nay chúng tôi lại phải về sớm. Rất kỳ quái là lần này giống như có chuyện gì lớn lắm, tôi lần đầu tiên ăn mặc chỉnh tề tới tham gia hội nghị trong bang. Nhìn chồng tôi một thân màu đen, một chút cũng không giống những người xung quanh... thô tục, anh nhìn rất lịch sự. Anh vốn là cái loại thân hình cao cao gầy gầy, như bây giờ càng thon dài rồi, còn đẹp trai hơn người mẫu trên tạp chí. Ai da ~~ cảnh đẹp ý vui a. Nhưng tôi đâu rồi, có phải đã âm thầm thất sắc không? Tôi lấy kính trang điểm bắt đầu cẩn thận nhìn mặt mình.

“Rất tốt, không cần nhìn.” Tề Huyền không biết có phải đang an ủi tôi không, nói một câu như vậy, nghe qua cũng không tệ.

Tôi nhìn không được có chút khăn trương, đành phải mượn việc nhìn xung quanh để giảm sức ép. Đây không phải là mục sư đầu bó trong hôn lễ của tôi sao, bây giờ đầu trở thành màu rêu rồi, khi đi tới còn nhìn tôi cười, tôi không tự chủ đem anh ta thành lục đầu bó...

Ông nội, bố chồng, ba mẹ đều ngồi phía sau, ông nội tuyên bố một chuyện làm tôi rớt cả hàm: “Hứa Mạn Trữ, tới đây đi. Về sau Hứa Mạn Trữ chính là cháu gái của tôi!”

“Chào đại tiểu thư!” Âm thanh xung quanh làm tôi giật mình. Ngoài nhà chúng tôi thì mọi người đều cúi đầu hành lễ với Mạn Trữ, Mạn Trữ mặc một thân màu đen. Khác với bộ sườn xám của tôi và mẹ, cậu ấy mặc bộ đồ tây màu đen, đi tới còn nháy mắt mấy cái với tôi, sau đó ngồi xuống.

“Ông nội, con lớn hơn Tề Huyền một chút, cậu ấy là em trai đi.”

“Đúng vậy a, Tề Huyền chào chị kết nghĩa một tiếng đi.”

“...”

“Ai da, không cần ngại, tuy rằng chị chỉ lớn hơn em hai tháng, ha ha ~!”

Nể mặt ông nội, Tề Huyền thấp giọng nói một câu: “Chị!” Mạn Trữ cũng thật là, chính là thích trêu chọc người khác, khi dễ Tề Huyền nhà chúng tôi.

“Cậu ở đây giờ trò quỷ gì?” Tôi hỏi Mạn Trữ.

“Về nói cậu biết.”

“Đuôi ươi ~~, cô muốn làm gì?” Tề Huyền nhẹ nhàng hỏi, chờ Mạn Trữ trả lời.

“Là chị, không biết lễ phép.”

Ngoại trừ chuyện của Mạn Trữ, ba chồng còn có chuyện rất quan trọng. Trong bang chủ yếu chia làm ba nhóm lớn, việc là do năm đó khi ông nội sáng lập đã phân chia. Nhóm thứ nhất chủ yếu quản lý bao gồm sông bạc, vũ trường và một ít việc làm ăn khác; nhóm thứ hai xử lý các việc giữa các bang hội và nhà nước, chủ yếu là chống nội phản; nhóm thứ ba chính là nhóm côn đồ, nếu công việc của nhóm thứ hai bàn không xong thì bọn họ liền giúp. Ba chồng để Tề Huyền và anh Kính Hiên quản lý chuyện trong bang hội, dù sao bọn họ cũng lớn rồi. Cho nên ông đem tất cả việc buôn bán giao cho anh Kính Hiên, mà đem nhóm côn đồ giao cho Tề Huyền. Thế này không hợp lý tí nào! Tôi có ngốc cũng biết sông bạc là chỗ kiếm ra tiền nhất trong bang hội, nhờ đó mới có hai nhóm kia! Về mặt Tề Huyền thần bí bí, tôi không biết trong đầu anh đang nghĩ gì, đôi khi tôi biết được Tề Huyền đang nghĩ gì nhưng bây giờ tôi tuyệt đối không biết cảm nhận của anh ấy như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ không tốt.

Tôi lặng lẽ nắm tay Tề Huyền, không biết tôi làm như vậy anh ấy có thể khá hơn không, tôi chỉ muốn an ủi anh ấy một chút, Tề Huyền rất nhanh nắm lại tay tôi...

“Lão đại muốn đem vị trí cho đại thiếu gia hả?” Ruồi đầu xanh đứng lên.

“Tôi còn chưa quyết định.” Vì người thừa kế tương lai, mọi người bắt đầu phát biểu ý kiến khác nhau, tuy rằng ba chồng chưa quyết định, nhưng ý đồ trong mắt của ông rất rõ ràng. Đại đa số người không tỏ thái độ, nhưng cũng không ít người theo Kính Hiên, đầu xanh đứng bên Tề Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tình yêu và chiến tranh (4)

“Được rồi!” Bây giờ ông nội không nói gì cuối cùng cũng mở miệng, “Không cần cãi nữa, mọi người đều biết tôi chỉ có một đứa cháu, chính là Tề Huyền, nó đương nhiên là người kế nghiệp trong tương lai.” Lời ông nội rất rõ ràng, Kính Hiên không phải cháu ông, cũng không có tư cách kế thừa bang hội, điều này làm cho sắc mặt ba chồng và Kính Hiên đều khó coi. Nhưng ai cũng không dám khiêu chiến uy quyền của ông nội, ông nội nhìn một

vòng, lại hỏi: “Cháu gái tôi là gì đây? Con trai! Con gái nuôi của con, con định để nó làm gì?”

“Không có sắp xếp cho nó.”

“Con không sắp xếp, vậy ông già đáng chết như tôi sẽ quyết định vậy, Mạn Trữ!”

“Dạ, ông nội!”

“Con phụ trách xử lý quan hệ với bang hội khác và bên nhà nước đi.” Ông nội đem nhóm thứ hai đưa cho Mạn Trữ, vậy bên tôi có 2 nhóm.

“Cám ơn, ông nội”

“Đây rất cuộc là sao vậy, chị?” Tôi có cơ hội liền bắt đầu “Tra tấn bức cung” Mạn Trữ.

“Tớ tới giúp các cậu mà.”

“Đuôi uoi, cô nói thật đi!” Tề Huyền cũng gia nhập đội ngũ của tôi.

“Tớ thật sự tới giúp các cậu, cậu nghĩ cái nhỏ Toilet Tinh là người Văn gia, tớ rất hiểu Văn đại nương, cô ta sẽ không dễ dàng mở miệng nhắc nhở cậu để ý một chút đâu, trừ phi chuyện đó thật sự rất nghiêm trọng. Về phần tớ, lần trước ông nội đến nhà tớ thảo luận với cha mẹ muốn nhận tớ là cháu nuôi.”

“Vậy ba mẹ cậu không phải kịch liệt phản đối cậu quan hệ với người xã hội đen sao?”

“Bọn họ chỉ có đưa con gái bảo bối là Mạn Đình không phải đủ rồi sao, hừ!”

“Đuôi uoi, cô rời nhà trốn đi!”

“Mới không phải, ba mẹ tôi ở trong này rồi, nhưng họ không có biện pháp gì với tôi.”

“Mạn Trữ, cậu rất không hiểu chuyện rồi, ba mẹ cậu sẽ lo lắng.”

“Lan Trăn, cậu là con một thì cậu sẽ không hiểu tâm trạng của tớ. Mỗi ngày ba mẹ đều nhìn hình chị, tớ thì sao? Tớ còn sống mà không bằng một người đã chết sao? Thiệu Tề Huyền, có lẽ cậu sẽ hiểu. Trong nhà có hơn một đứa con thì sẽ có sự cạnh tranh. Ba mẹ tớ quá xạo rồi, nói cái gì là người nào cũng là con, bàn tay đều là thịt, đối xử bình đẳng. Vừa nghe liền biết gạt người! Cậu nghĩ coi đánh vào mu bàn tay có vẻ đau hơn!”

“Mạn Trữ..., ba mẹ cậu sẽ rất đau lòng.”

“Chẳng lẽ họ cả ngày nhắc đi nhắc lại chị có bao nhiêu tốt, tớ không buồn sao?!”

“Thật xui xẻo, nhà chúng tôi cũng không phải vườn bách thú, có tắc kè hoa rồi, còn phải nuôi thêm một con đuôi uoi.” Tề Huyền bắt đầu đi lắc đầu, xem như anh ấy nhận Mạn Trữ rồi hả?

“Lại là đuôi uoi! Không được gọi tôi là đuôi uoi, tôi là chị cậu đó!” Mạn Trữ vẫn bị Tề Huyền gọi là đuôi uoi đến không nhận được nữa, “Nhóc thối, cậu nhất định phải chết! Tiên hạc phi cước.” Mạn Trữ bay lên một cước đá tới chỗ Tề Huyền.

“Công kích không hiệu quả.” Tề Huyền dễ dàng chặn lại.

“Tôi lại đá!” Ê! Ê! Chúng ta không phải người một nhóm sao? Nội bộ không nên đấu đá nhau ~! Tôi mặc kệ.

Mạn Trữ bắt đầu gia nhập cuộc sống của chúng tôi, tuy rằng cậu ấy cũng thường xuyên kiểm chuyện, nhưng dù sao cũng là bạn già của tôi.

“Thầy của con nói qua chuyện con chuyển trường với ba rồi.” Biết ba chồng sẽ kiểm tụi tôi về chuyện này mà, phiền nhất chính là ông cũng kêu luôn ba mẹ tôi tới.

“Vậy thì sao..., muốn tôi làm gì?” Tề Huyền rất lạnh nhạt với ba chồng, kỳ thật trong hôn lễ của chúng tôi cũng thấy rõ rồi, anh ấy có vẻ nghe lời ông nội, có lẽ người muốn tôi vào cửa là ông nội.

“Ba biết con lo cho Lan Trăn, nhưng..”

“Tôi sẽ không chuyển trường, trước kia tôi đã nói, tôi sẽ không ném vợ mình cho vệ sĩ.”

“Mày... Mẹ mày là...”

“Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe!” Tôi kéo kéo Tề Huyền, hi vọng anh ấy không cãi nhau với ba chồng.

“Tao không cần biết mày nghĩ gì, ngày mai mày quay lại Kiếm Lan cho tao!” ba chồng hoàn toàn phát hỏa. Giống như hét vô mặt Tề Huyền, ba tôi đã không được rồi, ngắt tại hiện trường, lão đại phát hỏa uy lực thật kinh người a!

“Hừ! Muốn thì tự ông đi.” Tề Huyền vẫn không nghe theo, anh ấy chỉ cười cho qua.

“Thiệt Tề Huyền!”

“Nó đã lớn rồi.” Tiếng ông nội chen vào, Mạn Trữ đỡ ông nội vào thư phòng, rồi nháy mắt với tôi, may mà cậu ấy đi tìm viện binh, “Cho nó tự quyết định việc của mình đi.”

“Nhưng ba...”

“Ba cũng muốn tìm con để bàn chuyện của Tề Huyền và Kính Hiền, đều ra ngoài hết đi, để cha con tôi tâm sự một chút.”

Không biết ông nội nói gì với ba chồng, dù sao kết thúc cũng không vui, nhà chúng tôi bây giờ chỉ có thể nói là rất nguy hiểm, mọi người đều có dự cảm nguy hiểm nhưng vẫn lựa chọn trầm mặc.

“Cậu làm sao biết thân phận của Toilet Tinh?” Mạn Trữ đưa ra câu hỏi mà tôi vẫn muốn hỏi.

“Vừa lúc điều tra Văn gia, cho nên điều tra nhiều một chút, mẹ của Văn Nhược Tinh năm trước mới thay thế Văn phu nhân, mẹ Văn Nhược Khanh ly hôn với bà cô ấy. Văn Nhược Tinh rất kỳ quái, bắt đầu từ tiểu học cô ta đã học cùng trường với tôi, tôi vừa chuyển đến Hoa Tân cô ta cũng lập tức theo tới đây.”

“Độc nhất là tâm địa đàn bà, nhỏ chết tiệt đó đánh chủ ý lên em. Aiz! Em trai, đây đều là lỗi của em biết không? Ai kêu em trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy, sớm muộn gì cũng chết em thôi.”

“... Độc nhất quả nhiên là tim phụ nữ.”

Mạn Trữ nói như vậy cũng không sai, Tề Huyền cũng rất phức tạp. Đi đường với anh ấy, thường xuyên bị những người không quen biết ám sát. Ở Hoa Tân không tới vài ngày, còn có nhiều cô gái theo đuổi từ học sinh tiểu học tới sinh viên đêm không hết. Khoa trường nhất là thành lập câu lạc bộ chạy theo Tề Huyền, đôi khi còn có con trai tới quấy rối. Tôi cũng rất đáng thương, gần đây Mạn Trữ bắt đầu bán hình tôi, tôi không biết sao lại vậy, vì thế liền hỏi.

“Tại sao lại chụp hình tót, cậu không chụp Tề Huyền sao?”

“Bây giờ lượng tiêu thụ của cậu tương đối khá ~.”

“Phải không?” không ngờ ánh mắt quần chúng lại sáng như tuyết, mọi người rốt cục cũng phát hiện tôi cũng không tệ.

“Đều là nữ sinh mua.”

“...?”

“Không cần lo, chẳng qua làm bia phi tiêu, ha ha ~” tôi chỉ có thể nói bây giờ tôi không ở nhân giới...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tình yêu và chiến tranh (5)

Có thêm Mạn Trữ cũng không tồi, khi không có Tề Huyền, Mạn Trữ cũng có thể bảo vệ tôi, cho nên sau chuyện đó Toilet Tinh vẫn rất yên tĩnh, yên tĩnh có chút quý dị. Nhưng ai rảnh mà quan tâm quý dị hay yên tĩnh, tôi và Mạn Trữ chỉ quan tâm đến cuộc thi siêu cấp nữ sinh mà Uyển Nhu sắp tham gia. Uyển Nhu bình thường hát rất khá, nhưng khi cậu ấy vừa nhìn thấy nhiều người liền khẩn trương. Trước kia lúc ở trường giới thiệu chương trình, vừa nhìn thấy một đồng đồng chí lãnh đạo ở phía dưới, nhất thời run lên. Sợ tới lúc bật ra một câu: “Mọi người ở phía dưới xin thưởng thức ca múa dân tộc có thể lấy đầu sọ của bạn ra.” Dọa sợ hết lãnh đạo.

Cuộc thi siêu cấp nữ sinh lần trước cũng vậy, tự nhiên hát “Cô thôn nữ mạnh mẽ của núi A Lý mạnh như núi, lửa trong núi A Lý đẹp như nước.” tuyệt cú thiên cổ, làm đồng bào Đài Loan cực kỳ phẫn nộ. Nếu không phải cậu ấy hát cũng không tệ lắm, sớm rút rồi. Hôm chủ nhật, tôi và Mạn Trữ đang đợi cậu ấy giá lâm, không nghĩ tới...

“Tút ~, TUT ~” tôi còn tưởng Uyển Nhu bị muộn gọi điện cho tôi, “A lô?”

“Lâm Lan Trăn!” Cái giọng này là..., Toilet Tinh!

“Tinh..., Văn Nhục Tinh hả? Có chuyện gì?” Tôi lạnh lùng hỏi, không muốn gặp cô ấy.

“Tao cho mày nghe cái này...” Một lát sau, tôi nghe thấy một cái giọng yếu ớt, “Lan..., Lan Trăn...”

“Uyển Nhu! Uyển Nhu cậu làm sao vậy? Alo? Alo? Uyển Nhu! Uyển Nhu...!”

“Lâm Lan Trăn, muốn cứu nó thì tới đây cho tôi.”

“Chỗ nào?”

“Tao sẽ gọi lại cho mày, không được nói cho Tề Huyền, bằng không nói tạm biệt bạn mày đi.” Cô ta thật sự là Tinh Tử thích khóc sao? Văn Nhục Khanh nhắc nhở đúng, nhưng tôi thật không ngờ cô ta lại xuống tay với Uyển Nhu. Tề Huyền lúc này hẳn là đang chuẩn bị thi Olympic vật lý, cho dù tôi muốn nói cũng không có cách liên lạc. Thím Trữ trước khi ra cửa còn phạt Mạn Trữ chép sách, tôi vọt tới thư phòng phía bắc, Mạn Trữ đang ngủ gà ngủ gật, thiếu chút nữa còn cầm bút lông vào trong miệng. Tôi vội vàng kể chuyện đó cho Mạn Trữ.

“Làm sao bây giờ?” Tôi hỏi.

“Đành phải đi gặp nó, cậu ở nhà, tớ đi!”

“Cậu đi cũng vô dụng, nó kêu tớ tới!”

“Quá nguy hiểm, ai biết cái nhóc 38 muốn làm gì?” Mạn Trữ cực lực ngăn cản tôi, “Nhưng.., bây giờ làm gì? Mẹ và thím Trữ đều đi ra ngoài với ông nội để kiểm tra sức khỏe, trong nhà không có một người!”

“Đi thôi, nhất định phải cứu Uyển Nhu, chúng ta mang theo vệ sĩ đi.”

“...” Mạn Trữ không đồng ý, cậu lấy điện thoại, “A lô, cậu là nhóc 1.88 đi, tôi là đại tỷ nè, tôi nói..., a lô! A lô! Cậu sao vậy..., a lô!”

“Sao vậy? 1.88 sao vậy?”

“Không biết, giống như bị người ta đánh, kẻ cậu ta đi, chúng ta đi thôi.” Mạn Trữ tựa hồ có chút bất an, 1.88 nhất định là xảy ra chuyện gì.

Tôi và Mạn Trữ ngồi vào trong xe, di động lại vang lên, “A lô, Văn Nhục Tinh, là cô sao?”

“Là tao, mày đã đi ra?”

“Ừ, bây giờ cô muốn tôi đi đâu?”

“Không cần lo, có người sẽ tới đón mày.” Nói xong, Toilet Tinh liền cúp.

“Mạn Trữ...” Tôi để điện thoại xuống, muốn nói chuyện với Mạn Trữ, nhưng tôi thấy vệ sĩ lấy súng chỉ vào huyết thái dương của tôi, “Các anh..., các anh muốn làm gì?”

“Trách không được tại sao 1.88 không tới được, có người đã ngăn chặn hẳn, vì hi vọng chúng tôi mang theo mấy người theo.” Mạn Trữ cũng bị súng chỉ vào.

“Đại tiểu thư, thiếu phu nhân, đặc tội.” Tôi chỉ biết mình bị người ta đánh xuống gáy, liền mất đi cảm giác.

Chờ tôi tỉnh lại, người đã nằm ở nơi giống như kho hàng, nơi này ánh sáng không được tốt lắm. Tôi nhìn thấy Mạn Trữ bị trói giống như bánh chưng, nằm bên cạnh tôi. Bàn thân tôi còn cử động được, chỉ bị trói tay chân. “Mạn Trữ...,” giọng khăn khăn này là của tôi sao? “Mạn Trữ, cậu không sao chứ?”

“Ngoại trừ không thể cử động, cái khác đều tốt.”

“Lâm Lan Trăn?” Đây là giọng Tiêu Diêu hả? Cậu ta sao lại ở đây?

“Tiêu Diêu?” Tôi nhìn qua bên đó, đúng là Tiêu Diêu, cậu ấy cũng bị trói rất chặt, “Cậu..., sao bị như vậy? Sao cậu, sao cậu lại ở trong này?”

“Là cô gái kia.” Theo tầm mắt của cậu ấy, tôi thấy Uyển Nhu nằm bên cạnh cậu ta, “Cô ấy cứ theo tôi, chỉ là muốn nói chuyện với tôi, còn chưa nói được mấy câu, liền có người nhảy ra bắt cóc, cho nên...”

Thì ra là bị liên lụy à, đáng thương a..., có fan như Uyển Nhu vậy...

“Lâm Lan Trăn!” Toilet Tinh nháy mắt xuất hiện trước mặt chúng tôi, “A ~~, còn có đại minh tinh của chúng ta nữa à~~, ca sĩ lớn đợi lát nữa ký tên cho tôi nha.” Toilet Tinh ý bảo tay chân của mình ẩn mặt cậu ta lên đất.

“Tốt, chỉ là như vậy tôi không thể ký. Nè, đây là đạo tiếp khách của cô sao?” Tiêu Diêu không hề khản trương, ngược lại cười trả lời câu hỏi của Tinh Tử, bất quá trong mắt cậu ta cũng không phải là ánh sáng vui mừng.

“Chờ tôi đạt được mục đích, cậu muốn viết thế nào thì thế đó, bây giờ mời cậu thành thật một chút.” Toilet Tinh nói chuyện rất dịu dàng, nhưng tôi lại rất muốn đập nó ghê.

Sau khi hoàn hồn, tôi bắt đầu ý thức được tình huống rất nghiêm trọng, một nhà chúng tôi bị người ta bắt cóc tới đây, như vậy..., “Cô mua chuộc người chúng tôi, cho nên cô mới biết khi đó trong nhà không có ai, còn biết chúng tôi nhất định sẽ mang vệ sĩ đi...”

“Không tệ lắm, Lâm Lan Trăn, không ngờ mày còn có chút thông minh, hi hi ~.” Toilet Tinh đột nhiên lấy điện thoại ra, “A ~, bây giờ Tề Huyền cũng sắp thi xong. Tôi gọi điện thoại cho anh ấy.”

“Mày muốn làm gì, Nè! Toilet Tinh!”

“A lô, Tề Huyền, là em! Hi hi ~,” Toilet Tinh cố ý nhìn tôi, tức chết tôi!!! Tôi mà cử động được, tôi sẽ đập nó như đập chó vậy, mày đi chết a ~!
“Không cần cúp máy lẹ vậy mà ~, có một người muốn nói với anh đó.” Toilet Tinh đưa di động tới trước mặt tôi, “Nói chuyện với Tề Huyền đi.”

“...” ngu sao nghe nó nói, mặc kệ nó này muốn làm gì, không thể để cho Tề Huyền...

“Nói coi!” Toilet Tinh thực dễ tiện nó dùng mũi giày đập mạnh vào tôi.

“A...” Tôi cố gắng không để mình phát ra tiếng, nhưng tôi giống như vẫn phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ, tôi lập tức nghe giọng khản trương của Tề Huyền ở đầu bên kia điện thoại...

“Nghe được đi, hi hi..., em muốn làm gì? Ừ..., em muốn gặp anh! Em bây giờ sẽ tới, anh chờ chút nha!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tình yêu và chiến tranh (6)

“Cái con nhỏ ngu xuẩn này, tao chửi mười tám đời tổ tông nhà mày! Mày...” Mạn Trữ bắt đầu dùng thần công chửi người, đem hết những lời khó nhất mà mình biết để chửi, “Con tiện nhân này! Đồ chó điên không biết xấu hổ...”

“Bá!” Toilet Tinh bạt tai Mạn Trữ, “Mày câm miệng cho tao!”

“Tiện nhân! Mày nhất định sẽ chết, tao mà có thể cử động, mày...”

“Có giỏi thì làm đi, hừ hừ ~. Tao phải đi tìm Tề Huyền của tao rồi, không rảnh tiếp tụi bây nữa. Để thủ hạ của tao chiêu đãi tụi mày nha.”

Toilet Tinh cười gian, ngay khi tôi không biết nhỏ đó rốt cuộc muốn làm gì, một tên thủ hạ của nhỏ cầm một ống tiêm tới, “Mấy người..., mấy người muốn làm gì???”

“Mày chưa từng thấy qua cái này à? Đây là băng phiến, cũng có người gọi nó thuốc cường dâm* (*ở Nhật Bản và Âu Mỹ nói như vậy vì băng phiến làm cho người ta cực kỳ hưng phấn, cho nên...*), là quà tặng tao cho mày. Chào tạm biệt...” Tinh Tử trang điểm xinh đẹp đi ra ngoài.

(Thuốc xâm phạm tình dục còn gọi là thuốc cường dâm trong các cuộc hẹn hò – date rape drugs. Nó gồm các loại như là Rohypnol (flunitrazepam); Thuốc GHB (gamma-hydroxybutrate); Progesterex; Clonazepam,....

đọc thêm ở <http://phapluattp.vn/20101226051733592p...nh-duc.htm>)

“Buông!!”

“Đừng đụng cô ấy!” Tiêu Diêu bắt đầu giãy dụa, nhưng hình như không giúp được tôi. “Tôi xin mấy người đó...”

“Tụi bây không được làm vậy với cậu ấy.” Mạn Trữ giãy dụa cũng phí công, “Lan Trăn, mau phản kháng đi! Đừng để bọn họ thực hiện được!”

“Buông Lan Trăn ra!” Uyển Nhu mặc dù không bị trói, nhưng cậu ấy cũng bị người giữ chặt.

Có ba người đè tôi lại, “Cút ngay! Cút ngay!...” Nhưng tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn ống tiêm lạnh như băng từ từ tiêm vào người, từ từ thấm vào da,

“Không! Không muốn!”

Tôi hi vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, tôi nhìn thấy chất lỏng lạnh băng từ từ chảy vào máu mình, loại cảm giác này giống như tận thế, tôi sẽ thế nào? Bây giờ tôi nên làm gì đây...?

“Lan Trăn! Tội bây là đồ chó đẻ, tao giết hết tội bây!” Tôi nghe tiếng Mạn Trữ gào lên, giọng có chút run run, Mạn Trữ cũng biết khóc sao?

“Lan Trăn! Lan Trăn!” giọng Uyển Nhu khàn đi vì khóc.

“Không được làm như vậy! Đừng đụng tới cô ấy!” Ánh mắt Tiêu Diêu nhìn tôi không biết cảm xúc gì nữa. Nhìn mọi người như vậy, bản thân tôi đột nhiên cảm thấy trống rỗng. Tôi đột nhiên cảm thấy thế giới như dừng lại, thời gian cũng đọng lại.

15 phút trôi qua,

“Lan Trăn! Cậu có sao không? Khó chịu không?” Mạn Trữ hỏi tôi, ánh mắt của cậu ấy rất sáng giống như cổ vũ tôi.

“Tớ rất khỏe.” Đây là lời nói thật, tôi vốn nghĩ rằng mình giống như mấy người hít ma túy trên TV vậy, cứ co giật không giống người bình thường nhưng tôi một chút cũng không sao hết, cũng không khó chịu, giống như mọi khi thôi. Ngay cả thủ hạ của Toilet Tinh cũng không biết nói gì, quý dị đến nỗi khiến người ta buồn bực.

“Tại sao con nhỏ kia một chút khác thường cũng không có vậy?” Một người nói.

“Đúng vậy, nó phải cực kỳ hưng phấn lại cảm thấy có ảo giác mới đúng. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng này giống như..., một chút cũng không bị gì.”

“Làm sao vậy?” Có một ông chú vẻ mặt dữ dằn đi tới chỗ tôi, hỏi thủ hạ của mình.

“Lão đại, tại sao nhỏ này không..., anh nhìn nó thử coi, một chút hiện tượng trúng thuốc cũng không có.”

Ông chú dữ dằn lập tức đi tới nhìn tôi, từ vẻ mặt là biết ông cũng không rõ nữa. Đây..., chẳng lẽ tôi..., tôi có dị năng sao? Sao tôi không có một chút phản ứng gì của người hít thuốc phiện? Không thể nào, làm không tốt, tôi sẽ bị đưa tới viện khoa học làm vật nghiên cứu giống như chuột bạch vậy, không muốn a ٧٭! Tôi không thể bị giải phẫu a ٧٭!

“Tại sao lại như vậy? Tiêm thêm lần nữa coi!”

“Ê! Bọn khốn kiếp tội bây, có ngừng hay không!” Tiêu Diêu thấy tôi không sao, mặc dù có chút khó hiểu nhưng khi nghe bọn họ muốn tiêm thêm một lần nữa lại bắt đầu chống lại.

“Cầm miệng!” Ông chú dữ dằn đá cậu ấy văng ra xa.

“Bọn chết tiệt kia! Không được đụng tới Lan Trăn.” Uyển Nhu a, bản thân còn khó bảo toàn, không cần lo lắng cho tôi. Thái độ Mạn Trữ lại rất khác thường, cậu ấy chỉ im lặng không nói gì.

Lần này tôi cũng không phản kháng, cũng không phải vì tôi tuyệt vọng mà tôi chỉ có một loại cảm giác, có lẽ mình là nữ siêu nhân giống như vừa rồi, đúng! Giống như vừa rồi, tôi sẽ không sao hết.

15 phút lại trôi qua——

“Anh xem con nhỏ kia, một chút cũng không sao hết!” Tất cả mọi người nhìn tôi, tất cả mọi người coi tôi như là quái vật! Chán ghê!!

“Lão đại, tiêm thêm lần nữa không?”

“Lão đại, tiêm thêm nữa sợ nó bị sốc thuốc mà chết.” không ngờ bọn nó cũng sợ tôi chết.

“Mày coi bộ dạng nó,” ông chú dữ dằn nâng cầm tôi lên “Không sao đâu, thử lại một lần nữa!” Buông! Tôi dùng sức tránh đi, đau chết! Có gương soi không a. Cầm tôi chắc bị thâm rồi.

15 phút nữa...

“Lão đại, nhỏ này bị gì vậy, sao có thể không có gì hết!” Bây giờ kích động không phải là tội tôi mà là bọn người Toilet Tinh, tôi đây bị bọn họ tiêm vào một lượng băng phiến lớn mà vẫn rất khỏe mạnh ngồi trước mặt họ.

“Làm sao có thể? Làm sao có thể?”

“Có gì mà không thể, bây giờ tôi cũng đâu bị gì. Nè! Tôi nói cho các người biết, tốt nhất thả tôi rất nhanh chút, nếu không tôi...” Cuối cùng tôi cũng có thể hù bọn họ một chút.

Ông chú dữ dằn cầm lấy chai băng phiến ném xuống đất, “Mẹ nó! Nước biển!” ông trừng mắt tôi. “Vừa rồi tiêm vào đều là nước biển, trách không được, một chút khác lại cũng không có.”

“Khó trách con nhỏ kia có tinh thần như vậy.”

“Đi, lấy một chút băng phiến tới.” ông chú dữ dằn nói với thủ hạ.

Cái này thấm à ~~~!

“Cuối cùng có thể trả thù rồi!” Mạn Trữ đột nhiên đứng dậy, bay lên đá vào mặt ông chú dữ dằn, sau đó lại đập bay cái tên đi lấy băng phiến ra ngoài, người kia đụng vào thùng sắt trên đất bất tỉnh ngay tại hiện trường.

“Leng keng” một cây kim cắt móng tay rơi xuống, “Mạn Trữ!”

“Mau cỡi dây trời cho Tiêu Diêu!” Mạn Trữ đánh ngã vài tên lâu la, Uyển Nhu cũng được thả ra.

“Ừ.” Tội và Uyển Nhu chạy nhanh giúp Tiêu Diêu mở trời.

“Mày là em của Hứa Mạn Đình à?” ông chú dữ dằn nói.

“Ông quen chị tôi?” Mạn Trữ nhặt thanh sắt lên.

“Mày rất thông minh, vừa rồi im lặng dùng kim móng tay cắt đứt dây thùng, xem ra sau này trời mày phải dùng dây thô hơn mới được.”

“Tay sai của Toilet Tinh. Ông gặp qua chị tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tình yêu và chiến tranh (7)

“Mày rất thông minh, vừa rồi cứ im lặng dùng kim móng tay cắt dây thùng, xem ra sau này muốn bắt mày phải dùng dây thùng thô hơn.”

“Tay sai của Toilet Tinh. Ông gặp qua chị tôi hả?”

“Tao không những biết chị mày mà tao còn giết nó!” Ông chú dữ dằn vừa nhe răng cười vừa đi tới chỗ Mạn Trữ, “Tao là cậu của Toilet Tinh, Mitarai Toshio (Ngự Thủ Tẩy Mẩn Hùng)!”

“Toilet Hùng à, rất hợp với bộ mặt của ông.” Tôi thấy hai tay Mạn Trữ nắm chặt thành quyền hình như còn nghe thấy tiếng ‘Rắc rắc’, Mạn Trữ đang giận.

“Nhóc con, tao có thể giết chị mày thì hôm nay tao cho mày xuống hoàng tuyền luôn!”

“Thách ông đó, ông làm cô hồn đã quý trước thì có!” Hai người cùng lúc tấn công đối phương.

“Cô không sao chứ?” Tiêu Diêu hỏi hợp cầm lấy tay tôi.

“Tôi rất khỏe, vừa rồi cậu cũng nghe rồi, đó chỉ là nước biển ngoài trừ tốt cho việc trao đổi chất thì không còn tác dụng nào khác.”

“Chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây rồi tìm người tới giúp, Mạn Trữ chắc cảm cự được.” Uyển Nhu muốn chạy đi kêu cứu nhưng nhóm lâu la chắc không muốn cho chúng tôi dễ dàng chạy thoát.

Bên này có Tiêu Diêu bảo vệ tôi và Uyển Nhu, bên kia có Mạn Trữ đấu với kẻ thù giết chị mình. Mạn Trữ một cước dẫm lên chân của Toilet Hùng, chân kia đập mạnh vào lưng ông ta, tôi và Uyển Nhu liền hoan hô. Tiêu Diêu bay lên một cước đá bay một tên vào tường, miệng người kia liền phun máu, đáng đời! Mạn Trữ và tên Hùng cũng khó phân cao thấp, cây kiếm Nhật trên tay tên Hùng liên tục chém tới, may mà Mạn Trữ phản ứng nhanh, nhanh chóng ngói xồm xuống, chỉ chém trúng vài cọng tóc, mà cậu ấy cũng lập tức cầm thanh sắt đập vào bộ phận trọng yếu của ông ta, đau đến nỗi ông ấy bay ra ngoài. Ai bảo ông ta cầm kiếm Nhật phải mở hai chân ra.

“Ông giết chị tôi, tôi cho nhà ông tuyệt tử tuyệt tôn luôn” Mạn Trữ bổ sung thêm một cước vào lòng ngực ông ta, Toilet Hùng ôm hạ thân nằm dài trên đất, về mặt dữ tợn, “Tôi không làm tội phạm giết người nên tôi sẽ tha ông một mạng, còn ông thì hãy làm thái giám suốt đời đi.” Mạn Trữ nói xong lại dòn sức đánh, Toilet Hùng không hề phản kháng, đánh đến ông gục xuống mới thôi.

“Đi chết đi!” trong lúc Mạn Trữ đánh Toilet Hùng xong thì tất cả bọn tiểu tốt cũng bị Tiêu Diêu dọn xong.

“Không ngờ tôi cậu cũng có chút năng lực.” Mạn Trữ đi tới.

“Chúng ta nhanh chóng rời chỗ này nếu không có nhiều người tới thì càng phiền.” Uyển Nhu lo cũng không phải không có lý, nói không chừng lại có thể như vậy, cho nên...

“Mạn Trữ, cậu không báo thù sao?” Uyển Nhu hỏi Mạn Trữ, “Người kia không phải giết chị cậu à?”

“Tớ giết ông ta rồi, chị tớ sẽ sống lại à? Sẽ không, nếu vậy thì biến thành phim kinh dị mất thôi. Cho nên, quên đi. Thiến ông ta cũng không tệ mà. Đi thôi, đừng rầy rà nữa.” Con gái thật đáng sợ ~~!

Khi Uyển Nhu đẩy cửa kho hàng ra, nghênh đón chúng tôi không phải là ánh nắng mặt trời mà là bóng tối, “Cẩn thận!” Tiêu Diêu kéo tôi tránh khỏi một phát súng.

“Tiếp viện đến nhanh như vậy?” Tiêu Diêu nói, vậy là mục tiêu bọn họ chỉ có mình tôi.

“Lão Nhị, có một con nhóc mà cũng không đánh lại.” một người đàn ông xuất hiện nhìn còn dữ hơn Toilet Hùng.

“Ông là em ông kia?” Mạn Trữ đứng lên hỏi.

“Mày còn đánh được hơn chị mày.”

“Em ông bị tôi phé rồi, bây giờ tới phiên ông?”

“Tao có súng, mày không sợ?” Anh của tên Hùng cời áo khoác đưa cho cấp dưới.

“Sợ! Đương nhiên sợ rồi nhưng tôi càng muốn đánh với ông một chút, ông thắng rồi giết tôi cũng chưa muộn.”

“Nhóc con, không tệ.”

“Bà nội ông là Hứa Mạn Trữ!”

“Tiêu Diêu, cậu bị sao vậy? Rốt cuộc là thế nào?” Một phát vừa rồi không có trúng tôi, nhưng nó xuyên qua vai Tiêu Diêu, tôi ôm cậu ấy, máu từ tay tôi rơi xuống mặt đất, vết máu tràn ra như những bông hoa màu đỏ.

“Không được chết!” Không tốt! Tiêu Diêu hình như không tốt lắm.

“Ê! Mấy người ngừng đánh một chút được không, đưa cậu ấy đi bệnh viện trước đi! Này! Này!”

“Đưa Lâm Lan Trăn đến chỗ Tinh Tử trước, chỗ đó cũng được rồi.” Anh của Toilet Hùng ra lệnh thuộc hạ.

“Không! Tôi không đi!”

“Thiệu phu nhân, chồng cô cũng ở đó, cô không lo sao?”

“Toilet Tinh muốn làm gì? Tôi không đi!” Tôi liều mạng giả vờ, tôi không muốn đi, giác quan thứ sáu nói cho tôi biết nó không tốt đẹp gì, tôi không muốn đi.

“Ngoan chút.” Ngoại trừ dùng súng máy ông không còn cách nào khác sao?

“Lan Trăn!” Nhìn Uyển Nhu bị người chỉ vào huyết Thái Dương, tôi chỉ còn biết nghe lệnh của họ thôi.

“Không được đi a ~~! Tinh Tử nhất định muốn hại cậu!”

“Đi thôi, Uyển Nhu chăm sóc Tiêu Diêu nha. Ê! Tiêu Diêu, không được chết đó!”

“Lâm Lan Trăn!”

Toilet Tinh muốn làm gì? Ngồi trên xe tôi luôn luôn nghĩ đến vấn đề này, tôi cuối cùng biết được cô gái này là một tên điên, người bình thường không thể hiểu tên điên muốn làm gì, tôi cũng không biết mình muốn gì, chỉ là bất an trong lòng càng ngày càng lớn, giống như bị dây quần lấy, không thể hô hấp.

“Các ông dẫn tôi tới đây làm gì? Này!” tay sai của Tinh Tử dẫn tôi tới khách sạn Long Cung, chỗ tôi từng kết hôn, Tinh Tử rốt cuộc muốn giờ trò gì đây, tôi được mời vào 'phòng tổng thống'.

“Tiểu thư Tinh Tử ở bên trong chờ Thiệu phu nhân.” Một khuôn mặt lạnh băng nói chuyện với tôi, động tác mở cửa của hắn giống như cương thi.

“Làm gì? Tôi không vào.” Mặc kệ tôi có nguyện ý hay không, tôi vẫn bị bắt tới phòng ngủ.

Đây là cái gì? Là mơ sao? Đúng! Là tôi đang nằm mơ, nằm mơ! Không phải thật!! Không phải!

“Lâm Lan Trăn, như thế nào không biết tao à?” Toilet Tinh hỏi tôi.

Hừ! Tôi làm sao có thể không biết nó, cho dù nó có lột sạch quần áo, hóa thành tro tôi cũng nhận ra “Văn Nhược Tinh!” Toilet Tinh trần như nhộng nằm trên giường, bên cạnh còn có Tề Huyền quần áo hỗn độn!!! “Các người...” Tề Huyền vẫn ngủ say, chỉ là bộ mặt có chút thống khổ.

“Như thế nào? Giật mình à, mày thấy rồi đó, hi hi ~~, chúng tôi làm gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Tình yêu và chiến tranh (8)

“Cô..., cô thật vô si.” Tôi định đi lên đánh Toilet Tinh, nhưng có người giành trước, Văn Nhược Khanh giống như một trận gió xông tới, nắm tóc Toilet Tinh vào tường. “Con chó cái! Đi chết đi! Chết đi a ~~!”

“Đại tiểu thư!” Người phía ngoài muốn vào.

“Toàn bộ rút ra ngoài hết cho tôi! Nếu không tôi giết ông! Toilet Tinh! Mày chết cho tao!!!”

“Ha ha ha ha, Văn Nhược Khanh, mày đồ kị tao! Còn mày nữa, Lâm Lan Trăn!”

“Đi chết đi!” Văn Nhược Khanh thật sự giận điên lên, dùng chân đạp đầu Toilet Tinh, Toilet Tinh vừa ôm đầu, vừa giãy dụa phản kích.

Tôi không muốn nhìn hai chị em họ đánh nhau nữa, tôi nhìn sang Tề Huyền. Vì sao? Vì sao? Nếu như Tề Huyền..., tôi nhìn anh ấy, đột nhiên cảm thấy sắc mặt anh ấy rất tệ, thậm chí có thể nói là có chút trắng bệch, hô hấp rất gấp rút, thoát nhìn không tốt lắm, “Tề Huyền, Tề Huyền, Thiệu Tề Huyền! Không cần giả chết!! Ế!” Tôi nhẹ nhàng lắc anh ấy, cuối cùng dùng sức đẩy, nhưng anh ấy vẫn bất tỉnh! Vẫn bất tỉnh!

“Đi chết đi, tiện nhân!” chị em Văn gia vẫn còn đánh nhau.

“Đừng cãi nữa! Văn Nhược Khanh!” Tôi lần đầu tiên trong đời hét vào mặt chị hai xã hội đen, “Tề Huyền, Tề Huyền giống như..., anh ấy thoát nhìn thật tệ.” Tôi vuốt trán Tề Huyền, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nghe thấy Tề Huyền có chuyện, chị em Văn gia lập tức ngừng lại, Văn Nhược Khanh cũng đi tới, cô ta nhìn chằm chằm vẻ mặt xanh xao của Tề Huyền, “Tiện nhân! Mày cho anh ấy uống gì?” Văn Nhược Khanh kéo Toilet Tinh tới hỏi.

“Uống gì? Dựa vào cái gì tao phải nói mày biết! Tề Huyền, anh không sao chứ?”

“Lấy bàn tay bẩn thỉu của mày ra!”

“Đừng cãi nữa!” Đúng là không chịu nổi hai nhóc này, Tề Huyền đã như vậy, còn muốn cãi nhau. “Bình tĩnh một chút, bây giờ phải lập tức đưa Tề Huyền vào bệnh viện!” Bây giờ không phải lúc tức giận, quan trọng nhất là Tề Huyền.

Tôi và chị em Văn gia đưa Tề Huyền vào bệnh viện, đám người Mạn Trữ cũng đưa Tiêu Điều đến bệnh viện, vừa vặn gặp nhau.

“Thiệu Tề Huyền làm sao vậy?” Mạn Trữ hỏi tôi, gương mặt cậu ấy đều nở hoa rồi, 5 6 vết bầm, khóe miệng còn vết máu chưa khô.

“Không biết, dù sao không tốt lắm.”

“Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc cậu gặp chuyện gì vậy?”

“..., tớ..., sau này hãy nói đi. Các cậu như thế nào thoát được?” Tôi đang trốn tránh sự thật sao? Tôi ngay cả dũng khí để kể cho bạn mình nghe cũng không có.

“Văn đại nương tới cứu chúng tớ, cô ấy thấy Toilet Tinh và đám người bên ngoài của nó có động tĩnh lạ thì biết có chuyện xảy ra rồi. Đúng rồi, cô ấy nói sẽ đi cứu cậu.”

“Từ Mạn Trữ!” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Văn Nhược Khanh đi tới, “Nhìn cô, khuôn mặt vết xanh vết tím, rất vừa mắt.”

“..., cô cảm miệng cho tôi!”

“Mạn Trữ, cậu không sao chứ? Cần bác sĩ khám chút không?”

“Không cần, đúng rồi, Toilet Tinh rốt cuộc đang giờ trò gì vậy?”

“Con tiện nhân kia ngủ cùng một giường với Tề Huyền!” Văn Nhượng Khanh thay tôi trả lời vấn đề của Mạn Trữ, nét mặt cô ấy giống như muốn xé nát Toilet Tinh ra vậy.

“Không có mặc quần áo sao?”

“Vô Duyên! Chứ không chúng tôi làm gì mà tức như vậy. Cái con tiện nhân không biết xấu hổ kia...”

“Mạn Trữ!” Văn Nhượng Khanh vẫn chưa nói hết, Mạn Trữ đã xông ra ngoài. Không tốt! Cậu ấy hình như đang nổi bão.

“Toilet Tinh!” Mạn Trữ thấy Toilet Tinh lập tức nhào vô tát.

“Ai cũng không được qua!” Văn Nhượng Khanh chẳng những không ngăn cản, ngược lại không cho những người Văn gia ra tay ngăn cản Mạn Trữ, tiếng bạt tai “Lốp bốp” vang khắp bệnh viện.

Không biết Mạn Trữ cho Toilet Tinh bao nhiêu cái tát, cuối cùng cũng ngừng lại, “Đau chết đi!” Mạn Trữ vẩy vẩy tay, “Đánh đến tay tôi đau muốn chết! aiz! Văn Nhượng Khanh! Qua đây giúp coi!”

“Được!”

“Nè! chỗ này là bệnh viện, không được quậy, cậu đánh chết nó cũng vô ích.” Mạn Trữ vì tôi mới đánh Toilet Tinh, nhưng bây giờ tôi...

Cửa phòng mở, bác sĩ đi ra, “Bác sĩ, Tề Huyền cậu thế nào rồi? Sao anh ấy ra nông nỗi này?”

“Bệnh nhân vì hút quá lượng thuốc kích thích, có lẽ bị áp lực quá độ, cho nên tinh thần chịu sức ép lớn. Ngoài ra, hình như cậu ấy hút quá lượng thuốc, cho nên tạo thành hiện tượng trúng độc.”

“Tại sao lại như vậy? Văn Nhượng Tinh! Sao mày cho Tề Huyền uống nhiều thuốc vậy?”

“Tôi nghĩ bệnh nhân bị trúng độc cũng có thể là do dị ứng với thuốc, nguyên nhân chính chưa được xác định. Chúng tôi đã làm sạch dạ dày cho bệnh nhân rồi, một lát sau cậu ta sẽ tỉnh lại.”

“Cám ơn bác sĩ.” Tôi đi vào phòng bệnh, Tề Huyền nằm trên giường, nhìn sơ qua anh ấy có vẻ khá hơn một chút.

“Đừng vậy, tao cho Tề Huyền uống cái loại giống như xuân dược đó nhưng trước khi uống thì anh ấy biết rồi.” Toilet Tinh có ý kẻ sất vào tôi, “Nhưng anh vẫn làm theo lời tao, ha ha ~~, mày biết vì sao không? Vì mày nằm trong tay tao, là vì mày đó! Đồ ngu! Là mày hại anh ấy!”

“Bá!” Mạn Trữ vẫn chưa đánh đủ, “Đáng đánh!”

“Mày đánh tao cũng vô ích! Lâm Lan Trăn! Vừa rồi mày nhìn rất rõ mà, mày cũng biết, tao lên giường với Thiệu Tề Huyền rồi! Mày thấy đó! Chính mắt mày thấy mà.”

“Không phải! Không phải!” Đây không phải là thật! Tuy rằng tôi phủ nhận, nhưng cảnh tượng vừa rồi bắt đầu tái diễn trong đầu tôi!

“Vậy mày chờ Tề Huyền của tao tỉnh lại rồi hỏi anh ấy đi thì biết tao nói đúng không!”

“Khụ...!” Tề Huyền có lẽ bị chúng tôi đánh thức, chỗ này có bốn đứa con gái đang cãi nhau, anh ấy không tỉnh cũng khó à. Ý thức được anh ấy có khả năng sẽ tỉnh lại, ba người đều im lặng, chỉ có mình Mạn Trữ ồn thì cũng không làm lên trò trống gì. Toilet Tinh là người đầu tiên vọt tới giường Tề Huyền, bị chị mình một cước đá bay, Mạn Trữ đẩy tôi lên vì thế ta ở đúng gần Tề Huyền nhất.

Lông mi dài của anh ấy không an phận giật giật, từ từ mở to mắt, Tề Huyền hình như còn chưa tỉnh hẳn, ánh mắt mơ hồ, ánh mắt nhìn tôi không hề có tiêu cự, nhưng —— “Đồ..., Lan Trăn..., Lan Trăn...” tay Tề Huyền muốn nắm tay tôi, nhưng tôi không biết vì sao lại tránh đi.

“Đừng nói nữa, bây giờ anh rất yếu, nghỉ ngơi một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tình trạng chiến tranh (1)

“Tôi..., tôi, cái gì..., cái gì... Chưa chưa, chưa làm!” Tuy rằng Tề Huyền vừa tỉnh lại, nhưng anh ấy vẫn đang cố gắng giải thích với tôi, tôi nhìn ánh mắt anh ấy, tôi tin tưởng lời anh ấy nói.

“Mời mọi người ra ngoài trước, bệnh nhân cần nghỉ ngơi.” Y tá nói, dựa trên trạng thái lúc này của Tề Huyền phải nghỉ ngơi thật nhiều, vì thế không để ý sự phản đối của Tề Huyền, chúng tôi rời phòng bệnh.

“Lâm Lan Trăn, mày có khỏe không?” Văn Nhượng Tình chắc là không phải quan tâm tôi, nó hỏi vậy chỉ có một nguyên nhân thôi, chắc là nó nghĩ tôi đã hút phải băng phiến. Nhưng...

“Tôi rất khỏe, ba ổng nước biển của mày ngoại trừ việc tốt cho trao đổi chất thì còn tác dụng nào nữa.” Tức chết nó đi!

“Đừng vậy đó.” Mạn Trữ cũng quyết định trêu tức nhỏ, “Sau này đừng dùng nước biển dọa người ta nữa, có thể dùng một chút glucozo, bổ sung thể lực cũng không tệ nha.”

“Tại sao lại như vậy? Làm sao có thể?” Toilet Tình không ngờ lại như vậy, về mặt không cam tâm. Hình như nhớ ra gì đó nói thầm, “Chẳng lẽ là anh ấy?”

“Văn Nhượng Tình, tao không biết mày hận tao sâu nặng thế nào đi nữa nhưng mày không nên quá mức! Tao cũng biết giận đó!” Tuy rằng tôi không có chuyện gì nhưng tôi quyết không tha thứ cho Toilet Tình, con nhỏ này rất quá đáng rồi.

“Có muốn nghe thử xem Tề Huyền sẽ nói gì với mày không?” khuôn mặt Văn Nhượng Tình rất thâm, công phu chính người của Mạn Trữ quả thật không tệ.

“Không cần, tao tin Tề Huyền và mày không có gì với nhau.” Cho dù tôi không nghĩ vậy nhưng trước mặt nhỏ này tôi không thể yếu thế!

“Toilet Tình cho dù Lan Trăn có hơi ngốc,” Mạn Trữ nói, “Không có kiến thức cũng không phải loại người không có thương thức như mày, hừ ~~, mày nhìn bộ dạng ủ rũ của Tề Huyền lúc này coi, cậu ta còn có thể làm gì mày sao, tao cũng không tin.”

“Thế giới này không phải mày tin tưởng thế nào thì nó sẽ như thế đó.”

“Tôi tin lời Tề Huyền nói!” Tôi hét vào mặt Tình Từ.

Tôi ngồi một mình bên ven đường, rất rồi! Tâm trạng tôi rồi cực kỳ, tôi không muốn thừa nhận và bắt buộc mình không được nghĩ tới cái hình ảnh đó nữa. Lời bác sĩ cứ xoay vòng vòng trong đầu tôi, tôi tin Tề Huyền không có chuyện gì với Tình Từ. Nhưng sự thật có đơn giản như tôi nghĩ không? Nếu tôi thật có thể thuyết phục bản thân tin thì tôi cũng không ngồi một mình ở đây, thật phiền a.

“Lan Trăn!” Khi tôi nghe thấy tiếng Uyển Nhu thì tôi mới ý thức được mình ngồi ở đây lâu lắm rồi, trời cũng đã tối, chung quanh đều là những ngọn đèn đường, tôi lại ngồi ở hồ nước này lâu vậy sao.

“Uyển Nhu?”

“Ai da, sao cậu lại ngồi ở chỗ này vậy, rất lạnh đó. Con gái sao lại có thể ngồi chỗ đất lạnh, về sau kính nguyệt không đều thì làm sao đây?”

“Cậu đừng hù tở nữa.” Cậu ấy vẫn dài dòng như vậy, “Mạn Trữ kêu cậu đi tìm tở à?”

“Đừng vậy, ngay cả Văn Nhượng Khanh cũng lo cho cậu đó, cứ chạy trốn như vậy, chúng tở đều rất lo.”

“...”

“..., Mạn Trữ đã kể tở nghe rồi, chuyện của Toilet Tình đó..., tở hi vọng cậu hãy kiên cường một chút, có phải rất sến không. Nhưng Lan Trăn, bắt kể như thế nào. Tội mình đều hi vọng cậu có thể vượt qua cửa ải này, Toilet Tình chính là muốn tách cậu ra khỏi Tề Huyền, đừng để nhỏ đó được như ý.”

“Tở biết, tở biết nó muốn cái gì. Nhưng..., nhưng tở không làm được, tở không thể quên đi những gì mình đã thấy, tở nên làm gì đây? Làm sao bây giờ?”

“Nói thật thì tở không phải cậu, cũng không thấy những chuyện đó..., cậu không được quên, cậu là vợ chính thức của Tề Huyền, nó không là gì, chuyện này do nó làm thì nó tự chịu.”

“Đừng, tở phải tin Tề Huyền, Tình Từ chỉ là nói nhảm...” Nhất định là như vậy! Là như thế này!

“Tở đưa cậu về nha.”

“Lan Trăn!” Thiệu Kính Hiên không biết tại sao lại xuất hiện, có lẽ anh cũng đi tìm tôi, anh chạy tới ôm cổ tôi, “Thật tốt quá, em không có việc gì! Có bị thương không?”

“Em rất khỏe.” Tôi gãy ra khỏi người Kính Hiên, “Uyển Nhu, tở đói bụng, chúng mình đi ăn gì đi?”

“A? Được. Tụi mình đi thôi.”

“Em đi gặp Tề Huyền trước, xem anh ấy khỏe chưa.” Tôi đẩy Kính Hiền ra kéo Uyển Nhu chạy.

“Cái người tên Thiệu Kính Hiền đó, anh ta rất lạ a.” Uyển Nhu nói với tôi, “Cậu không thấy anh ta rất quan tâm đến cậu sao?”

“Anh ấy là anh của Tề Huyền đó.”

“Quan tâm hơi quá. Đúng rồi, Tiêu Diêu...”

“Cậu ấy sao rồi?”

“Cậu ấy không sao rồi, em cậu ấy là một nhóc điên, không cho bất luận ai tới gần Tiêu Diêu, còn đuổi tở ra khỏi phòng bệnh nữa.” Uyển Nhu thở dài một hơi, “Khó có cơ hội gần cậu ấy như vậy. Aiz ~!”

“Coi như hết.”

“Kỳ thật, hôm nay cậu rất kiên cường nga ~, Lan Trăn, tở còn nghĩ là cậu sẽ khóc.”

“Ồ ~.” Là do tôi quên thôi ~.

“Nè! Không cần nể mặt như vậy đâu, nói khóc là khóc! Cậu muốn tở làm sao đây?”

“Mời khách!” Khóc là một cách phát tiết, tôi cũng không phải quên khóc, ngay cả bản thân tôi cũng giật mình, tôi lại không nghĩ tới chuyện khóc, mà chỉ toàn nghĩ tới và Tề Huyền sẽ như thế nào. Tôi có một loại cảm giác, tôi và anh ấy sẽ không dễ dàng tách ra như vậy, nghĩ đến cái này tôi thoải mái hơn rồi. Cho nên tôi liền khóc, thể hiện một chút bất mãn, ngày mai sẽ là một ngày mới.

Tôi vừa lên lớp, Toilet Tinh lại theo tôi, tôi đúng là không nên khách khí với nó quá, nhất định phải đánh nhóc đó một trận. “Mày đem đồng vải rách tới đây làm gì?” Thật là, sáng sớm đã xui rồi.

“Mày không thấy sao? Mày nhất định phải nhìn!”

Cái gì a ~! nhìn liên nhìn, tôi mở ra phía trên có vết máu, “Mày có ý gì?”

“Có ý gì? Mày không hiểu sao? Con gái lần đầu tiên cũng sẽ có...”

“Tự mày giữ lại mà ngắm!” Tôi ném đồng vải vào mặt Toilet Tử, thật là vô si, vô si! Trên đời sao lại có đứa con gái vô si như vậy! Tề Huyền anh thật sự...!

“Lâm Lan Trăn bây giờ tao học cùng lớp với mày đó!”

“Đồ tiện nhân! Sáng sớm đã tới kiếm chuyện!” Mạn Trữ đi tới đá một cước, cả lớp vỗ tay hoan hô, “Mày tránh xa ra một chút, đúng là làm cho người ta thấy ghê tởm mà! Cút!”

“Ngại quá, bây giờ tao cũng là học sinh lớp này. Về sau ở nhà cũng sẽ gặp chị mà, chị phải chuẩn bị tâm trạng đó.”

“Mày, mày nói gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tình trạng chiến tranh (2)

“Tao là nhị tiểu thư của Văn gia, chuyện đã như vậy, bác Thiệu tự nhiên sẽ bàn với ba tao thôi, sau này mọi người cùng sống dưới một mái nhà, đương nhiên ông nội chắc sẽ không để Lan Trăn đi, nhưng tao cũng sẽ không đi, cho nên mày hiểu ý tao chứ. Vậy nên chiều cổ nhiều.”

“Con mẹ nó đúng là vô si mà, Lan Trăn, ý nó là muốn làm bé hã, tở còn chưa thấy ai làm bé mà đắc ý như vậy.”

Có làm không vậy! Sao lại có chuyện như vậy. Bây giờ là thời đại nào rồi, lại có chuyện vớ vẩn như vậy sao, tôi đây là cái gì? Hôn nhân giữa tôi và Tề Huyền là một chuyện chơi sao? Làm gì vậy? Nghe Toilet Tinh nói mà tôi ngây người luôn, cái này đúng là đồ ngốc mà.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tôi phải chấp nhận Văn Nhượng Tình sao? Chấp nhận nó vậy tôi còn là gì nữa? Tề Huyền để vào đâu? Nếu tôi không chấp nhận nó, ông Thiệu có thể bắt tôi rời đi không? Vì sao? Ông trời ơi! Làm cho Tình Từ té lầu mà chết đi, uống nước nghẹn chết, đọc sách buồn chết..., tóm lại làm cho con nhỏ nó chết càng sớm càng tốt, như vậy thiên hạ mới thái bình.

“Lâm Lan Trăn!” Mới được nửa tiết, Thiệu Tề Huyền đẩy cửa vào. Thoạt nhìn anh ấy vẫn còn rất mệt, trên người còn mặc áo bệnh nhân, “Đồ ngốc, em ra đây cho tôi!”

“Tề Huyền, sao anh lại tới?” Văn Nhượng Tình chạy tới chỗ Tề Huyền.

“Cút ngay!” Thiệu Tề Huyền chán ghét hất tay cô ta, anh ấy đi đến trước mặt tôi, rồi kéo tôi đi, “Em đi ra cho tôi!”

“Bạn học à, giờ đang lên lớp!” Nhà thơ mở miệng ngăn cản Tề Huyền.

“Vậy ông cứ giảng bài của ông! Tôi chỉ đưa vợ mình đi thôi, đi!”

Ra khỏi phòng học, tôi cố gắng đẩy tay Tề Huyền ra, “Anh làm gì? Tôi muốn lên lớp!” Người kia thật là, bộ dạng này còn chạy ra ngoài đúng là không biết chăm sóc bản thân mà.

“Tôi muốn giải thích chuyện hôm qua với em.”

“..., có thể không cần nói không?”

“Không thể. Em hãy nghe tôi nói, tôi và cô ta không hề có quan hệ gì cả.” Tề Huyền kéo tay tôi, rất khẩn trương nhìn tôi, anh ấy đang lo là tôi sẽ không tin sao?

“Thiệu Tề Huyền, cậu có thể nói gì đó mới mẻ hơn một chút không?” Mạn Trữ cũng theo ra, “Một chút sáng tạo cũng không có. Mỗi người đàn ông gặp loại chuyện này, trong 10 người có 11 người là nói như vậy.”

“Vậy cô muốn tôi nói gì, tôi thật là cái gì cũng chưa làm.” Thiệu Tề Huyền bắt đầu dãi thả dài một hơi, “Lan Trăn, tôi xin lỗi, nhưng tôi thật sự cùng nhỏ nó...”

“Thiệu Tề Huyền!” Tình Từ vừa khóc vừa đi tới, “Anh dám nói ngày hôm qua chuyện gì cũng chưa làm sao? Anh không nhớ gì sao? Chuyện mà anh làm trong phòng đó với em cái gì cũng không nhớ sao?”

“Tôi nhớ rất rõ, tôi và cô cái gì cũng chưa làm!”

“Có thể sao? Anh quá khinh người rồi!”

“Lừa mình dối người là cô, Văn Nhượng Tình!” Bây giờ thời tiết lạnh như thế, trên người Tề Huyền chỉ có một bộ áo mỏng manh, nhìn bộ dạng anh ấy như vậy tôi rất khó chịu, nhưng tôi khổ sở không phải chuyện anh ấy và Tình Từ.

“Tề Huyền, anh quay về bệnh viện trước đi, trở về đi!”

“Em không tin tôi?” Ánh mắt Tề Huyền sụp xuống, “Em không tin tôi, không tin tôi.”

“..., không phải, anh về trước đi.” Mặc kệ Tề Huyền có nguyện ý hay không, bây giờ anh ấy cũng phải đi, bởi vì ba chồng đã tới, ông kêu thuộc hạ đưa Tề Huyền vào bệnh viện.

“Tôi sẽ quay về bệnh viện, Lan Trăn, không ngờ tôi lại không đáng tin như vậy...” Tề Huyền nhìn tôi, lặng lẽ bước đi.

Lan Trăn? Tôi nghe thấy anh ấy gọi tên mình, mà không phải giống như trước đây gọi tôi là đồ ngốc, như tôi lại rất đau, vậy là sao? Tôi không phải không tin Tề Huyền, mà là tôi nghĩ tới chuyện của Tình Từ. “Lan Trăn! Cậu không cần buồn nữa! Thiệu Tề Huyền sẽ không gạt cậu đâu. Cậu có bao giờ nhìn thấy loại người hung dữ như cậu ấy có bao giờ giải thích với người ta chuyện gì không, bây giờ cậu ấy cố giải thích cho cậu hiểu chắc chắn không phải là giả.”

“..., tớ không phải không tin anh ấy, tớ chỉ là không biết bây giờ nên làm gì? Tớ nên chấp nhận Văn Nhượng Tình không?” Tôi thực vô dụng, chồng tôi có khả năng phản bội mình nhưng tôi lại không muốn chia sẻ anh ấy với một người phụ nữ khác.

“Đương nhiên là...”

“Lan Trăn, ba có thể nói chuyện với con không?” Ba chồng đi tới, thân là con gái nuôi của ông, thái độ Mạn Trữ thập phần không hiếu thuận, Mạn Trữ có lẽ có cái lý của mình. Mạn Trữ từng mất nhìn ba chồng giống như ông ấy là kẻ thù của mình vậy.

“Có thể.” Đến đây chắc là nói chuyện về Tình Từ.

Tôi và ba chồng ngồi trong một quán cà phê, ba chồng đi thẳng vào vấn đề, “Ba hi vọng con chấp nhận Văn Nhượng Tình.”

“..., ba, con có thể hỏi ba một vấn đề không?”

“Hỏi đi.”

“Nếu, nếu như con không chịu..., ba sẽ bắt con ly hôn với Tề Huyền sao?”

“..., chuyện này kỳ thật quan hệ hai gia đình chúng ta, ba cũng rất khó.” Bà chồng đã nói vậy chứ tôi không cảm nhận được ông khó xử ở chỗ nào, ánh mắt ông nhìn tôi có vẻ cầu khẩn, không bằng nói là đe dọa. Ánh mắt ba chồng thực đáng sợ, điểm ấy ngay tại hôn lễ tôi đã lĩnh giáo qua. Lần trước tôi rất sợ nhưng lần này..., tôi đột nhiên cảm thấy lá gan mình lớn hơn không hề sợ.

“Ba, con sẽ không chấp nhận Văn Nhượng Tình, tuyệt đối không!” Đây là lựa chọn của tôi, làm vợ của Tề Huyền, tôi làm sao có thể cho Toilet Tình vào cửa, hừ! Dưới tình huống này, cho dù ba chồng có chết trước mặt tôi thì tôi cũng không chịu.

“Lâm Lan Trăn!”

“Con còn phải đi học, tạm biệt ba.” Tuy rằng không sợ ông nhưng ông vẫn là lão đại a ~~, chọc giận ông thì tốt nhất là nên trốn trước, chạy thôi! Tôi đàm phán xong với ba chồng, ra khỏi quán cà phê, nhưng mới bước tới cửa lại bị người kéo lại.

“Cứu...! Sao anh không tới bệnh viện?” Tề Huyền không phải về bệnh viện sao? Sao lại mai phục bên ngoài quán vậy ~~, ai da, người này chính là không biết tự chăm sóc bản thân, mặc có một chiếc áo bệnh nhân mà chạy rong ngoài đường.

“Em không đáp ứng ông ta?” Tề Huyền thoát nhìn rất vui, tay rất lạnh, xem ra phải lừa anh ấy vào bệnh viện thôi.

“Tôi đâu có điên mà cho nó vào cửa, muốn gặp nó mỗi ngày sao? Như vậy rất hại cho sức khỏe của mình.”

“Thiệt Tề Huyền, ba cậu muốn cho cái con Toilet Tình vào cửa, rốt cuộc muốn gì?” Tôi nghĩ Tề Huyền đến một mình nhưng khi Mạn Trữ xuất hiện tôi liền khẳng định cậu ấy là đồng phạm, nhỏ này đúng là không hổ danh làm chị người ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tình trạng chiến tranh (3)

“Dù sao cũng không phải đơn giản muốn đám cưới với Văn gia.” Lại như thế rồi cứ như cái gì cũng biết, chỉ là không nói cho chúng tôi biết.

“Nhóc con, tôi cho cậu biết bây giờ chúng ta đã là người một nhà, có việc nên nói ra, đúng không? Tôi lớn hơn cậu, có chuyện gì cứ nói với tôi đi.” Mạn Trữ hiện tại là chị của Tề Huyền, xem ra cậu ấy thích dùng thân phận này để đe dọa Tề Huyền.

“Vậy cảm ơn sự quan tâm của cô rồi, không có việc gì lớn, anh à!” Ngụy rồi!

“Nhóc con vừa rồi gọi tôi là gì?” Mạn Trữ nắm chặt tay “Răng rắc”.

“Muốn tôi lặp lại một lần nữa sao?”

“Tôi là chị cậu, lớn như vậy rồi, nam nữ cũng không phân biệt được!” Tôi thấy Tề Huyền là có ý.

“Nhìn không thấy giống con gái ở chỗ nào hết.”

“Nhóc thôi, cậu đi chết đi! Tiên hạc phi cước.” Lại tới nữa...

“Công kích không có hiệu quả.” Tề Huyền vẫn dễ dàng ngăn lại.

“Tôi lại đá!” Ai ~~~!

“Bác sĩ nói anh ấy còn chưa khỏe, cậu không nên cứ đánh anh ấy như vậy.” Đưa Tề Huyền trở về bệnh viện, tôi và Mạn Trữ chuẩn bị đi thăm Tiêu Diêu, lần trước cậu ấy cũng vì tôi mới bị thương.

“Bộ dạng cậu ta đâu có yếu như vậy, tớ thấy cậu ta lợi hại hơn bất kỳ ai khác nữa à.”

“Uyển Nhu khi nào thì thi vậy?”

“Tháng sau đó.”

“Văn Nhưộc Tinh vậy giờ cũng tìm tới cửa rồi, cậu định làm gì đây?”

“Làm gì là sao?”

“Cậu không quên, ba nó là Văn lão đại nha, ba chồng lại muốn liên hợp hai nhà, đối với cậu là việc không tốt.”

“Thật sự là kỳ lạ, Thiệu gia chúng ta lại sợ nhà họ Văn kia sao? Tuy rằng mấy năm này thế lực Văn gia càng ngày càng bành trướng, nhưng còn không đến mức uy hiếp được chúng ta mà.”

“Ba tớ, tớ nói là ba ruột mình đó, có lẽ ông biết, nhưng...”

“Cậu không dám đi hỏi chú ấy, được rồi, bình thường nhìn cậu cái gì cũng dám làm, bây giờ kêu cậu đi xin lỗi ba mình lại không dám. Cậu có phải là Từ Mạn Trữ không? Không phải nói cha con với nhau không có thù sao?”

“Biết rồi, nói sau đi.”

Mặc dù Mạn Trữ khi mở miệng đều không nói tốt đẹp gì, nhưng cậu ấy vẫn là bạn tốt nhất của tôi mà. Đương nhiên bạn tốt thì sẽ không có bí mật với nhau cho nên tôi đề nghị với Uyển Nhu cùng nhau theo dõi Mạn Trữ. Đối phó với cậu ấy không thể qua loa, trực giác của cậu ấy hơn người, thực dễ dàng bị phát hiện. Cho nên chúng tôi rất cẩn thận, đơn giản hôm nay cậu ấy có tâm sự nên chưa phát hiện chúng tôi. Cuối cùng tôi đi theo Mạn Trữ tới một quán trà.

Tôi và Uyển Nhu cũng lén lút đi vào quán, tuy rằng trong quán không phải nhiều người lắm, bắt quá mọi người đều lo chuyện của mình không ai quan tâm tới ai. Hai chúng tôi lựa chọn một vị trí tốt nhất cho việc quan sát và nghe lén, lặng lẽ ngồi xuống. Mỗi người cầm một quyển tạp chí để che mặt, thực chuyện nghiệp đi.

Người bán hàng nhìn bộ dạng lén lút của hai chúng tôi cảm thấy rất kỳ, hần đi tới, rất cẩn thận hỏi chúng tôi: “A..., xin hỏi hai vị cần gì không?”

“Trà mật ong, cảm ơn.” Tôi cố thấp giọng, sợ bị Mạn Trữ và ba cậu ấy nghe được.

Người bán hàng không xen vào việc của người khác, chỉ là hần cảm thấy chúng tôi rất quái lạ nhưng cũng chỉ nhìn thêm vài lần, thấy chúng tôi không giống tội phạm giết người cũng không để ý nữa. Tôi và Uyển Nhu mới không thêm quan tâm người bán coi chúng tôi là gì vì có chuyện quan trọng hơn chính là rón cổ lên nghe lén cuộc nói chuyện giữa Mạn Trữ và ba mình.

“Con không rõ, cha nuôi tại sao muốn con tiện nhân kia vào cửa? Chúng ta chẳng lẽ lại sợ Văn gia sao?” Mạn Trữ hiển nhiên đã hòa thuận lại với ba mình, hiện tại đang hỏi chuyện.

“Thiếu gia Tề Huyền thấy thế nào, con hỏi qua cậu ấy chưa?”

“Cậu tôi nói dù sao không phải đơn giản muốn kết thân với Văn gia. Chuyện này xem là cái gì?”

“Mạn Trữ” Ba Từ uống một ngụm trà, “Thiếu gia Tề Huyền đã nói cho con biết rồi, không phải đơn giản muốn kết thân với Văn gia đó sao?”

“Ba không cần chơi trò thần bí, không phải đơn giản muốn kết thân với Văn gia là có ý gì?”

“Thiếu phu nhân, cũng không hiểu à?” Ba Từ đột nhiên chuyển hướng nhìn tôi và Uyển Nhu, mang theo ý cười gât đầu với chúng tôi, bị phát hiện rồi.

“Xuất hiện đi, sớm thấy các cậu rồi.” Mạn Trữ cũng phát hiện chúng tôi sao? “Hai người các cậu theo dõi tớ chính là muốn biết tớ có hòa với ba mình phải không, yên tâm đi, chúng tôi không có việc gì.”

“Chào chú Từ.” Nếu bị phát hiện rồi, đành phải ngồi cùng một bàn thôi.

“Chú Từ, nếu không phải đơn giản muốn kết thân với Văn gia, như vậy ba của Thiệu Tề Huyền muốn gì?” Vẫn là đầu óc Uyển Nhu linh hoạt nhất, luôn nhìn thấy bản chất vấn đề trước tôi và Mạn Trữ.

“Mạn Trữ, lần trước lão gia nhận con làm cháu nuôi, con không cảm thấy gì à? Con là cháu của lão gia nhưng không phải là con nuôi của lão đại. Muốn con vào Thiệu gia không phải lão đại mà là lão gia. Chuyện đó cũng giống như chuyện của thiếu phu nhân vậy.”

“Nói đúng nha “Uyển Nhu phút chốc hiểu được, “Chủ của Thiệu gia bây giờ vẫn là ông nội, chú Thiệu chỉ là lão đại bù nhìn thôi. Kia...”

“Đúng. Kỳ thật theo lão gia nhiều năm như vậy, chú biết năm đó lão gia không phải là không nghĩ tới, đem hết mọi chuyện trong Thiệu gia giao cho lão đại nhưng lão đại lại làm cho ông rất thất vọng, nên ông mới lo.” Chú Từ giống như muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là bỏ qua, ông nói tiếp: “Ông không muốn giao hết mọi chuyện cho con mình, cho nên mới có cục diện như bây giờ. Thất vọng với đứa con mình nên ông đặt tất cả hi vọng lên người đứa cháu.”

“Nhưng ông nội cũng không phản đối ba chồng đem sông bạc giao cho anh Kính Hiên mà?”

“Dụng ý của lão đại, lão gia làm sao mà không nhìn ra, cho nên ông mới kêu Mạn Trữ tham gia vào, thủ hạ của Mạn Trữ là người như thế nào?” Xem ra

ba Từ thật sự muốn mở xé tình hình bây giờ, tuy rằng ông chưa hề tham gia vào, bất quá chính là đạo lý ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.

“A? Con cũng không quan tâm, đều do Thiệu Tề Huyền xử lý, con chỉ giúp cậu ta quản lý mấy tên tay sai thôi...” Lấy cá tính Mạn Trữ, phụ trách nhóm thứ ba là thích hợp nhất.

“..., đúng, chính là như vậy. Thiếu phu nhân, chắc không quên lời nói lúc ấy của lão gia chứ?”

“Đúng vậy, ông nội lúc ấy nói qua, ông chỉ có một đứa cháu, chính là Tề Huyền.”

“Lão gia chỉ định thiếu gia Tề Huyền làm người kế thừa tương lai nhưng chú nghĩ lão đại lại muốn mượn Văn gia hoặc có thể nói lực lượng của dòng họ Ngự Thủ Tây (Mitarai, họ mẹ Toilet Tinh), để làm một lão đại chân chính. Ông chỉ có một cách duy nhất là loại bỏ thế lực đang giúp lão gia. Đồng thời làm cho ông cảm nhận được quyền lực của mình cầm đầu Thiệu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tình trạng chiến tranh (4)

“Vậy ông ấy ép Tề Huyền cưới Toilet Tinh là muốn liên minh với Ngự Thủ Tây và Văn gia à?” Làm ba kiểu gì mà lại đối xử với con mình như vậy?

“Đây là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân nữa, thiếu gia Tề Huyền cũng không phải người mà lão đại lựa chọn kế nghiệp vị trí của mình. Theo chú thấy, từ cái lần ông ấy phân chia công việc cho hai đứa con có thể thấy được người mà trong lòng lão đại muốn truyền lại là đại thiếu gia. Cho nên thiếu gia Tề Huyền được chọn làm vật hy sinh, thiếu phu nhân đối với Thiệu gia một chút lợi ích cũng không có, nhưng Văn Nhượng Tinh thì khác. Đám cưới với người anh có lẽ sẽ có lợi cho người em hơn..., nhưng mọi chuyện lại không như ông ta tính.”

“Ý chú Từ là...?” Uyển Nhu hỏi.

“Thứ nhất, thiếu gia Tề Huyền sẽ không nghe theo, thứ hai, đại tiểu thư Văn gia cũng là một quả bom hẹn giờ, mọi chuyện không như mong đợi ban đầu của ông ta. Aiz ~~, xem ra lần này lão đại nằm trong tình thế bất buộc, nhất định phải...”

“Có làm hay không, sao có người cha như vậy?” Lúc đầu đã không thích gì ba chồng rồi, bây giờ tôi càng ghét ông ta hơn, tuy rằng tôi biết ông ta thích anh Kính Hiền, nhưng Tề Huyền đã làm sai chuyện gì mà ông ta đối xử với anh ấy như vậy.

“Vậy là sao, tuy rằng tên nhóc Thiệu Tề Huyền này có chút thấy ghét, nhưng nếu cậu ta bị như vậy không phải tội nghiệp lắm sao?” Mạn Trữ cũng có một chút đồng tình Tề Huyền.

“..., lão đại là..., aiz ~~, hi vọng thiếu gia Tề Huyền và thiếu phu nhân có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.”

“Tớ muốn nói cho Tề Huyền biết.” Tôi quyết định lập tức tìm Tề Huyền để kể hết mọi chuyện.

“Lan Trăn!”

“Lan Trăn!”

Chạy tới bệnh viện, Tề Huyền đã xuất viện, vì thế tôi lại chạy về nhà, tìm được anh ấy ở phòng sách của ba chồng.

“Ông đã đuổi ba mẹ vợ đi rồi vậy bước tiếp định làm gì?” Tề Huyền nhàn nhã ngồi trước mặt ba mình, “Hả ba?”

Ba chồng hình như rất bất ngờ trước cách xưng hô của Tề Huyền, đây chính là nỗi buồn của hai cha con bọn họ, ngay cả con mình kêu một tiếng ba cũng làm cho người ba giật mình như vậy, “Con thật lâu không gọi một tiếng ba.”

“Rất lâu, từ lúc mẹ rời khỏi...”

“Ba tự có cách của mình, tóm lại ba sẽ không hại con, Tề Huyền. Kỳ thật...”

“Ba và ông nội thủy chung vẫn là cha con, không phải kẻ thù. Chúng ta cũng là cha con không phải kẻ thù.” Tề Huyền nói xong liền đẩy cửa đi ra, vừa vặn thấy tôi trốn bên ngoài nghe lén.

“Sao em lại ở đây?”

“Tôi tới nói cho anh biết, ba chồng muốn nhường lại ban phái cho anh Kính Hiền, còn nữa ông ấy muốn mượn...” Tôi kéo Tề Huyền đến phòng sách của

anh ấy, phải nhanh đưa sự tình nói cho hắn biết.

“Đừng nói nữa! Việc này em không cần lo, có nghe hay không?” Tề Huyền đột nhiên ngăn tôi, hai tay anh ấy nắm chặt vai tôi, nhìn tôi hồi hộp.

“Vì sao tôi không thể lo?” Sao vậy? Anh ấy là chồng tôi, chẳng lẽ việc của chồng mình mà tôi chỉ được khoanh tay đứng nhìn sao? “Thiệt Tề Huyền, lần nào anh cũng như vậy, có chuyện gì chúng ta cũng không thể bàn bạc với nhau sao?”

“Không thể bàn! Đồ ngốc, có một số việc không được lo biết không?” Tề Huyền vẫn không buông tay ra, ánh mắt khóa chặt trên người tôi, nếu tôi không hứa có lẽ anh ấy sẽ không chịu cho qua?

“Tôi thật sự không hiểu, vì sao gặp chuyện gì, anh vẫn không bao giờ nói với tôi? Có phải tôi không thể giúp được gì? Hay cảm thấy tôi quá ngu?” Kỳ thật trước kia tôi cũng từng nghĩ qua, trải qua nhiều chuyện, dù chỉ một lần, Tề Huyền cũng không hề nói cho tôi biết! Thật sự là không biết anh ta đang nghĩ gì.

“Không cần lo chuyện bang hội, không cần lo...”

“Cho nên nói cậu ồn ào cũng không được gì.” Tôi lại bị chị Mạn Trữ trách. “Cậu nghe hết lời ba tớ nói bỏ đi cũng không muộn. Quên đi, cậu mà quan tâm vào càng loạn thêm. Bây giờ các cậu đang cãi nhau à?”

“Có hơi bức mình thôi. Nhưng giờ tớ cũng hết giận rồi. Là tớ tự tìm phiền phức mà.”

“Cậu nghĩ thông suốt nhanh như vậy.”

“Tớ chỉ đem mọi chuyện xảy ra từ đầu tới cuối suy nghĩ lại thôi, kỳ thật Tề Huyền không muốn tớ bị nguy hiểm gì nên mới không cho tớ nhúng tay vào, đặc biệt là lần này, tớ nghĩ Tề Huyền đã biết ý ba chồng rồi, đây là chuyện hai cha con bọn họ, nếu tớ cũng bị cuốn vào thì chỉ thêm rắc rối.”

“Bây giờ cậu mới biết? Tuy rằng tên nhóc Thiệu Tề Huyền thấy ghét, nhưng mà công bằng mà nói, kỳ thật cậu ta đối với cậu rất tốt. Mỗi lần cậu gặp nguy hiểm, cậu ta luôn xử lý hết. Còn cậu, đánh nhau không biết, chuyện trong bang hội cũng không hiểu, vẫn là bớt quan tâm mọi chuyện là tốt nhất. Lan Trần bây giờ cậu rất nguy hiểm, cho nên cậu cái gì cũng đừng nhúng vào, đây là lời ba tớ nói. Thiệu Tề Huyền gần đây sẽ rất bận nên cậu phải thông cảm cậu ta mới là người vợ tốt.”

“Tớ biết, tớ nghĩ nếu mình nhúng tay càng liên lụy tới cậu và Tề Huyền, cho nên tớ mặc kệ, được chưa?”

“Bây giờ ba mẹ cậu đã về nhà cũ, tớ sẽ phái người bảo vệ họ, cậu yên tâm đi.”

“Cám ơn, không biết Toilet Tinh đang tính gì, tớ thấy mình phải cẩn thận một chút.” Nếu tôi gặp chuyện, Tề Huyền sẽ phiền toái hơn, cho nên phải cẩn thận.

“Cậu yên tâm đi, an toàn của cậu do tớ phụ trách. Có quán quân võ thuật toàn quốc Từ Mạn Trữ ở đây, cậu sẽ không sao, A ha ha ha ha ha ~~~” chịu không nổi ~~~

“Mạn Trữ hôm nay tớ mới phát hiện cậu rất nghĩa khí a.”

“Ai kêu bạn tốt của tớ là một đứa siêu cấp ngốc, aizz ~~, tớ thật sự là không yên lòng a.”

“..., cậu có ý gì?”

Tề Huyền rất nhanh liền phục hồi, nhưng vì anh ấy có việc nên mấy ngày rồi vẫn chưa tới trường, trong lớp mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Toilet Tinh thì tôi liền vui vẻ hát. Toilet Tinh rất muốn vào cửa nhà chúng tôi, nhưng ông nội kiên quyết không đồng ý, phản đối ý kiến của ba chồng nên hai người liền không vui. Nhưng mà ba chồng cũng không làm được gì, chuyện ông nội đã quyết định ai dám làm khác, trừ phi ông nội mất.

“Sao cậu cứ xếp cái này?” Khi đi học, Mạn Trữ hỏi tôi. “Cậu không chán sao?”

“Không chán.” Tôi xếp xong một ngôi sao may mắn, bỏ vào trong bình.

“Nè, hôm nay thăm Tiêu Diêu, cậu không sến đến mức tặng cậu ta cái này chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tôi cãi nhau với Tề Huyền

“Tớ chính là ngọc như vậy, hi vọng ngôi sao may mắn có thể giúp cậu ấy nhanh chóng khỏe lại.” Hôm nay vốn là Uyển Nhu sẽ đi cùng chúng tôi, nhưng cuộc thi siêu cấp nữ sinh có việc, cậu ấy đành phải chịu thôi. Tiêu Diêu lần trước đã cứu tôi, cho nên khi nào rảnh tôi sẽ đi bệnh viện thăm cậu ta. Người kia vẫn là bộ dạng tươi cười không có chỗ nào giống bệnh nhân. Chỉ có lần trước, mẹ cậu ấy và phóng viên tới bệnh viện cậu ấy mới không nhận được kéo bọn này chạy ra ngoài, thật sự không hiểu người này giống như có thù với mẹ mình vậy.

Tôi tặng bình ngôi sao may mắn cho Tiêu Diêu, “Sao lại để ngôi sao may mắn vào bình sữa? Phải để trong lọ thủy tinh mới đúng chứ.”

“Cậu có chút sáng tạo được không? Bình sữa Hello kitty này đang rất thịnh hành, mặc dù hơi nhỏ nhưng cậu cũng có thể dùng để uống nước, rất tiện dụng nha.” Đây là sáng kiến của Lâm Lan Trăn tôi đây, để ngôi sao may mắn trong bình sữa Hello Kitty.

“Tôi nghĩ cậu sẽ dùng màu hồng” Tiêu Diêu làm như đang suy nghĩ.

“Vi sao? Cậu thích màu hồng à?”

“Lan Trăn, cậu thích nhất màu hồng!”

“Quả nhiên là dễ nhũ.” Mạn Trữ nghĩ không ai nghe thấy.

(ý nói Tiêu Diêu có đặc tính nào đó giống con dễ nhũ, cụ thể thì tôi ko rõ)

“Nhìn cậu giống như thích màu xanh của cóc thì đúng hơn.” Mạn Trữ thật là, bất quá, Tiêu Diêu làm sao biết tôi thích màu hồng? “Đây tặng cậu mà, Uyển Nhu nói cậu thích màu xanh nên mua màu xanh tặng cậu.” Kỳ thật tôi có mua một chai màu hồng cũng xếp một đồng ngôi sao màu hồng nhưng tôi sẽ tặng cho Tề Huyền.

“Là xanh lá, không phải màu xanh của cóc, nhớ kỹ!”

“Cám ơn ngôi sao may mắn của cậu.” Tiêu Diêu nhận món quà của tôi.

“Lan Trăn, cậu uống gì không? Tớ đi mua.” Mạn Trữ hỏi tôi.

“Ừ, trà chanh.”

Mạn Trữ vừa mới ra ngoài có 2 phút cửa lại mở, “Sao cậu..., Tề Huyền!” Tôi mở cửa, thật bất ngờ không phải Mạn Trữ cầm đồ uống cười tủm tỉm với mình mà là khuôn mặt âm u của Tề Huyền, “Như thế nào, ngạc nhiên khi thấy tôi?”

“Không có a, sao anh lại tới đây?” Ý? Hình như anh ấy rất giận.

“Tôi tới đây xem thử coi là người nào làm cho vợ tôi vừa học xong liền chạy đi gặp mặt.” Tề Huyền vừa nói vừa đi vào phòng bệnh, “Nhìn sơ cũng không tệ lắm nha, nhóc thôi!”

“Tôi vẫn tốt lắm.”

Tầm mắt Tề Huyền tập trung vào bình sữa trên tay Tiêu Diêu, “Em bận mấy ngày nay là vì xếp ngôi sao may mắn tặng tên nhóc này?” Tề Huyền mặc dù không nhìn tôi, nhưng lời của hắn là nói với tôi. Đây là hắn hiểu lầm, tôi vẫn luôn xếp sao may mắn màu hồng phần, kỳ thật đều là cho Tề Huyền. Chỉ là tôi còn chưa tặng hắn.

“Không phải, tôi...”

Tề Huyền chuyển ánh mắt từ chỗ Tiêu Diêu sang người tôi, Toilet Tinh cũng đi tới, “Thiệt Tề Huyền, em thắng rồi. em nói Lâm Lan Trăn đến gặp Tiêu Diêu mà.”

“Em theo tôi ra ngoài!” Tề Huyền kéo tôi ra khỏi phòng, anh dẫn tôi đi một đoạn dài.

“Thiệt Tề Huyền, cô ấy là khách của tôi..., eh...” Tiêu Diêu đang nằm trên giường.

“Anh làm gì vậy? Tề Huyền!”

“Em còn nhớ mình đã ký bản hiệp ước với tôi không? Không phải nói là không được gặp tên nhóc Tiêu Diêu nữa sao?”

“Tề Huyền, đợi em với!” Tinh Tử chạy tới kéo cánh tay Tề Huyền.

“Hừ! Không cho gặp cậu ấy? Yêu cầu của anh đối với tôi quá cao đó!” Nhìn Toilet Tinh đi theo Tề Huyền, cơn tức giận của tôi lại nổi lên, “Anh cũng ở chung với Toilet Tinh thôi!”

“Em nói gì?”

“Tôi nói anh không phải ở chung với Văn Nhượng Tinh sao? Tôi là tới thăm bệnh, lần trước Tiêu Diệu đã cứu tôi.”

“Đó là hai chuyện khác nhau không thể đánh đồng!”

“Tôi cũng chỉ là tới thăm bệnh mà thôi.”

“Được lắm, đồ ngốc vì tên nó mà cãi nhau với tôi, em đối xử với ân nhân cứu mạng rất tốt đó! Còn đối xử tốt hơn người chồng này của em gấp mấy ngàn lần!”

“Tóm lại anh muốn nói cái gì?” Nhìn thấy Văn Nhượng Tinh cứ dính vào người Tề Huyền, hình ảnh lần trước lại như cuốn phim tua lại trong đầu tôi, vốn tâm trạng không tốt rồi bây giờ càng thêm trầm trọng. “Đúng vậy a, tôi đối với cậu ấy rất tốt, vì cậu ấy đã thay tôi nhận một viên đạn mìn! Trong khi ai đó đang hạnh phúc trong lòng Văn Nhượng Tinh!” Tôi làm sao có thể nói ra những lời như thế? Theo bản năng tôi liền che miệng lại.

Tề Huyền không ngờ tôi lại nói vậy, đôi mắt tràn đầy tức giận lập tức sụp xuống, mắt đi thần thái lúc đầu, anh ấy cười khổ, miệng nhếch lên: “Tôi cứ nghĩ em tin tôi...” anh ấy cơ hồ có chút đau thương, xoay người rồi từ từ bước đi.

“...” Mới vừa rồi tôi còn còn riu ra riu rít, bây giờ cái gì cũng không nói nên lời, nhìn chỗ Tề Huyền biến mất, tôi cố gắng nhấp nháy môi muốn nói nhưng nó không hề phát ra âm thanh gì. Dần dần bóng dáng Tề Huyền trở nên mơ hồ, mọi vật xung quanh cũng trở lên mơ hồ theo...

Tại sao tôi lại có thể nói với Tề Huyền như vậy? Tôi làm sao có thể..., vì sao..., vì sao tôi lại nói vậy, kỳ thật tôi vẫn biết mình không thể nào quên được chuyện giữa Tề Huyền và Tinh Từ dù tôi thực sự rất muốn quên. Toilet Tinh thật sự rất lợi hại, cho dù cô ta chưa cùng Tề Huyền làm gì nhưng đối với tôi mà nói, trong lòng thủy chung lưu lại một bóng ma. Bóng ma này vẫn quấn lấy tôi, nếu tôi thấy hai người họ đi với nhau hay chịu kích thích nào đó thì sẽ bộc phát. Tuy rằng ngoài miệng tôi nói tin Tề Huyền nhưng nội tâm vẫn có một khuất mắc nên tôi mới có thể nói như vậy, là tôi, là tôi, là tôi thương tổn Tề Huyền...

Tôi như vậy có phải rất dễ ghét không? Ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy rất ghét mình thì Tề Huyền nhất định cũng cho là như vậy. Kỳ thật Tề Huyền vẫn đối với tôi rất tốt, anh ấy là người đối xử với tôi tốt nhất. Anh ấy liên tiếp cứu tôi, từ khi nào tôi bắt đầu quên mất những chuyện này? Chuyện lần trước đã khiến tôi thành một con nhím chỉ cần Tinh Từ xuất hiện thì tôi lại xù lông ra đâm người khác, đồng thời cũng làm tổn thương chính mình, bản thân đau đớn nhưng kẻ thù lại sung sướng!

“Ồ ~~, ô ~~~.” Rốt cục tôi nghe đến thấy giọng mình, tôi không thèm để ý ai nữa cứ khóc lớn, trong trí nhớ đây là lần tôi khóc thương tâm nhất...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thắng hay thua? (1)

“Lan Trần! Cậu làm sao vậy?” Mạn Trữ mua đồ về, nhìn thấy tôi giống như tên điên vừa chạy khỏi bệnh viện tâm thần, quỳ trên đất khóc đến khan cả tiếng.

“Tớ..., tớ và Tề Huyền,... cãi nhau...”

“Thiệt Tề Huyền! Cậu ta tới rồi sao? Ở đâu? Ở đâu?”

Bởi vì chuyện của tôi, Uyển Nhu liền trốn cuộc thi siêu cấp nữ sinh ra, tôi đứt quãng đem mọi chuyện kể một lần, “Tớ cũng không biết vì sao lại nói vậy nữa.”

“Aiz ~~, “ Uyển Nhu vỗ vỗ tôi, “khi cãi nhau, trai gái đều chẳng khác gì một cây súng liên thanh hay một cây súng trường. Cũng không thể hoàn toàn là lỗi của cậu.”

“Lan Trần, cậu có phải tới ngày nên nóng tính như vậy hay không?” Vấn đề của Mạn Trữ đặt ra luôn luôn là...

“Không có!”

“Cậu phải tin Thiệu Tề Huyền chứ không phải kích thích cậu ta, kết quả chỉ có lợi cho Toilet Tinh.” Mạn Trữ nói.

“Khuyên người khác thì rất dễ dàng, nhưng thuyết phục bản thân thì rất khó. Mạn Trữ, nếu bạn trai cậu gặp tình huống giống Tề Huyền, tớ tin cậu sẽ xúc động hơn. Cho nên, Lan Trần, phản ứng cậu như thế tớ có thể hiểu. Nhưng cậu tốt nhất là nên nghe Tề Huyền một chút, tớ chỉ có thể nói tới đây, dựa trên cách nhìn của tớ về Tề Huyền, cậu ta sẽ không có gì với Tinh Từ. Cậu ta chạy tới cãi nhau với cậu cũng chỉ vì ghen thôi. Cậu a~~, nên chú ý chuyện của Tề Huyền hơn.”

“Nhưng bây giờ tớ nên nói với anh ấy như thế nào đây?”

“Chuyện này tự cậu suy nghĩ đi. Nhưng lấy hiểu biết của Từ Mạn Trữ thì con trai trời sinh là người đi xin lỗi con gái, cho nên, tớ nghĩ qua vài ngày, Tề Huyền sẽ không có chuyện gì nữa.”

Đúng như lời Mạn Trữ nói không vậy? Vốn tôi định kể chuyện này với ông nội và mẹ chồng nhưng gần đây ông nội đột nhiên huyết áp cao, mẹ chồng đang bận chăm sóc ông, tôi cũng không nên làm phiền họ. Chuyện kỳ nhất là chuyện giữa tôi và Tề Huyền, giống như Mạn Trữ nói qua mấy ngày anh ta liền trở lại bình thường. Tôi cũng có lẽ gần đây bang hội hơi bận. “Có phải hay không a, Đóa Đóa?” Tôi kéo móng vuốt của Đóa Đóa, nói chuyện với con cún.

Trong trường hình như cũng truyền ra chuyện tôi cãi nhau với Tề Huyền, hiệu suất làm việc của Toilet Tinh đúng là nhanh a. Con người không nên so đo với thú vật, cho nên tôi cần bản không thêm đề ý tới nhỏ đó. Bây giờ hai người học cùng một lớp, ngẩng đầu hay cúi đầu đều thấy thật sự là chuyện đáng ghét mà. Nó có thời gian liền tìm Tề Huyền làm cho cả tôi và Tề Huyền đều bực.

“Lan Trăn, bạn thật sự chia tay với Thiệu Tề Huyền à?” Nhóm bạn nữ bắt đầu tìm tôi để hỏi chuyện.

“Đúng vậy a, bạn không thể cho con nhỏ chết tiết kia chiếm tiện nghi được!”

“Lan Trăn, nhóm fan của Tề Huyền luôn đứng về phía bạn, tất cả mọi người đều là bạn học thôi!”

“Lan Trăn...”

“Lâm tỷ, không được thua a!”

“Lâm tỷ...”

Aiz ~! Toàn dân tổng động viên! Tôi nhìn bình sữa màu hồng trong tay, cái bình này lớn hơn cái mà tôi tặng Tiêu Diêu, hơn nữa tôi đem những ngôi sao đẹp nhất bỏ vào còn thất một cái nơ rất lớn bên trên. Nhưng tôi vẫn chưa đem tặng. Gần đây Tề Huyền bận rất nhiều việc, ở nhà và trong trường đều rất ít khi gặp anh ấy.

Bất tri bất giác một tháng trôi qua. Tôi đem cái bình để trong ngăn bàn của Tề Huyền, còn kèm theo một lá thư...

Trong lòng hơi bất an, không biết Tề Huyền có thấy hay không, trong lúc vô tình tôi nhìn vào trong thùng rác, vừa vặn thấy bình ngôi sao may mắn nằm trong đó.

“Tề Huyền của tôi không cần những thứ này của mày đâu!” vẻ mặt Toilet Tinh xuất hiện trước mặt tôi.

“Là cô ném đi, cô có tư cách gì đựng vào quà tôi tặng Tề Huyền hả???” Nhỏ này quá coi thường chỉ số thông minh của tôi rồi, cho dù Tề Huyền có giận tôi tới đâu thì cũng tuyệt đối không đem bỏ quà tôi tặng, loại chuyện này chỉ có con nhỏ Toilet Tinh này mới làm thôi.

Vừa đúng lúc Tề Huyền từ phía sau đi tới nhìn thấy tôi cầm cái bình, anh ấy dừng bước.

“Tề Huyền ~.” Tinh Tử vui vẻ chạy tới bên cạnh Tề Huyền lại bị anh ấy đẩy ra.

“Đây là em tặng.” Tôi bắt kể mọi việc, đem cái bình và bức thư nhét vào trong tay Tề Huyền, “Định là chờ anh xuất viện sẽ tặng, kết quả anh ra viện nhanh như vậy, cho nên vẫn chưa tặng anh. Bây giờ tặng cũng thấy hơi kỳ nếu anh không thích thì ném đó đi cũng được.” Nói một hơi xong, tôi liền bỏ chạy. Tôi vọt tới dưới lầu, không dám nhìn phản ứng của Tề Huyền, tốt nhất là nên tránh một lát thì tốt hơn.

“Đồ ngốc...” Tại sao lại gọi tôi như vậy...

“Tề Huyền, không được đi, em không thoải mái...” Toilet Tinh kéo Tề Huyền lại không cho anh ấy xuống lầu, “Tề Huyền...”

Không được! Tôi vừa nhìn thấy cô ta quẩn lấy Tề Huyền lại giận lên, để không đi theo vết xe đổ, không nên nhìn nữa, không nên nghe nữa, bình tĩnh lại. Đang lúc tôi cố hết sức chạy, “Ầm!” một tiếng, hình như có đồ vật gì đó rơi xuống phía sau tôi, đồng thời còn nghe thấy tiếng kinh hô của mọi người xung quanh, xảy ra chuyện gì rồi?

Tôi xoay người, liền phát hiện Tề Huyền đứng phía sau mình,, tay anh ấy để trên đất duy trì cân bằng. Anh ta như thế nào nhanh như vậy đã xuống tới đây, vừa rồi tôi còn thấy anh ấy ở hành lang trên lầu hai, như thế nào...? Không thể nào, anh ta từ trên kia nhảy xuống sao?

“Anh..., Anh, anh, anh nhảy xuống...”

“Này, vợ! Anh vì rượt theo em mà chân cũng sắp què rồi, em có phải nên quan tâm anh một chút không?” Tề Huyền cố đứng dậy hình như bị thương thật, tại sao có thể như vậy?

“Tề Huyền, anh không sao chứ...” Tôi lập tức đi qua nhìn xem Tề Huyền rốt cuộc thế nào. Thăm, thăm, ông trời ơi ~, ông cũng không thể để chồng con thành một chân được ~!

Khi tôi vừa đi tới, anh ấy liền ôm lấy tôi vào lòng, sau đó làm như không có việc gì, đứng lên. Nè ~! Tất cả mọi người đều đang ở đây, không để ý mọi

người nhìn chăm chú, Tề Huyền ôm tôi vào trong ngực mình.

“Nè, anh thả ra...” Tôi nhỏ giọng kháng nghị, tôi cố gắng giãy ra, cái này cũng không phải nguyên nhân gì chỉ là chủ nhiệm hình như muốn phát điên lên. Tề Huyền tuyệt đối không thông cảm khổ tâm của tôi, ngược lại kéo tay tôi vào lòng rồi ôm chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thắng hay thua? (2)

“Nghe rõ cho tôi” Tề Huyền dùng bộ dạng vua chúa lướt qua các học sinh xem náo nhiệt lần một, lần hai, lần 3, lần 4 và lần 5, nói tóm lại là tất cả mọi người đi, “Nếu sau này ai còn dám nói tôi và Lâm Lan Trần chia tay, tôi nhất định giết cả nhà người đó! Còn cô nữa!” Tề Huyền cười lạnh nhìn Toilet Tinh, “Tôi cho cô biết, Lâm Lan Trần kiếp này là vợ tôi, kiếp sau cũng là vợ tôi, kiếp sau sau nữa vẫn là vợ tôi, cô vĩnh viễn cũng không có phần!”

“Đặc sắc!” Mạn Trữ đi đầu, tất cả mọi người bắt đầu vỗ tay, còn có người hoan hô, cực kỳ náo nhiệt, “Em trai, nói không tệ. còn chờ gì nữa, cho chút kích thích đi, kiss her!”

“Đừng a, hôn cô ấy đi ~!”

“Từ Mạn Trữ, cậu..., a...” Không phải tôi không muốn mắng tiếp mà là tôi bây giờ không có cách nào mắng, có người ngăn miệng tôi lại rồi. Thiệu Tề Huyền, anh ấy điên rồi! Cư nhiên trước mắt nhiều người như vậy hôn tôi. Nụ hôn của Tề Huyền hơi gấp gáp lại có chút nồng nhiệt, giống như có một hơi nóng bay tới não, có cảm giác như trời đất quay cuồng, aizz ~ cuộc đời tôi còn mặt mũi nào để gặp người đây, nhưng tôi lại có cảm giác rất hạnh phúc...

Trong lúc vô tri vô thức tôi hình như nghe được tiếng khóc của Toilet Tinh, không ngờ nghe được tiếng khóc của cô ta lại làm người tôi vui vẻ thoải mái, thật sự là quá sung sướng.

“Lâm Lan Trần! Còn có cái kia, cái kia...!” Cô chủ nhiệm trong thời điểm đẹp nhất đi tới.

“Thiệu Tề Huyền, cô giáo.” Tề Huyền không hề sợ cô nhưng tôi lại cố gắng cúi đầu càng thấp càng tốt.

“Các em... Các em..., muốn thân mật thì về nhà đi!”

Bạn học xung quanh liền cười lên, “Cô giáo...,” lúc này, Toilet Tinh cố tình lên tiếng, “Em đau bụng...”

“Em ấy chảy máu...”

“A ~!”

Tinh Từ lập tức được đưa tới bệnh viện, bác sĩ chuẩn đoán cô ấy có thai một tháng, vừa rồi có hơi sảy thai nhưng bây giờ thì không có việc gì.

“Có làm hay không a, thời gian cũng đúng quá đi, làm gì có chuyện như vậy?” Mạn Trữ cầm tay bác sĩ điên cuồng hét lên. “Một tháng trước nhỏ đó giờ trò quỷ kế, bây giờ lại có, sức sinh cũng không nhanh như vậy.”

“Bây giờ có thể xét nghiệm DNA không?” Tề Huyền hỏi bác sĩ.

“Có thể nhưng muốn biết kết quả thì phải đợi một tuần sau.”

“Con gái ~,” Sau đó ba mẹ của Văn Nhượng Tinh cũng chạy tới, “Tại sao có thể như vậy?” Văn ba ba kéo lấy Tề Huyền không hề có ý định buông tha.

“Vậy thì hỏi con gái yêu quý của ông đó.” Mạn Trữ không khách khí trả lời.

“Mạn Trữ!” ba chồng cũng tới, “Người nói ít hai câu đi, bản thân còn lo chưa xong còn chõ mõm vào chuyện người ta!”

“Ông...” Mạn Trữ vừa định cãi nhau thì bị Uyển Nhu giữ lại.

“Không cần quấy rối nữa, lần trước cậu phét đi cậu của tiện nhân rồi, Ông ngoại của nó rất tức giận. Cậu có biết tại sao nhà Ngự Thủ Tẩy lại chảnh như vậy không? Lần trước Văn Nhượng Khanh nói cho tớ biết, di của Tinh Từ là phu nhân của Sơn Khẩu Tổ (Yamaguchi-gumi*) ở Nhật Bản, con rể của hắn là Sơn Khẩu Tổ..., cậu hiểu được không, hiện tại hắn muốn tới tìm cậu.”

(Ami: ta nghĩ là nó, là 1 tổ chức xã hội đen giàu nhất trên thế giới, và có sức ảnh hưởng rất lớn.

“Cái gì Yamada hay Yamaguchi, kêu ông ta cười ngửa tới đây, bà cô ta đây If you want money, I have no; If you want life, I have one! (muốn tiền tôi không có, muốn mạng thì có một cái)”

“Được rồi! Đừng cãi nữa!” Tôi hét lên.

“Chuyện này, tôi nhất định sẽ để Tề Huyền chịu trách nhiệm” Tôi nghe ba chồng cam đoan với Văn gia như vậy.

“Không phải con tôi.” Tề Huyền đột nhiên nói với mọi người.

“Thiệt Tề Huyền!” ba chồng tức giận đến tay run lên.

“Tề Huyền nói không phải là không phải.” Tôi cũng đứng về phía Tề Huyền.

“Lâm Lan Trăn!” ba chồng nổi giận nhìn tôi, đứa con dâu mà ông có chết đi cũng không thích.

“Con gái của mình có thai cũng đừng tưởng có thể đổ lên đầu em trai tôi.” Mạn Trữ cũng giúp đỡ, “Ba, thân thể ông nội gần đây không tốt, nhưng con nhất định sẽ nói chuyện này cho ông biết, nhờ ông ra quyết định!”

“Từ Mạn Trữ!”

“Chúng ta đi thôi, người nhà này ngoại trừ Văn đại nương, còn lại tớ đều thấy ghê!” Mạn Trữ tuyệt đối không để mặt ba chồng, bỏ chạy ngay tại hiện trường. Tôi và Tề Huyền cũng không có hứng thú ở lại nhìn bọn họ diễn kịch, lập tức chạy lấy người.

Hành động dứt khoát, nhưng tiếp theo chúng tôi nên làm cái gì bây giờ?

Bệnh viện

“Ông nội phải nhanh chóng khỏe lại nha.” Tôi tặng bình thủy tinh có ngôi sao may mắn cho ông, mọi người nhất định cảm thấy tôi rất ngốc. Tôi không phải bác sĩ, nhưng nghĩ tới bệnh tình của ông nội thì chuyện gì tôi cũng làm.

“A ~~, cảm ơn, Lan Trăn. Gần đây trong nhà có ổn không?”

“Ông nội, con đã nói với ông...” Tôi định nói chuyện Toilet Tinh mang thai cho ông biết, nhưng bác sĩ nói, cơ thể gần đây của ông như bánh bông lan, tốt nhất không nên hao tổn tinh thần, tôi chỉ có thể cười khổ: “Hôm nay ông rất tuần tú a.”

“Đó là đương nhiên rồi!” Đối với chuyện này ông từ trước tới giờ không khiếm tốn, “Tom Cruise cũng chưa phải là đối thủ của ông.”

“Đúng vậy, Đúng vậy a.”

“Đúng vậy a, ông còn đẹp trai hơn Tề Huyền.”

“Ông nội!” Mạn Trữ đột nhiên xông vào, “Ông nội, cha nuôi ông ấy tạo phản rồi! Ông ta nói con không được xen vào chuyện trong bang nữa, bây giờ ông ấy để cậu của Toilet Tinh đi xử lý chuyện này, hơn nữa... ông nội, ông ta đã kêu luật sư đến xử lý chuyện giữa Lan Trăn và Thiệu Tề Huyền rồi!”

“Cái gì! Khụ..., khụ..., con nói nó, nó...” Ông nội kích động đứng dậy, kéo tay Mạn Trữ, “Con nói, con nói...”

“Ông nội! Ông không nên kích động!” Tôi vội vàng đỡ lấy ông.

“Không có sao, không có sao, ông không sao!” Ông nội hồi phục cảm xúc, ông thở dài, mới từ từ nói: “Xem ra ông phải tới bang hội rồi, đi thôi...”

“Ông nội, muốn làm gì thì cũng phải đợi ông khỏe lại đã” Tôi thay ông đắp kín mền, “Có ông ở đây, con và Mạn Trữ sẽ không sợ.”

“Lan Trăn này, bụng của Toilet Tinh căn bản cũng không phải là của Tề Huyền, con phải tin tưởng Tề Huyền a.”

“Con biết, con tin anh ấy.” Tôi bày ra bộ dạng thập phần tin tưởng.

“Đúng vậy a, Toilet Tinh nghĩ có thể lợi dụng đứa bé, cũng không biết đứa bé nó từ đâu ra nữa liền cho là có thể phá người ta, cậu nhìn coi con đó đúng là xảo mào.” Mạn Trữ cũng nói.

“Ông nhìn Tề Huyền trưởng thành, cho nên ông biết Tề Huyền sẽ không có chuyện gì với Toilet Tinh. Lan Trăn, chỉ cần ông còn sống một ngày, ông hứa với con không để hai người tách ra.”

“Đã biết, ông nghỉ ngơi cho khỏe nha.”

“Ông biết,” ông nội kéo tay tôi, “Nếu, gặp nguy hiểm, vậy tạm thời rời khỏi đây một thời gian đi...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cuộc lật đổ thế lực

Tạm biệt ông nội xong, tôi và Mạn Trữ tâm sự nặng nề, “Ba chồng, thật sự làm như vậy sao?”

“Đúng vậy a, ông già phản động này thật là tức chết người ta mà! Chính là tên nhóc Kính Hiên kia, chuyện làm ăn không lo cho tốt lại kiếm chuyện với cảnh sát, sông bạc gặp chuyện phiền phức. Sau đó cha nuôi nói người của tớ làm việc bắt lực, nói tớ có chút chuyện cũng lo ko xong, tớ có phải là chuyên gia đâu!”

“..., nhưng lần trước không phải cậu nói với ba cậu là cậu không có phụ trách chuyện đánh nhau ở đó sao?”

“Trên thực tế, người chịu trách nhiệm là Tề Huyền, cậu không tham gia vào chuyện trong bang hội nên không biết. Tề Huyền làm rất tốt, mà đó cũng là chuyện đương nhiên thôi nên cha nuôi cũng không tỏ vẻ gì. Lần này Kính Hiên thất bại, ông ta còn không lo tìm cơ để giải vây giúp con mình sao? Nếu ông ta biết Tề Huyền lo không xong, ông ta còn không thừa nhip đá Tề Huyền ra ngoài! Cho nên tớ, một người chị xinh đẹp, tốt bụng nhận thay cậu ta!”

“Cám ơn, chị Mạn Trữ xinh đẹp, tốt bụng nha!”

“Đúng rồi, tụi mình còn phải tới một chỗ.”

“Chỗ nào?”

“Đi rồi biết?” làm gì mà thần bí vậy!

Mục đích của Mạn Trữ là tiệm karaoke Mã Nhã, đi vào bên trong phòng, Uyển Nhu đang hát, mà trong đó còn có một người mà tôi không ngờ tới... Văn Nhựt Khanh!

“Sao cô ở đây!?” Tôi hỏi.

“Hết hồn phải không, mọi người tới đây ngồi.” Uyển Nhu kéo mọi người ngồi xuống, “Văn Nhựt Khanh bây giờ là đồng minh của tụi mình!” Dựa trên lý luận, kẻ thù của kẻ thù là bạn của mình.

“Bây giờ tớ tuyên bố nhóm liên minh chống lễ trời được thành lập!” Mạn Trữ giơ ly lên, “Chúng ta cạn ly!”

“Cụng ly!” Văn Nhựt Khanh tuy rằng từng kiếm chuyện với tôi nhưng bây giờ mọi người đều có chung kẻ thù là Toilet Tình, vậy mấy chuyện trước đây coi như xóa hết đi.

“Lâm Lan Trăn! Chuyện trước kia, tôi rất xin lỗi!” Văn Nhựt Khanh mặc dù có chút ngại, nhưng cô ấy vẫn là mở miệng xin lỗi tôi, “Khi đó, thật sự rất..., là tôi, ..., kỳ thật tôi chỉ muốn dọa cô một chút thôi à!”

“Không sao.” Văn Nhựt Khanh tuy rằng trước kia kiếm chuyện với tôi nhưng cô ấy là một cô gái đáng yêu, cô ấy chỉ là có chút tùy hứng, nếu so với Toilet Tình thì tốt hơn rất nhiều.

“Tuy rằng tôi còn rất thích Tề Huyền nhưng Văn Nhựt Khanh tôi tuyệt đối không giành với cậu! Chuyện trước kia là tôi không đúng, rất xin lỗi.” Văn Nhựt Khanh chân thành nói.

“Tớ nói không sao mà.”

“Văn Nhựt Khanh, ba cậu gần đây có hành động gì không?” Mạn Trữ hỏi Nhựt Khanh.

“Hừ! Nhắc tới là thấy tức, cậu biết không? Ba tớ đang chuẩn bị hôn lễ cho Toilet Tình! Tớ thấy ông ta bị hai con tiện nhân lớn nhỏ làm cho hư não luôn rồi!” Nhựt Khanh thờ phỉ phỉ, nói.

“Có làm hay không!” Mạn Trữ nhảy dựng lên, “Lan Trăn còn chưa ly hôn với Tề Huyền, con tiện nhân kia sao vào cửa được? Con nhỏ nó đúng là tiện nhân mà! Tớ nhìn thấy nó một lần đánh một lần, nhìn phía sau là muốn đánh phía trước, tớ muốn tìm con nó đánh ghê...!”

“Cậu tạm thời đừng kiểm chuyện nữa.” Uyển Nhu liền dội nước vào Mạn Trữ, “Toilet Tinh cũng không phải dễ đối phó như vậy, nếu không nó sớm bị người ta giết rồi.” Cô ấy nhìn nhìn Nhượng Khanh, nói tiếp: “Nếu ba của Thiệu Tề Huyền không hứa với người ta, tớ nghĩ Văn gia cũng sẽ không chuẩn bị như vậy. Tớ nghĩ ba của Thiệu Tề Huyền nhất định sẽ có hành động.”

“Chuyện này, ông ta muốn lâu rồi, ông ta vẫn muốn Toilet Tinh làm con dâu mình, nếu không phải Lan Trần xuất hiện.” Lời Nhượng Khanh làm cho mọi người rất bất ngờ.

“Cái gì?” Ba người chúng tôi hình như cùng lúc hỏi, điều này làm tôi nhớ tới lời Kính Hiên trước kia nói với tôi về mối quan hệ giữa Nhượng Khanh và Tề Huyền, vì thế tôi liền hỏi cô ấy: “Nhưng anh Kính Hiên nói với tớ là nếu không phải vì chuyện ngoài ý muốn của tớ và Tề Huyền thì cậu sẽ là vợ Tề Huyền mà.”

“Cái vua da trâu đó àh! Lâm Lan Trần, cậu nhớ kỹ phải luôn luôn cẩn thận với Thiệu Kính Hiên!” Nhượng Khanh rất căng thẳng nói với tôi, “Người con dâu mà Thiệu lão đại vẫn luôn muốn là Toilet Tinh!”

“Vậy sao tên nhóc kia lại nói thế?” Mạn Trữ hỏi, “Có phải hay không...?”

“Chuyện đó chỉ có mình hắn biết, tớ chỉ muốn nhắc Thiệu Kính Hiên tuyệt đối không phải thứ tốt, hắn quen Toilet Tinh!”

“Cậu điều tra ra à?”

“Là Tề Huyền nói cho tớ biết, bắt quá cậu ta không có nói rõ, cậu ta chỉ nói là điều tra được như vậy. Mẹ của Thiệu Kính Hiên biết mẹ của Toilet Tinh, cho nên hai người bọn họ quen nhau cũng là chuyện hiển nhiên nhưng hình như không có người nào biết chuyện này.”

“Vậy Tề Huyền làm sao lại nói chuyện này cho cậu biết?” câu mà Uyển Nhu hỏi cũng là điều tôi muốn biết.

“Chuyện này àh, ừm~~, nói đơn giản một chút là mẹ tớ chính là tiền nhiệm Văn phu nhân, bà cũng là chị hai trong bang hội, điểm này khác với mẹ Tề Huyền, mẹ cậu ấy chỉ là một bà chủ, trước khi kết hôn hình như nghệ sĩ đàn violon. Cho nên mẹ tớ trong bang cũng rất có địa vị, sau đó mẹ Toilet Tinh xuất hiện, ba mẹ tớ bắt đầu cuộc đại chiến ly hôn suốt mười mấy năm, sau khi mẹ ly hôn liền đi giải sầu. Nhưng ảnh hưởng của bà vẫn không hề mất đi. Trước đây có rất nhiều người phản đối người nhà Ngự Thủ Tẩy, nhưng khi đó Tề Huyền lại nói với tớ muốn tớ nói với các vị trưởng bối không cần lo chuyện này, mặc kệ ba tớ sau này làm gì, đều không cần lên tiếng.”

“Không phải chứ, bị nó phé vậy sao?” Mạn Trữ nghĩ nghĩ, “Cậu ta tự nhiên khuyên cậu như vậy?”

“Không có khả năng, Tề Huyền sẽ không chịu uất ức như vậy đâu.” Lấy sự hiểu biết của tôi về Tề Huyền, anh ta nhất định có lý do.

“Tớ cũng cảm thấy Thiệu Tề Huyền sẽ không vô dụng như vậy.” Uyển Nhu có cách nhìn giống tôi.

“Khi đó tớ cũng không hiểu, bắt quá vẫn làm theo lời cậu ấy. Sau này tớ mới biết được, ba vốn muốn mượn cơ hội này để loại bỏ các thế lực của mẹ, chỉ cần mấy chú bác có chút ý định tạo phản, ông sẽ có lý do ra tay. Nhưng họ đều không phản đối, cho nên ba cũng không có cơ. Từ lúc bọn Ngự Thủ Tẩy vào nhà rồi tham gia chuyện trong bang, tớ chịu rất nhiều thiệt thòi. Nhưng tớ vẫn làm theo lời trước kia Tề Huyền chỉ, không thể hiện thái độ gì, ba và bọn Ngự Thủ Tẩy cũng không có biện pháp. Kỳ thật ba vẫn còn tính dâm dăng, bây giờ mọi người trong bang bắt đầu ông càng ngày càng nhiều.”

“Nhỏ Toilet Tinh có thể cùng cái tên Kính Hiên cái kia không?” Mạn Trữ hỏi.

“Rất có khả năng.” Nếu Kính Hiên cùng Tinh Tử có mưu, chuyện đứa bé kia cũng rất khả năng.. “Cái bụng của Tinh Tử...”

“Chính là tiểu nghiệt chủng” Mạn Trữ đột nhiên nghĩ tới cái gì, “Vậy đúng rồi, lần trước tớ và Thiệu Tề Huyền hỏi kết quả xét nghiệm ADN trong nước ối, đứa bé kia có liên hệ máu mủ với Tề Huyền thì không thể chứng minh có liên quan gì, vì Thiệu gia cũng đâu phải có mình Tề Huyền...”

“Đúng nha,” nghe Mạn Trữ nói vậy, sự lo lắng suốt mấy ngày của tôi lập tức tan đi rất nhiều, “Nhưng chúng ta phải nghĩ biện pháp chứng minh mới được.”

“Vậy thì phải bàn kỹ hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Tề Huyền..., chúng ta ly hôn đi...? (1)

Trên đường từ Mã Nhã về nhà, tôi tiện thể ngang qua nhà ngoại, gần đây không có dịp đi thăm bà, bốn người già trong nhà chỉ còn mình bà ngoại, bà đã

gần 80, sức khỏe vẫn tốt. Vì thế tôi kêu Mạn Trữ về trước, còn vệ sĩ thì đứng ngoài chờ, đỡ phải vì bọn họ mà làm bà sợ, bà còn chưa biết chuyện của tôi.

“Bà ngoại!” Tôi vui vẻ đẩy cửa vào, “À? Ba mẹ! Hai người sao lại ở đây?” Thật là đúng dịp, không nghĩ tới ba mẹ tôi cũng ở đây, còn có mấy họ hàng nữa.

“Con tới đây thì tốt rồi!” Cậu hai thấy tôi liền kéo tôi tới phòng ngoại.

“Mọi người muốn làm gì? Mặc kệ chuyện Lan Trăn đi!” Ba mẹ giống như rất khẩn trương, cũng đi theo vào.

“Sao vậy? Bà ngoại không khỏe sao?” Tôi hỏi.

“Tự con nhìn đi!” ánh mắt di phức tạp nhìn tôi một cái. Hôm nay làm sao vậy? Chẳng lẽ chuyện tôi giấu bài kiểm tra điểm thấp ở nhà ngoại bị phát hiện rồi? Không phải chứ! Nguy rồi, phải cẩn thận với cái miệng của mình mới được!

Tôi nhìn thấy bà ngoại nằm trên giường, sắc mặt bà rất kém, “Bà ngoại! Bà ngoại! Con là Lan Trăn nè! Con tới thăm bà.”

Bà ngoại nghe được giọng tôi, thật lâu mới mở mắt ra, “Lan... Trăn à...,” bà ngoại giữ chặt áo tôi, “Con có phải hay không..., có phải hay không đã kết hôn?” Kỳ thật mẹ vẫn gạt họ hàng chuyện kết hôn của tôi, nhà chồng của tôi có về... Ha..., có vẻ đặc biệt, sợ họ biết xong liền hỏng.

“Cái này..., cái kia..., bà ngoại.” Kỳ quái là ai nói cho bà biết? “Đúng vậy a, chuyện ngoài ý muốn, là chuyện ngoài ý muốn!” Điều này kêu tôi nói như thế nào về một chuyện rất phức tạp như thế.

“Con sao lại có thể hồ đồ đi cùng với bọn xã hội đen.” Chịu không nổi cuộc nói chuyện chậm chạp của tôi và bà ngoại, di nhanh mồm nhanh miệng chen vào, di lại xả một hơi luôn, “Làm sao con lại có quan hệ với Thiệu gia? Con nói đi? Bọn họ là xã hội đen đó! Con muốn tìm bạn trai cũng không nên tìm nhà họ! Còn nữa, loại xã hội đen này rất kỳ lạ, không biết nghĩ gì nữa, cho con vào cửa rồi, bây giờ lại muốn đuổi con ra ngoài, hôm nay còn phải người tới dọa bà ngoại con!”

“Mẹ! Ba! Tóm lại là chuyện gì?” Sao lại như vậy, chẳng lẽ lại là Toilet Tinh phá nữa sao?

“Không chỉ là bà ngoại mà còn... ba mẹ con không nói sao? Ba mẹ con cũng bị mất việc, ba con còn bị điều tra tham ô công quỹ! Họ hàng không phải bị hạ cấp thì chính là thất nghiệp, còn bị người ta đe dọa!” Vẫn là di, tính di chính là như vậy, trừ bỏ Mạn Trữ, đại khái trên đời này khó có địch thủ.

“Bọn họ sao lại dọa ngoại?” Tôi nhìn bà ngoại, bà đã lớn tuổi như vậy còn phải chịu loại kinh hách này.

“Bọn họ muốn con ly hôn! Nói cách khác, cả nhà chúng ta đều không xong với họ, họ bóp cổ ngoại, muốn ngoại khuyên đứa cháu ngoại yêu quý của mình! Con rốt cuộc đang làm gì? Người như thế thì không thể đắc tội, con nhìn ngoại con đi, rồi nhìn xem cả nhà chúng ta đi, ngay cả cửa cũng không dám ra nữa, cháu yêu quý àh! Di xin con đó, kêu ba chồng con tha mọi người đi!” Vậy là ba chồng, khó trách ông ấy kêu người nhà Toilet Tinh bắt đầu chuẩn bị, vậy là ông ta...

“Lan Trăn à,” mẹ nắm tay tôi khóc, “Bây giờ trong nhà thật sự rất thảm, nhà cũng không còn, tất cả mọi người đành phải chen chúc ở nhà ngoại, mọi người đưa ngoại tới bệnh viện, người ta vừa nghe nói tên chúng ta. Ngay cả cửa cũng không cho vào, chỉ cho chút thuốc, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..., Lan Trăn..., làm sao bây giờ...” Tất cả họ hàng đều nhìn tôi, giờ phút này tôi là đáng cứu thế của họ, chỉ cần tôi đồng ý ly hôn, chuyện gì cũng có thể giải quyết, nhưng tôi thì sao, đáng cứu thế của tôi ở đâu đây?

Tôi vừa ra khỏi cửa, tay sai của ba chồng tới tìm, vẫn là cái quán cà phê kia, tôi ngồi xuống, ba chồng đưa tờ giấy ly hôn tới trước mặt tôi, “Bà ngoại con thế nào rồi?”

Nói tới ngoại, ngoại tôi bị như vậy đều là chuyện tốt của ông! Ông còn dám hỏi ngoại tôi như thế nào! “...” Không được, không thể đắc tội với ông ta, bằng không cả nhà sẽ ăn không khí, Lâm Lan Trăn, biểu tình lãnh đạm một chút, lãnh đạm một chút.

“Con cũng hi vọng bà tốt hơn chứ?”

“Ba...,” tôi khinh bỉ ông! Tôi lần đầu tiên dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm ba chồng, “Chuyện ba con tham ô công quỹ là ba làm?” Không được, thật sự rất muốn K ông ta!

(K thì ta cũng không rõ lắm ta nghĩ là đá (kick))

“Kỳ thật chỉ cần con đồng ý ly hôn, mọi chuyện coi như chưa từng xảy ra. Đừng tưởng rằng Tề Huyền có thể giúp con! Quỹ tiết kiệm của nó cũng bị ba chặn rồi, nó bây giờ cũng không khác gì con.” Ba chồng đắc ý nhìn tôi, tôi lần đầu tiên ghét ông ta như vậy, ông ta so với cô chủ nhiệm còn còn thấy ghét hơn vạn lần, hưởng hồ cô chủ nhiệm bây giờ đã thay đổi tốt hơn rồi, tuy cô bôi vì chuyện lần trước giữa tôi và Tề Huyền bắt tôi chép phạt không ít nội quy trường. Nhưng người ba chồng trước mặt tôi là phù thủy mà. “Lan Trăn, vì tốt cho Tề Huyền thì ly hôn đi, con cũng không hi vọng nó không thể sống yên ổn ở bang hội chứ?”

Tôi nắm chặt bút, run rẩy nhưng không viết, không ngờ viết tên mình cũng khó như vậy, “Được..., con ly hôn..., con ly hôn!” Hai lần ở trước mặt ba chồng tôi nói nhất quyết không ly hôn với Tề Huyền, cho nên lần này ông trực tiếp đối phó với người thân của tôi, ép tôi vào khuôn khổ, ông thành công

rồi.

“Ba hi vọng con đi đưa cho Tề Huyền!” Ba chồng nói.

“Ông sợ đối mặt với anh ấy?”

“Không, ba có chuyện quan trọng hơn.”

Tôi thật muốn cầm lấy nguyên lý cà phê trên bàn xối vào đầu ông ta, sau đó học Mạn Trữ tung lên đá vào mông với cái đầu của ông ta một chút. Còn muốn ném ông ta lên đường rồi đập đập ông ta! Mà tất cả cũng chỉ là sự tưởng tượng của tôi thôi, không liên quan gì đến thực tế, đó chỉ dùng để giải tỏa. Sự thật là tôi bị mang về Thiệu gia để nói chuyện ly hôn với Tề Huyền.

Tôi về tới nhà, thím Trữ vẫn chưa về, nhất định đang ở bệnh viện chăm sóc ông nội. Đi vào cửa chọt nghe thấy tiếng đàn violon, tôi đi theo tiếng đàn tới Từ Đường, Tề Huyền đang kéo đàn. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy kéo đàn violon, bộ dạng rất tao nhã, những âm thanh từ ngón tay anh ấy lướt qua dây đàn bay lượn giữa không gian tĩnh mịch, vắng lặng ở Thiệu gia.

Tôi nhớ Nhược Khanh từng nói, mẹ Tề Huyền là nghệ sĩ đàn violon, xem ra đây là di truyền rồi, nhưng bình thường cũng không thấy anh ta thể hiện tài hoa này, sao hôm nay lại làm thế? Anh mắt Tề Huyền tập trung trên linh vị của mẹ mình, hình như do tiếng động của tôi mà anh ấy buông đàn xuống.

“Đã về rồi à?” Tề Huyền xoay đầu lại, vì sao hôm nay nhìn anh ấy lại đặc biệt đẹp trai vậy? Tôi đột nhiên rất không muốn nhớ tới mục đích của mình khi tới đây

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tề Huyền..., chúng ta ly hôn đi...? (2)

“Anh biết đàn violon nha ~.” Làm thế nào mở miệng đây?

“Ừ... Nè! Đồ ngốc, em định nói gì sao?” đôi mắt đen của Tề Huyền hình như nhận ra ý đồ của tôi. Anh ấy buông đàn, kéo tôi đến phòng của chúng tôi, nhưng nơi này sắp không còn là phòng của chúng tôi.

“Chuyện này...” Tôi do dự nửa ngày, đột nhiên hình bóng của ngoại xuất hiện trước mắt tôi, tôi cúi đầu đưa giấy ly hôn ra, tôi không dám nhìn về mặt của Tề Huyền, anh ấy nhất định đang rất tự giận tôi đi, vì người trong nhà, tôi lại muốn ly hôn. Trước đây tôi còn nói gì là tin anh ấy, không bao giờ tách ra với anh ấy, quả thực là... Aiz ~~~. Nếu anh ấy hỏi tôi vì sao, tôi có nên lấy chuyện cái bụng của Tình Từ ra không? Kỳ thật trong lòng tôi cũng không tin cái đó là thật, aiz ~~~~~.

Tề Huyền nhìn nhìn giấy ly hôn, nhận lấy rồi xé vụn ném lên mặt đất, hỏi tôi: “Em còn gì nữa không?”

“..., không có.” Tôi đã do dự rất lâu mới có thể đặt bút ký, anh ấy lại nhanh như vậy liền xé nát rồi, lại còn hỏi còn gì nữa không!

“Không có thì không ly hôn!”

“Nhưng Tề Huyền, anh biết không?” Tôi quyết định nói hết ra, “Ngoại em đã sắp 80, bà không chịu nổi sức ép của ba anh đâu, còn ba em ông ấy có thể vì chuyện đó mà ăn cơm tù, còn họ hàng em, ba mẹ em bây giờ họ đều mất công việc. Anh cũng không thể giúp em, bây giờ ngay cả anh, tự mình cũng khó mà bảo toàn, ba đã chặn quỹ tiết kiệm ngân hàng của anh rồi, ông ta còn nói nếu em không chịu ly hôn thì anh cũng sẽ không có ngày được sống yên ổn trong bang!” Tôi tự nhiên có cảm giác muốn khóc, nói xong tôi thật sự khóc rồi, nước mắt của tôi hình như cũng muốn rơi ra, nhưng tôi không muốn khóc trước mặt Tề Huyền, anh ấy đã đủ phiền, không muốn làm anh ấy phiền hơn. Tôi liều mạng ngăn nước mắt rơi.

Phần nộ chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền biến mất, anh ấy đi tới bên cạnh tôi, “Rất xin lỗi...” Ý???? Tôi nghe làm sao? Thiệu Tề Huyền cũng biết nói xin lỗi? Có phải kích thích quá độ hay không a ~! Tề Huyền dùng sức ôm tôi làm tôi có chút sốc hông, tôi lại không muốn buông ra, tôi cố gắng hít mũi một cái, không thể mơ tiếp, không thể chữa cho mình chút hi vọng nào. Có chút nghẹn ngào, tôi nhẹ nhàng nói, “Xin anh, hôm nay em muốn ở một mình...” Nói xong tôi giấy ra, ra khỏi vòng tay ấm áp đã không thuộc về mình.

“...”

“Em muốn, em muốn...” Nước mắt rớt xuống, rớt cục không nhìn được.

“Em khóc...” Tề Huyền còn chưa nói xong tôi liền cắt ngang.

“Em muốn một mình ngồi trong ngày, xin anh đó..., Tề Huyền..., em khóc lên đặc biệt xấu..., rất xấu... Cũng không thể..., có thể..., để cho em một mình

ngồi ngốc..., trong này được... được không...?” Tôi cúi đầu, nước mắt từ chớp mũi rơi xuống, tôi bây giờ chắc chắn rất xấu.

Từ trước tới giờ Tề Huyền lúc nào cũng dữ dằn mắng tôi là đồ ngốc, nhưng lần này lại không, hai chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy, tôi chỉ nghe thấy tiếng khóc của mình, Tề Huyền chính là nhét khăn tay của mình cho tôi sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

“Ô ~~~~, ô...” Nghe thấy anh ấy rời đi, rốt cục tôi cũng có thể khóc rống lên, thật khó xem a. Lâm Lan Trăn, cô là cường nam..., không đúng, là nữ cường nhân phải có can đảm đối mặt với khó khăn..., khóc xong rồi thì nhất định phải đứng lên, tiếp tục sống, giống như Mạn Trữ sống thì phải sống một cách dữ dằn..., đợi lát nữa khóc xong rồi, tôi nhất định phải đi ăn một bữa thật ngon..., ô ~~~~

Ngày hôm sau, tôi liền bị bắt ra khỏi Thiệu gia. Chú Thiệu chẳng lẽ còn chưa biết chuyện Tề Huyền xé mất giấy ly hôn sao? Chuyện đó tôi cũng không có hỏi nhiều. Ông ta vui vẻ chào đón Tinh Tử vào nhà. Vì chuyện này, mẹ chồng cãi nhau với ông ta, ngay cả thím Trữ cũng rất bất mãn với chú Thiệu. Nhưng bọn họ đều không có cách nào khác, ông gần đây lại rất không tốt vì chuyện của tôi mà bị đá kích rất nhiều. Mẹ chồng cam đoan với tôi Tinh Tử sẽ không có một ngày sống yên ổn ở đây.

Mạn Trữ hy sinh lớn nhất, cậu ấy ôm đùi thím Trữ hứa là mình sẽ cực kỳ nghe lời chỉ cần thím Trữ phối hợp đối phó Toilet Tinh. Thím Trữ cũng không phải kẻ dễ bị bắt nạt nên đã phát huy đầy đủ bản sắc biến thái của bà. Nghe nói, sau khi Tinh Tử đến Thiệu gia, cô ta bắt đầu điên cuồng chép ‘nữ tắc’ và ‘nữ giới’, còn nhiều hơn tôi và Mạn Trữ, chỉ hận là không thể viết thêm mấy trăm cuốn nữa thôi. Từ sáu giờ sáng đến mười hai giờ tối mới ra khỏi thư phòng phía bắc, mỗi ngày như thế, thậm chí cả ngày ngày cả túi sách của Tề Huyền cô ta cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Tề Huyền đã mấy ngày không đến trường, người Thiệu gia đã đưa anh ấy về Kiếm Lan, như vậy cũng tốt, anh ấy có thể học theo đúng nghĩa của nó, Mạn Trữ nói cho tôi biết chú Thiệu nói, nếu Tề Huyền tới tìm tôi, sẽ giết ngoại tôi, cho nên Tề Huyền đành phải nghe lời. Nhà tôi cũng không có chuyện gì nữa, nhưng tôi vẫn không vui nổi.

Tinh Tử biết Uyển Nhu tham gia cuộc thi hát siêu cấp nữ sinh, cô ta liền kéo Tề Huyền tới. Lâm Mạn Trữ giận đến muốn cầm dao giết người, may mà cản lại được. Uyển Nhu cũng không tỏ thái độ gì, cậu ấy chỉ cần Tiêu Điều tới là vui rồi.

Hôm nay Uyển Nhu phải thi hát, tuy rằng tâm trạng tôi còn rất kém nhưng vì Uyển Nhu, tôi vẫn tới. Tôi và Uyển Nhu vừa mới đến, Toilet Tinh nhận thấy, “Chào hai chị! Chị Uyển Nhu, em tới đây để cổ vũ chị đó.” Nôn ah ~~~~! Không ngờ tôi nhỏ này lại ghê tởm như vậy, nhìn nó cũng không tốt bụng gì, Tề Huyền không tới sao. “Chị Lan Trăn, chị đang tìm Tề Huyền sao?”

“Anh ấy có việc, đợi lát nữa mới tới đây đón em đi ăn cơm tối với anh nể.”

“Bệnh thần kinh!” nhỏ này quả nhiên chuyên tới đây làm tôi ói mà, nôn ~~~~~!

“Đúng rồi, ba nói với chị là đợi lát nữa xong thì đi công chứng ly hôn, chắc chị không quên mà.” Tinh Tử ném một quả bom sang.

“Đây là thật sao? Sao cậu không nói với tớ?” Uyển Nhu lập tức hỏi tôi, hôm qua chú Thiệu có gọi cho tôi, ông ta biết Tề Huyền xé mất giấy ly hôn rồi, vì thế lại sắp xếp ký lại lần nữa. Chuyện này khiến tôi khổ vài ngày rồi vậy mà Tinh Tử lại lấy nó kích thích tôi. Tôi cũng chưa kể chuyện này cho Mạn Trữ và Uyển Nhu nghe. Uyển Nhu sắp thi, sợ cậu ấy lo nên tôi không muốn làm phiền. Còn Mạn Trữ thì quá kích động, sợ cậu ấy lại gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tề Huyền..., chúng ta ly hôn đi...? (3)

“Nói ra, cậu sẽ như thế nào. Nhất định sẽ rất phiền mà cậu cũng sắp thi rồi, lần này loại hai người, tớ không hy vọng cậu sẽ bị rớt đài.”

“..., Mạn Trữ đâu?”

“Sắp tới rồi, vừa mới gọi cho cậu ấy, lập tức sẽ tới đây. Đi thôi, Uyển Nhu, cố lên a! Cậu nhất định là NO.1!” Tôi cố ý giả bộ vui vẻ nhưng nụ cười ngay cả tôi còn cảm thấy hơi cứng đờ.

Tới Uyển Nhu rồi, bài trình diễn của cậu ấy là “Rừng mưa nhiệt đới” của SHE*, bài tử của cậu ấy mà. Nhưng lại ngoài dự kiến của mọi người, Uyển Nhu lại đổi ca khúc, “Bạn thân của tôi, cô ấy gặp một phiền toái rất lớn, bởi vì có một cô gái không biết xấu hổ phá hư chuyện tình cảm của bạn tôi.” Tôi chú ý tới ánh mắt Uyển Nhu, cậu ấy đang trừng Tinh Tử dưới kia, “Cô ta dùng thủ đoạn cực kỳ xấu xa bắt bạn tôi rời khỏi người mình yêu, ngày mai họ chia tay, nhưng bạn tôi vẫn tới đây cổ vũ tôi. Cho nên tôi muốn tặng cô ấy một bài hát ‘*Có thể không dừng cảm không*’**, cảm ơn mọi người!”

(* bài hát của SHE nè <http://www.youtube.com/watch?v=YL06muuVt6I>

****** <http://www.youtube.com/watch?v=HmHblHO0EKQ>

Không biết để tên đúng không nữa)

Tất cả mọi người thật không ngờ cậu ấy lại đột nhiên đổi bài hát, hơn nữa còn nói những lời này, làm cho tất cả mọi người nhất thời sững sờ, nhạc không có lên, Uyên Nhu cũng mặc kệ bắt đầu hát,

“Người dùng giọng mũi nồng đậm nói một chút cũng không có việc gì,

Dù sao có đau có bị mới là bản chất của yêu

Một mình du lịch có lẽ càng có ý tứ,

Thực sự kết thúc với hán mới có thể bắt đầu một lần nữa.

Vài năm tri kỷ đổi hai chữ chia tay,

Người lại nghiêm khắc chỉ cho mình khóc một chút,

Nhìn bộ dáng người cố gắng muốn mỉm cười,

Lòng ảm ướt giống mưa to buông xuống.

Chúng ta có thể không dừng cảm hay không?

Tim bị đá thương quá nặng quá mệt vô lực gánh vác,

Cho dù hiện tại nữ nhân rất lưu hành thoải mái,

Giống như khốn cảnh gì cũng biết nên làm cái gì.

Chúng ta có thể không dừng cảm hay không?

Khi yêu quá mệt mỏi mộng quá loạn không có đáp án,

Chẳng lẽ không thể thẳng thắn lên tiếng khóc kêu?

Muốn từ đáy lòng lấy đi một người rất đau rất khó.”

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nghe cậu ấy hát hết bài, không ngờ trước giờ Uyên Nhu vẫn chưa bộc phát hết tài năng của mình. Bởi vì không có âm nhạc, giọng cậu ấy thể hiện rất rõ, giống hệt như lúc cùng chúng tôi nói chuyện với nhau vậy, cái giọng nhẹ nhàng ôn nhu này mới thật sự là Uyên Nhu.

Mọi người ngây ngốc một chút liền vỗ tay ầm ầm, rất lâu vẫn chưa ngừng. Tôi còn đang lo cậu ấy sẽ bị loại, không ngờ là nó lại được hưởng ứng như vậy, cậu ấy còn thay mình giành lại một phần khí. Uyên Nhu thấy Tinh Từ tròn liền hướng tôi làm một chữ V để cô vũ.

Công chứng ly hôn thôi lại phải tới bang hội đứng trước mặt chú Thiệu ký. Đến bang hội, tất cả mọi người đều đến đủ, Toilet Tinh đương nhiên cũng ở đó, trong ánh mắt cô ta mang đầy vẻ thắng lợi, vừa nhìn thấy tôi liền bắt đầu cười xấu xa, ghê tởm muốn chết, tôi không thèm nhìn, sang chỗ khác ngồi, cái chỗ mà Toilet Tinh đang ngồi vốn là của tôi, Tề Huyền cũng không ngồi vào vị trí của mình, mà ngồi xuống bên cạnh tôi làm cho chú Thiệu tức giận trừng mắt liếc tôi một cái, nhưng ông ta cũng không làm gì.

“Hôm nay, vợ mới của Tề Huyền - Văn Nhượng Tinh tới chào mọi người...”

“Lão đại,” chú ruồi bọ đứng lên, “Thiếu gia Tề Huyền đã có vợ rồi!”

“Đây chính là mục đích mà hôm nay tôi gọi mọi người tới.” Chú Thiệu không chút hoang mang nói, hơn nữa lấy là tờ giấy ly hôn đưa trước mặt tôi và Tề Huyền, “Lâm Lan Trăn...”

“Ta không đồng ý!” Đột nhiên lúc này có người lên tiếng “Ai nói là sẽ cho Tinh Từ vào cửa hả!”

“Ông nội!” Là ông nội! Ông run rẩy bước tới, ông còn đang bệnh!

“Ta hỏi con chuyện này là sao? Hà!?” Mẹ và thím Trữ đỡ ông nội vào. Sắc mặt hai người cũng không tốt lắm.

“Ba! Là con quyết định để Lâm Lan Trăn ly hôn với Tề Huyền!” chú Thiệu nói, “Văn Nhượng Tinh bây giờ là vợ Tề Huyền. Hơn nữa con bé đã có chất của ngài!”

“Mày..., mày dám!” Ông nội ném ly trà vào mặt chú Thiệu, ông ta chột né tránh qua, vừa vặn trúng Văn Nhượng Tinh, cô ta liền bị bóng, đúng là hả giận! Lẽ ra nhìn thấy người khác gặp nạn mà cười thì không có đạo đức, nhưng đối với người như Toilet Tinh thì tôi cực kỳ vui vẻ.

“Ba, ba đã già rồi, chuyện trong bang để con lo. Bất kể như thế nào, Tinh Từ! Tề Huyền không thể không cưới! Còn nữa, hôm nay con còn muốn nói cho ba biết, Kính Hiền sẽ tiếp vị trí của con!” Hôm nay làm sao vậy? Ăn phải thuốc kích thích sao mà chú Thiệu gan như vậy.

“Hỗn đản!” Ông nội mắng to.

Nhưng lúc này, nhóm người Ngự Thủ Tẩy lập tức đứng lên còn vây xung quanh ông nội, “Ông già à, ngài mệt mỏi, hẳn là nên nghỉ ngơi đi.”

“Cút ngay!”

“Diu ông già xuống!” Chú Thiệu vung tay lên, kêu người ta đuổi ông nội đi.

“Ta không đi!” Ông nội còn muốn nói gì, nhưng hình như ông bị đánh trúng lập tức gục xuống, mọi việc trở lên rối loạn, “Ông nội!” Tôi và Tề Huyền cùng lúc đứng dậy, muốn chạy tới bên ông nhưng lại bị cản lại.

“Ba! Mau đưa tới bệnh viện!” chú Thiệu rất khẩn trương, nhưng ông cũng chỉ để thuộc hạ đưa ông nội đi bệnh viện, còn bản thân thì vẫn trở lại chỗ cũ, bình tĩnh nói, “Chuyện mới vừa rồi, hẳn là không có dị nghị!”

Ai cũng không lên tiếng, chú Thiệu và cả nhà Toilet Tinh đều rất đặc ý, cũng rất kinh ngạc, không ai lên tiếng, mọi người nhiều nhất chỉ là bắt mắt nhìn vài lần, ai cũng không nói gì.

“Ba!” Tề Huyền muốn nói cái gì!

“Lâm Lan Trăn!” chú Thiệu chặn ngang bằng cách đưa cây bút cho tôi.

“...” Tên biến thái! Tôi mắng trong lòng, run rẩy muốn nhận bút, lại đột nhiên bị người giật.

“Đây là chuyện của tôi, ông không có quyền quyết định!” Tề Huyền trừng mắt chú Thiệu nói, “Tôi sẽ không ly hôn!”

“Vậy sao? Đây là ý của mày, Lan Trăn còn con?” Chú Thiệu không có cách nào với con mình nhưng ông vẫn có thể uy hiếp tôi, chuyện này thì ông lại rất nhiều lợi thế, nghĩ tới những thứ đó tôi lại lạnh run người

“Lan Trăn theo tôi biết, bà ngoại con...” Xem Tiểu Lâm phi đao, tôi ném, tôi ném, tôi đâm chết ông! Nghe ông nói vậy, tôi hiểu được, ông ta lại muốn dùng bà ngoại để uy hiếp tôi nữa. Trong lòng một trận phẫn nộ, vì thế suy nghĩ một chút, tôi lại muốn quơ lấy mười tám loại vũ khí, hành hạ ông ta một chút để xả giận. Nhưng đó chỉ là nghĩ, bên ngoài tôi vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Lâm Lan Trăn, cười một cái

“Con ký.” Tôi từ từ cầm bút, viết tên mình một cách khó khăn, quẹt một cái, tôi biết Tề Huyền đang nhìn mình, nhưng tôi không dám nhìn anh ấy, bởi vì tôi rất ích kỷ, tôi một chút cũng không nghĩ tới cảm nhân của anh ấy.

Góc dưới của tờ giấy ly hôn cuối cùng cũng xuất hiện ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo “Lâm Lan Trăn”, tôi để bút xuống, đột nhiên lại có một loại cảm giác rất không chân thật.

“Tề Huyền.”

“...” Thiệu Tề Huyền không có cảm giác gì với ám chỉ của chú Thiệu, anh ấy quật cường quay đầu, không nói một lời, Tề Huyền là quật cường như vậy đó, mãi đến khi chú Thiệu kêu người nhân tay anh ta, bắt anh ta phải ký tên lên giấy ly hôn, nhưng lại ký lên một chỗ khác “Thiệu Tề Huyền”.

“Rất nhanh sẽ không có chuyện gì nữa.” Lúc không ai chú ý Tề Huyền nhẹ nhàng nói bên tai tôi, anh ta có ý gì?

“Tề Huyền?”

“Anh nói thì sẽ giữ lời, không có việc gì đâu.” Tề Huyền hồi phục vẻ mặt bí hiểm, anh ấy nhìn chú Thiệu, khóe miệng hiện ra một tia cười tao nhã nhưng tôi không biết sao anh ta lại cười vui vẻ vậy.

“Lâm tiểu thư, cô có thể đi rồi, đồ của cô tôi sẽ kêu người trả lại cho cô.” Ông nội rút đài, chú Thiệu rõ ràng là bảo tôi rút mà! “Liệp Báo, tiền Lâm tiểu thư!” ông ta lập tức gọi thủ hạ kêu tôi rút! “Về phần này, Tề Huyền, lập tức trở về nhà!”

“Ba!” Tôi và Tề Huyền bị chia tách ra để đưa đi, “Ba! Buông!”

Tôi bắt đầu đi nhìn Tề Huyền, tôi hoa mắt sao? Khi tầm mắt mọi người không chú ý, tôi tựa hồ thấy anh ấy đang mỉm cười, nhưng nụ cười này là vì vui sao?

“Lão đại!” Lại có một người xông vào, là ba Mạn Trữ, chú Từ, không có ai nghĩ chú ấy sẽ tới, mọi người nhất thời đều ngừng động tác lại, “Lão đại, xin anh cứu con gái Mạn Trữ của tôi!”

“Nghĩ tới công sức trước kia của tôi, lão đại, anh cứu Mạn Trữ đi!” chú Từ cầu xin.

“Nhưng Mạn Trữ lần này hơi quá đáng! Tôi không thể giúp được!” Chú Thiệu hơi cự tuyệt.

“Chú Từ! Mạn Trữ làm sao vậy?” Mạn Trữ lại xảy ra chuyện?! Tôi vội vàng hỏi.

“Ông là ba của Hứa Mạn Trữ?” Mẹ Toilet Tinh đứng lên, “Con gái ông đánh anh hai đến tàn phế! Hôm nay lại làm cho anh cả tôi biến thành người thực vật, ông định bồi thường cho nhà Ngự Thủ Tầy như thế nào?”

“Vậy anh bà giết chị và bác Mạn Trữ thì làm sao mà bồi thường cho Từ gia?” Không ngờ, Mạn Trữ cuối cùng cũng gây. Quả thực là chó dữ loạn cắn người thôi! Rõ ràng là bọn họ sai trước, đúng là một nhà không biết chữ vô si viết như thế nào. Bà già này không nên quá mức chứ! “Mấy người tự làm tự chịu!” Tôi nói với mẹ Tinh Từ.

“Mày nói vậy!” bà kia lập tức chỉ vào tôi.

“Tôi không có, lần trước lúc bắt cóc tôi, chính miệng anh của bà nói vậy.”

“Tôi biết rồi vì chuyện thế hệ con cháu này cho nên mày mới nói xấu chúng tôi!” Hai mẹ con này vô si y hệt nhau!

“Là bà nói xấu chúng tôi thì có!” Mạn Trữ giống như một trận gió thổi vào, cậu ấy đi qua cho mẹ Tinh Từ một cước, đáng tiếc bị người chặn, “Bà già thối tha!”

“Mạn Trữ!” Chú Từ giật mình vì sự xuất hiện của con mình. “Sao con được thả ra rồi?”

“Thả ra à? Mấy tiện nhân Ngự Thủ Tể đâu tốt như vậy! Chuyện ngốc kia đã giải quyết rồi con chỉ là đang tự vệ, cho nên không có trách nhiệm, về phần nhóm người Sơn Khẩu lão đại kia, tôi sẽ ở trường đợi họ đại giá!”

Mạn Trữ xuất hiện lại làm một trận đại loạn, tôi bị người ta khiên đi, cũng không thèm liếc mắt nhìn Tề Huyền lấy một lần nữa.

Tôi cũng không biết vì sao, có lẽ tôi không muốn mình bị yếu thế trước mặt Toilet Tinh, cho nên chịu đựng không khóc nhưng ra khỏi Thiệu gia, tôi thật sự không nhìn được nữa, tôi thật đau lòng ah. Ánh mắt cầu xin của người nhà, ông nội bệnh tôi không thể đi thăm, Tề Huyền bị giam, tôi cũng không thể gặp, tôi còn có thể làm gì? Làm gì đây? “Ồ...” Tôi chỉ có thể khóc, đột nhiên bên cạnh tôi xuất hiện một người, chính là Tiêu Diêu. Cậu ấy nhìn mặt đứng trước tấm quảng cáo của mẹ mình.

“Cậu đang ở đây khóc? Cậu lại cãi nhau với Thiệu Tề Huyền à?” Tiêu Diêu quan tâm hỏi tôi. Nghe tên Tề Huyền, đôi mắt tôi liền khó chịu, tôi cảm giác được nước mắt của mình lại không nghe lời.

“Không có, chúng tôi không có cãi nhau, ô ~~~~, chúng tôi chỉ là, chỉ là ly hôn rồi!”

“...”

“Cậu không hỏi tôi, tại sao lại ly hôn ư?”

“Lần trước hôm trời mưa đó cậu cũng đâu hỏi tôi vì sao nhìn áp phích của mẹ lại phát giận à?”

“Tôi nghĩ cậu không muốn nói?”

“Còn cậu? Cậu có muốn nói cho tôi biết cậu và Tề Huyền đã xảy ra chuyện gì không?”

“Tôi cũng không muốn nói, bởi vì cậu không giúp được tôi.” Tôi khóc mệt, tạm thời cần nghỉ ngơi một chút, tôi nhìn trên tay Tiêu Diêu đang cầm ngòi sao may mắn, “Cái này...”

“Cái này rất có ích, tôi rất nhanh đã khỏe lại, bây giờ có thể dẫn chương trình tiếp.”

“Thật không?”

“Uống trà chanh không?” Tiêu Diêu đề nghị, nhìn tươi cười ôn nhu của cậu ta, tôi liền biết cậu ấy cũng biết tôi thích nhất là uống trà chanh, mà hình như cái bí mật này toàn bộ người trên trái đất này đều biết vậy.

“Cám ơn.” Đột nhiên rất hoài niệm hương vị trà chanh, vì thế Tiêu Diêu chạy đi mua ly trà chanh. Hai chúng tôi tìm một băng ghế dài ngồi xuống.

“Này, cậu là Lâm Lan Trần sao?” Tiêu Diêu đột nhiên hỏi tôi.

“Cậu có ý gì?”

“Mặc kệ cậu không vui thì trái đất vẫn tiếp tục quay sẽ không vì cậu buồn mà đình công đâu.” Tiêu Diêu không biết đang khuyên tôi hay đang khuyên chính mình. “Cười một cái!” Tiêu Diêu cố ý lấy tay kéo khóe miệng tôi thành hình cong, “Như vậy nhìn sơ qua giống Lâm Lan Trần hơn.”

“Tôi nhìn rất tàn tạ sao?”

“Ừ, rất thảm.”

Thì ra tôi đã tới trình độ thảm thương rồi, đáng sợ ~~~!“A ~?”

“Đi theo tôi!” Tiêu Diêu đột nhiên đứng lên kéo tôi đi.

“Cậu định làm gì thế? này! Cậu muốn làm gì?” sao vậy, làm gì mà kích động vậy ~.

Tôi ngơ ngác nhìn Tiêu Diêu nhét nguyên con thỏ chứa bằng bông vào tay mình, “Cầm.”

“Cậu, tôi nói, cậu, cậu, làm sao mà biết, tôi muốn, muốn mua cái này.” Kỳ thật tôi vẫn muốn mua thỏ chứa này, nhưng tôi đã mua rất nhiều gấu bông rồi, nhiều đến đặt lên giường còn bị rớt xuống, tôi có cái thói xấu, có sở thích hay mua đồ này nọ. Trước kia có khoảng thời gian, rất thích giấy viết thư Hàn quốc dễ thương liền mua nhiều hơn N lần, còn muốn Mạn Trữ và Uyển Nhu viết thư cho tôi, hai con bé đó nghe xong tự hồ muốn cự tuyệt gặp tôi, đến bây giờ giấy viết thư của tôi còn chưa dùng hết, tất cả đều chôn cất trong nhà. Còn một lần mê lên truyện tranh, cho nên...

Chương 62: Ly hôn rồi, có gì đặc biệt hơn người

“Bởi vì mỗi lần đi qua nơi này đều thấy cậu nhìn con thỏ này rất lâu nên nghĩ là cậu rất thích nó.”

Nội tâm của tôi đang giãy dụa a ~ ô..., “... Nhưng..., nhưng cậu mua cái này cho tôi à...”

“Tôi biết mỗi lần cậu không vui đều ăn đồ ngọt hoặc là đi mua sắm” Tiêu Diêu từ từ nói.

“Đúng vậy a, nhưng sao cậu, sao cậu biết được? Tôi nói cho cậu biết à?” Khi nào thì mình kể cậu ấy nghe vậy, tại sao mình lại không hề có ấn tượng? Không phải tại tôi ăn nhiều chân gà nướng quá nên trí nhớ bắt đầu suy yếu đó chứ, vậy là không ổn rồi ~, xem ra sau này phải ăn ít chân gà mới được bằng không sau này già rồi sẽ trở lên ngốc.

“...” Tiêu Diêu chỉ mỉm cười, không trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi nhìn Thỏ chúa, đột nhiên nhớ tới Tề Huyền, “Cậu có biết... Tôi vì sao lại thích nó không? ..., tôi, cảm thấy, nó rất giống Tề Huyền...” Mất như thế nào lại bắt đầu khó chịu..., tôi ngửa đầu lên, bóng dáng Tiêu Diêu có chút mờ hồ.

“Tôi cảm thấy, không giống lắm..”

“Tôi không phải nói lúc lớn mà tôi có, tôi có..., có tấm hình...” Tôi lấy tấm hình Tề Huyền ra, cái này là vật duy nhất tôi mang đi trong Thiệu gia. “Rất giống phải không..”

Tiêu Diêu không để ý tôi đang lăm bằm lằm bầu, cậu ấy kéo mặt tôi đến trước một tấm gương, “Nhìn bộ dạng cậu bây giờ kìa.”

Đôi mắt hồng hồng, nước mắt trên mặt, “Thấy có chỗ nào đẹp không?” trước giờ cũng đâu có đẹp ~

“Hôm nay vừa thấy cậu chính là cái bộ mặt oán phụ như bây giờ đó.”

“Oán phụ! Cậu thì tốt lắm sao? Khuôn mặt vừa rồi của cậu cũng như oán nam thôi, cũng không hơn được tôi bao nhiêu đâu ~! Hơn nữa, cậu căn bản là không biết, tôi vừa mới nói, tôi mới ly hôn với Tề Huyền đó! Cậu có phải là tôi đâu mà hiểu...”

“Chuyện giữa cậu và Tề Huyền tôi không có hứng thú biết!” Tiêu Diêu kích động chen ngang tôi, sau đó cậu ấy lại thở dài, “Xin lỗi, tôi không phải có ý nổi giận..., chính là có một chút, tôi chỉ là có chút không thoải mái...”

“..., không sao..., dù sao tâm trạng của mọi người cũng không tốt.” Tôi dùng sức chùi mắt, vừa vặn đứng đây tiện thể ngấm mình luôn, quả thật giống cậu ta nói quá, bộ mặt này y hệt oán phụ vậy.

“Nếu cậu cứ tiếp tục như vậy thì tốt nhất nên sửa tên thành Lâm ai oán đi.”

“Cậu mới là Tiêu ai oán đó!!” Sửa tên gì mà khó nghe muốn chết!!!!

“Tôi mời cậu ăn, có hứng thú không?” Tiêu Diêu đề nghị tôi.

“Uh...” Tôi lại nhìn vào gương một chút, không được, Lâm Lan Trần! Không phải đã nói, phải làm người mạnh mẽ sao, cuộc đời không được có nước mắt nữa mà? “Được rồi...” Tôi phải tỉnh lại rồi, nói không chừng khi ông nội khá hơn thì mọi chuyện sẽ khá hơn! Hôm qua xem tivi có giới thiệu một tiệm mắc đến nỗi tôi nghe đã muốn tự sát, bây giờ vừa vặn có một kẻ coi tiền như rác! “Tôi muốn đi đến nhà hàng vừa mới mở...”

“Biết rồi, cái tiệm mắc nhất.”

“...” Đúng là ngại thật, cậu cũng biết ~. Được! Nhiệm vụ bây giờ là ăn thật nhiều!

3 giờ sau.

“Tôi còn muốn cái này và cái này.” Tôi nói với phục vụ, đôi phương nhìn tôi như người ngoài hành tinh, tôi cũng hơi ngượng còn Tiêu Diêu thì cười ngây ngô, vì tôi đã ăn suốt 3 giờ mà vẫn chưa ngừng.

Tiêu Diêu cũng chỉ nhìn tôi cười, thoát nhìn rất đẹp mắt, không phải tôi hảo sắc, tình nhân mà mọi người mong muốn, thần tượng siêu cấp cười với tôi mà, có thể không đẹp sao ~, từ lúc chúng tôi vào đây đã có người chỉ trỏ, sau đó từ từ mấy cô bé cũng bắt đầu bàn tán, đáng tiếc tất cả đều tan vào không khí, Tiêu Diêu không hề để ý mấy cô đó, ngược lại vẫn nhìn tôi, khiến tôi rất khó chịu nhưng may là tôi không vì thế mà ăn ít đi.

“Cậu làm gì mà cứ nhìn tôi vậy, cậu không ăn sao? Hay là bộ dạng tôi ăn rất xấu?” Cuối cùng tôi vẫn hỏi.

“Ha ha, không phải, bộ dạng bây giờ của cậu rất có ý tứ, lần trước cũng như vậy, nhìn cậu ăn thật sự rất..., rất thú vị.”

“Bộ đáng tôi rất hài sao?”

“Phải nói là mấy cô gái tôi quen không ai được như cậu hết.”

Hiểu, tôi hiểu mà, trước kia Uyển Nhu cũng nói qua, con gái phải biết rụt rè, đặc biệt là trước mặt con trai, nhất là khi ăn phải nhả nhận một chút, khủng bố như tôi thì cậu ấy thấy mắc cười là đúng rồi ~.

“Tôi sẽ không để ý... cau cu việc o thang... lúc ăn tôi lun nư va... người trên trái đức nay ai cung biết hít.” (tôi sẽ không để ý, cậu cứ việc nói thẳng, lúc ăn tôi luôn như vậy, người trên trái đất này ai cũng biết hết.) tôi vừa ăn vừa nói, tâm trạng cũng tốt hơn rồi.

“Bây giờ tâm trạng tốt hơn chưa?” Có lẽ là phát hiện tôi hình như khá hơn, Tiêu Diêu hỏi.

“Hần là vậy.” Mỗi lần tôi không vui thì ăn chính là liều thuốc tốt nhất, tại sao vậy chứ? Đến hỏi ông trời đi! Hơn nữa tôi càng ăn ý nghĩ càng rõ ràng, tôi xem như là nghĩ thông suốt, gia đình tan rồi, nhưng người vẫn chưa, ly hôn thì có gì hơn người, còn có thể kết hôn, kết hôn còn có thể ly hôn, chỉ cần người không việc gì thì mọi chuyện đều tốt, không phải sao? Uh! Chính là như vậy!

“Ý chí của cậu khôi phục còn nhanh hơn con gián.”

“Cậu có ý gì?”

“Cậu và Tề Huyền ly hôn rồi?” Tiêu Diêu đột nhiên nhìn tôi cười gian.

“Cậu có nhất thiết phải nhắc đi nhắc lại N lần sao?”

“Vay ~ mỗi ngày tôi đều tới thăm cậu.”

“Hà!!!!!!?????”

Ngày hôm sau, Mạn Trữ liền kể cho tôi chiến tích vĩ đại của mình. Cậu lớn của Tinh Từ kiếm chuyện với Mạn Trữ, bị Mạn Trữ ngộ thương trở thành người thực vật, vốn nghĩ Mạn Trữ sẽ gặp phải chuyện không hay ho, ai biết ba nhân chứng và tổ điều tra xong, Mạn Trữ chẳng qua là đang tự vệ, thấy cậu của Tinh Từ lấy súng chỉ Mạn Trữ thì người có ngốc tới đâu cũng biết đánh trả lại.

Tiêu Diêu gần đây luôn luôn làm một chuyện rất thú vị, hằng ngày lên mạng tìm truyện hài rồi sau đó kể cho tôi nghe, tôi biết cậu ấy hy vọng tôi vui vẻ. Kỳ thật chính cậu ấy cũng có chuyện không vui cho nên hai đứa ngồi chung tôi bắt đầu kể truyện hài cho nhau nghe. Mấy ngày qua, Hoa Tân của chúng tôi không vì mất Tề Huyền mà yên lặng, vì sự xuất hiện của Tiêu Diêu, khiến tôi lại thành kẻ thù của cả quốc gia.

Mà chuyện tôi bức nhất chính là Toilet Tinh đáng chết kia cứ như hồn ma bay qua bay lại trước mặt tôi, đúng là xui mà!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Nhẫn của tôi!

“Lâm Lan Trăn!” Tôi vốn đang nói chuyện với Tiêu Diêu, cái giọng chói chói thấy mà ghê của Toilet Tinh không biết từ đâu lại vang lên, tôi liền cảm thấy nổi da gà, con này còn muốn người ta sống nữa sao!

“Toilet Tinh, muốn làm gì nữa!” Khí thế vẫn không thể thua!

“Tao tới lấy lại đồ lạc thuộc về mình!” Tinh Từ nhìn bên ngoài vẫn là một đứa không ác, trên thực tế trước mặt tôi thì cực kỳ ghê tởm, đi cùng là cô ấy là Toilet Hùng.

“Lâm Lan Trăn, đem đồ vật đó giao ra đây!” Toilet Hùng nói, như thế nào...? Tôi cảm thấy giọng ông ta có chút éo lá, nghe nói ông ta bị Mạn Trữ phế, tôi theo bản năng nhìn một chút...

“Mày nhìn cái gì?” Toilet Hùng phát hiện ánh mắt tôi, giấu đầu lòi đuôi kêu lên.

“..., không có gì! Mấy người muốn làm gì?” Vẫn là không nên kích thích mấy tên thái giám Nhật Bản.

“Tao muốn cái này!” tay Toilet Tinh cầm lấy dây chuyền trên cổ của tôi, tay cô ta rất lạnh, tôi theo bản năng rụt cổ lại.

“Mày muốn làm gì?” Tôi nói.

“Văn Nhược Tinh, buông tay!” Tiêu Diêu lập tức phản ứng lại, cậu ấy bắt lấy tay Tinh Từ, “Tôi bảo cô buông tay!”

“Biến qua một bên!” Toilet Hùng dùng sức đẩy Tiêu Diêu ra, Tiêu Diêu né qua một bên để tránh Toilet Hùng.

“Tên ăn cướp a! Ăn cướp a!” Chúng tôi đang đứng bên hồ nhân tạo nhìn qua nhìn lại cũng không nhiều người, tất cả mọi người không biết chúng tôi đang làm gì, chỉ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn qua bên này, eh ~~, chúng tôi không phải đang đóng phim đâu~~.

“Cái này chính là của tao, tao sắp làm Thiệu phu nhân, vợ của Tề Huyền!” Tinh Từ càng nói càng lên giọng, cực kỳ chói tai!

“Đây là của tôi!” Tôi định đẩy tay Tinh Từ ra nhưng cô ta nắm rất chặt.

“Đó là nhẫn của tao.” Tinh Từ ác ý cười, cô ta giật mạnh dây chuyền xuống, cổ tôi liền cảm thấy đau.

“Này!” tôi lập tức sờ cổ mình, mẹ ơi ~~, chảy máu rồi! “Con chó điên kia!”

“Lan Trăn!” Tiêu Diêu xử lý xong Toilet Hùng nghe thấy tiếng tôi, lập tức chạy qua hỏi “Cậu làm sao thành như vậy? Có bị gì không?”

“Hừ! Là của tao mà.” Tinh Từ định đeo nhẫn lên tay mình nhưng ngay lúc đó có một người xuất hiện loạt lấy chiếm lợi phẩm của cô ta.

“Tề Huyền..”

“Tề Huyền..”

“...”

Sự xuất hiện của Tề Huyền làm chúng tôi rất bất ngờ, “Lan Trăn cậu làm gì mà thành như vậy?” Mạn Trữ cũng đi theo tới, “Cái con 38 chết tiệt kia! Muốn bị đập hả?” Mạn Trữ dữ dằn hướng quả đấm về phía Tinh Từ, “Ai da, thái giám chết bầm, nguoi được thả rồi à?!” Nhìn thấy Toilet Hùng, cậu ấy lập tức nói móc.

“Từ Mạn Trữ!” Toilet Hùng hung hăng trừng mắt nhìn Mạn Trữ, nhưng không động tay, vì sao? Tôi cũng nghĩ ông ta sợ gặp phải chuyện kia nữa.

“Ui ~~, Ông bị nghiền đập rồi à, có cần bà nội đây giúp không?” Mạn Trữ tuyệt không khách khí nói.

“Từ Mạn Trữ nếu mày dám ra tay, tao lập tức gọi cảnh sát tới bắt mày.” Tinh Từ hét lên mặt Mạn Trữ, xem ra cô ta cũng rất sợ.

“VẬY Ạ, MÀY MUỐN BÀ NỘI LÀM THỬ KHÔNG?”

“Tề Huyền, em chỉ tới lấy lại đồ của mình thôi.” Tinh Từ ủy khuất chuyển hướng qua Tề Huyền.

“Đây không phải đồ vật thuộc về cô.” Tề Huyền nói.

“Và chúng tôi sẽ kết hôn lại!”

“Thiệu Tề Huyền, như vậy là sao?” Hai đứa Toilet đồng thời hỏi.

“◎# ¥ %... ※×.” Tề Huyền hình như nói gì đó bằng tiếng Nhật, mặt Tinh Từ nháy mắt liền chuyển sang trắng, còn hiệu quả hơn dùng phấn trang điểm.

“Tôi không có thì nhỏ đó cũng đừng mơ mà có được!” Tinh Từ nói xong giật lấy chiếc nhẫn trong tay Tề Huyền rồi ném xuống hồ! “Lâm Lan Trăn, tao cho mày biết, đời này mày cũng không tìm thấy chiếc nhẫn đó đâu, ha ha!”

“Ahhh ~~, chiếc nhẫn của tôi!” Tôi trơ mắt nhìn nhẫn rơi xuống hồ nước, “Đông!” một tiếng, không còn nữa...

“...” Tề Huyền liền túm lấy cổ Tinh Từ.

“Tề Huyền..., khụ..., thả...” Tinh Từ bắt đầu giãy dụa.

“Thiệu Tề Huyền, mày muốn giết Tinh Từ hả?” Toilet Hùng liền chạy qua cứu cháu mình, “Mày thả nó ra!” Ông ta dùng sức kéo tay Tề Huyền, mà Tề Huyền chỉ thản nhiên nhìn một cái không hề động đậy, anh ấy sẽ không thả.

“Nhẫn của tôi..”

Tề Huyền nhìn tôi sau đó bỏ Tinh Từ qua một bên, hai chúng tôi đều không nói gì mà im lặng nhìn mặt hồ, đã không còn..., nhẫn không còn, không còn nhẫn nữa...

Đây là ám chỉ giữa tôi và Tề Huyền sẽ không còn cơ hội nữa sao? Không, không, tôi không muốn, tôi nhất định phải tìm lại chiếc nhẫn kết hôn đó. Ngay giờ phút này, tôi chỉ có một ý nghĩa này trong đầu, bất tri bất giác đi vào trong hồ.

Ngay lúc này, hai cánh tay đồng thời bắt lấy tôi, tôi mơ mơ màng màng quay đầu, là Tề Huyền và Tiêu Diêu, nhưng nhắm mắt rồi, làm sao bây giờ?

“Lan Trăn cậu muốn làm gì?” Tiêu Diêu hỏi.

“Đồ ngốc, em khóc cái gì?” Tề Huyền nói.

Tôi khóc sao? Tôi không biết, tôi chỉ biết, tim của tôi đã bị rút trong hồ xanh biếc đó rồi. “Tôi muốn tìm, tôi muốn tìm... Tôi muốn tìm nhần, tìm nhần...”

“Lan Trăn, không cần vậy đâu, mắt rồi cũng không sao, cùng lắm thì mua một chiếc khác.” Mạn Trữ cũng đi tới bên cạnh tôi.” Nè! Lan Trăn!” Mạn Trữ sốt ruột vỗ vỗ mặt tôi.

“Đó là chiếc nhần kết hôn mà Tề Huyền tặng tớ!”

“Lan Trăn, cậu bình tĩnh lại đi!” Tiêu Diêu nói, “Hồ này lớn như vậy, cậu làm sao mà tìm được.”

“Tiêu Diêu, cậu tránh xa một chút!” Tề Huyền dùng sức kéo cánh tay của tôi đang bị Tiêu Diêu nắm, “Đó không phải chuyện của cậu!”

Tề Huyền dùng sức kéo tôi đi, ngang qua trước mặt Tinh Từ, “Nếu lần sau tôi nhìn thấy cô tới tìm đồ ngốc, tôi nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào làm cho cả nhà cô phải chết hết!” Tề Huyền lạnh lùng ra lệnh cho Tinh Từ, tuy rằng ánh mắt không hề hung ác, nhưng hơi thở lại làm cho người ta không rét mà lạnh, Toilet Tinh và Toilet Hùng cũng không dám nói gì chỉ biết trừng mắt nhìn Tề Huyền rồi rời đi.

Nhìn tôi một chút, “... Nhần không phải anh tặng...” Tề Huyền nhặt dây chuyền Tinh Từ ném xuống đất, chậm rãi nói, “Cái này..., mới là anh tặng cho em, đây là anh tặng cho em...” Anh ấy đặt dây chuyền vào tay tôi, hơi lạnh của trang sức truyền từ tay thẳng đến tim..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thông tin cực kỳ đặc biệt!

Tôi, Uyển Nhu và Tiêu Diêu cùng đi chơi, chủ yếu là mấy đứa bạn muốn tôi vui vẻ một chút, ngay tại cửa Mã Nhã, chúng tôi bắt gặp Tề Huyền và Toilet Tinh vì chiếc xe Porsche Carrera GT của Tề Huyền vừa vận dừng ngay trước mặt chúng tôi. Tinh Từ rất đặc ý nhìn tôi, xem ra thím Trữ đang chăm sóc ông nội nên nhỏ này mới có thể ra ngoài quấy rối đây mà. Tề Huyền đang hút thuốc, không thèm lo Toilet Tinh đang mang thai đứng bên cạnh. Tề Huyền khi thấy tôi thì vô cùng bất ngờ đến nỗi tàn thuốc rơi lên tay cũng không biết.

“Tề Huyền a, em đi mua đồ, đợi lát nữa tới đón em rồi chúng ta cùng đi ăn nha!”

“Đi ăn cơm? Tôi nghe mà muốn ới!” Mạn Trữ từ trong xe đi xuống, không khách khí chằm chọc Toilet Tinh.

“Mây...!”

“Đi thôi.” Tề Huyền kêu Mạn Trữ rời đi thẳng vào Mã Nhã.

“Tụi mình cũng đi xem đi.” Uyển Nhu nói với tôi.

“Ừ!”

“Tớ cảm thấy hôm nay có chuyện lớn.”

Trong một quán ăn ở Mã Nhã, anh Kính Hiên và phía sau có thêm hai người đang đứng chờ Tề Huyền, bên Tề Huyền chỉ có Mạn Trữ và 1.88. Chúng tôi núp một bên bắt đầu nghe lén. Tôi và Uyển Nhu đã rất quen với việc này rồi, Tiêu Diêu cũng không kém, rất thành thạo.

“Có chuyện gì mà kêu tụi này tới đây nói chuyện?” Mạn Trữ mở miệng trước, “Lại chọn một quán ăn nhỏ như vậy, đúng là keo kiệt mà ~!”

Anh Kính Hiên hơi không vui mở miệng, “Mày đàm phán với tụi kia như thế nào mà để bên cảnh sát giữ tiền, một khi bọn họ tìm được ngọn nguồn, chúng ta làm sao bây giờ? Ba biết thì sao?”

“Tôi nói thế nào thì không cần biết, lão đại hôm nay cũng quá keo kiệt hẹn tụi này tới đây nói chuyện, thì ra ba anh bị dọa à?” Mạn Trữ nghe câu hỏi anh Kính Hiên có chút vui sướng khi thấy người gặp họa.

So với vẻ xúc động của Thiệu Kính Hiên, Tề Huyền lại tỏ ra rất nhàn nhã, “Tao trước kia từng nói, cách mày rửa tiền quá lạc hậu rồi. Mỗi lần đều đăng ký một công ty không ở nước ngoài, sau đó rút vào đó một số tiền, lại thông qua đầu tư để đưa đó về, sau đó lại hủy bỏ đầu tư. Loại kịch này không ít

người dùng, mày cho cảnh sát là ngọc không sao? Bọn họ làm sao lại nhìn không ra!”

“Tôi nói đại ca, anh cũng quá ngu rồi!” Mạn Trữ vốn không ưa gì Kính Hiên, đương nhiên thích đả kích anh ta, “Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, không còn dùng phương pháp thời khủng long đó đâu.”

“Mày câm miệng!” một tay thuộc hạ của Kính Hiên lên tiếng.

“Mày là ai, có tư cách gì nói chuyện với bà nội hả?” Sau đó người bên Kính Hiên bắt đầu chửi bậy với Mạn Trữ, đám người kia rất không tốt đẹp gì dùng những lời nói thô tục hỏi thăm cả nhà Mạn Trữ. Mạn Trữ cũng không phải kẻ dễ bị bắt nạt, làm một động tác mà cả thế giới này đều biết đó là đưa lên ngón giữa.

“Được rồi!” giọng Tề Huyền không phải rất lớn, bất quá hai bên đều im lặng. “Chuyện lần này, tôi sẽ đi bàn lại. Nhưng tôi nghĩ đó cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ngoại trừ chuyện này, gần đây sông bạc cũng gặp chuyện phiền, mấy khẩu súng ống cũng bị hải quan chặn rồi, việc này, tự mày nói với ba đi.”

“..., chuyện tao, tự tao chịu trách nhiệm.”

“Mày tìm tao còn có việc gì nữa?” Tề Huyền vẫn như cũ tao nhã cười với Kính Hiên.

“Mày biết tao cho người theo dõi mày không?”

“À, chính là cái đám đó à?”

“Mày kêu bác sĩ xét nghiệm cái gì?” Kính Hiên rất khản trương.

“Trong một ngày, một người có thể rụng rất nhiều tóc, trong tóc còn có DNA, tao chỉ lấy tóc mày đi xét nghiệm xem kết quả thì tao phát hiện mình sắp làm chủ thời, chúc mừng mày và Tinh Từ.”

“...”

“Nếu tao đưa kết quả cho ba, mày nghĩ ông ta sẽ làm gì? Tao không hiểu ba, nhưng mày sống chung với ba nhiều năm như vậy, nhất định sẽ hiểu.”

“Mày nghĩ có thể uy hiếp tao sao?” Thiệu Kính Hiên tuy rằng bên ngoài vẫn bình tĩnh nhưng sắc mặt đã thay đổi.

“Mày có thể đi xử lý ông bác sĩ kia thì hôm nay cũng sẽ không mời tao tới đây. Tao có việc, đi trước.” Tề Huyền đứng lên rồi đi.

Nhìn thấy anh ấy đứng lên, ba người chúng tôi lập tức xách dép trốn sang một bên, Tề Huyền đi ra tự nhiên hướng chỗ chúng tôi trốn nhìn thoáng qua, mà ới ~~, làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng bị phát hiện, nhưng rất bất ngờ là anh ấy chỉ nhìn thoáng qua rồi rời đi.

“Thì ra đứa bé kia là của Thiệu Kính Hiên!” Ba người chúng tôi đều bất ngờ với chuyện này, Uyển Nhu lại bắt đầu đoán, “Chẳng lẽ Thiệu Kính Hiên và Tinh Từ đều muốn hai người ly hôn?”

“..., không phải đâu, kỳ thật anh Kính Hiên đối với tớ cũng không tệ lắm, vì sao anh ấy lại làm vậy ới tớ?” Không nghĩ ra a ~~~~!

“...” Uyển Nhu vốn muốn nói gì nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ cậu ấy, đành phải tiếc nuối chào Tiêu Diêu rồi chạy về nhà trước.

“Cậu còn đang nghĩ tới Thiệu Tề Huyền?” Đại khái là tôi vẫn không để ý tới cậu ấy, Tiêu Diêu hỏi.

“Tớ chỉ là đang nghĩ ~~, sao vậy...”

“Tóc cậu rồi kìa.” Tôi đang muốn kể phiền não của mình, Tiêu Diêu đột nhiên chặn đề tài đó lại, “Cài tóc bị lỏng.” Nói xong cậu ấy còn rất nhiệt tình cài lại tóc dùm tôi.

“Cám ơn cậu.”

“Không cần.” Nói xong cậu ấy mỉm cười, nụ cười đó không hề giống hình trên các cuốn tạp chí, đó rất ấm áp và trong sáng, tôi cảm thấy nụ cười này cực kỳ có lực sát thương.

Cảm thấy có chút lạ, nhưng lại không nói ra lạ ở đâu mãi đến khi về nhà, nhìn cái gương ở cầu thang, tôi mới phát hiện, cài tóc của mình không thấy đâu mà thay vào nó là một cái cài tóc thủy tinh cung Nhân Mã...

Nghe nói tình trạng của ông nội không tốt lắm, tôi lập tức chạy tới bệnh viện thăm ông. Ngay lúc tôi tới phòng phẫu thuật, Mạn Trữ cũng đang ở đó, mà Thiệu gia và Văn gia cũng ở đó, Mạn Trữ lại đặc biệt vui, “Lan Trăn, tin tức cực lớn nè, Toilet Tinh sắp thay!”

“Oành” nổ mạnh trong đầu tôi, chuyện này đúng là một tin vui, nhưng tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý nha, ông trời ới ~~~, ngai cuối cùng cũng nhớ tới tôi rồi. Mạn Trữ thật vui, tuy rằng Văn gia và chú Thiệu đều rất bức. Nhược Khanh cũng ở, cô ấy mặt mày hớn hờ vẫy tay chào tôi.

“Hứa Mạn Trữ mày không nên quá vui mừng!” Nhìn thấy Mạn Trữ vui sướng khi thấy người gặp họa, mẹ Tinh Từ chuyển hướng sang bên chúng tôi, “Lo cho bản thân trước đi, chúng ta sẽ gặp lại ở tòa!”

“Vậy thì sao?” Mạn Trữ hiếu kỳ nhìn bà ta, “Bà muốn tìm luật sư kiện tôi đánh anh bà?”

“Tôi thấy bên này có phần thắng hơn!” Tôi quyết định giúp Mạn Trữ chống lại bà già này, bà ta thấy mà ghét, ai bảo bà ta và Tinh Từ lại giống nhau đến thế, đáng đời mà! Có làm hay không a! Anh mình chỉ sủng vào đầu Mạn Trữ mà bây giờ còn muốn kiện người ta ngay tổn thương mình, bà ta tưởng ở đây là Nhật Bản à.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Thông hướng đường phục hôn

“Đúng vậy đó, bà nghĩ rằng mấy lời linh tinh gì đó quan tòa Trung Quốc sẽ phán cho bà thắng ư, tôi nghĩ quan tòa Trung Quốc sẽ trả lẽ lại. Này! Nơi này nước của chúng tôi, bà nghĩ có thể thắng chúng tôi sao? Hài thật!”

Mẹ Tinh Từ giận đến đòi mạng, vừa muốn mắng lại thì bác sĩ đã đi ra, “Bác sĩ! Con gái tôi thế nào?” Mẹ Tinh Từ chạy tới hỏi bác sĩ, khẩn trương muốn chết. Hừ ~~~~~.

“Chào bà, chúng tôi kiểm tra được con gái bà đã nạo thai rất nhiều lần, cho nên tình trạng cô ấy không tốt. Lần này cô ấy dùng thuốc quá liều làm cho thiếu máu, bây giờ tình trạng rất nguy hiểm. Uhm... Khoảng hai giờ rồi mà cô ấy cứ mất máu như vậy, cơ thể sẽ không thể chống đỡ được, cho nên chúng tôi hi vọng người nhà có thể đồng ý giải phẫu, cắt tử cung đi.” Bác sĩ nói một đồng mà đây mới là trọng điểm.

“Ah ~~~!” Nghe tin này, mẹ Tinh Từ nhịn không được hét âm lên, lời bác sĩ như một tuyên án tử hình, mẹ Tinh Từ chỉ có thể khóc ra không thể làm gì nữa.

“Ông trời có mắt thật ~~~!” Mạn Trữ kéo bác sĩ kích động nói.

“Mọi người nhà lập tức ký tên đồng ý giải phẫu, thời gian bệnh nhân không nhiều lắm.” Kết quả chú Văn không còn cách nào khác đành phải đồng ý phẫu thuật, Tinh Từ là một cô gái nếu cắt mất tử cung thì không lâu bộ ngực sẽ ngậm nước, làn da sẽ rất kém, sau này sẽ không thể có em bé, không khác gì một bà cô già. Đòi cô này coi như xong rồi, còn không bằng cả một cô gái bình thường, hơi đáng thương đó, đây là báo ứng của cô ấy sao? Có một phụ nữ đang nói chuyện với Kính Hiên, thấy tôi nhìn qua, bà ấy liền rời đi.

“Đồ ngốc!” cái giọng mà tôi không thể quên được, Thiệu Tề Huyền!

“Tề Huyền..., Tinh Từ cô ấy...” Thiệu lão đại lập tức hằm hằm chạy qua.

“Ừ, anh biết rồi.” Tề Huyền trả lời rất lạnh nhạt.

“Thiệu Tề Huyền! Tinh Từ vì mày mà chịu khổ, vậy mà mày...!” mẹ Toilet Tinh thấy Tề Huyền đứng chung với tôi, lập tức thét lên.

“Vi tôi? Thật sự là vì tôi sao?” Tề Huyền nhìn Kính Hiên.

“Tề Huyền! Mày có ý gì? Ngày đó mày có ý nói với tao về chuyện Tinh Từ...” Anh Kính Hiên hỏi Tề Huyền, vì chuyện đó mà Tinh Từ sinh non sao?

Mạn Trữ khinh miệt nói, “Tề Huyền biết cô ta hơn một tháng, có khả năng làm nó nạo thai mấy lần luôn sao? Bác sĩ mới vừa nói đó, cô ta uống thuốc phá thai quá liều mới sinh non. Bà có đầu óc không đó, không làm gì ám muội lại chạy đi uống thuốc sao?”

“Mày cảm ơn cho tao!” Chú Thiệu không biết là cảm thấy không còn mặt mũi nên mới quát Mạn Trữ hay sao đó.

“Chú Thiệu, Mạn Trữ đâu có nói sai. Có sai cũng là Văn Nhượng Tinh, không phải Mạn Trữ, ông mắng sai người rồi.” Dù sao tôi và chú Thiệu sớm vạch mặt rồi, cũng không cần khách khí làm gì. Chắc phải gọi nhóm đồng minh tới chúc mừng.

“Lâm Lan Trăn!” chú Thiệu mới nhận ra tôi ở đây, ông lại dùng ánh mắt khủng bố nhìn chăm chăm tôi, không có ý tốt.

“Tinh Từ không hề uống thuốc, tôi từ trước đến giờ đều ở cùng với Tinh Từ, nó uống sữa xong liền nói đau bụng, không nghĩ tới..., không nghĩ tới...” Mẹ Tinh Từ còn bao che con mình, này đúng là mờ to mắt nói xạo mà!

“Hừ! Cha nuôi, đây là con dâu hiền của ông đó, trước kia làm loạn coi như thôi đi, bây giờ còn đem con hoang vào nhà tôi nữa.” Mạn Trữ nhìn chú

Thieu mặt mày xanh mét, còn cố ý kích ông ta.

Mạn Trữ cho tới bây giờ vẫn không hề sợ, cậu ấy còn trừng lại, “Tôi nói sai sao? Hừ! Ánh mắt kém còn không thừa nhận!”

“Là mày! Là mày, Thieu Tề Huyền!” chú Văn kêu lên.

“Theo tôi biết thì con gái ông ở bên cạnh ai đều do ông chọn sao? Đó có liên quan gì tới tôi?” Tề Huyền vẫn xem chuyện như vậy không liên quan gì tới mình, anh ấy chỉ mỉm cười nhìn anh Kính Hiên, sau đó chậm rãi nói: “Chú Văn, đứa bé trong bụng của Tinh Tử không phải của tôi, tôi có thể tặng giấy xét nghiệm DNA cho ông. Tôi rất tiếc nhưng xem ra tôi không có cơ hội làm con rể ông rồi!”

“Mày!...” chú Văn tức giận thiếu chút nữa té xỉu, nhưng ông ta không còn sức phản bác Tề Huyền, xem ra ông ta cũng biết chuyện tốt của con gái mình.

“Cha nuôi! Bây giờ Tinh Tử phải cắt đi rồi, Lan Trần có thể về chứ?” Mạn Trữ hỏi.

“Đã ly hôn rồi thì đừng về nữa!”

“Nè...” Mạn Trữ muốn mắng người, Tề Huyền ngăn lại, bình thường gặp chuyện này thì không ai can nỏi, vì Mạn Trữ muốn mắng người, ai mà can nỏi, nhưng mạn Trữ cũng rất dễ mặt mũi của Tề Huyền, cư nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Đây là quyết định của ông à?” Tề Huyền dùng ánh mắt lạnh băng nhìn chú Thieu, cái cảm giác lạnh này cũng lan ra cả xung quanh.

“Mày đi về cho tao!” chú Thieu cũng chỉ có thể nói vậy thôi, dữ dần thì làm được gì thấy yếu thế hơn Tề Huyền thì lại bắt người ta về.

“Anh đưa em về nhà.” Tề Huyền kéo tôi đi.

“Tề Huyền, nhìn anh cũng không tệ lắm.” Trên đường trở về, tôi nói với Tề Huyền, “Hay là đi thăm ông nội đi, thoát nhìn ông cũng tốt hơn rồi.” Tôi không biết làm gì nên tìm chuyện để nói thôi.

“Nhìn em cũng không tồi.” Tề Huyền đột nhiên dừng xe lại, phanh một cái làm tôi thiếu chút nữa bay ra ngoài, không có bằng lái xe quả nhiên không đáng tin ~. “Tôi vốn nghĩ em sẽ rất buồn.” Tề Huyền không nhìn tôi, tay vẫn đặt trên tay lái.

“Không ngờ anh lại khinh thường em như vậy ~ hừ! Ly hôn thì thế nào? Em cũng không phải oán phụ, làm gì mà không thể sống tốt!”

“Đồ ngốc, bây giờ anh và Tinh Tử cũng không thể nào kết hôn! Vừa rồi em ở đó nghe gì vậy!”

“Nhưng ba anh...”

“Ông ta còn muốn anh cưới Tinh Tử thì không bằng đuổi anh đi. Điên thật!”

“Àh! Chúng ta có thể hợp lại sao? Ha ha ~.” Vậy khoảng thời gian trước đây tôi chịu khổ coi như uổng phí sao, quên đi ~, cũng không phải hoàn toàn uổng phí, ít nhất cũng giúp tôi giảm hai cân. (1kg)

“Đồ ngốc!”

“Trên mặt tôi có chữ ngốc sao!”

“Qua một thời gian nữa là có thể đã trở lại như cũ. Không cần lo cho ông nội, ông sẽ khỏe lại, trong nhà cũng sẽ không có chuyện gì” Tề Huyền dùng ngón tay búng búng trán tôi, trước kia anh ấy cũng rất thích làm như vậy, đột nhiên tâm lý tôi có một chút hoài niệm.

“Tề Huyền, em không lo vì anh có gì mà không làm được.” Ở trong mắt tôi, Tề Huyền vĩnh viễn là lợi hại nhất, trên thế giới này không có chuyện gì có thể làm khó anh ấy.

Tôi về nhà, mẹ thấy Tề Huyền đưa tôi về, chẳng những không làm mặt giận với Tề Huyền mà ngược lại vui muốn chết, kéo Tề Huyền ở lại ăn cơm chiều, anh ấy phải nói có việc phải làm mới được thả. Tề Huyền về rồi, mẹ còn chưa hết hưng phấn, “Ai da, Lan Trần a, Mạn Trữ gọi điện cho mẹ, nói cái gì Tinh Tử sinh non, ông trời có mắt a ~, tổ tông phù hộ a ~, hiện tại con có có thể trở lại vị trí cũ, nha ha ha ha ha ha ha ha ~.”

“Mẹ...” Từ Mạn Trữ kia! Chắc là không nói chú Thieu không cho tôi vào cửa rồi? “Nhưng ba Tề Huyền không cho con về.”

“Chuyện này con không hiểu rồi, chỉ cần con nhanh chóng mang thai, ông không cho cũng không được ~~~!” Tôi biết ngay mà...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Sơn Khẩu Sóc Dạ

“A ~~, cuộc sống an nhàn quá, mấy ngày nay không thấy Tình Tử, không khí trong nhà cũng trong lành hơn.” Mạn Trữ mấy ngày nay đều bề bộn công việc, hôm nay tan học cũng rảnh một chút, vì thế chúng tôi quyết định đi mua pháo hoa mừng Tết.

“Không nên vui mừng quá sớm, bên Ngự Thủ Tẩy thật sự là muốn kiện cậu đó, hơn nữa bọn họ còn đăng báo nữa!” Uyển Nhu cầm tờ báo đưa qua đưa lại trước mặt Mạn Trữ.

“Hừ! Thế giới này cũng không có đạo lý, rõ ràng là bọn họ không đúng, bây giờ còn muốn kiếm chuyện với Mạn Trữ!” Nhà Ngự Thủ Tẩy đúng là càng ngày càng vô sỉ, bây giờ tới ông ngoại của Toilet Tình muốn kiện Mạn Trữ, lại muốn Mạn Trữ bồi thường ông ta 3000 vạn Đô la, hai đứa con ông cũng không đáng giá nhiều đó! 3000 vạn Nhân dân tệ tớ cũng thấy nhiều!” Chi sủng vào Mạn Trữ lại còn muốn người ta bồi thường tiền, ông ta đúng là muốn cướp của!

“Yên tâm, ông không làm được gì tớ đâu. Tớ nói cậu biết, cái ông già khoe mẽ đó là một tên khốn kiếp, ông ta suốt ngày chỉ nghĩ tới việc làm sao hãm hại tớ và Thiệu Tễ Huyền, nhưng toàn một lũ thất bại, càng đánh càng bại. Lần trước ông ta còn tìm người tới giết ông nội nữa!”

“Cái gì?” Có chuyện này sao, “Gia gia không có sao chứ! Chuyện đó là sao!”

“Không có việc gì! Nhưng ông già đó đúng là thấy ghê mà!” Ông nội đã bệnh thành như vậy, bên Ngự Thủ Tẩy còn muốn hại ông, đúng là súc sinh mà!

“À?” Mạn Trữ đột nhiên bắt đầu đảo kính viễn vọng của mình.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Hắn là có chàng đẹp trai ở gần đây, không thì nó làm gì lại có phản ứng như vậy.” Uyển Nhu nói.

“Sao tớ không thấy.” Con đường này rất nhiều người, như thế nào tôi lại không thấy vậy?

“Xa lắm, cậu không thấy được nó dùng kính viễn vọng sao?”

“Xa như vậy cũng..., cậu có từng nghĩ Mạn Trữ là người ngoài hành tinh không?” Nếu cậu ấy không phải là người ngoài hành tinh thì làm sao xa như vậy cũng biết người ta là chàng đẹp trai?

“Trước kia tớ cũng không để ý, nhưng..., hôm nay tớ thấy cậu nói đúng đó.”...

“...”

Cách chúng tôi không xa có một chiếc Rolls-Royce, chiếc xe này tôi thấy qua trên tivi, là phiên bản của Rolls-Royce Phantom*, loại xe cao cấp như vậy là lần đầu tiên tôi thấy ngoài đời đó. Chiếc Rolls-Royce này cực sành điệu luôn, phải là người có thân phận và địa vị mới có thể mua. Nói cách khác không có tiền là không thể lái xe này. Nếu anh em của bạn là người bán của đồng, cứ cho là bạn rất nhiều tiền cũng không mua được Rolls-Royce. Vì cái gọi là người có tiền có địa vị, vừa vặn bạn chạy trên đường, thấy bọn họ chạy chiếc xe Rolls-Royce, nhưng trong chớp mắt sau không ngừng có mấy con của đồng bỏ ra, bọn họ thật sẽ tới bộ phận phục vụ khách hàng của công ty Rolls-Royce trách cứ, cổ chấp đến cùng.

(tương tượng chút nha mà ta cũng ko biết có phải chiếc này ko nữa, àh giá mấy em hãng này cũng ko hề rẻ tí nào. ký hiệu của xe Rolls-Royce nè)

Cửa kính xe hạ xuống, chúng tôi liền đi qua xem, mà người bên trong nhìn sơ cũng không lớn hơn chúng tôi bao nhiêu. Hắn đánh giá ba người chúng tôi nhưng không nói gì, chỉ lấy tay vén vén mấy lọn tóc trên trán, ngón tay hắn thon dài, nhưng dưới cặp mắt của tôi thì nhìn thế nào cũng thấy một bàn tay ồm nhom xanh xao. Mà điều khiến người ta chú ý nhất không phải làn da trắng bệch mà khuôn mặt với hàng lông mày, đôi mắt sâu, mũi thẳng, môi mỏng, cằm chẻ. Rất giống một đóa hoa đang nở rộ. Nhà thơ thường miêu tả như vậy, tôi lại thấy mình có chút không bình thường cứ nhiên dùng những từ đó hình dung một con trai, bất quá hẳn thật sự có thể phân cao thấp với Tễ Huyền rồi, đương nhiên nếu tôi là trọng tài thì người thắng tất nhiên là Tễ Huyền. Tuy rằng trước mặt chúng tôi có một vị soái ca nhưng tôi tuyệt đối không đứng ngơ ngác ở đó ngó trai đẹp nha. Người này nhất định không đơn giản, không phải vì hắn rất tuấn tú mà là nụ cười của hắn làm cho người ta nổi da gà!

Cuối cùng, hắn đưa mắt dừng lại trên người Mạn Trữ, “Chưa thấy qua người đẹp sao?”

“Tôi không thấy người đẹp đâu cả.” Chàng đẹp trai từ từ mở miệng.

“Nè! Bạn nhỏ, nói chuyện tích chút khẩu đức!” Mạn Trữ hiển nhiên không vui, nhưng cậu ấy vừa tìm được thần tài mới rồi.

“Sóc Dạ!” Giọng thấy ghê này có chút quen nha ~~, tôi quay đầu nhìn liền biết tại sao thấy ghê rồi, là ông nội của Toilet Tình, Toilet lão đại. “Nhỏ đó chính là Hứa Mạn Trữ!” Toilet lão đại không phải tới một mình, dẫn theo một đám lính, ông ta cũng không nói gì với Sóc Dạ, còn hắn ta thì gật nhẹ đầu chào ông. Toilet lão đại chỉ vào Mạn Trữ bắt đầu la lối: “Sóc Dạ, nó chính là cái đứa Từ Mạn Trữ mà ông nói!”

Nghe Toilet lão đại nói xong, tôi hơi nghĩ tới Toilet lão đại có đi tìm sát thủ tới hay không. Không biết nói gì nữa, chàng đẹp trai tên Sóc Dạ kia lịch sự

chào Mạn Trữ. “Tôi, Sơn Khẩu Sóc Dạ.” Giọng hần hơi trầm, rất dễ dàng làm cho người ta say mê trong đó, bất quá đối với tôi đây một cô gái đã kết hôn thì không có hiệu quả.

Khi biết thân phận, hình tượng tốt đẹp của hần trong mắt ba đứa tôi liền bị tan nát, “Hừ ~~, thì ra là bên Toilet Tinh phái tôi.” Đối với hần chúng tôi cũng chỉ có nói như thế. Không thể tưởng tượng được bộ dạng như hần lại là người nhà Toilet Tinh, thật là đáng tiếc.

“Cô chính là hung thủ phê đi con của ông ngoại!”

“Chính là bà nội đây!” Mạn Trữ chỉ chỉ mình, “Anh là cái tên anh họ của Toilet Tinh hả, cậu anh chính là tôi phê đó, thế nào? Có cảm tưởng gì?”

“Tôi cảm ơn cô.”

“Sơn Khẩu Sóc Dạ!” Toilet lão đại lập tức nổi trận lôi đình, Sơn Khẩu Sóc Dạ không chỉ không có ám sát chúng tôi, ngược lại khen chúng tôi, làm mấy đứa này rất vui nha.

“A ~~, không ngờ anh họ của Toilet Tinh lại là một đứa điên, thật là đáng tiếc, đáng tiếc a ~~. Qua ba giao lộ nữa quẹo trái đi thêm 10 phút, qua tiếp ba giao lộ rồi chạy 500 thước, có một tràng kiến trúc phong cảnh duyên dáng, vào đó tìm một người họ Ngô, ông ấy là viện trưởng của bệnh viện tâm thần, mau đi đi.” Mạn Trữ thương tiếc nhìn Sơn Khẩu Sóc Dạ một cái, nhất định là cảm thấy đáng tiếc rồi.

Toilet lão đại hình như không vừa lòng với kết quả như thế, vì thế ông ta quay đầu lại nói một lèo tiếng Nhật, hai người nói cực nhanh, tùy rằng chúng tôi từ sơ trung (trung học cơ sở ở VN) đã học tiếng Nhật nhưng tôi hầu như nghe không hiểu, nhưng nhìn sơ qua hình như ông già ấy muốn Sơn Khẩu Sóc Dạ làm gì đó, kỳ thật này dùng chân cũng biết, chính là đối phó với chúng tôi rồi. Không biết vì sao, Sơn Khẩu Sóc Dạ một chút cũng không có ý định ra tay, cho nên sắc mặt Toilet lão đại cực kỳ đen.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Tề Huyền, Kính Hiên và Tình Tử

Dù sao ba chúng tôi cũng không hiểu họ nói gì, ba đứa cùng cười gian. Một lúc sau, Toilet lão đại và Sơn Khẩu Sóc Dạ cũng nói xong, xem ra gừng già không đủ cay rồi thất bại đi về.

“Cám ơn quà tặng của cô, Hứa Mạn Trữ!” Sơn Khẩu Sóc Dạ dùng tốc độ cực nhanh đem cái gì nhét vào tay Mạn Trữ, may mắn Mạn Trữ phản ứng nhanh ném vật đó ra chỗ khác.

“Bùm!” Một tiếng, pháo nổ dọa tôi hết hồn luôn!

“Không cần!” Mạn Trữ trừng mắt nhìn Sơn Khẩu Sóc Dạ nói, chúng tôi vốn là muốn bỏ lên xe hần, kết quả thiếu chút nữa bị hần ném lại, thật sự là khó chịu. Tên Nhật Bản này đúng là thấy ghét mà! Đáng ghét!

“Tạm biệt.” Sơn Khẩu Sóc Dạ ngênh ngang rời đi! Lần sau tuyệt đối cho hần đẹp mặt!

Bất quá, tiết mục hôm nay đã chấm dứt, Sơn Khẩu Sóc Dạ đi rồi, Toilet lão đại cũng phải rút lui thôi, dựa vào mấy tên tay chân của ông ta đâu phải là đối thủ của Mạn Trữ, vì không muốn mông nở hoa nên chạy nhanh đi! Nhìn khói xe ông ta rời đi, ba chúng tôi vô cùng vui vẻ. Lúc ném pháo nghe tiếng “Ba lý cách cách!” ý cười trên khóe miệng càng sâu hơn, thường thường còn nghe thấy tiếng hét thê thảm của mấy đứa con trai, a ~~~, cái giọng này thì Pavarotti* cũng không bằng a! Chúng tôi ném pháo vào xe Sơn Khẩu Sóc Dạ thì làm sao có thể quên ông ngoại của hần chứ, tôi và Uyển Nhu mỗi người đều bỏ dây pháo nổ năm trăm vào cốp xe nha.

(Pavarotti là ca sĩ opera giọng nam cao người Italia.

http://vi.wikipedia.org/wiki/Luciano_Pavarotti)

“Tớ dùng pháo nổ năm trăm, hiệu quả thật tuyệt vời!” Mạn Trữ nói.

“Ừ, bất quá chỉ có năm mới mới được thả đốt pháo để đuổi ma quỷ.” Tôi nói.

“Vậy thì đúng rồi, bọn họ chính là quỷ Nhật Bản mà.” Uyển Nhu nói.

“Ừ ha ha ha ha ha ~~~.” Đứng giữa đường, chúng tôi không kiêng nể gì mà cùng cười, mà có lẽ nó cũng có thể xem là tiếng cười đi.

Người trên đường tuy rằng không nhiều lắm, nhưng khi họ nhìn thấy chúng tôi, bất kể là nam nữ già trẻ, ngay cả 56 dân tộc đều chỉ có một thái độ, một ý nghĩ: đúng là bệnh không nhẹ!

Ngày tháng tiếp diễn, cuộc thi học kỳ tàn nhẫn nhất cũng qua đi, cuối cùng cũng nghỉ rồi nếu không học sinh trong trường đều tạo phản hết. Do áp lực của công chúng, trường học tuyên bố chúng tôi được tạm nghỉ. Với tôi mà nói học tập cũng giống như ngồi tù mà không có ngày được tha hay giảm án, nếu như định vào đại học thì có 16 năm tù, đương nhiên nếu thi làm nghiên cứu sinh lại bị nâng mức án lên 2 năm, thạc sĩ rồi tới tiến sĩ thì lại thêm nữa, nếu có người chọn làm giáo viên thì người đó coi như ngồi tù chung thân, vĩnh viễn không có đường ra.

Nhưng kỳ nghỉ tôi nên làm gì đây? Uyển Nhu phải tham gia siêu cấp nữ sinh nên không có thời gian, Tiêu Diêu là giám khảo nên cũng như vậy, Mạn Trữ nhỏ đó vốn không rảnh rồi bây giờ còn rất bận. Tôi định đi thăm ông nội, nhưng không thể, chú Thiệu chắc chắn không đồng ý. Đến bây giờ ông ta vẫn không cho tôi về, không biết ông già mãn kinh kia đang nghĩ gì nữa! Cũng không phải tôi kết hôn với ông, tôi kết hôn với con trai ông ta thôi, ông ta làm gì mà nổi giận như vậy! Người tới cái tuổi này, thật là rất kỳ lạ.

Không có việc gì làm lại càng không muốn làm bài tập nghỉ lễ, bình thường đều dạo chơi tựa như tôi bây giờ vậy. Tôi đi dạo khu phố, mùa đông rất lạnh, thật không còn tinh thần! Bất quá, hôm nay chỗ này hình như có mình tôi à, cách đó không xa có một người đang cho chú chim nhỏ ăn bánh quy, nhìn sơ anh ta có chút tiêu điều, hơi cô độc, có chút đáng thương.

“Lan Trăn!”

“Anh... Kính Hiên...” Xem ra hôm nay không nên ra cửa, vừa ra liền gặp..., aiz ~~~. “Làm sao anh lại rảnh như vậy?” Nghe Mạn Trữ nói gần đây Tề Huyền rất bề bộn, Kính Hiên là đối thủ lại không có lý do gì không có việc làm?

“Như vậy không tốt sao? Em không hy vọng anh rảnh rang một chút sao?”

Tôi có nói như vậy sao? “Nhưng Mạn Trữ nói gần đây rất bận mà?”

“Tề Huyền rất bận, cho nên anh liền rảnh.” Tôi cảm thấy anh Kính Hiên có chút quái, nhìn anh hơi đa cảm.

“Sao vậy?” Kính Hiên đẩy gọng kính một chút “Nhìn anh rất tàn tạ à?”

“Không phải, chẳng qua cảm thấy anh có vẻ không vui.” Nói như thế nào cho tốt đây, cũng không thể trả lời anh là nhìn anh thật tàn, ha ha ~~, làm người phải phúc hậu.

Đột nhiên một trận gió to, chú chim giật mình cất cánh bay đi, anh Kính Hiên ngẩng đầu nhìn chỗ nó biến mất, “Anh sắp rời khỏi đây.”

“Hà...?” Đây là ý gì, “Anh muốn chuyển nhà à?” Tề Huyền cũng phải đi sao?

Về mặt tôi nhất định rất hồi hộp, cho nên anh Kính Hiên nhìn thấu ý nghĩ của tôi, “Tề Huyền sẽ không rời đi, chỉ có anh đi. Em không cần lo lắng.”

“À?” Cái này lại càng kỳ, chú Thiệu không phải muốn anh là đại ca sao? “Nhưng anh không phải...”

“Không phải anh, là Tề Huyền. Rất nhanh em cũng có thể trở lại bên cạnh Tề Huyền rồi, thế nào? Có phải rất vui không?” Tươi cười của anh Kính Hiên có chút miễn cưỡng, nhưng nụ cười anh vẫn ôn nhu như trước, dù thần sắc anh không giấu được vẻ cô đơn.

“Vậy sao? Tình Tử làm sao bây giờ? Còn có lần trước em nhìn thấy Tề Huyền nói chuyện với anh, chính là chuyện đứa bé của Tình Tử, đứa bé đó là của anh phải không?”

“Em cho rằng anh kêu Tình Tử uống thuốc phá thai sao?” Anh Kính Hiên đột nhiên nhiên mỉm cười hỏi tôi, aiz ~~~, tuy rằng Nhược Khanh và Uyển Nhu đều cho rằng anh làm như vậy, nhưng tôi vẫn không cảm thấy anh không phải là loại người như vậy, tôi thấy Tình Tử đáng nghi hơn.

“Anh không có kể cho Tình Tử nghe cuộc đối thoại giữa anh và Tề Huyền, bởi vì anh không hy vọng cô ấy sẽ giết chết một sinh linh vô tội, đồng thời anh nghĩ mẹ anh chắc cũng không muốn mạo hiểm vì Tình Tử.”

“Mẹ anh..., mẹ anh...” Nữ nhân đáng sợ.

“Nếu anh nói ra chuyện này không phải vì muốn em đồng tình thì em có tin không?” Về mặt Kính Hiên rất chân thành, giống như câu trả lời của tôi rất quan trọng, nếu người ta đã như vậy thì tôi cũng không cần kích thích anh ấy.

“Em tin.”

“Cám ơn em.” Lúc anh nói cám ơn giống như rất vui, là vì tôi tin lời anh nói sao, xem ra tôi đã làm được một việc tốt. “Mẹ anh lừa Tình Tử uống thuốc, cho nên đứa nhỏ không còn nữa.” Khi nói tới đứa bé, trong mắt anh Kính Hiên hiện lên một tia đau đớn, “Tuy rằng đứa bé này là chuyện ngoài ý muốn, nhưng...”

“Đó là con anh mà sao anh lại đồng ý cho Tình Tử nói dối?”

Chương 68: Đoán xem tối nay ai tới

“Anh biết đứa bé đó là của mình cũng không sớm hơn Tề Huyền là bao nhiêu. Tình Tử căn bản cũng không nói cho anh biết, cô ấy rất muốn gả cho Tề Huyền.” Khi anh Kính Hiên nói tới đứa nhỏ còn rất tình cảm, nhưng khi nói tới Tình Tử thì anh giống như đang nói về một người không liên quan tới mình, xem ra Tình Tử cũng thật là đáng thương.

“Bây giờ Tình Tử sao rồi?”

“Bây giờ đang ở bệnh viện, sau này cũng không biết Tề Huyền sẽ xử lý như thế nào.” Anh Kính Hiên ngẩng đầu nhìn trời, “Không biết bầu trời nước Pháp có lớn và đẹp hơn đây không...?”

“Sao anh lại muốn đi xa như vậy? Vì sao anh phải đi vậy?” Mấy ngày nay xảy ra chuyện gì vậy, Nhược Khanh và Mạn Trữ đều bận rất nhiều việc, nhất định là trong bang có biến động rất lớn.

“Bởi vì anh thua, cho nên anh phải đi. Nếu ba không phải đem sự việc liên lụy tới em, Tề Huyền chưa chắc sẽ ra tay, tụi anh cũng chưa chắc thất bại. Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất anh cũng không cần làm việc mình không thích, một kết cục không tệ.”

“Anh không thích làm lão đại sao?” Đây không phải là chuyện rất uy phong?

“Anh không thích, nhưng ba mẹ muốn anh làm. Anh và Tề Huyền giống nhau, bắt đầu từ nhỏ đều không được làm việc mình thích, bây giờ cuối cùng anh cũng được tự do.”

“...”

“Lan Trăn, phải tạm biệt rồi. Anh là một người anh mà chưa tặng cho em một món quà nào, đành phải ở đây..., ở đây chúc phúc... em và Tề Huyền, ... răng long đầu bạc.” Ánh mắt Kính Hiên nhìn tới có thật nhiều cảm xúc, tôi không biết đó nói lên cái gì, nhưng tôi cảm giác được trong đó có một loại thương cảm, “Chúc em hạnh phúc!” Thành linh xảy ra, anh Kính Hiên hôn lên trán tôi, sau đó trong mắt tôi chỉ còn bóng lưng anh...

“Aiz ~” sắp tới tết rồi, trong lúc rảnh rỗi, chỉ có thể ngủ. Hôm nay thật sự là..., không biết khi nào Tề Huyền sẽ tới đón tôi. Mặc kệ có mệt hay không, tôi cũng có thể nằm xuống ngủ. Hình như tuyết lại rơi nha, tôi hình như nghe thấy tuyết đánh vào cửa sổ. Đang lúc nửa mê nửa tỉnh, tôi nghe thấy cửa sổ có tiếng vang, hình như là có người bên cửa sổ! Có người! Tôi “Ồ!” một tiếng nhảy dựng lên, mở ra đèn bên giường, đi tới cửa sổ, Thiệu Tề Huyền! Tề Huyền đứng ở đằng kia, trên người dính không ít bông tuyết, thoạt nhìn đã đứng một lát rồi.

“Tề Huyền!” giọng tôi nói trong không gian yên tĩnh có vẻ hơi lớn, theo bản năng che miệng lại, lập tức mở khóa, để Tề Huyền vào, “Sao anh lại tới nhà em”

“Muốn nhìn bộ dạng khó coi khi ngủ của em”

“Thật vậy à...” Tôi đưa khăn mặt cho Tề Huyền, nhưng sau đó tôi liền hối hận, tại sao lại để anh ta vào nhà, phải để anh ta đứng lạnh bên ngoài một lát mới được, anh ấy có đúng là tới coi vẻ mặt khó coi khi ngủ của tôi không đây? “Em ngủ rất khó coi à?”

“Có tiến bộ hơn trước kia.”

“Vậy sao, vậy thì tốt qua.” Hừ ~~, thật là, đã lâu không gặp mặt, anh ta lại nói những lời như vậy? “Hôm nay sao rảnh tới thăm em?”

“Sau này lúc nào cũng gặp em, đến khi chết.” Tề Huyền cùng tôi ngồi trên chiếc giường nhỏ.

Tôi kể cho Tề Huyền nghe chuyện hôm nay gặp được anh Kính Hiên, còn chuyện Kính Hiên nói cho tôi biết, “Anh Kính Hiên muốn đi Pháp, cái đó là ý của anh à?”

“Nếu như anh muốn hấn đi thì em cảm thấy thế nào?”

“Sao anh không cho em ra nước ngoài chơi? Quá bất công rồi!” Tôi cũng muốn đi Pháp, không chỉ Pháp, toàn bộ châu Âu tôi đều muốn đi!

“... khi tuần trăng mật anh sẽ dẫn em đi.”

“Thật? Ngày mai tụi mình tổ chức tuần trăng mật luôn đi, ha ha ~.”

“Em bình tĩnh một chút đi, mấy ngày nữa em không phải muốn tham gia trận chung kết cuộc thi hát của bạn em à? Không đi sao?”

“Vậy thì đợi cậu ta hát xong liền đi tuần trăng mật.” Tóm lại tôi nhất định phải đi! Tôi lớn như vậy, còn chưa đi nước ngoài qua, sao có thể buông tha cho cơ hội này đâu.

“... Anh muốn ngủ.” Tề Huyền ngã đầu lên giường tôi.

“Tụi mình đi Paris trước đi.” Tôi nằm chết dí bên cạnh anh ấy, nói tiếp, “Sau đó đi Hy Lạp, lại đi..., ở châu Âu về, có thể đi Hongkong không, em muốn shopping...”

“..., bây giờ em dùng nước hoa?” Tề Huyền cắt đứt sự mơ màng của tôi, đột nhiên đưa mặt sát tới cổ tôi giống như chú cún con người đông người tây, “Hương thơm ngọt ngọt?”

“Mới không phải, hôm nay em tắm rồi, thơm không, sữa tắm hương trái cây, aizz ~~, Tề Huyền sao ôm em chặt vậy?” Tôi cứ lo nói mà không biết Tề Huyền đã ôm tôi từ khi nào.

Tề Huyền dùng trán đụng trán tôi, tầm mắt nhìn chăm chăm tôi, đồng thời lộ ra nụ cười mê người, ngay khi tôi đang ngỡ ngàng, môi anh ấy đã hôn lên môi tôi. Rất khác nụ hôn trước mặt các bạn lần đó, không phải loại hôn mãnh liệt mà ôn nhu giống như nước chảy róc rách, cứ như vậy Tề Huyền hôn dọc theo cổ tôi xuống...

“Lan Trần, mẹ muốn nói, cái kia...” Mẹ đột nhiên xông vào phòng tôi.

“Mẹ!” Tôi hoảng sợ, lập tức đẩy Tề Huyền ra.

Mẹ trừng mắt nhìn tôi và Tề Huyền, ánh mắt của bà chuyển từ kinh ngạc thành kinh hi, “Ây da ~~, mẹ cái gì cũng không thấy, mẹ không biết con rể ở trong này, hắc hắc..., hai đứa đừng có ngừng a ~~~. Tiếp tục tiếp tục!”

“Cái kia, mẹ...” Xong rồi, bệnh cũ tái phát!

“Con rể a, nút áo của Lan Trần cực kỳ lỏng, con chỉ cần dùng sức một chút là được rồi, ây da ~~, ba nó! Lan Trần sắp mang thai!” Mẹ vui mừng chạy đi.

“Mẹ muốn làm gì?” Tề Huyền hỏi tôi.

“Em nghĩ bà muốn đem hết hàng xóm tới đây, sau đó mọi người nhìn tụi mình giống như nhìn con khỉ trong vườn bách thú.”

“Cửa ở đâu?”

Ngày hôm sau tôi vẫn đắm chìm trong hạnh phúc được đi nước ngoài, bây giờ tôi đã đi chuẩn bị hành lý, khi tôi nhìn đến cái cài tóc trên bàn, tôi đột nhiên nhớ đến Tiêu Diêu, gần đây cũng chưa liên lạc qua lần nào ~~, cài tóc này thật đẹp, thiết kế rất đơn giản bằng ký hiệu chòm sao Nhân Mã cũng là chòm sao của tôi, rất sáng tạo, kỳ thật tôi rất thích. Nhưng cái này nói sao cũng không phải đồ của tôi, phải trả lại cậu ta mới được, đúng rồi không bằng gọi điện thoại hẹn cậu ấy ra? Dù sao gần đây cũng không gặp cậu ấy, uh ~~, cứ làm như thế!

Tôi định gọi điện thoại, cũng không để ý tin tức giải trí trên TV”..., Tiêu Diêu quyết định từ chức giám khảo trong cuộc thi siêu cấp nữ, công ty Kinh Tế tạm dừng tất cả quảng cáo của cậu ta, ba ngày sau sẽ đi Viên, mọi việc...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Lần này thật sự chết chắc rồi ~

Ồ ~~~! Sao Tiêu Diêu lại đột nhiên đi Viên vậy? Uyển Nhu nhất định sẽ tức chết! Tôi tìm số điện thoại của Tiêu Diêu, cậu ấy là ngôi sao nha ~~, số điện thoại rất giữ bí mật, nhưng cậu ấy vẫn cho đưa bạn là tôi đây, tôi vốn định cho Uyển Nhu nhưng cậu ấy gần đây hơi bận mà tôi cũng quên mất.

“Alo?”

“..., Lan Trần hả?”

“Ha ha, là tôi ~~, đúng rồi, Tiêu Diêu, tivi nói cậu muốn đi Viên!”

“Đúng vậy a...”

“Àh, đột ngột vậy! Cậu đi du học à? Khi nào thì về? Còn nữa, lần trước cậu đưa lộn cái tóc cho tôi rồi, tôi định trả lại cho cậu, còn có...”

“Bây giờ cậu có thể ra ngoài không?”

“Hà? Có thể a.”

“Vậy cậu tới tiệm bánh ngọt chờ mình nha.”

Tôi còn đứng là thiếu Tiêu Diêu mấy thứ này nọ, lúc ra cửa, tôi nghĩ tới chiếc nhẫn kia, lúc trước cậu ấy lấy nhẫn kết hôn của tôi sau đó đưa tôi cái tương tự, mà tôi còn chưa trả lại ~~, cậu ấy đúng là có tiền, cho tới bây giờ cũng không kêu tôi trả lại, nếu mà tôi có bảo bồi gì để ở chỗ người ta chắc tôi ăn ngủ không yên.

Tôi ngồi một mình hồi lâu trong tiệm bánh cũng không thấy Tiêu Diêu, người này không để tôi leo cây chứ ~. “Ồ ~!” Ai vậy! Tôi đang chờ Tiêu Diêu thì có một “Kẻ bắt cóc” đột nhiên từ phía sau bịt miệng tôi, là người của Toilet Tinh sao! Hay là...! Không muốn! Không muốn! Tôi không muốn bị bắt đi bán đấu! Cứu mạng a ~~~!

“Hừ..., là mình.” Cậu ấy kéo tôi tới một con hẻm nhỏ ít người để ý, tôi mới phát hiện kẻ bắt cóc lại là Tiêu Diêu.

Tiêu Diêu không chỉ đeo nón còn mang một cái kính râm rất lớn, “Ha ha ~~, cậu làm gì mà ăn mặc tức cười như vậy? Ha ha ~.”

“Bây giờ mình có chút không tiện...” Nhìn xung quanh, đại khái cảm thấy tương đối an toàn, cậu ấy mới bỏ mấy thứ buồn cười đó xuống “Trước khi xuất ngoại muốn gặp cậu một chút..., a..., nếu không thì thật đáng tiếc...” Tiêu Diêu nói một chút ngừng một chút.

“Cậu định đi du học à ~.” Thật tốt nha ~, trở về chính là rửa biển rồi ~, “Ah, đúng rồi! Cái này quên trả lại cho cậu.” Tôi đưa chiếc nhẫn cho cậu ta, kỳ thật chiếc nhẫn này cũng rất giống cái tôi bị mất chỉ khác là cái hột kim cương hơi lớn một chút.

“Chuyện tình lúc đó, mình xin lỗi.”

“Mình biết rồi, cậu chỉ muốn giúp người ta thôi mới kiếm chuyện với mình, hiểu mà, hiểu mà, mình không trách cậu đâu.” Tôi cười hi hi, hi vọng cậu ấy không để chuyện này trong lòng, dù sao cũng không có gì mà tôi cũng quên mất rồi, ha ha ~~~.

“Em gái mình..., em gái mình cũng thích Thiệu Tề Huyền, tính tình nó rất xấu, khi đó, nó thấy cậu và Thiệu Tề Huyền ở chung và nghĩ đến cậu là bạn gái hần.”

“A ~~, cho nên nhờ người anh đẹp trai trợ giúp một tay sao.” Trách không được, vì họ hàng hoàng thất nên Tiêu Diêu tự động chạy tới ~. “Bây giờ mình biết rồi có thể lấy về.”

Tiêu Diêu không lấy nhẫn, mà đột nhiên nắm tay tôi. Cậu ấy đeo nhẫn lên ngón giữa cho tôi, “Nè ~~, cậu làm gì ~?” Tôi oa oa kêu to. “Cậu buông, rất đau nha!” Sao lại mạnh tay như vậy!

Tiêu Diêu không để ý tôi, vẫn tiếp tục đeo nhẫn vào tay tôi, làm tay tôi rất đau nha: “Cậu đeo nó rất được.”

“Phải không? Cảm ơn.” Tôi mỉm cười tháo nhẫn trả lại cậu ấy, “Cái này hần là nên tặng cho cô gái cậu thích mới đúng, mình nên trả lại cậu. Mẹ mình nói con trai mua nhẫn tặng con gái là muốn sống với cô ấy suốt đời. Gần đây cậu giúp mình rất nhiều việc, hôm nay mình mời cậu ăn cơm.”

Tiêu Diêu nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên tay bị tôi trả lại, đột nhiên nở nụ cười, “Hôm nay..., có thể giúp mình việc này không?”

“Được, chuyện gì?”

“Cậu có thể giúp mình bảo quản cái này một thời gian không?”

“Ah ~?”

Tiêu Diêu cười rồi đưa nhẫn cho tôi, “Chờ khi nào mình về sẽ lấy lại.”

“Nhưng..., được sao..., cái kia, cái kia, cái này...” Tôi lấy cái cài tóc hình Nhân Mã ra, “Cái này...”

Tiêu Diêu cầm cái tóc giống như lần trước nhẹ nhàng vuốt mái tóc rồi giúp tôi cài lên, “Mình còn nợ cậu một món quà sinh nhật, nhớ chưa, cho nên đây là mình tặng bù, nhận đi, được không?”

Nhìn ánh mặt khảm thiết như vậy, tôi còn có thể cự tuyệt sao ~ “Được rồi, cảm ơn.”

“Thiệu Tề Huyền nói cậu nghe chưa?”

“Nói gì?” Chuyện đi tuần trăng mật à?

“Chuyện mình đi Viên.”

“Không phải, xem trên TV, cậu muốn đi bao lâu? Cũng không thể nói mình nghe sao?”

“Không biết nữa, có thể rất lâu cũng có thể mấy tháng thì về.”

“A.” Người này làm gì ra vẻ thần bí, “Vây chúc cậu thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn.” Cậu ta làm gì mà cứ nhìn tôi như vậy, ánh mắt Tiêu Diêu có chút kỳ quái, nhìn thật đáng thương, “Lan Trăn, hi vọng rất nhanh có thể gặp lại cậu.” Cậu ấy cúi nhẹ người, hôn nhẹ lên môi tôi, ôn nhu, ấm áp, Tiêu Diêu, cậu ấy hôn tôi???? Tôi nên làm gì bây giờ???

Trong lúc tôi không biết nên làm gì, một lực mạnh mẽ ngăn Tiêu Diêu lại, là Tề Huyền!!!! Xong rồi!!! Hôm nay là ngày tận thế của Lâm gia rồi, Thiệu Tề Huyền sẽ giết cả nhà tôi mất!!! Cứu mạng a ~~~!

“Con mẹ nó, mày sao còn chưa đi Viên?” Tề Huyền kéo Tiêu Diêu ra hung hăng đánh một quyền nhìn rất đau nha.

“Hừ! Tao chỉ tới chào tạm biệt Lan Trăn thôi.” Tiêu Diêu cắn môi quật cường nói, xem ra Tề Huyền ra tay cũng không mạnh lắm a.

“Đem cô ấy về.” Tề Huyền quay đầu nói với đám người mặc áo đen.

“Cái kia, Tề Huyền..., anh hãy nghe em nói, đây là hiểu lầm nha, chỉ là không cẩn thận đụng phải, ..., cái kia...” Tôi cuống quýt chạy đến bên người Tề Huyền, giữ chặt cánh tay anh ấy, “Tin em đi, đây chỉ là hiểu lầm, không cần đánh cậu ấy, cái kia...”

“Có nghe hay không đưa cô ấy về!” Tề Huyền lên giọng nói với đám người phía sau. “Đồ ngốc, hiện tại lập tức về cho anh, có nghe hay không! Bằng không...”

“Không cần giết cả nhà! Em lập tức đi, hai người từ từ tâm sự ~~, ha ha ~.” Biết anh giỏi rồi, ngại quá, Tiêu Diêu, tôi không thể giúp cậu được rồi.

Về đến nhà, tôi liền nói với mẹ: “Mẹ, chúng ta đi nhanh đi.”

“Đi? Con muốn đi bán cái gì à?”

“Không phải, chúng ta phải chuyển nhà.”

“Hôm nay con uống nhầm thuốc à, tránh ra một chút, mẹ phải đi siêu thị với ba con.” Mẹ một chút cũng không ý thức cả nhà gặp nạn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Em là hạnh phúc của anh à?

Làm sao bây giờ ~~, tôi không thể bỏ ba mẹ lại, đứng, tìm Mạn Trữ, tìm Mạn Trữ! Tôi lập tức gọi cho Mạn Trữ, chuông rung nửa ngày cũng không ai bắt máy, lúc này cậu đang làm gì đó ~~~!!!! Từ Mạn Trữ!!!! Ai cứu tôi đây ~~~!

Qua đã lâu Mạn Trữ mới gọi lại, “Mạn Trữ a ~~! Mình là Lan Trăn...”

“Mình biết, cậu nói nhỏ một chút, lỗ tai mình chịu không nổi.”

“Mình có chuyện cần nói, hôm nay...” Tôi đơn giản kể hết cho Mạn Trữ nghe, “Tề Huyền có hay không ~! Anh ấy sẽ không, sẽ không giết...”

“À ~~, yên tâm đi, cậu ta vừa về nhà đã bắt đầu mài dao.” Giọng Mạn Trữ rất bình tĩnh.

“Mạn Trữ!”

“Nói giỡn mà! Cậu ta đang bức, tự giải quyết cho tốt đi, bất quá cậu ta chắc sẽ không làm gì với cậu đâu, có Mạn Trữ ở đây cam đoan, yên tâm đi.”

“Thật?”

“Thật, Tề Huyền chỉ hơi giận, sẽ không làm gì cậu đâu.”

“Oh ~~, ông trời phù hộ ~~, làm mình sợ muốn chết.”

“Đừng quên ngày mai Uyển Nhu thi.”

“Biết rồi.”

“Uyển Nhu cậu phải cố lên a.” Lần này Uyển Nhu mà thắng sẽ là quán quân khu vực đó, sau đó thi tiếp, nói không chừng sẽ là... Ai da, tôi quá kích động.

“Yên tâm đi, hôm nay Tiêu Diêu cũng tới, nếu cậu ấy xuất hiện mình sẽ cố gắng thể hiện hơn!” Uyển Nhu làm chữ V với tôi, “Mạn Trữ, sao nhỏ đó còn chưa tới?”

“Nhanh thôi mà.” Nhược Khanh đi tới, “Mình kêu nguyên đám tay chân tới cổ vũ cậu đó, cố lên nha!”

“Cám ơn.”

“Lan Trăn!” Giọng Mạn Trữ xuyên qua rừng người, đi vào bên người chúng tôi, “Ai da! Lan Trăn to chuyện rồi!”

“Từ Mạn Trữ! Cậu đến muộn!” Nhược Khanh nói.

“Ngày hôm qua, Tề Huyền nhận chức vị của cha nuôi, hiện tại cậu ta làm lão đại rồi, cha nuôi bị Tề Huyền đưa qua Thụy Sĩ, bây giờ Tề Huyền là duy ngã độc tôn!” Mạn Trữ nói với tôi.

“Đây là chuyện lớn à, quá tốt!”

“Nhưng bây giờ cậu ấy chuẩn bị đi Mi học đại học?”

“Cái gì?” Tôi, Uyển Nhu, Nhược Khanh cùng lúc nói “Sao anh ấy đột nhiên phải đi?” Tôi hỏi Mạn Trữ.

“Không phải cậu nhận lời cầu hôn của Tiêu Diêu rồi sao?”

“Lâm Lan Trăn ~~~.” Giọng Uyển Nhu không tốt lắm.

“Ai, ai nói với cậu, mình chỉ trả lại nhẫn cho cậu ta thôi!” Tôi lập tức cãi lại. Nhưng bây giờ nhẫn vẫn ở chỗ tôi, sao lại thành như vậy.

“Nhưng Tề Huyền nói..., vậy là cậu ấy hiểu lầm! Làm sao bây giờ! Tề Huyền đang trên đường tới sân bay, mau gọi điện thoại a!”

Tôi gọi nửa ngày, “Anh ấy không mở máy! Mình đi tìm anh ta!” Tôi quyết định lập tức đi, “Cái gì đây! Hứa đi tuần trăng mật với mình mà bây giờ bỏ trốn là sao!”

“Đợi chút!” Lần này Mạn Trữ rất bình tĩnh nói: “Bây giờ cậu đi cũng không làm được gì, hôm nay là trận chung kết, cuộc tranh tài này chiếu hết trên tất cả đài, bây giờ hai cậu lên đài nói mấy câu không chừng cơ hội còn lớn hơn nữa, chỗ sân bay mình đã phái người đi, tụi mình nhanh đi thay quần áo đi.” Mạn Trữ đẩy tôi đi.

“Nhưng, nhưng...”

“Cậu muốn cậu ta đi sao, đợi cậu ta học về thì không biết bao lâu nữa, mà nếu cậu ta học lên tiến sĩ thì cũng chưa chắc sẽ về tới lúc đó cậu thành bà cô già rồi ~.”

“Mình..., mình nói Mạn Trữ, sao cậu lại bắt mình mặc thành như vậy, mình...” Thật sự là không hiểu nổi Mạn Trữ, cư nhiên lại bắt tôi mặc cái đầm hai dây màu đỏ, hơn nữa đầm này cũng quá..., “Mình mặc như vậy sao gặp người khác nữa.”

“Nhà quê, cái này gọi là gọi cảm!” Mạn Trữ bắt đầu chỉ huy trang điểm tùm lùm lên mặt tôi, “Tốt lắm, ngắm một chút coi.”

“Wow ~!” Đây là tôi sao? Tôi lần đầu tiên mặc như thế này, còn trang điểm đậm vậy.

“Nhìn qua cũng không tệ ~.” Nhược Khanh giúp tôi quàng khăn lông “Lan Trăn, kỳ thật cậu trang điểm lên cũng không tệ lắm!”

“Vậy sao?”

“Nếu Tề Huyền nhìn thấy chắc sẽ rất kích động ~!” Mạn Trữ cảm thán, tựa hồ rất hài lòng, “Đi thôi, Uyển Nhu đang đợi.”

Uyển Nhu kéo tôi lên sân khấu, bây giờ cậu ấy rất tự tin, Uyển Nhu mỉm cười mở miệng nói: “Lần trước tôi có nói về một người bạn gặp chuyện phiền phức, hiện tại bạn trai cô ấy có chút hiểu lầm, muốn đi nước ngoài, máy bay sắp cất cánh, tôi hi vọng mượn cơ hội này để bạn tôi nói một chút, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người. Lan Trăn!”

Uyển Nhu kéo tôi đứng giữa, tôi nhìn thấy mọi người dưới sân khấu, tất cả mọi người tò mò nhìn tôi, má ơi ~, thật là khủng khiếp nha ~!

“Nếu cậu không nói, cậu ấy sẽ đi mất, đến lúc đó đừng hối hận!” Uyển Nhu nói nhỏ với tôi

“Thieu Tề Huyền, anh nghe thấy em nói không? Sao anh lại ngốc như vậy, em chỉ trả lại đồ cho cậu ta thôi.” Nói tới chỗ này, tôi nhìn Tiêu Diêu, hôm nay cậu ấy cũng ở đây, “Em tuyệt không có thích cậu ta! Anh nói sẽ dẫn em đi tuần trăng mật, nói không giữ lời! Sao anh có thể gạt em? Kê lừa đảo! Em là vợ anh nha! Sao anh có thể bỏ em ở đây? Uống phí em vẫn thích anh như vậy, anh nhớ đã từng nói gì với em không? Italy! Italy! Anh hiểu không? Thieu Tề Huyền!” bất giác nước mắt rơi xuống...

“Nghe thấy rồi, đồ ngốc!” O? Cái giọng này...

Đẩy ra đám người ra, Tề Huyền đi lên sân khấu, “Anh, anh, anh, không phải... Đang lên máy bay sao?” thấy Tề Huyền xuất hiện, người bên dưới một mảnh xôn xao.

“Ai nói?” Tề Huyền khoác thêm áo cho tôi, “Sau này em không được mặc thành như vậy nữa nếu không anh nhất định giết cả nhà em!”

“Mạn Trữ nói, còn có là Mạn Trữ kêu em mặc như vậy.”

“Anh cũng bị Mạn Trữ kéo đến xem kịch vui.”

Cái này đúng rồi! Hai chúng tôi đồng thời nhìn bên dưới, Mạn Trữ đang vẫy vẫy chúng tôi, hai vợ chồng chúng tôi đứng trên đài nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Từ Mạn Trữ con nhỏ kia ~!”

“Bất quá cô ta cũng coi như làm được một việc tốt.” Tề Huyền ôm tôi vào lòng, nói nhỏ vào tai ta: “Cuối cùng em cũng chịu nói câu mà anh muốn nghe nhất.” khán giả bên dưới thật đáng yêu, tất cả mọi người đều bắt đầu vỗ tay, giống như tôi là quán quân của ngày hôm nay vậy.

“Anh có phải là hạnh phúc của em không?”

Vì sao hạnh phúc làm cho người ta trở nên buồn,

Không còn nghi ngờ gì nữa em yêu anh,

Chỉ muốn nói với anh, em nguyện ý.

Anh có phải là hạnh phúc của em không?

Vì sao hạnh phúc làm cho người ta buồn như vậy,

Tình yêu dần dần mơ hồ,

Cái giá mà anh phải trả,

Tới phút cuối em cũng không biết,

Anh có phải là hạnh phúc của em không?

Vì sao hạnh phúc làm cho người ta trở buồn,

Không còn nghi ngờ gì nữa em yêu anh,

Chỉ muốn nói anh, em nguyện ý.”

Uyển Nhu đứng phía sau bắt đầu biểu diễn ca khúc, giọng hát của cậu ấy và tiếng vỗ tay vang khắp hội trường, mỗi người đều mỉm cười.

“Khi nào chúng mình đi tuần trăng mật?” Tôi hỏi Tề Huyền.

“Chờ một chút.”

“Phải chờ tới khi nào?”

“Đồ ngốc, kết hôn xong mới đi được!”

“A, khi nào chúng mình thì tái hôn?”

“Rất nhanh em sẽ biết.”

“Ra về thần bí!” Tôi nhìn Tề Huyền, đột nhiên nhớ tới mấy chuyện, “Tề Huyền, chuyện của ba là sao?”

“Chuyện này a, ra ngoài rồi nói.”

“A, như vậy sau này chúng mình làm gì đây?”

“Chuyện này thì hỏi đười ươi đi.”

“A? Mạn Trữ à, vì sao???”

“Bởi vì phần 2 là tiểu thư hắc bang phải lập gia đình do cô ấy đóng, em bị xuống đài rồi!” Tề Huyền vỗ vỗ đầu tôi.

“A ~! Vì sao ~? Thanh Âm Thiên Sứ xuống cho tôi!”

“Dù sao cô ấy vừa nhận chức tiểu thư hắc bang phải lập gia đình, hi vọng lần này có thể được mọi người chú ý.”

“Lúc đầu có thể cho cậu ấy gặp khó khăn?”

“Vậy giết cả nhà nhỏ đó.”

“Uh, em đồng ý.”

Thiệu Tề Huyền, Lâm Lan Trăn, hai đứa bé này!!! Tôi cực cực khổ khổ~~~~, aiz ~

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Của Tôi Là Xã Hội Đen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.